

GENE WOLFE

CAVALERUL

PALADIN
FANTASY

GENE
WOLFE

FANTASY

„Mi-a luat doar o pagină și un sfert ca să mă cufund pe deplin în lumea pe care Wolfe o creează în *Cavalerul*. Odată ajuns, cred că îmi voi petrece aici tot restul vieții.”

Steven Brust

„Gene Wolfe este cel mai inteligent, mai subtil și mai periculos scriitor în viață, al genului și nu numai. Dacă nu citiți această carte, veți rata ceva cu adevărat important și minunat, iar toți cei *cool* vor râde de voi.”

Neil Gaiman

„Gene Wolfe nu face doar să povestească, el își impregnează opera cu o complexitate și o densitate care îl plasează printre cei mai importanți scriitori americani ai timpului nostru...”

The Washington Post

„Noul roman al lui Wolfe – prima parte a unei epopei vaste – este o dovadă a faptului că nimeni nu ajunge să fie numit mare scriitor fără să fie mai întâi un mare povestitor... Aceasta este o reușită care-ți taie răsuflarea.”

Publishers Weekly

„*Cavalerul* se încadrează între cele mai plăcute și mai accesibile cărți ale lui Wolfe și îl lasă pe cititor dornic să citească și celălalt volum.”

San Francisco Chronicle

„Prin *Cavalerul* și urmarea sa *Vrăjitorul*... Wolfe își îndreaptă fantezia într-o direcție nouă, care ar trebui să atragă un public mai mare. *Cavalerul* este un succes.”

Rocky Mountain News

**GENE
WOLFE**

Cavalerul

Traducere din limba engleză
de Dan Doboș

PALADIN

Colecție coordonată de: Mihai-Dan Pavelescu
Redactori: Ioana Tudor, Diana Gheorghe
Corector: Theodor Zamfir
Tehnoredactori: Angela Ardeleanu, Mihaela Aramă
Coperta: Alexandru Daș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
WOLFE, GENE

Cavalerul / Gene Wolfe; trad. de Dan Doboș
București: Editura Paladin, 2018

ISBN 978-606-8673-72-1

I. Doboș, Dan

821.111

Gene Wolfe
The Knight © 2004 by Gene Wolfe

© Editura Paladin, 2018, pentru prezenta ediție
Editura Paladin este un imprint al Grupului Editorial Art

*dedicat cu cel mai mare respect lui Yves Meynard,
autorul volumului Cartea cavalerilor*

Călătorii

de Lord Dunsany

Cine străbate auritele meleaguri,
Câmpiile line pe care fug scaieții,
Munții înalți ce se ridică-n praguri
Și turle-avântate în zorii dimineții?

Picior de muritor nu calcă pe ele,
În turnurile lor arcașii nu trăiesc.
Însă pe-ale lor dealuri și vâlcele
Tălpi prea iuți pentru oameni gonesc.

Sunt cei din vechile romanțuri,
Și cei ce nicicând n-au trăit,
Sunt cei care încing și danțuri
Între istoriile străvechi și mit.

Precum e a iubitului rege
Ce curtea și-a avut la Camelot.
Acolo Guinevere se reculege
Și acolo-i cavalerul Sir Lancelot.

Iar lângă râpa ceea din afunduri
Ca Roncesvalles hâdă și abruptă,
La o șchioapă de-ale castelului ziduri,
Roland neînfricat purcede la luptă.

Doar vârful suliței lui Quijote,
Cel mai viteaz dintre toți cavalerii,
Poate fi zărit de sus, din grote,
Dar nu, este Luceafărul serii.

Ben, uită-te întâi la asta.

Am recitat prima parte a acestei scrisori și mi-am dat seama că sunt îngrozitor de multe nume pe care nu le știi. Așa că le-am înșiruit pe cele mai multe dintre ele în cele ce urmează. Dacă dai de vreunul și te întrebi cine este sau de unde este, poți căuta aici. Acum ți-ai irosit timpul dacă ai citi toate numele astea. E doar o listă pe care s-o consulți la nevoie.

Dacă nu vei găsi aici vreun nume, înseamnă că l-am omis sau că nu-l știu nici eu, sau că mi-am imaginat că tu-l cunoști deja. Iată:

ABLE – Numele pe care îl folosesc aici. A fost și numele fratelui lui Berthold Viteazul.

AELF – Creaturi din a cincea lume. Nu se omoară cu treaba, apără copacii și așa mai departe. Văd lucrurile un pic diferit de noi.

AELFII DE FOC – Clanul pe care Setr l-a preluat complet.

AELFII DE MUȘCHI – Clanul lui Disiri.

AELFRICE – A cincea lume, sub Mythgarthr.

AGR – Înalt dregător la curtea lui Marder; am cunoscut oameni mai răi decât el.

ALVIT – Una dintre fecioarele războinice aflate în slujba lui Valfather.

ARNTHOR – Regele din Celidon. Chipul lui poate fi văzut pe monede. Disiri mi-a dat un mesaj pentru el.

ATL – Unul dintre servitorii lui Thunrolf.

AUD – Ajutorul lui Thunrolf.

BAKI – Fată Aelf de Foc pe care am întâlnit-o în Turnul de Sticlă. Ea și Uri au pretins că sunt sclavele mele.

BALDIG – Unul dintre țăranii care au locuit în Vadul Grifonului.

BĂRBAȚI DE MUȘCHI – Bărbați din clanul Aelfilor de Mușchi

BEAW – Unul dintre soldații lui Garvaon. Era un tip de treabă.

BEEL – Baronul pe care Arnthor l-a trimis în Jotunland.

BÉN – Fratele meu din America, de care încă îmi este dor.

Ai citit asta, Ben?

BERTHOLD VITEAZUL – Țăranul din Vadul Grifonului care m-a lăsat să-mi gătesc supa de cocoș-de-munte și să locuiesc în coliba lui. Amândoi am spus că suntem frați, iar el chiar credea acest lucru.

BODACHANI – Aelfi de Pământ. Unul dintre clanurile mai mici.

BREGA – Țărancă din Glennidam.

BYMIR – Primul Fiul al Furiei pe care l-am văzut.

CASPAR – Temnicerul-șef de la Castelul Sheerwall.

CASTELUL ALBASTRU – Castelul lui Indign. Niște pirați osterlingi l-au transformat în ruine.

CĂLĂREȚII LUNII – Cavalerii trimiși de Prințesă în Mythgarthr

CELIDON – Țară mare, mai mult lungă decât lată, pe coasta de vest a continentului. Irringsmouth, Forcetti și Kingsdoom sunt orașe din Celidon.

CERR – A treia lume, deasupra Mythgarthrului.

CHINGA MĂRII – Castelul lui Thunrolf.

COAMĂ NEAGRĂ – Calul de război al lui Ravd.

COLLINS – Fosta mea profesoară de engleză.

COMPANIILE LIBERE – Bande de nelegiuți. Aceasta e denumirea elegantă.

CONACUL DE LA RĂSĂRIT – Conacul lui Woddet.

CROL – Crainicul lui Beel.

CURTEROȘIE – Conacul lui Ravd.

DISIRA – Soția lui Seaxneat.

DISIRI – Regina Aelfilor de Mușchi.

DRUMUL RĂZBOIULUI – Drumul principal care duce din Celidon în Jotunland.

DUNS – Fratele mai mare al lui Uns.

EGIL – Unul dintre tâlhari.

EGR – Un servitor de rang superior al lui Beel.

ETERNE – Mama tuturor săbiilor.

FECIOARA RĂZBOINICĂ – Sabia lui Ravd. Ca în cazul corăbiilor, săbiile primesc și ele nume.

FECIOARE DE MUȘCHI – Fetele din clanul Aelfilor de Mușchi.

FEMEIE DE MUȘCHI – Femei în vârstă din clanul Aelfilor de Mușchi.

FIII FURIEI – Uriașii care au fost alungați din Cerr. Toți sunt descendenții unei uriașe faimoase pe nume Furia, sau cel puțin așa se zice.

FINEFIELD – Conacul lui Garvaon.

FORCETTI – Orașul lui Marder, port maritim.

GARSECG – Numele pe care îl folosea Setr când l-am cunoscut.

GARVAON – Cel mai bun cavaler al lui Beel.

GAYNOR – Soția lui Arnthor, regina Celidonului.

GERDA – Fata cu care trebuia să se căsătorească Berthold Viteazul.

GERI – Fata cu care erai prieten când am plecat din America.

GILLING – Regele Fiilor Furiei.

GLENNIDAM – Satul în care s-au născut Ulfa și Toug.

GORN – Hangiul de la *Scoica și Butelca*.

GRENGARM – Dragonul care o avea pe Eterne.

GRIFON – Râul care trecea pe lângă Vadul Grifonului și se vărsa în Irring.

GYLF – Câinele meu. A fost pierdut de Valfather și trebuie să-l țin până când îl va vrea înapoi.

HEIMIR – Fiul Gerdei cu Hymir. Era Șoarece.

HEL – Femeia overcină responsabilă cu moartea.

HELA – Fiica Gerdei cu Hymir, sora lui Heimir.

HERMAD – Unul dintre cavalerii lui Marder.

HOB – Unul dintre temnicerii lui Caspar.

HORDSVIN – Bucătarul de pe *Neguțătorul din Miazănoapte*.

HULTA – Femeie din Glennidam.

HYMIR – Fiul Furiei care a răpit-o pe Gerda.

HYNDLE – Fiul lui Hymir.

IDNN – Fata lui Beel, micuță și aproape frumoasă. N-ai cum să-i uiți vocea și ochii mari și negri.

INDIGN – Duce pe care l-au ucis Osterlingii. A stăpânit Castelul Albastru.

INSULA ALBASTRĂ – Insulă înaltă și stâncoasă aflată la aproximativ un sfert de milă de uscat.

IRRING – Râu mare.

IRRINGSMOUTH – Orașul lui Indign, unde râul Irring se varsă în mare. Osterlingii l-au pârlit aproape în totalitate.

JER – Capul unei bande de tâlhari.

JOTUNLAND – Țara Fiilor Furiei, la nord de munți.

KELPII – Aelfe de Apă.

KERL – Secundul de pe *Neguțătorul din Miazănoapte*.

KINGSDOOM – Capitala Celidonului, port.

KLEOS – A doua lume, deasupra Cerrului.

KULILI – Creatoarea Aelfilor.

LUD – Unul dintre cavalerii lui Marder.

LUT – Fierarul care a făurit Fecioara Războinică.

MAG – Mama lui Berthold Viteazul.

MAGNEIS – Calul pe care mi l-a dat Marder.

MANI – Motanul mare și negru care s-a ținut după mine și după Gylf.

MARDER – Ducele celui mai nordic ținut din Celidon.

MICHAEL – Un bărbat din Kleos.

MODGUDA – Servitoare din Sheerwall.

MORCAINE – Prințesă. Arnthor și Setr sunt frații ei.

MORI – Fierar din Irringsmouth.

MUNTELE DE FOC – Poartă spre Muspel.

MUNȚII DE NORD – Munții dintre Celidon și Jotunland.

MUNȚII SOARELUI – Munții dintre Celidon și Osterland.

MUNȚII ȘOARECILOR – Identici cu Munții de Nord.

MUSPEL – A șasea lume, sub Aelfrice.

MYTHGARTHR – A patra lume, acolo unde e Celidonul.

NEEDAM – Insulă la Sud de Celidon. N-am fost niciodată acolo.

NEGUȚĂTORUL DIN MIAZĂNOAPTE – Corabia pe care am luat-o din Irringsmouth.

NJORS – Marinar de pe *Neguțătorul din Miazănoapte*.

NUKARA – Mama lui Uns.

NUR – Ajutorul de ofițer secund de pe *Neguțătorul din Miazănoapte*.

NYTIR – Cavalerul pe care l-am înfrânt la *Scoica și Butelca*.

OBR – Tatăl lui Svon. Era baron.

OLOF – Baronul care a preluat comanda Muntelui de Foc în timp ce eu și Thunrolf eram în Muspel.

ORG – Căpcăunul pe care mi l-a dat Uns.

OSSAR – Copilul Disirei.

OSTERLAND – Țara de la est de Munții de Foc.

OSTERLINGI – Oameni care mănâncă alți oameni ca să devină mai umani.

OVERCINI – Poporul din Cerr, oamenii lui Valfather.

PAPOUNCE – Servitor de rang superior al lui Beel.

PARKA – Femeie din Kleos.

PHOLSUNG – Bunicul lui Beel. A fost regele Celidonului.

POTASH – Preda chimie și fizică.

POUK OCHIRĂU – Marinar pe care l-am luat să mă ajute.

PRINȚESA – Fiica cea mai mică a lui Valfather. Nimeni nu are voie să-i pronunțe numele în conversații obișnuite, așa că îi spunem Prințesa.

RAVD – Cel mai bun cavaler pe care l-am văzut vreodată.

REGINA AELFIOR DE MUȘCHI – Adică Disiri. Multă lume se teme să-i rostească numele gândindu-se că ea s-ar putea să apară (mie nu mi-a ieșit niciodată).

SABEL – Cavaler mort.

SALAMANDRE – Aelfi de Foc. Uri și Baki erau Salamandre.

SCAUR – Pescar de treabă din Irringsmouth.

SCOICA ȘI BUTELCA – Hanul la care am stat în Forcetti.

SEAXNEAT – Bărbat din Glennidam care făcea negoț cu tâlharii.

SETR – Un dragon al cărui tată a fost un om.

SFĂRÂMĂTORUL DE SĂBII – Buzduganul meu. Un fel de bară de metal.

SHA – Soția unui pescar. A fost bună cu mine.

SHEERWALL – Castelul lui Marder.

SKJENA – Fată care locuia în Vadul Grifonului.

SPARREO – Profesoara mea de matematică. Era destul de drăguță.

SURT – Ajutorul lui Hordsvin.

SVON – Scutierul lui Ravd.

SWERT – Valetul lui Beel.

ȘOARECI – Creaturi pe jumătate Fii ai Furiei și pe jumătate oameni.

THIAZI – Servitor de rang înalt al lui Gilling.

THOPE – Maestrul armurier al lui Marder.

TOUG (BĂTRÂNUL) – Tatăl Ulfei.

TOUG (TÂNĂRUL) – Fratele Ulfei, de vârstă mea sau ceva mai mare.

TUNG – Maestrul armurier care l-a învățat pe Garvaon arta mînuirii sabiei.

TURNUL ROTUND – Cel mai mare castel de pe Muntele de Foc.

ULD – Țăran care a trăit în Vadul Grifonului.

ULFA – Fata care mi-a croit hainele în Glennidam.

UNS – Țăran olog.

URI – Prietena lui Baki (uneori spuneau că sunt surori).

URIAȘII GHEȚURILOR – Fii ai Furiei, în special năvălitorii.

UTGARD – Castelul lui Gilling și orașul din jurul lui.

VADUL GRIFONULUI – Un sat distrus de Fiii Furiei.

VALFATHER – Regele Cerrului.

VALI – Bărbat pe care bătrânul Toug l-a luat ca să-l ajute să mă omoare.

VE – Băiatul lui Vali.

VIDARE – Unul dintre cavalerii lui Marder.

VOLLA – Soția moartă a lui Garvaon.

VRĂJITOAREA RĂZBOINICĂ – Sabia lui Garvaon.

WELAND – Bărbatul care a făurit-o pe Eterne. Era din Mythgarthr, dar a devenit regele Aelfilor de Foc.

WISTAN – Scutierul lui Garvaon.

WODDET – Cel mai important cavaler din Sheerwall.

WULFKIL – Pârâu care se varsă în Grifon.

WYT – Marinar de pe *Neguțătorul din Miazănoapte*.

YENS – Port micuț între Forcetti și Kingsdoom.

YOND – Scutierul lui Woddet.

Ăștia sunt, Ben. Mi-a fost ușor să îi numesc. Mai greu mi-a fost să te fac să ți-i imaginezi. Să nu uiți că Osterlingii au dinți lungi și fețe hămesite, iar cei din neamul Fiilor Furiei duhnesc. Să mai ții minte și că Disiri își schimba forma, iar toate formele ei erau frumoase.

Capitolul 1

DRAGĂ BEN

Probabil că ai încetat demult să te mai întrebi ce s-a întâmplat cu mine; știu că au trecut mulți ani. Aici am timp să-ți scriu, precum și șansa ca scrisoarea asta să ajungă acolo unde te afli tu, așa că voi încerca. Dacă ți-aș povesti totul doar pe câteva foi de hârtie, nu ți-ar veni să crezi mare lucru. Probabil că n-ai crede nimic, fiindcă sunt lucruri pe care și eu le accept greu. De aceea am să-ți povestesc totul. E posibil să nu mă crezi, chiar și după ce voi fi terminat; dar măcar vei ști ce fac. Într-un fel, e foarte mult. Altfel, nu înseamnă practic nimic. Când te-am văzut stând lângă focul nostru – tu, fratele meu – acolo, pe câmpul de luptă... Nu contează. O să ajung și acolo. Doar că sunt convins că de-asta m-am hotărât să-ți scriu acum.

Îți aduci aminte de ziua când am ajuns cu mașina la cabană? Pe urmă a sunat Geri. A trebuit să te duci acasă și n-aveai nevoie de un copil prin preajmă. Așa că am hotărât că n-aveam de ce să merg cu tine, că puteam rămâne acolo, iar tu aveai să te întorci a doua zi.

Am zis că voi merge la pescuit.

Asta a fost.

Numai că nu m-am dus. Nu mi s-a părut că va fi prea amuzant să merg fără tine, dar aerul era răcoros și frunzele începuseră să se îngălbenescă, așa că am plecat într-o drumeție. Poate că a fost o greșeală. Am mers destul de

mult, dar nu m-am rătăcit. Nu după multă vreme, am luat de jos un băț ca să mă sprijin în timp ce urcam, însă era strâmb și nu prea rezistent. Nu mi-a plăcut prea mult, așa că am decis să-mi tai unul mai bun, pe care să-l păstrez la cabană și să-l folosim ori de câte ori avem nevoie.

Am văzut un copac diferit de toți ceilalți. Nu era prea mare și avea coaja albă și frunze lucioase. Era un portocal spinos, dar pe vremea aia nu auzisem despre asemenea copaci. Mai târziu, Berthold Viteazul mi-a povestit o mulțime despre ei. Copacul era totuși prea mare ca să-l tai de tot, dar am găsit o ramură aproape dreaptă. Am tăiat-o, am curățat-o și așa mai departe. Se poate ca asta să fi fost un amănunt hotărâtor, principala mea greșeală. Portocalii spinoși nu sunt ca alți copaci. Bărbații din clanul Aelfilor de Mușchi țin mult la ei.

Mă abătusem de la cărare când am observat portocalul spinos, iar după ce m-am apropiat de el am văzut că era chiar la marginea pădurii. Dincolo de pădure se găseau dealurile golașe. Unele dintre ele erau destul de abrupte, dar erau frumoase, netede și acoperite cu iarbă înaltă. Așa că am hoinărit pe acolo cu noul meu baston și am urcat trei sau patru dealuri. Era foarte plăcut. În vârful unui deal am găsit un izvorăș. Am băut, m-am așezat – eram deja destul de obosit – și am început să cioplesc bățul fără să știu exact ce voiam să obțin. Doar îl ciopleam. După o vreme, m-am întins și am privit norii. Toată lumea vede lucruri în conturul norilor, dar în după-amiaza aia eu am zărit mai mult decât văzusem până atunci sau de atunci încolo – un bătrân cu barbă pe care vântul l-a preschimbat apoi într-un dragon negru, un cal minunat cu un corn în frunte și o domniță frumoasă care mi-a zâmbit din înaltul cerului.

După aceea am văzut un castel zburător care aducea cu o stea, căci avea turnuri și turnulețe ce se înălțau de pe toate laturile. Mi-am tot zis că probabil era un nor, însă nu arăta

ca un nor, Ben. Părea de piatră. M-am ridicat și am alergat după el, așteptând să-l spulbere vântul. Dar nu s-a întâmplat așa.

A venit noaptea și n-am mai putut să văd castelul. Știam că eram departe de cabana noastră. Am pornit înapoi peste dealuri, mergând repede; dar m-am trezit coborând o pantă fără sfârșit. Cineva m-a înșfăcat din întuneric și altcineva m-a prins de gleznă după ce am reușit să mă eliberez de mâna care mă înhățase. În momentul acela am auzit:

— Cine a venit în Aelfrice?

Îmi amintesc încă vorbele alea și multă, multă vreme apoi ele au fost singurele lucruri pe care mi le aminteam. Doar întrebarea aceea și senzația că sunt înșfăcat de o mulțime de oameni.

* * *

M-am trezit într-o peșteră lângă mare, unde torcea o femeie bătrână care avea mult prea mulți dinți; după ce mi-am revenit și mi-am găsit bastonul, am întrebat-o unde ne aflăm, încercând să fiu cât se poate de politicoș.

— Puteți să-mi spuneți ce loc e ăsta, doamnă, și cum să ajung de aici la Vadul Grifonului?

Nu știu de ce, dar credeam că Vadul Grifonului era locul în care locuiam noi, Ben. Și nu-mi amintesc nici acum numele adevărat. Poate că e totuși Vadul Grifonului. Totul mi se amestecă în minte.

Bătrâna a clătinat din cap.

— Știți cumva cum am ajuns aici?

A râs, iar în hohotele ei erau vântul și marea; femeia era ca valurile care se spărgeau la intrarea în peșteră, împrôșcând picături minuscule de apă. Când i-am vorbit, parcă le vorbeam lor, valurilor. Așa m-am simțit. Ți se pare o nebunie?

Am fost nebun încă de când m-am născut, dar acum eram sănătos și mă simțeam minunat. Vântul și valurile stăteau cu mine în peștera aceea torcând din caier – natura nu mai era ceva aflat în afară. Femeia aceea era o parte mare din natură, iar eu eram o parte mică și fusesem plecat de prea multă vreme. Mai târziu, Garsecg a zis că marea mă vindecase.

Am mers la gura peșterii și-am înaintat până când apa mi-a ajuns la talie, dar singurele lucruri pe care le-am putut vedea erau stâncile de deasupra grotei, apa albastră din fața mea, pescărușii și niște țancuri negre de piatră ca dinții unui dragon. Atunci bătrâna mi-a zis:

— Trebuie să aștepti refluxul.

M-am întors, cu cămașa udă până la subsuori.

— Mai durează mult?

— Destul de mult.

Apoi m-am sprijinit în baston și am privit-o cum toarce, încercând să îmi dau seama din ce era făcut acel fir și de ce producea sunetele acelea. Uneori mi se părea că văd fețe și brațe, și picioare ieșind din firul tors.

— Tu ești Able. Able de Inimă Înflăcărată.

Asta mi-a captat atenția, așa că i-am spus vechiul meu nume.

Până în momentul acela nu-și ridicase privirea de la firul pe care-l torcea.

— Ce spun eu cu temei, tu în deșert să nu iei! mi-a zis.

I-am spus că-mi pare rău.

— O pierdere trebuie să fie, hotărâsc deci cu tărie: cu cât doamna e mai rea, cu atât mai mare e iubirea ta.

S-a oprit din tors ca să-mi zâmbească. Știam că încerca să fie prietenoasă, dar dinții ei erau îngrozitori și păreau tăioși ca niște lame. Apoi mi-a zis:

— Trebuie să existe o pedeapsă pentru insolență. Și cum de obicei chiar așa stau lucrurile, asta n-ar trebui să provoace prea mult rău.

Și uite-așa mi-am schimbat numele.

A început din nou să toarcă, însă acum părea să citească cumva în firul ei.

— Vei apune înainte să răsari și vei răsări înainte să apui.

Asta m-a speriat și am întrebat-o dacă pot să-i pun o întrebare.

— Ar fi cazul să fie bună, de vreme ce e una singură. Ce vrei să știi, Able de Inimă Înflăcărată?

Aveam atâtea de întrebat, dar nu reușeam să mă hotărăsc. În schimb, am zis:

— Cine ești?

— Parka.

— Ești prezicătoare?

A zâmbit din nou.

— Unii așa zic.

— Cum am ajuns aici?

A ridicat furca, bățul acela pe care ținea caierul, și a arătat spre fundul peșterii, unde totul era cufundat în întuneric.

— Nu-mi amintesc să fi fost acolo, i-am zis.

— E o amintire care ți-a fost luată.

Din momentul în care a zis-o, am știut că avea dreptate. Îmi puteam aminti unele lucruri. Îmi puteam aminti de tine, de cabană și de nori, dar parcă toate astea fuseseră cu multă vreme în urmă, iar după ele se întâmplaseră o mulțime de lucruri pe care nu mi le mai puteam aminti deloc.

— Aelfii te-au adus la mine.

— Cine sunt Aelfii?

Am simțit c-ar fi trebuit să știu.

— Chiar nu știi, Able de Inimă Înflăcărată?

A fost ultimul lucru pe care l-a spus pentru multă vreme. M-am așezat jos ca să o privesc, însă uneori mă uitam spre capătul întunecat al peșterii, de unde spusese ea că venisem. Când nu mă uitam la ea, bătrâna se mărea din ce în ce mai mult, așa că știam că în spatele meu era ceva imens.

Când mă întorceam și mă uitam din nou la ea, nu era nici măcar cât mine de mare.

Ăsta a fost un aspect. Altul a fost că știam că atunci când am fost mic știusem totul despre Aelfi, dar amintirile erau amestecate cu imaginea cuiva, a unei fetițe care se juca cu mine; și erau copaci mari, mari de tot, și ferigi mult mai înalte decât noi și izvoare limpezi. Și mușchi. Mult mușchi. Moale, verde, mușchi precum catifeaua.

— Te-au trimis cu povestea greșelilor lor, a zis Parka, și cu venerația lor.

— Venerație?

Nu eram sigur ce voia să spună.

— Te venerează. Pe tine.

Asta m-a făcut să-mi amintesc alte lucruri. De fapt, nu lucruri, ci sentimente.

— Nu-mi plac Aelfii, am zis cu voce tare.

Și ăsta era adevărul.

— Plantează o sămânță, mi-a zis femeia.

Am așteptat multă vreme să-mi mai spună ceva. Am așteptat fiindcă nu voiam să-i pun întrebări. Dar nu mi-a mai zis nimic, așa că a trebuit s-o întreb:

— N-ai de gând să-mi povestești despre lucrurile alea? Despre greșeli și restul?

— Nu.

Am oftat din greu. Îmi fusese frică de ceea ce-aș fi putut auzi.

— E un lucru bun.

— Așa e. Un câștig trebuie să fie, hotărâsc deci cu tărie: De fiecare dată când împlinești a inimii plăcere, sufletul tău ceva mai mult va cere.

Am avut senzația că, dacă aș fi pus mai multe întrebări, nu mi-ar fi plăcut răspunsurile. Soarele își întinsese mâinile în peștera noastră și ne binecuvânta pe amândoi, sau cel puțin așa mi se părea mie; apoi s-a scufundat în mare,

iar marea a încercat să-l urmeze. Curând, locul în care mă oprisem când intrasem în mare abia dacă mai era ud.

— Să fie ăsta nivelul cel mai scăzut al apelor? am întrebat-o pe Parka.

— Stai, a zis ea și apoi a rupt cu dinții firul pe care îl torcea, a învârtit un pic în jurul mâinii, a retezat din nou cu dinții și mi l-a dat spunând: Pentru arcul tău.

— Dar n-am niciun arc.

A arătat spre bastonul meu, Ben, pe care l-am văzut cum începuse să se transforme într-un arc. La mijloc apăruse un fel de îndoitură; în afară de asta, era perfect drept și, fiindcă-i cioplisem capătul mai gros, ambele capete erau mai subțiri decât mijlocul.

I-am mulțumit și-am ieșit în fugă din peșteră. Afară, plaaja de sub stâncă devenise rugoasă. Când i-am făcut semn de rămas-bun Parkăi, mi s-a părut că toată peștera era plină de păsări albe care fâlfâiau din aripi. Mi-a răspuns la salut dând din mână. Părea foarte mică, precum flacăra unei lumânări.

La sud de peșteră, am dat de o cărare abruptă care ducea spre vârful stâncilor. Acolo sus erau niște ziduri dărâmate și ciotul unui turn. De-acum apăruseră deja stelele și era destul de frig. Mi-am căutat repede un adăpost și, după ce l-am găsit, am urcat pe ceea ce mai rămăsese din turn.

Turnul fusese ridicat pe o insulă stâncoasă conectată cu restul uscatului de o limbă de nisip și pietre atât de joasă, încât era sub nivelul mării chiar și în vremea refluxului. Cred că m-am uitat mai bine de cinci minute la valurile luminate de stele care se spărgeau deasupra ei, până când am fost sigur că limba aia de nisip era cu adevărat acolo. Era, și mi-am dat seama că trebuia să plec de pe insulă cât mai puteam și să-mi găsesc un loc de înnopțat pe țărm.

Eram convins de asta, dar n-am făcut-o. În primul rând, fiindcă eram deja obosit. Nu-mi era foame și nici prea sete,

însă eram atât de obosit, că nu-mi mai doream decât să mă întind undeva. În al doilea rând, îmi era frică de ceea ce-aș fi putut găsi pe mal și de ceea ce m-ar fi putut găsi pe mine.

În plus, aveam nevoie de timp de gândire. Erau atâtea lucruri pe care nu mi le puteam aminti, iar ceea ce-mi aminteam (de tine, Ben, de cabana și casa în care am trăit și de fotografiile tale cu mama și tata) se întâmplase cu multă, multă vreme în urmă. Voiam să încerc să-mi aduc aminte mai mult și să mă gândesc la înțelesul vorbelor pe care mi le spusese Parka.

Așa că m-am întors la adăpostul pe care-l găsisem printre niște pietre albastre și m-am întins acolo. Eram desculț și, stând culcat așa, mi-am dat seama că ar fi trebuit să am bocanci și șosete. Nu-mi puteam aminti ce se-ntâmplase cu ele. Purтам o cămașă de lână gri fără nasturi și pantaloni din același material, care nu aveau buzunare, ceea ce nu mi se părea a fi tocmai în regulă. Aveam o centură de care atârna un săculeț din piele, legat cu un șiret. Dar în el erau doar firul pentru arc pe care mi-l dăduse Parka, trei semințe negre și tari și un cuțit micuț cu mâner de lemn, pus într-o teacă de lemn. Cuțitul mi se potrivea în palmă de parcă ar fi fost făcut special pentru mine, însă nu-mi aminteam deloc de el.

Capitolul 2

ORAȘUL ÎN RUINE

M-a trezit soarele. Încă îmi amintesc căldura lui și cât de bine era să fiu mângâiat de razele lui, departe de vocile oamenilor, de munca și de grijile altor oameni, de lucrurile pe care mi le tot spunea firul tors de Parka; probabil că stă-tusem în plin soare mai bine de o oră înainte să mă trezesc.

Când m-am ridicat, îmi era foame și sete. Apa de ploaie pe care am băut-o dintr-o fântână spartă era minunată. Am băut și am tot băut; iar când mi-am îndreptat spatele, am văzut că eram privit de un cavaler, un bărbat înalt îmbrăcat într-o cămașă de zale. Coiful mă împiedica să-i văd fața, dar am văzut un dragon negru în vârful coifului, și apoi alți dragoni negri pe scutul și pe mantia cavalerului. Imaginea bărbatului a început să se risipească imediat ce am observat-o și, în câteva secunde, vântul a spulberat ceea ce mai rămăsese din ea. A trecut multă vreme până am aflat cine era, așa că n-am de gând să mai spun nimic acum; dar vreau să menționez un alt lucru, ceva ce poate fi spus la fel de bine aici ca oriunde în altă parte.

Lumea aceea se numește Mythgarthr. N-am aflat asta decât mai târziu, însă nu există niciun motiv pentru care să nu ți-o spun încă de pe acum. Peștera Parkăi nu era cu totul în lumea aceea, ci mai degrabă între Mythgarthr și Aelfrice. Insula Albastră este pe de-a-ntregul în Mythgarthr, dar eu n-am ajuns acolo decât după ce-am băut apa. Sau, ca să

prezint adevărul cu exactitate, nu eram în siguranță acolo. De aceea venise cavalerul chiar în acel moment; voia să mă vadă bând din fântână.

— Dumnezeu! am exclamat eu, dar nu era nimeni să mă audă.

Vedenia aceea mă speriasse. Nu fiindcă mi se părea că aveam halucinații, ci din cauză că fusesem convins că eram singur. O vreme m-am tot uitat în urma mea. Nu e un obicei tocmai rău, Ben, dar atunci chiar nu era nimeni în spatele meu.

Pe partea de est a insulei, faleza nu era așa de abruptă. Am găsit câteva midii și le-am mâncat crude. Soarele era deasupra când doi pescari s-au apropiat de mine îndeajuns cât să mă audă. Am strigat la ei și au vâslit până la mal. Au vrut să știe dacă aveam să-i ajut cu năvoadele dacă mă luau la bord; le-am promis că da și am urcat în barcă.

— Cum ai ajuns aici de unul singur? m-a întrebat cel mai în vârstă.

Și mie mi-ar fi plăcut să știu cum ajunsesem acolo. Mi-ar fi plăcut să știu și motivul pentru care vorbeau ciudat. În loc să le răspund, am zis:

— Așa cum se ajunge.

Păreau să nu mai aibă nevoie de alte lămuriri. Și-au împărțit cu mine pâinea și brânza și un pește pe care l-am gătit într-o cutie cu nisip așezată deasupra focului. Atunci nu mi-am dat seama, dar acela a fost momentul în care am început să iubesc marea.

La asfințit m-au lăsat să aleg din peștii pe care-i prinsesem, ca plată pentru munca mea. I-am spus celui mai tânăr (nu cu mult mai mare decât mine) că aș vrea să împart peștii cu familia lui, dacă nevasta lui voia să-i gătească, fiindcă nu aveam unde să stau. A fost de acord și, după ce ne-am vândut toată captura, am luat cei mai buni pești, dar și pe cei pe care nu dorise nimeni să-i cumpere, și am mers într-o

casă mică și înghesuită, aflată la nici douăzeci de pași de apele mării.

După cină, am început să ne spunem povești, iar când mi-a venit rândul, le-am zis:

— N-am văzut niciodată o fantomă. Cel puțin, așa credeam până astăzi. Așa că o să vă povestesc despre asta, chiar dacă fantoma mea nu e la fel de înfricoșătoare ca cea din povestea lui Scaur. Dar asta e tot ce am.

Toată lumea a fost de acord; cred că își auziseră poveștile unul altuia de mai multe ori.

— Ieri m-am pomenit pe o insulă stâncoasă, nu departe de aici. Cândva, fusese acolo un turn.

— A fost al ducelui Indign, a zis Scaur.

— Castelul Albastru, a completat Sha, soția lui.

— Mi-am petrecut noaptea în grădină, pentru că aveam ceva de făcut acolo, trebuia să plantez o sămânță. Știți, cineva important mi-a spus că trebuie să plantez o sămânță. Și nu mi-am dat seama ce voia să zică decât atunci când am găsit semințele aici, le-am zis eu arătându-le săculețul din piele.

— Ai tăiat un portocal spinos, a șuiert bunicul lui Sha arătând spre arcul meu. Te-ai atins de un portocal spinos, așa că trebuie să plantezi trei semințe, tinere! Dacă n-o faci, Aelfii de Mușchi vor veni după tine.

I-am spus că nu știam.

Bătrânul a scuipat în foc.

— E ceva ce oamenii nu știu și din cauza asta aproape că nu mai există portocali spinoși. E cel mai bun lemn din lume. Să-l freci cu ulei, auzi? Ca să-l protejezi de vremea rea.

A întins mâna spre arc, așa că i l-am dat, apoi i l-a înmănat lui Scaur.

— Încearcă să-l rupi, fiule. Rupe-l pe genunchi.

Scaur a încercat. Era puternic și mi-a îndoit arcul atât de mult că vârfurile aproape se atingeau. Dar nu s-a rupt.

— Vezi? Nu poți! Nu se poate rupe, a chicotit bunicul lui Sha, privindu-l pe Scaur cum îmi dă arcul înapoi. De cele mai multe ori, într-un portocal spinos se găsește un singur fruct care are doar trei semințe în el. Dacă dobori un astfel de copac, trebuie să-i plantezi semințele în trei locuri diferite, fiindcă dacă n-o faci, Aelfii de Mușchi vin după tine.

— Haide, Able, a zis Sha, spune-ne despre fantomă.

— În dimineața asta, m-am hotărât să plantez prima sămânță în grădina Castelului Albastru, am continuat eu. Acolo era un fel de vas de piatră în care se adunase apă, așa că am decis să plantez sămânța și apoi s-o ud. După ce-i puneam suficientă apă, urma să bea eu ce mai rămânea.

M-au aprobat cu toții.

— Am săpat o groapă mică folosind cuțitul, am lăsat să cadă o sămânță înăuntru, am acoperit-o cu pământ – care era deja destul de umed – și am adus apă în căușul palmelor. Când apa a început să băltească în groapă, am băut din vasul de piatră, iar când mi-am ridicat privirea, am văzut un cavaler care stătea acolo uitându-se la mine. Nu i-am putut zări fața, dar avea un scut mare și verde, cu un dragon pictat.

— Nu era ducele Indign, a constatat Scaur, fiindcă blazonul lui este un mistreț albastru.

— I-ai vorbit? a vrut să știe Sha. Ce ți-a zis?

— Nu i-am vorbit. S-a întâmplat atât de repede, iar eu am fost prea surprins. Apoi... apoi s-a transformat într-un fel de nor, care a dispărut de tot.

— Norii sunt răsuflarea Prințesei, a zis bunicul lui Sha.

L-am întrebat ce-a vrut să spună, dar s-a mulțumit să clatine din cap și să privească în foc.

— Nu știi că numele ei nu poate fi rostit? m-a întrebat Sha.

* * *

A doua zi de dimineată, i-am întrebat cum se putea ajunge la Vadul Grifonului, dar Scaur mi-a zis că prin împrejurimi nu era niciun oraș cu numele acela.

— Și ăsta cum se numește? l-am întrebat.

— Irringsmouth, mi-a răspuns Scaur.

— Cred că există un Irringsmouth aproape de locul unde locuiesc eu, i-am spus.

De fapt, nu eram tocmai sigur, dar așa aveam impresia.

— Numai că e un oraș mare, am adăugat. Singurul oraș cu adevărat mare în care am fost vreodată.

— Ei bine, ăsta e singurul Irringsmouth din zonă, mi-a zis Scaur.

Un trecător ne-a auzit și ne-a zis:

— Vadul Grifonului ar trebui să fie pe Râul Grifon, după care s-a îndepărtat înainte să apuc să-l întreb ceva.

— E un pârâu care se varsă în râul nostru, m-a lămurit Scaur. Mergi spre sud până dai de râu și apoi ia-o pe Drumul Râului și-o să-l găsești.

Am pornit la drum cu câteva bucăți de pește sărat înfășurate într-o cârpă curată. Am mers spre sud pe mica stradă care trecea prin spatele casei în care locuiau Sha și Scaur. Am continuat în aceeași direcție pe o stradă mai mare, apoi am cotit-o spre răsărit, pe drumul principal de lângă râu. Am trecut printr-o deschizătură fără poartă din zidul în ruine ce înconjura așezarea și am continuat să merg prin păduri cu copaci tineri unde, la umbră, se mai vedeau încă petice de zăpadă și bălți cu apă de ploaie.

După aceea, drumul a cotit-o printre dealuri și am ajuns într-un loc unde doi băieți mai mari decât mine mi-au zis că aveau de gând să mă jefuiască. Unul avea o bâtă, iar celălalt avea o săgeată pregătită, lanock, cum spunem noi pe-aici. Nockul este creștătura din coada săgeții, în care se prinde

coarda. Le-am spus că puteau să ia tot ce aveam, mai puțin arcul. După cum ar fi trebuit să m-aștept, au încercat să mi-l ia. M-am ținut tare, dar m-au lovit cu bâta. După aceea m-am luptat, mi-am luat arcul înapoi și i-am bătut cu el. Probabil că ar fi trebuit să-mi fie frică, însă nu mi-a fost. Eram furios pe ei că se gândiseră că mă puteau lovi fără ca eu să ripostez. Cel cu bâta a aruncat-o și a fugit; pe celălalt l-am bătut până s-a prăbușit și atunci m-am așezat pe pieptul lui și i-am spus că o să-i tai gâtul.

Mi-a cerșit îndurare, iar când l-am lăsat să se ridice, a rupt-o la fugă, abandonându-și arcul și tolba. Arcul părea bun, dar când l-am îndoit pe genunchi s-a rupt. Am păstrat doar coarda, iar tolba mi-am aruncat-o peste umăr. În noaptea aceea, mi-am strunjit propriul arc până ce n-a mai fost nevoie decât de coardă și o baie în ulei de in.

După întâmplarea asta, am început și eu să merg cu o săgeată la nock. Am văzut iepuri și veverițe, ba chiar și o căprioară, de câteva ori; am tras, dar n-am făcut decât să pierd câteva săgeți. Asta până în ultima zi.

În dimineața aceea, atât de înfometat încât nu mai aveam vlagă, am reușit să dobor un cocoș-de-munte și am început să caut foc. Am cercetat o bună bucată de vreme și aproape că renunțasem, pregătindu-mă să mănânc pasărea crudă; când a venit însă seara, am văzut fuioare de fum deasupra copacilor, albicioase ca niște spectre pe fundalul cerului. Când au răsărit primele stele, am descoperit o colibă pe jumătate îngropată în violete sălbatice. Era construită din bârne și acoperită cu blănuri de animale, iar în loc de ușă avea pielea unei căprioare. De vreme ce nu puteam ciocăni în ea, am tușit; iar când nu a ieșit nimeni, am ciocănit în cadrul ușii.

— Cine-i acolo? s-a auzit vocea unui bărbat care părea pregătit să sară la bătaie.

— Un cocoș-de-munte gras, i-am zis.

O bătaie era ultimul lucru de care aveam nevoie.

Pielea de căprioară s-a dat la o parte, iar în cadrul ușii a apărut un bărbat gârbovit cu barbă lungă. Îi tremurau și capul, și mâna, dar niciun tremur nu i s-a simțit în glas când m-a întrebat răstit:

— Cine ești?

— Doar un călător care își va împărți hrana cu tine, dacă-l primești la foc.

— Nu e nimic de furat aici, a zis bărbosul ridicând o măciucă.

— N-am de gând să te jefuiesc, vreau doar să-mi gătesc cocoșul. L-am doborât și l-am curățat de pene azi-dimineață, dar n-am foc ca să-l gătesc și zău că mor de foame.

— Vino înăuntru atunci, a zis bărbatul dându-se la o parte din ușă. Poți să-l gătești, dacă-mi dai și mie o bucată.

— O să-ți dau mai mult decât o bucată, i-am zis.

Și m-am ținut de cuvânt: i-am dat amândouă aripile și amândouă copanele. Nu mi-a mai pus alte întrebări, dar s-a uitat la mine studiindu-mă îndeaproape, iar când mă uitam la el își întorcea privirea. Așa că i-am spus de bunăvoie cum mă numesc și câți ani am, i-am explicat că eram străin de locurile acelea și l-am întrebat cum puteam să ajung la Vadul Grifonului.

— Ah, la naiba! Țăla a fost satul meu, puștiule, și câteodată mai merg pe-acolo să văd care mai e treaba. Dar în prezent nu mai locuiește nimeni în Vadul Grifonului.

Am simțit că nu putea fi adevărat.

— Fratele meu și cu mine locuim acolo.

Bărbosul a clătinat din capul care continua să-i tremure.

— Nimeni. N-a mai rămas nimeni.

Atunci mi-am dat seama că numele orașului nostru nu era Vadul Grifonului. Poate că era doar Grifon sau Orașul Grifonului, sau ceva de genul ăsta. Dar nu mi-am putut aminti.

— S-au uitat cu toții la mine, a bolborosit bărbosul. Unii au vrut să fugă, dar le-am spus: Nu! Stați și luptați! Dacă vin prea mulți uriași, o să fugim, dar mai întâi trebuie să le încercăm curajul.

Remarcasem cuvântul „uriași” și mă întrebam ce avea să urmeze.

— Schildstarr era conducătorul lor. Pe vremea aia aveam casa cu etaj a tatălui meu. Nu era ca asta. Era o casă mare, cu o mansardă înaltă și camere mai mici în spatele celei mari. Aveam și un șemineu mare de piatră și o masă suficient de lungă încât să încapă la ea toți prietenii mei.

L-am aprobat din cap, gândindu-mă la casele pe care le văzusem în Irringsmouth.

— Schildstarr nu era prietenul meu, dar ar fi putut intra în casa mea. Înăuntru ar fi trebuit să stea însă aplecat, cam cum stau eu aici.

— Și v-ați luptat cu ei?

— Pentru casa mea? Pentru câmpuri și pentru Gerda? M-am luptat, deși jumătate dintre ai mei au fugit când i-au văzut venind pe drum. Am omorât unul cu lancea și pe alți doi cu toporul. Cad precum copacii, puștiule.

Pentru câteva momente, ochii îi căpătară o strălucire ciudată.

— O piatră, continuă el pipăindu-și capul într-o parte și părând brusc cu mult mai bătrân. Nu știu cine m-a lovit și nici cu ce. O piatră? Nu știu. Pune mâna aici, puștiule. Simți ceva sub păr?

Părul îi era sârmos, de un gri-închis foarte apropiat de negru. Am pipăit și apoi mi-am retras mâna.

— Pe urmă ne-au torturat. Apă și foc. Știi? Asta le place cel mai mult. Ne-au dus într-un heleșteu și au făcut focul în jurul lui. Ne-au mânat în apă ca pe vite. Au aruncat cu butuci în noi până ne-am înecat. Mai puțin eu. Cum te cheamă, puștiule?

I-am spus din nou.

— Able? Able. Țsta e numele fratelui meu. Cu ani și ani în urmă, ăsta era.

Știam că acela nu era numele meu adevărat, dar Parka îmi spusese să-l folosesc. L-am întrebat cum îl cheamă.

— Am găsit canalul de la vizuina unui bizam, a continuat el. M-am scufundat și am săpat, am ieșit ca să respir, iar buștenii ardeau și fâsâiau... am pierdut șirul scufundărilor și al arsurilor, dar nu m-am înecat. Am ajuns cu capul în vizuina bizamului și am respirat acolo. Am așteptat până când Fiii Furiei au crezut că am murit cu toții și au plecat.

Am încuviințat din cap, simțindu-mă de parcă luasem parte la măcel.

— Am încercat să urc, dar umbra mea a alunecat. A căzut în heleșteu. E și acum acolo, zise bărbosul clătinând din cap. Vise? Nu vise. E încă în heleșteu, iar buștenii vin spre mine cu viteză. Încerc să mă cațăr. Malul e alunecos și... și fața mi-a luat foc.

— Dacă mă lași să înnoptez aici la noapte, te-aș putea trezi în caz că ai vreun coșmar, am sugerat eu.

— Schildstarr, murmură bătrânul. Înalt cât un copac e Schildstarr. Pielea ca zăpada. Ochii de bufniță. Am văzut cum l-a ridicat pe Baldig și i-a smuls brațele. Pot să-ți arăt și ție unde s-a petrecut. Tu chiar mergi la Vadul Grifonului, Able?

— Da, i-am răspuns. O să mă duc mâine, dacă-mi spui drumul.

— Merg și eu, a promis bărbosul. Anul ăsta n-am fost. Obișnuiam să mă duc tot timpul. Am locuit acolo cândva.

— Ar fi minunat, i-am zis. O să am cu cine să vorbesc și o să-mi arăți și drumul. Probabil că fratele meu e foarte supărat pe mine. De fapt, sunt destul de sigur, dar cred c-o să-i treacă.

— Nu, nu, a murmurat bătrânul. Nu, nu. Berthold Viteazul nu și-a făcut niciodată griji pentru tine, frate. Nu ești bandit.

Și uite-așa am ajuns să trăiesc cu Berthold Viteazul. Era cam nebun și câteodată se prăbușea la pământ. Dar era la fel de curajos ca oricare alt om pe care l-am cunoscut și nu avea pic de răutate în el. Am încercat să am grijă de el și să-l ajut, iar el a încercat să aibă grijă de mine și să mă învețe. I-am datorat multe, Ben, dar până la urmă am reușit să-l răsplătesc pe măsură și se poate ca ăsta să fi fost cel mai bun lucru pe care l-am făcut vreodată.

Câteodată mă întreb dacă nu cumva el a fost motivul pentru care Parka mi-a spus că sunt Able. Iar toate astea s-au petrecut în partea nordică, în Celidon. Trebuia să menționez chestia asta undeva.

Capitolul 3

PORTOCALUL SPINOS

A doua zi, Berthold Viteazul a fost bolnav și m-a implorat să nu-l las singur, așa că am mers la vânătoare. Pe atunci nu eram cine știe ce vânător, dar mai degrabă din noroc decât din pricepere am reușit să trag două săgeți într-un cerb. Bețele s-au rupt amândouă când animalul s-a prăbușit pe o parte, însă am reușit să salvez vârfurile de fier. În seara aceea, în timp ce ne ospătam cu friptură de vânat, am adus vorba despre Aelfi. L-am întrebat pe Berthold Viteazul dacă auzise vreodată de Aelfrice și dacă știa ceva despre oamenii care locuiau acolo.

A dat afirmativ din cap.

— Da.

— Mă refer la Aelfrice cea adevărată.

N-a zis nimic.

— În Irringsmouth, o femeie mi-a povestit despre o fată care ar fi trebuit să se căsătorească cu un rege Aelf, dar l-a înșelat. Era însă doar o poveste. Nimeni n-a crezut că era adevărată.

— Vin pe-aici uneori, a murmurat Berthold Viteazul.

— Chiar așa? Aelfi adevărați?

— Da. Îs înalți cam cât focul nostru. Îs ca mangalul, ca funinginea. Și murdari ca funinginea. Cenușii. Afar' de dinți și de limbă. Ochii le sunt galbeni, învăpăiați.

— Și-s adevărați?

A dat din cap.

— Șapte lumi există, Able. Nu ți-am zis niciodată?

Am așteptat.

— Mythgarthr e asta. Unii îi spun Pământ, dar e greșit. Pe pământ mergi, în râuri te scalzi. Marea... Doar marea e între ele, așa se pare. Aerul pe care îl respiri. Mythgarthrul e la mijloc. Așa că există trei lumi deasupra și trei dedesubt. Cerrul e deasupra noastră, dar poți să-i spui și Cer. E același lucru. Cerrul e locul în care ajung câteodată păsările care zboară foarte sus. Nu vrăbiile și rândunelele sau altele de felul ăsta. Șoimii, și vulturii, și găștele sălbatice. Am văzut odată chiar și un bătlan pe-acolo.

Mi-am adus aminte de castelul zburător și i-am zis:

— E acolo unde sunt norii.

Berthold Viteazul a încuviințat.

— Te-ai prins. Tot mai vrei să mergem la Vadul Grifonului? Mă simt mai bine acum că am mâncat carnea asta gustoasă. Pe de altă parte, s-ar putea ca mâine dimineață să mă simt și mai bine. Și n-am fost anul ăsta să mă uit la locul ăla.

— Da, m-am prins. Dar ce-i cu Aelfrice?

— O să-ți arăt mormintele vechi și heleșteul în care au aruncat cu foc în mine.

— Am întrebări și despre Cerr, să știi, i-am zis eu. Am mai multe întrebări decât degete la mâini.

— Ai mai multe întrebări decât am eu răspunsuri.

Urletul unui lup s-a auzit de undeva din pădure.

— Vreau să știu despre Fiii Furiei și despre Osterlingi. Niște oameni la care am stat au zis că Osterlingii au dărâmat Castelul Albastru.

— Se prea poate, a spus Berthold Viteazul.

— Dar de unde vin Fiii Furiei?

— Din Ținuturile de Gheață, a zis el arătând spre nord. Vin cu înghețul și pleacă cu zăpada.

— Vin doar să fure?

— Iau și sclavi, a zis Berthold Viteazul. Pe noi nu ne-au luat, fiindcă ne-am luptat. Au vrut în schimb să ne omoare. Dacă fugi și nu lupți, te iau sclav. Iau femeile și copiii. Au luat-o pe Gerda.

— Despre Cerr...

— Acum dormi, mi-a poruncit Berthold Viteazul. Mergem în călătorie, puștiule. Trebuie să ne trezim în zori.

— Doar o singură întrebare, te rog! După asta promit că mă duc la somn.

A acceptat.

— Cred că te uiți mult la cer. Ai spus că ai văzut vulturi acolo sus, și chiar și bătlani.

— Uneori.

— Dar ai văzut vreodată și vreun castel?

A negat, clătinând încetișor din cap.

— Fiindcă eu am văzut. Stăteam întins pe iarbă și priveam în sus la nori...

M-a prins de după umeri așa cum o mai faci și tu câteodată și s-a uitat în ochii mei.

— L-ai văzut?

— Da. Pe cuvânt că l-am văzut. Nu părea să fie real, dar m-am ridicat și am alergat după el, încercând să nu-l pierd din ochi. Și era adevărat, un castel cu șase laturi, construit din piatră albă undeva deasupra norilor.

— L-ai văzut.

Mâinile îi tremurau mai rău ca oricând. A fost apoi rândul meu să dau din cap.

— Sus printre nori, mișcându-se odată cu ei, împins de același vânt. Era alb ca și ei, dar marginile îi erau tari, iar pe turnuri fluturau steaguri colorate.

Amintirea aproape că m-a sugrumat.

— A fost cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată.

A doua zi dimineață, Berthold Viteazul s-a trezit înaintea mea și am părăsit coliba acoperită cu blănuri, lăsând-o mult în urmă în momentul în care soarele s-a ridicat deasupra copacilor. Mergea încet, sprijinindu-se de un toiag; era însă rezistent și părea să aibă mai mult chef de vorbă decât avusesese cu o seară în urmă.

— Voiai să știi despre Aelfi aseară, mi-a zis el, iar eu am încuviințat fără cuvinte. În schimb, eu ți-am vorbit despre Cerr. Cred că m-ai crezut nebun. Aveam motivele mele, să știi!

— E în regulă, i-am zis. Fiindcă oricum sunt curios să aflu și despre asta.

Poteca aproape invizibilă pe care mersesem ne adusesese într-un luminiș; Berthold Viteazul s-a oprit și și-a ridicat toiagul spre Cerr.

— Păsările urcă acolo. Le-ai văzut.

— Văd una chiar acum, am spus eu.

— Dar nu pot rămâne acolo.

— Dacă... Ar putea sta cocoțată pe zidul castelului, nu-i așa?

— Nu vorbi despre asta! mi-a tăiat-o Berthold Viteazul, iar eu nu mi-am putut da seama dacă era furios sau doar înfricoșat. Nu acum, și probabil niciodată.

— În regulă, n-o s-o mai fac, promit.

— Nu vreau să te mai pierd.

A tras aer în piept.

— Păsările nu pot poposi, eu și cu tine nu ne putem duce deloc. Dar îl vedem. Ai înțeles?

Am dat din cap că da.

A început să meargă din nou, grăbindu-se, lovind pământul cu toiagul.

— Dar crezi că o pasăre ar putea? Vulturii văd mai bine decât tine. Ai văzut vreodată un cuib de vultur?

— Da, era unul la câteva mile de cabana noastră.

— În vârful unui copac mare?

— Așa e. Era un pin înalt. Iar vulturul stă acolo, clocin-du-și ouăle probabil. Crezi că se uită vreodată în sus, în loc să privească în jos?

— Presupun că trebuie, i-am răspuns eu tropăind în urma lui.

— Atunci poate să meargă acolo, dacă se hotărăște. La fel e și cu Aelfii, a zis el, ațintindu-și spre pământ un deget gras pe care se vedeau vene albastrii. Sunt acolo jos unde nu-i putem vedea, doar că ei ne pot privi pe noi, pe tine și pe mine. Ne și aud, dacă vorbim tare. Pot să urce la noi dacă doresc, precum păsările, doar că nu pot rămâne.

După vorbele astea, am mers în tăcere preț de aproape o jumătate de oră, iar eu am încercat să-mi reamintesc lucruri demult uitate. Într-un târziu, i-am zis:

— Dar ce s-ar întâmpla dacă un Aelf ar încerca să rămână aici?

— Ar muri, mi-a zis Berthold Viteazul. Așa spun ei.

— Ți-au zis ei asta? Că nu pot trăi aici, sus?

— Da!

Ceva mai târziu, când ne-am oprit să bem dintr-un izvor, am zis:

— N-am să întreb cum au fost nedreptățiți, dar știi?

A ridicat din umeri.

— Știu doar ce se spune.

În noaptea aceea ne-am făcut tabăra pe malul Grifonului, înveseliți și înviorați de apele sale cristaline. Berthold Viteazul adusese cremene și oțel, iar eu am strâns vreascuri uscate pe care el le-a rupt în așchii atât de mici, încât s-au aprins la prima jerbă de scânteii galbene.

— Dacă n-ar veni iarna, aș putea trăi așa toată viața, a spus el, probabil ca să-l aud eu.

După ce-am mâncat, m-am întins pe spate, am auzit strigătul unei bufnițe și oftatul vântului printre ramurile

copacilor, acolo unde începuseră să apară primele frunze verzi. Trebuie să înțelegi că în tot acel timp eu am crezut că voi ajunge acasă curând. Mă gândeam că fusesem răpit de Aelfi. Mă eliberaseră într-un stat undeva în vest, sau poate chiar în străinătate. Credeam că amintirile captivității mele îmi vor reveni la un moment dat. Dacă aș fi fost mai înțelept, aș fi rămas în Irringsmouth, unde-mi făcusem prieteni și unde s-ar fi putut afla o bibliotecă cu hărți sau chiar un consulat american. Așa însă, aș fi putut găsi vreun indiciu la Vadul Grifonului (și eram convins că ăsta e numele orașului nostru), iar dacă n-aș fi găsit niciun indiciu, nimic nu m-ar fi putut împiedica să mă întorc în Irringsmouth. Așa cum era el, pe jumătate distrus, rămânea un fel de port. Poate m-aș fi putut imbarca spre America de acolo. Ce m-ar fi putut împiedica? Nimeni și nimic, iar perspectiva unei călătorii pe mare mi se părea încântătoare.

„Buhuhu“, s-a auzit bufnița. Vocea ei, catifelată și întunecată precum noaptea de primăvară, părea să fie plină deopotrivă de cunoaștere și de curiozitate.

Am simțit și eu pașii cuiva sau a ceva ce își croia drum prin pădure, deși chiar și un singur strop de rouă căzut de pe o frunză din vârful unui copac ar fi făcut mai mult zgomot decât ei.

— Oare cine vine?

Tu te-ai căsători, iar eu ți-aș sta în cale până când aș crește îndeajuns ca să pot locui singur. Poate că planul cel mai bun pentru mine este să rămân la cabană, măcar în primul an. Ar putea fi mai bine să nu vin acasă prea repede. Acasă, în vila care aparținuse părinților noștri. Acasă, la cabana unde merseam la vânătoare și la pescuit până când se așternuse zăpada.

Și totuși era primăvară. Cu siguranță era primăvară. Cerebul pe care-l omorâsem își lăsase coarnele, iarba din micuța grădină părăsită a Castelului Albastru era fragedă și scurtă. Ce se întâmplase cu iarna?

O față încântătoare și ascuțită, luminată de niște ochi mari și lucitori precum o lună plină, a privit în jos spre mine, apoi a dispărut.

M-am ridicat. Cu excepția lui Berthold Viteazul, nu mai era nimeni acolo, iar el adormise repede. Bufnița amuțise și ea, dar vântul nopții continua să murmure secrete copacilor. M-am întins din nou și m-am străduit să-mi aduc aminte chipul pe care abia îl zărisem. Să fi fost verde? Cu siguranță, m-am gândit, cu siguranță păruse verde.

* * *

Copacii bătrâni au lăsat încet-încet locul unora mai tineri, tufișurilor și măcăcinilor, iar Berthold Viteazul a zis într-un târziu:

— Uite c-am ajuns.

Nu era niciun oraș. Niciun fel de oraș.

— Chiar aici, a zis el fluturând bastonul. Chiar aici era strada. În spatele caselor din partea asta era apă. În spatele celor de pe cealaltă parte erau câmpurile. Asta de aici a fost a lui Uld, iar peste drum era casa lui Baldig. M-a luat de mână. Îți aduci aminte de Baldig?

Nu-mi amintesc ce i-am răspuns, dar el oricum nu m-asculta.

— Uld avea șase degete. Și la fel și fie-sa, Skjena.

Berthold Viteazul mi-a dat drumul și mi-a zis:

— Vrei să-mi ridici bastonul, puștiule? O să-ți arăt unde ne-am bătut cu ei.

Locul se afla la o oarecare distanță, dincolo de tufișuri și de arbuști. În cele din urmă, Berthold Viteazul s-a oprit și ne-a indicat cu degetul.

— Aia a fost casa noastră. A ta și a mea. Doar că fusese a lui tata. De el îți aduci aminte? Știu că de ea nu-ți mai amintești. Pe mama au luat-o chiar înainte să fii înțărcat.

O chema Mag. O să dormim aici în noaptea asta. Aici unde a fost casa noastră, de dragul timpurilor trecute.

N-am avut inima să-i spun că nu eram cu adevărat frațele lui.

— Iaca! a exclamat Berthold Viteazul după ce m-a dus câteva sute de metri mai spre nord. Din locul ăsta l-am văzut prima dată pe Schildstarr. Le-am spus unor băieți ca tine să tragă cu săgeți și să arunce în el cu pietre, dar ei au fugit, cu toții. Unii au tras mai întâi, dar cei mai mulți au rupt-o la fugă de îndată ce i-au văzut pe Fiii Furiei.

El rămăsese, se luptase și căzuse. Conștient de toate astea, i-am zis:

— Eu n-aș fi fugit.

Și-a apropiat brusc fața imensă și bărboasă de a mea.

— Ba ai fi fugit și tu!

— Nu!

— Ai fi fugit! a repetat agitându-și toiagul de parcă ar fi vrut să mă lovească.

— N-am să mă lupt cu tine, dar dacă încerci să mă lovești cu toiagul, o să ți-l iau și-o să ți-l rup.

— N-ai fi fugit? a zis el încercând să nu zâmbească.

Reușisem să mă conving de asta, așa c-am scuturat din cap.

— Nici măcar dac-ar fi fost înalți cât copacul ăla.

Și-a lăsat bastonul în pământ și s-a sprijinit de el.

— Nu erau chiar așa de înalți. Ajungeau până la craca aia mai groasă, poate. Dar de unde știi că n-ai fi fugit?

— Tu n-ai fugit, am răspuns. Și nu suntem de același sânge?

* * *

Cu mult înainte de asfințit, pregătiserăm un loc de dormit acolo unde fusese vechea casă și chiar am făcut un foc în vatra de piatră. Berthold Viteazul a vorbit ore întregi despre

familie și despre Vadul Grifonului. La început am ascultat, mai ales din politețe, dar pe măsură ce se însera, am devenit interesat. Nu existaseră nici școală, nici doctor, nici poliție. Din când în când, unii călători traversau Grifonul pe aici, înaintând prin apa rece de munte care le ajungea doar până la genunchi. Când sătenii aveau noroc, puteau să le ofere alimente și găzduire în schimbul banilor. Când erau ghinionişti, trebuiau să se lupte cu ei ca să-și apere casele și turmele.

Dacă Fiii Furiei erau uriași, Osterlingii care veneau uneori vara erau diavoli. Devorau carne de om pentru a-și recăpăta umanitatea pierdută. Aelfii veneau în toate anotimpurile precum ceața și dispăreau precum fumul.

— Mai veneau și Aelfii de Mușchi și Salamandrele, mai ales, mi-a mărturisit Berthold Viteazul. Și mai erau și Aelfii de Pământ. Uneori erau de ajutor. Găseau câte o oaie răătăcită și te rugau să-i plătești cu sânge, a zis el, suflecându-și mâneca. Îmi înfigeam un spin și le dădeam o picătură sau două. Dar ăștia-s niște amărâți.

Am dat din cap ca să-i arăt că înțeleg, deși nu pricepeam nimic.

— Erai aici cu mine pe atunci, doar că nu prea vorbeai. Tata m-a crescut pe mine, iar eu te-am crescut pe tine. Ți-a intrat în cap că-mi stăteai în cale, cred, pentru că eu alergam după Gerda. Cea mai frumoasă fată din lume. Și ne făcusem atâtea planuri!

N-a trebuit să întreb ce s-a-ntâmplat.

— Ai plecat și m-am gândit c-o să te-ntorci într-un an sau doi, după ce ne vom fi așezat și noi la casa noastră. Doar că te-ai întors abia acum. Ți-a plăcut pe acolo pe unde-ai fost?

Am încercat să-mi aduc aminte, dar nu m-am putut gândi decât la faptul că momentele cele mai bune din viața mea se petrecuseră atunci când reușisem să fiu sub cerul liber, pe o barcă sau printre copaci.

— N-ai nimic de zis?

— Ba da, i-am spus eu arătându-i capetele de săgeată pe care le recuperasem. De vreme ce mai avem câteva ore de lumină, vreau să cioplesc niște bețe noi pentru săgeți.

— Cele vechi s-au rupt?

Am dat din cap că da.

— Când s-a prăbușit cerbul. Mă gândesc că de-aș putea găsi mai mult lemn din ăsta din care e făcut arcul, săgețile noi nu s-ar mai rupe.

— Ai tăia un copac pentru câteva săgeți?

— Aș tăia o ramură sau două, doar atât. Și dac-aș găsi unul din fructele de anul trecut, aș planta semințele.

S-a ridicat în picioare, cu greu.

— Știu eu unul care mai e încă pe-aici.

M-a condus în desiș, după care a îngenuncheat și a început să scormonească prin iarbă până a dat de un ciot mic.

— Portocal spinos, a zis el. L-ai plantat înainte să pleci. Era pe pământul meu și n-am lăsat pe nimeni să-l taie. Doar că a făcut-o totuși cineva, când eu nu eram atent.

N-am spus nimic.

— Credeam că a dat lăstari, a zis el ridicându-se cu ajutorul toiagului. Așa se întâmplă uneori.

Am îngenuncheat, am luat una dintre cele două semințe pe care le mai aveam în punga de piele și am plantat-o în apropierea ciotului. Când m-am ridicat, fața lui Berthold Viteazul era brăzdată de lacrimi. M-a condus din nou către casă, dar s-a oprit să-și fluture toiagul către desișul de arbuști și tufișuri care se întindea în fața noastră.

— Aici era câmpul meu de orz. Vezi copacul ăla mare din spate? Hai la el!

Pe la jumătatea drumului, mi-a arătat un mănunchi de frunze de un verde strălucitor.

— Iată-l! Portocalul spinos nu-și pierde frunzele ca majoritatea copacilor. E verde toată iarna, ca un pin.

Ne-am apropiat împreună de copacul care avea vreo opt metri înălțime. L-am îmbrățișat.

Mi se pare că ar trebui să spun mai multe despre portocalul spinos, dar adevărul e că nu prea știu mare lucru. Mulți dintre copacii pe care îi avem în America se găsesc și în Mythgarthr – stejari, și pini, și arțari, și așa mai departe. Dar portocalul spinos e singurul copac care crește și în Aelfrice. Cerul din Aelfrice nu pare prea ciudat, până când te uiți cu atenție la el și vezi oamenii de acolo ale căror voci le poți auzi (uneori) purtate de vânt. Timpul se scurge foarte încet acolo, însă noi nu suntem conștienți de asta. La prima vedere, doar copacii și oamenii din acel loc par stranii. Cred că portocalul spinos este specific pentru Aelfrice, nu pentru Mythgarthr sau America.

Capitolul 4

SIR RAVD

— Băiete! a strigat cavalerul din şaua murgului său înalt. Vin-aici, băiete! Am vrea să vorbim cu tine.

— N-o să-ţi facem niciun rău, a adăugat scutierul cavalerului.

M-am apropiat cu grijă; dacă învăţasem un lucru în timpul şederii mele în pădure împreună cu Berthold Viteazul, acela era să fiu cu băgare de seamă când mă întâlneam cu străinii. În plus, mi-am amintit de cavalerul care avea drept blazon un dragon şi care dispăruse chiar din faţa ochilor mei.

— Cunoşti pădurile de pe-aici, băiete?

Am încuviinţat din cap. Eram mai atent la calul şi la armele lui decât la ceea ce spunea.

— Avem nevoie de un ghid, de o călăuză pentru restul zilei şi, probabil, pentru toată ziua de mâine.

Cavalerul a zâmbit.

— Pentru ajutorul tău, suntem gata să-ţi dăm un gologan în fiecare zi.

Văzând că nu spun nimic, a adăugat:

— Arată-i banul, Svon.

Scutierul a scos o monedă mare de argint dintr-o pungă pe care o ţinea atârnată la brâu. În spatele lui, uriaşul armăsar de luptă pe care-l ducea de căpăstru a fremătat şi a bătut cu copita în pământ de nerăbdare, fornăind şi pufnind printre buze.

— O să-ți dăm și de mâncare, mi-a promis cavalerul. Sau, dacă ne procuri tu hrana, folosindu-ți arcul ăla mare, o să-ți plătim.

— Împart merindele cu voi fără plată, i-am spus. Dacă le veți împărți și voi cu mine.

— Ai vorbit cu noblețe.

— Dar de unde știu că la sfârșitul zilei n-o să mă alungați cu punga goală, după ce-mi trageți una după ceafă?

Svon a strâns cu putere mânerul scutului.

— Dar cum știm noi că nu ne vâri în vreo capcană, ei?

— Despre palma după ceafă, a zis cavalerul, pot să-ți dau cuvântul meu că nu se va-ntâmpla. Deși o fac, n-ai niciun motiv să mă crezi. În privința plății, aș putea totuși să te liniștesc chiar acum.

Un deget arătător imens a bătut ușor în pumnul lui Svon; când scutierul i-a dat moneda, cavalerul mi-a aruncat-o mie.

— Asta e plata ta pentru ziua de azi până la asfințit și n-o să-ți luăm banul înapoi. Vrei să ne fii călăuză?

M-am uitat la monedă, care avea pe o parte capul unui rege tânăr și sever, iar pe cealaltă un scut. Pe scut era imaginea unui monstru, o combinație de femeie, cal și pește. L-am întrebat pe cavaler unde voia să-l duc.

— Până la satul cel mai apropiat. Care e?

— Glennidam, i-am răspuns eu.

Fusesem acolo cu Berthold Viteazul.

Cavalerul l-a privit lung pe Svon, iar el a clătinat din cap. Întorcându-se din nou spre mine, cavalerul m-a întrebat:

— Câte suflete?

Erau nouă case – oameni necăsătoriți care trăiau cu părinții, bătrâni care locuiau cu copiii lor căsătoriți. În medie, trei adulți pentru fiecare casă... L-am întrebat dacă voia să includ și copiii.

— Dacă vrei. Dar nu și câinii (cred că remarca asta a fost auzită de vreun Aelf de Pământ).

— Atunci, aş zice că vreo cincizeci şi trei. Asta cu tot cu pruncul pe care tocmai l-a născut nevasta lui Seaxneat. Dar pe ăştia nu ştiu cum îi cheamă, nici pe mamă, nici pe copil.

— Sunt oameni buni?

Nu eram foarte convins; am clătinat din cap.

— A!

Zâmbetul cavalerului a părut cumva trist.

— Du-ne la Glennidam, deci, fără întârziere, a adăugat el. O să facem prezentările în timp ce mergem.

— Eu sunt Able de Inimă Înflăcărată.

Svon a râs.

Cavalerul şi-a atins marginea coifului de oţel.

— Eu sunt Ravd de Curteroşie, Able de Inimă Înflăcărată. Scutierul meu se numeşte Svon. Acum, hai să mergem.

— Dacă reuşim să ajungem astăzi, l-am prevenit eu pe Ravd, să ştiţi că o să fie foarte târziu.

— Iar ăsta este încă un motiv ca să ne grăbim.

* * *

Ne-am făcut tabăra lângă un pârâu numit Wulfkil, iar Svon şi cu mine am ridicat un cort roşu-auriu din pânză de velă cu dungi, în care să doarmă Ravd. Eu am făcut focul, fiindcă aveam cremene şi amnar, şi am mâncat pesmeţi, carne sărată şi ceapă.

— Poate că familia ta se îngrijorează pentru tine, mi-a zis Ravd. Ai vreo nevastă?

Am clătinat din cap şi i-am spus că Berthold Viteazul a zis că n-am încă vârsta potrivită.

Ravd a dat din cap şi m-a întrebat cu o mină foarte serioasă:

— Dar tu ce părere ai despre asta?

M-am gândit la şcoală, la faptul că s-ar putea să vreau să merg la facultate, dacă aveam să mă întorc vreodată acasă.

— Mai aștept vreo câțiva ani.

Svon a rânjit.

— Doi șobolani care flămânzesc în aceeași gaură.

— Sper că nu.

— O, serios? Și cum ai putea *tu* să întreții o nevastă?

Am rânjit și eu la el.

— O să-mi spună ea cum. În felul ăsta, voi ști când am găsit persoana potrivită.

— O să-ți spună ea? Și dacă nu știe? m-a întrebat el privind spre Ravd în căutarea zadarnică a unui sprijin.

— Păi, dacă nu știe, mai merită să mă însor cu ea? am întrebat eu.

Ravd a chicotit.

Svon a împuns aerul cu un deget în direcția mea.

— Într-o zi am să te învăț...

— Mai întâi trebuie să înveți tu însuși și abia apoi va veni vremea să dai lecții, l-a întrerupt Ravd. Între timp, Able ar putea să ne învețe câteva lucruri pe amândoi, așa cred. Cine e Berthold Viteazul, Able?

— Fratele meu.

Așa le spuneam tuturor, Ben, și sunt convins că Berthold Viteazul chiar credea asta.

— E mai mare decât tine, de vreme ce-ți dă sfaturi.

— Da, domnule, am zis eu.

— Dar unde sunt mama și tatăl tău?

— Tata a murit acum câțiva ani, iar mama a plecat dintre noi la scurt timp după ce m-a născut.

Asta e o poveste adevărată, atât în locul în care ești tu, cât și în cel în care mă aflu eu.

— Îmi pare rău să aud asta. Surori?

— Niciuna. Tata l-a crescut pe fratele meu, iar el m-a crescut pe mine.

Svon a râs din nou.

Eram deja confuz, amintirile de acasă se amestecau cu poveștile pe care mi le spusese Berthold Viteazul despre familia de aici, care fusese a lui și acum trebuia să fie și a mea. Totul era în trecut și, deși America e foarte departe de locul ăsta în prezent, trecutul e făcut doar din amintiri, din istorii pe care nu le citește nimeni și din istorii pe care nu le poate citi nimeni. Locul acesta și locul acela sunt amestecate precum cărțile din biblioteca școlii, atât de multe sunt așezate pe rafturile nepotrivite, încât nimeni nu mai știe care e ordinea corectă.

— Înțeleg că tu și fratele tău nu locuiți în Glennidam, mi-a zis Ravd. Fiindcă altfel ai ști numele nevastei lui Seaxneat și al bebelușului ei, de vreme ce nu sunt mai mult de cincizeci de suflete în sat. Și atunci, în ce sat locuiți voi?

— În niciunul, i-am explicat. Trăim singuri și, în general, nu prea căutăm tovărășia nimănui.

— *Tâlhari*, a șoptit Svon.

— Se prea poate, a zis Ravd ridicând din umeri abia sesizabil și coborându-i înapoi. M-ai călăuzi spre casa ta, dacă te-aș ruga, Able?

— E casa lui Berthold Viteazul, nu a mea, domnule, i-am răspuns eu privind spre Svon.

— La casa fratelui tău atunci. Ne-ai duce acolo?

— Bucuros, dar să știți că nu e vreun loc grandios, doar o colibă. Nu e cu mult mai mare decât cortul vostru.

M-am gândit că Svon va dori să spună ceva, dar n-a făcut-o, așa că am continuat.

— Ar fi trebuit să devin tâlhar, așa cum spune Svon. Poate că atunci am fi avut o casă mare și frumoasă cu pereți groși și uși de lemn și am fi avut întotdeauna ce mânca.

— Să știi că sunt tâlhari prin pădurile astea, Able, mi-a spus Ravd. Își spun Companiile Libere. Crezi că ei au toate astea?

— Așa presupun, domnule.

— Dar i-ai văzut vreodată?

Am clătinat din cap.

— Când ne-am întâlnit, Svon s-a temut că ne vei întinde o capcană. Crezi că nelegiuirii din Companiile Libere ne-ar atrage, într-adevăr, într-o ambuscadă? S-ar lupta cu toți trei?

— Doar cu doi, i-am zis eu. Svon ar fugi.

— Ba nu!

— Ai fugi și de mine înainte să țipe bufnița, am zis eu, scuipând în foc. Ai fugi și de două pisici leșinate și chiar și de o fată. Ai fugi ca un iepure.

Mâna i s-a dus spre teacă. Am știut că trebuia să-l opresc înainte să-și scoată sabia. Am sărit peste foc și l-am doborât. A luat mâna de pe teacă în momentul în care a căzut, iar eu i-am tras sabia și am aruncat-o apoi în tufișuri. Ne-am luat la trântă, așa cum am făcut-o uneori și cu tine. A încercat să-și tragă pumnalul, în timp ce mă străduiam să-l opresc. Am ajuns însă prea aproape de foc și el s-a eliberat. Am crezut că o să-și scoată pumnalul și o să mă înjunghie, dar în loc de asta s-a ridicat și a fugit.

Am încercat să mă curăț puțin și apoi i-am spus lui Ravd:

— Dacă vrei, ia-ți banul înapoi.

— *Poți să-ți iei banul înapoi*, mi-a zis el netulburat. *A putea* e folosit atunci când ceri permisiunea, când oferi și în alte asemenea situații. Vorbești prea bine, Able, ca să faci o asemenea greșală.

Am dat din cap. Nu-l cunoscusem prea bine și nu eram deloc sigur că îl voi cunoaște vreodată.

— Stai jos și păstrează-ți banul. Când o să se întoarcă Svon, o să-l pun să-ți mai dea unul pentru ziua de mâine.

— Am crezut c-o să fii supărat pe mine.

— Svon trebuie să devină cavaler în curând, a zis Ravd clătinând din cap. Familia lui abia așteaptă asta. La fel și el. La fel și Maiestatea Sa și, să fiu sincer, chiar și eu. Așa că

va deveni cavaler. Însă înainte să-și primească consacrarea, mai are multe de învățat. Mi-am dat toată silința să-l învăț.

— Și pe mine, i-am zis. Tocmai mi-ai explicat cât de important este verbul *a putea*.

— Mulțumesc.

Un timp, am stat pur și simplu acolo, păstrându-ne gândurile pentru noi. După o vreme, l-am întrebat:

— Dar eu aș putea deveni cavaler?

A fost singura dată când l-am văzut pe Ravd părând surprins, și asta nu doar pentru că făcuse ochii puțin mai mari.

— Nu putem să te luăm cu noi, dacă asta ai vrut să zici.

— Trebuie să rămân și să am grijă de Berthold Viteazul. Dar aș putea deveni cândva? Dacă rămân aici?

— Ești aproape cavaler chiar și acum. Așa cred. Ce este un cavaler, Able? Mi-ar plăcea să-ți aud părerea.

Mi-a adus aminte de doamna Sparreo, așa că am zâmbit.

— Și să o îndrepti.

— Dacă e nevoie să fie îndreptată, mi-a zâmbit Ravd. Dar spune-mi, în ce fel crezi tu că e diferit un cavaler de orice alt om?

— Are o cămașă de zale, așa ca tine.

Ravd a clătinat din cap.

— Atunci are un cal mare, cum e Coamă Neagră.

— Nu.

— Bani?

— Nu. Am pomenit despre consacrare când vorbeam despre scutierul meu. M-ai înțeles?

Am clătinat din cap că nu.

— Consacrarea este ceremonia prin care cel autorizat să o conducă îți oferă gradul de cavaler. Așa că lasă-mă să te mai întreb o dată: ce îl deosebește pe un om simplu de un cavaler, Able? Ce anume îl face atât de special, încât trebuie să-l numim altfel decât pe un soldat oarecare?

— Consacrarea, domnule.

— Consacrarea îl face să fie cavaler în fața legii, dar e mai degrabă o formalitate. O recunoaștere a ceva ce s-a-ntâmplat deja. Consacrarea spune doar că un om a meritat să devină cavaler.

M-am gândit la asta și apoi la Ravd, care era el însuși cavaler.

— Putere și înțelepciune. Dar nu separat, ci amândouă deodată.

— Ești mai aproape acum. Probabil că ești chiar destul de aproape ca să-ți spun. E vorba de onoare, Able. Un cavaler e un om care trăiește onorabil și moare onorabil pentru că prețuiește asta mai mult decât propria viață. Dacă onoarea îi cere să lupte, va lupta. Nu-și numără adversarii și nici nu le măsoară puterea, pentru că lucrurile astea nu contează. Nu îi pot afecta hotărârea de a lupta.

Copacii și vântul amuțiseră de tot, încât am simțit că lumea întreagă se opriase să asculte cuvintele lui Ravd.

— În același fel, el se comportă onorabil cu ceilalți, chiar dacă ei nu se comportă la fel cu el. Cuvântul său e sfânt, indiferent cui și-l dă.

Am încercat din răspuțeri să înțeleg ceea ce-mi spunea.

— Cunosoc un om care nu a dat înapoi și s-a luptat cu Fiii Furiei, deși era înarmat doar cu o lance și un topor. Nu avea nici scut, nici armură, nici măcar un cal sau ceva de felul ăsta. Tovarășii săi au vrut să fugă, iar unii chiar au făcut-o. Dar el a rămas. Se poate spune că era cavaler? Și să știi că nu e vorba despre mine.

— Dar pentru ce anume lupta, Able? m-a întrebat Ravd aproape în șoaptă.

— Pentru Gerda și pentru casa lui. Pentru recoltele de pe câmpuri și pentru cirezile sale.

— Atunci nu e cavaler, deși e un om pe care mi-ar plăcea foarte mult să-l am printre cei care mă urmează în luptă.

L-am întrebat dacă îl urma multă lume, fiindcă în pădure intrase aproape singur, însoțit doar de Svon.

— Mai mulți decât aş vrea, dar nu mulți sunt la fel de curajoși ca omul despre care mi-ai povestit. I-aş mulțumi fiecărui Overcin din Cerr pentru o sută de oameni ca ăsta.

— E un om bun, i-am zis amintindu-mi imaginea lui Berthold Viteazul și gândindu-mă apoi la toate câte puteam cumpăra cu doi gologani.

— Te cred. Întinde-te acum și odihnește-te. Mâine vom avea nevoie să fii în putere.

— Dar am o rugămintă mai întâi.

M-am simțit de parcă aş fi fost din nou un țânc, iar asta m-a făcut să-mi găsesc greu cuvintele.

— Și n-am nicio intenție rea, să știi.

— Sunt sigur că n-ai, mi-a zâmbit Ravd.

— Vreau să zic că n-am să încerc s-o fur sau să te rănesc cu ea pe tine sau pe altcineva. Dar aş putea să mă uit la spada ta? Te rog! Doar un minut.

— Sunt surprins că nu mi-ai cerut-o când era încă lumină, fiindcă ai fi putut să o vezi mai bine, mi-a zis el, scoțând-o din teacă. Ești sigur că nu vrei să mai aștepți?

— Acum! Te rog! Aș vrea s-o văd acum! Promit că n-o s-o mai cer niciodată!

Mi-a întins mânerul spadei și mi s-a părut că e cald, de parcă arma ar fi fost vie. Lama lungă și dreaptă era gravată cu aur și avea două tăișuri; mânerul de bronz învelit în piele de cal avea la capăt un cap de leu din aur. După ce am studiat-o cu atenție, am prins-o cu putere și am început să o agit în aer, și am descoperit cu surprindere că mă ridicasem în picioare fără să vreau.

După vreun minut sau două în care am fluturat-o prin aer, am așezat lama așa încât lumina focului să cadă pe latul ei, chiar lângă pavăză.

— Scrie ceva aici. Ce zice?

— Lut. Poți citi, nu-i așa?

Știam că pot.

— Ei bine, nu pot citi asta.

— Lut este cel care a făcut spada.

Ravd a întins mâna, iar eu i-am dat înapoi arma. A șters lama cu o cârpă.

— Spada mea se numește Fecioara Războinică. Lut e un fierar faimos din Forcetti, orașul unde domnește suveranul meu, ducele Marder. Ducele vostru, Indign, a murit, știi?

— M-am gândit eu că probabil a murit.

— Încercăm să alipim și pământurile lui, dar se pare că ne-am întins mai mult decât ne e plapuma, a zis Ravd, zâmbind ironic.

— Ducele Marder era pe moneda pe care mi-ai dat-o?

Ravd a clătinat din cap.

— Nu, acela e suveranul nostru, regele Arnthor.

— Dar ce e chestia aia de pe scut?

— O Nykr. Întinde-te și culcă-te, Able. Restul întrebărilor tale pot aștepta până mâine.

— Și există cu adevărat?

— Dormi!

Când vocea lui Ravd suna în felul ăsta, nu prea era loc de împotrivire. M-am așezat, m-am întors cu spatele la foc și am adormit de îndată ce-am închis ochii.

Capitolul 5

OCHI TERIBILI

M-a trezit ceva ce suna ca o încăierare. Am auzit vocea lui Svon și pe cea a lui Ravd; am decis că, dacă nu doream să încep altă bătaie, cel mai bine era să rămân acolo și să ascult.

— M-am împiedicat.

Asta era vocea lui Svon.

— Nimeni nu te-a împins, l-a contrazis Ravd.

— Am spus că m-am împiedicat!

— Știu că așa ai zis. Vreau doar să văd dacă poți să-mi confirmi. Mi s-a părut că ai fost împins de la spate. Mă înșel?

— Da!

— Înțeleg. Văd că ai din nou sabia.

— Am găsit-o în tufișuri. Credeai c-o să mă-ntorc fără ea?

— Nu văd de ce n-ai fi făcut-o, a zis Ravd pe un ton care sugera că nu îl interesa întrebarea. Dacă vrei să spui că ai nevoie de ea ca să te răfuiești cu călăuza noastră, trebuie să-ți amintesc că nu ți-a fost de niciun folos acum o oră.

— Am putea fi atacați.

— De tâlhari? Da, presupun că s-ar putea.

— Ai de gând să dormi cu armura pe tine?

— Desigur. E unul dintre lucrurile pe care un cavaler trebuie să învețe să le facă, a oftat Ravd. Cu mulți ani înainte ca noi doi să ne fi născut, un înțelept a spus că există doar trei lucruri pe care trebuie să le învețe un cavaler. Cred că ți le-am

spus acum o săptămână, deși se poate să fi trecut mai multă vreme. Poți să mi le repeți?

— Să călărească, a zis Svon de parcă cineva i-ar fi smuls cuvintele cu cleștele. Să-și folosească spada...

— Foarte bine. Și?

— Să spună adevărul.

— Într-adevăr, murmură Ravd. Într-adevăr. Vrei să discutăm din nou? Sau ai dori să ometem partea asta cu adevărul?

Dacă Svon a spus ceva, eu unul n-am putut auzi.

— Am stat treaz de când ai fugit, înțelegi? Am vorbit cu călăuza noastră la început, apoi am vorbit singur, după ce el a adormit. M-am gândit, cu alte cuvinte. Și unul dintre lucrurile la care m-am gândit a fost felul în care ți-a aruncat sabia. Am văzut foarte clar. Probabil că și tu ai văzut.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Atunci nu trebuie s-o faci. Dar eu va trebui să vorbesc despre asta ceva mai mult, fiindcă tu nu vrei. Când un bărbat aruncă un obiect greu precum o sabie sau o sulită la o asemenea distanță, își folosește tot corpul – picioarele și trunchiul, deodată cu brațul. Able n-a făcut asta. Ți-a azvârlit pur și simplu sabia cum aruncă cineva un cotor de măr. Cred...

— Cui îi pasă ce crezi tu?

— Păi, mie, a zis Ravd cu o voce egală, dar tăioasă precum oțelul, care a sunat cu mult mai periculos decât înainte. Și ție ar trebui să-ți pese, Svon. Sir Sabel m-a bătut de două ori, o dată cu mâinile goale și o dată cu latul spadei. Am fost scutierul lui Sir Sabel vreme de zece ani și încă doi. Nu mă îndoiesc că ți-am zis.

Probabil Svon a clătinat din cap. N-am putut vedea.

— Cu latul sabiei, fiindcă l-am atacat. Ar fi avut tot dreptul din lume să mă ucidă, dar era un cavaler bun și milostiv, un cavaler mai bun decât voi fi eu vreodată. Cu mâinile

m-a bătut, pentru că i-am zis ceva sau pentru că nu i-am spus. Nu mi-am dat seama niciodată cu exactitate care a fost motivul. Era beat, dar cu toții ne îmbătăm din când în când, nu-i așa?

— Tu nu o faci.

— Fiindcă era beat, am considerat bătaia cu mult mai puțin umilitoare decât aș fi făcut-o în alte condiții. Poate că i-am zis că nu-mi pasă ce crede. Se prea poate să fi fost asta. Able ți-a aruncat sabia de parcă ar fi fost un gunoi. Dar cred c-am mai zis asta. Pur și simplu a aruncat-o. Cu alte cuvinte, nu s-a chinuit s-o azvârle departe, cu forță. Dacă tu ai fi aruncat ciocanul în felul ăla, te-aș fi pedepsit aspru. Din vorbe, desigur.

Svon a spus ceva, dar eu nu l-am putut auzi.

— Se prea poate. Vreau doar să zic că sabia ta nu putea fi aruncată prea departe. Trei sau patru stânjeni, cel mult cinci. Cu toate astea, nu te-am auzit s-o cauți prin întuneric, așa cum m-aș fi așteptat. Și am ascultat atent.

— Am călcat pe ea, a zis Svon. Nu a trebuit s-o caut deloc.

— Unii decid să nu mintă, însă alții hotărăsc întotdeauna să spună adevărul mai târziu. Nu acum.

Ravd părea obosit.

— Dar nu mint.

— Bineînțeles că minți. Ai călcat pe sabie la patru stânjeni sud-est de locul în care stau. N-ai scos niciun mormăit de uimire, nicio exclamație. Te-ai aplecat în liniște și-ai ridicat-o. Ar fi trebuit să bâjbâi după mâner, cel puțin așa cred, fiindcă nu ți-ai fi dorit să apuci pe întuneric o lamă ascuțită. Pe urmă ai băgat-o în teacă, o teacă de lemn acoperită cu piele, fără să faci niciun zgomot. După aceea te-ai întors în tabără dinspre vest și te-ai împiedicat de ceva atât de rău, încât aproape că ai căzut în foc.

Svon a gemut de parcă l-ar fi durut ceva, dar nu a rostit niciun cuvânt.

— Probabil că alergai, de vreme ce te-ai împiedicat atât de tare și aproape că ai căzut. Nu-i așa? Fugeai de întunericul unei păduri necunoscute.

— M-a prins ceva.

— A, uite că acum ajungem undeva. Cel puțin, așa sper. Ce anume te-a prins?

— Nu știu, a zis Svon trăgând aer în piept. A trebuit să fug. Mă alerga țărănoiul ăla al tău?

— Nu, i-a răspuns Ravd.

— Ei bine, eu credeam că mă urmărește și am intrat direct în cineva. Dar nu cred că era cu adevărat un om. Era... o fantomă sau ceva.

— Interesant.

— De fapt, erau mai multe, a zis Svon, căruia părea să-i fi venit inima la loc. Dar nu știu câte. Patru sau cinci.

— Continuă, a spus Ravd, iar eu nu mi-am dat seama dacă-l credea sau nu.

— Mi-au dat sabia înapoi și m-au adus aici. Apoi mi-au dat brânci către foc, exact așa cum ai zis.

— Și nu ți-au spus nimic?

— Nu.

— Le-ai mulțumit că ți-au dat înapoi sabia?

— Nu.

— Ți-au dat vreo amuletă sau vreo scrisoare? Ceva de genul ăsta?

— Nu.

— Ne-au luat cumva caii?

— Nu prea cred.

— Mergi și verifică, te rog, Svon. Vezi dacă sunt bine legați și dacă n-au fost călăriți.

— Eu nu... Sir Ravd...

— Du-te!

Svon a început să plângă și în momentul acela am vrut să mă ridic și să spun ceva, orice, ca să-l fac să se simtă mai

bine. Am vrut să-i zic că mă duc eu, dar asta l-ar fi făcut să se simtă și mai rău.

După ce s-a oprit din plâns, Ravd i-a zis:

— Au băgat sperieții în tine chestiile alea. Ți-e mai frică de ele decât de mine sau de călăuza noastră. Ne ascultă chiar acum?

— Nu știu. Așa cred.

— Și ți-e frică să nu te pedepsească dacă-mi vorbești despre ei?

— Da.

— Mă-ndoiesc. Dacă ne ascultă cu adevărat, au auzit probabil că nu i-ai trădat. Able, ești treaz. Ridică-te, te rog, și uită-te la mine!

I-am dat ascultare.

— Cât de mult ai auzit?

— Totul. Sau aproape totul. De unde ai știut că sunt treaz?

— Când dormeai cu adevărat, te-ai răsucit de vreo șase ori. Iar de două ori ai vorbit în somn. Ai și sforăit puțin. Când te-ai prefăcut că dormi, n-ai mai mișcat niciun mușchi și n-ai mai scos niciun sunet, deși vorbeam cu voce tare la doar doi stânjeni de tine. Așadar, fie erai treaz, fie muriseși.

— Nu voiam ca Svon să se simtă și mai prost.

— Admirabil.

— Îmi pare rău că ți-am aruncat sabia, Svon!

— Cine l-a prins pe Svon și ni l-a adus înapoi? Știi cumva? Habar n-aveam, așa că am clătinat din cap. Svon și-a șters nasul.

— Mi-au dat un mesaj pentru tine, Able. Mi-au zis să te asiguri că prietenul tău de joacă are grijă de tine.

Presupun că mă holbam ca un prostănac.

— Cine sunt prietenii ăștia ai tăi, Able? m-a întrebat Ravd.

— Cred...

— Tâlharii?

— Nu prea cred, am zis eu clătinând din cap. N-ar fi putut să fie Aelfii?

Ravd căzu pe gânduri.

— Svon, aveai de gând să-l ucizi pe Able?

— Da.

Nu mai avea ochii în lacrimi; și-a scos pumnalul și mi l-a întins.

— Voiam să te ucid cu ăsta. Dacă vrei, poți să-l păstrezi. Am răsucit arma în mâini. Avea lama lungă și dreaptă, dar vârful îi era încovoiat.

— E un sax, mi-a spus Svon de parcă am fi fost doi amici care iau masa împreună. E la fel precum cuțitele pe care le poartă Uriașii Ghețurilor. Bineînțeles, ale lor sunt mult mai mari.

— Și voiai să mă ucizi cu ăsta? l-am întrebat eu, iar el a încuviințat.

— De ce ne spui toate astea, Svon? a întrebat Ravd.

— Pentru că mi-au spus să le transmit mesajul lor imediat ce se trezește și cred că ne ascultă.

— Ai mai zis asta.

— Am sperat c-o să te duci la culcare. Așa aș fi putut să-l trezesc și să-i șoptesc. Asta am avut în gând.

— Și n-ar fi trebuit să-mi spui niciodată ce s-a întâmplat.

Svon a dat din cap.

— Nu-l vreau, am zis eu și i-am dat înapoi pumnalul. Am și eu un cuțit și-mi place mai mult al meu.

— Ai putea la fel de bine să ne spui totul, a zis Ravd, iar Svon i-a dat ascultare.

— N-am dat peste ei așa cum am zis. Am intrat într-un copac și m-am lovit atât de tare, că am căzut. Când am reușit să mă ridic din nou, am înconjurat focul, ținându-mă la adăpost de privirile voastre. Când am ajuns pe partea în care stătea Able, m-am apropiat cât de mult am îndrăznit și asta a fost destul de aproape, credeți-mă. Ai zis că m-ai fi auzit

dacă mi-aș fi găsit sabia. Eu nu prea cred, pentru că nu m-ai auzit apropiindu-mă. Așteptam să adormi. Când aveam să fiu sigur că ai adormit, voiam să-l omor, făcând cât mai puțin zgomot cu puțință, și apoi să-i iau cadavrul și să-l ascund în pădure. Nu m-aș fi întors decât mâine la amiază, iar tu ai fi crezut că băiatul pur și simplu a fugit. M-au apucat din spate și au făcut mult mai puțin zgomot decât mine. Aveau săbii și arcuri. M-au dus într-un luminiș unde am putut să-i văd puțin la lumina lunii și mi-au spus că dacă îl rănesc pe Able, o să fiu al lor. Aveam să devin sclavul lor pentru tot restul vieții.

Ravd își mângâia bărbia.

— Mi-au spus acel mesaj și m-au pus să-l repet de șapte ori și să jur pe sabia mea că voi face totul exact cum mi-au spus.

— Sabia ta era la ei?

— Da.

În glasul lui Svon s-a strecurat o notă de sarcasm cu care aveam să mă familiarizez pe viitor.

— Nu știu cum au luat-o fără ca tu să-i auzi, dar să știi că era la ei.

Mi-am amintit ce-mi spusese Berthold Viteazul și l-am întrebat dacă erau negri.

— Nu, nu știu ce culoare aveau, dar cu siguranță nu erau negri. Păreau palizi la lumina lunii.

— Able crede că ar putea fi Aelfii, a zis Ravd. Și eu cred la fel. Să înțeleg că nu s-au prezentat în niciun fel?

— Nu, dar... s-ar putea să aveți dreptate. Știu că nu erau oameni ca noi.

— Eu nu i-am văzut niciodată. Tu i-ai văzut, Able?

— Nu-mi amintesc, am zis eu, dar Berthold Viteazul i-a văzut. Mi-a zis că aceia care l-au supărat pe el arătau precum cenușa sau mangelul.

— Trebuie să-mi spui tot ce-ți amintești despre ei, cât de exact poți, i-a cerut Ravd lui Svon. Sau te-au avertizat cumva să n-o faci?

Svon a clătinat din cap.

— Mi-au zis doar să transmit mesajul lor lui Able, atunci când se va trezi și să nu-i fac rău niciodată. Doar atât.

— Dar de ce e Able atât de prețios pentru ei?

— Nu mi-au spus.

— Able? Tu știi?

— Nu, am zis eu dorindu-mi ca Ravd să nu-și fi dat seama că eram treaz. Vor să mă pună să fac ceva, dar nu știu ce anume.

— Atunci de unde știi că vor ceva de la tine? m-a întrebat Ravd.

Nu i-am răspuns.

— Regele nostru s-a născut în Aelfrice, mi-a zis Ravd, la fel ca sora lui, prințesa Morcaine. De vreme ce nu i-ai recunoscut chipul de pe monedă, mă îndoiesc că știai asta.

— Nu știam, am confirmat eu.

— Nu cred că scutierul meu e de aceeași părere, sau, cel puțin, nu era până adineaori.

— Oamenii vorbesc despre Aelfrice ca despre o țară străină, ca Osterlandul, mi-a zis Svon. Sir Ravd pretinde însă că, de fapt, e o altă lume. Dacă e așa, nu văd cum pot veni oamenii de acolo până aici. Sau cum se pot duce acolo.

— Iar eu, care n-am făcut asta niciodată, n-aș putea să-ți zic, a ridicat din umeri Ravd. Dar pot totuși să-ți spun că nu e tocmai înțelept să negi tot ceea ce nu poți înțelege. Cum erau îmbrăcați cei care te-au prins? Asta ai putut să vezi?

— Dacă mă-ntrebi pe mine, nu erau îmbrăcați. Erau goi ca niște prunci. Însă erau înalți – mai înalți decât mine și slabi.

Cuvintele i s-au oprit în gât, apoi a spus pe un ton gâtuit:

— Și aveau niște ochi teribili.

— În ce fel erau teribili?

— Nu pot să-ți explic. Arătau de parcă absorbeau lumina lunii și o făceau să ardă acolo. Mă durea chiar și să-i privesc.

Ravd a tăcut preț de un minut sau două, mângâindu-și bărbia.

— Mai am o singură întrebare, Svon, apoi mergem să dormim. Cu toții. E deja târziu și trebuie să ne trezim devreme. Ai spus că erau patru sau cinci. Țsta e adevărul?

— Cam atâția, dar nu am cum să fiu sigur.

— Able, fiindcă tot ești în picioare, mai pune ceva lemne pe foc. Dar de câți ești sigur, Svon?

— Patru. Trei erau bărbați. Masculi, sau cum vrei să le zici. Dar e posibil să fi fost mai mulți.

— A patra era femeie, să înțeleg. Ți-a vorbit?

— Nu.

— Dar câți dintre bărbați au vorbit cu tine?

— Trei.

Ravd a căscat, ceea ce se poate să fi fost o prefăcătorie.

— Întinde-te, Svon. Dormi, dacă poți.

Svon și-a întins o pătură și s-a așezat pe ea.

— Cred că vei fi în siguranță, Able, mi-a zis Ravd. Cel puțin în privința lui Svon.

Presupun că l-am aprobat; dar mă gândeam cum era posibil ca o altă lume să ți se pară a fi doar o altă țară? Și mă mai gândeam la ochii galbeni care ardeau în lumina lunii ca ai unei pisici.

Capitolul 6

VEDENIA

Am ajuns la Glennidam pe la mijlocul dimineții, iar Ravd i-a adunat pe oameni, pe toți bărbații, pe toate femeile, ba chiar și câțiva copii. A început prin a înfige Fecioara Războinică într-o buturugă pe care i-o aduseserăm eu și Svon.

— Sunteți chemați să jurați supunere suveranului nostru, ducele Marder, le-a zis el. Nu vă oblig să jurați – sunteți liberi să refuzați, dacă asta vreți. Vă previn însă că aceia care nu îi jură supunere vor fi trecuți pe o listă care-i va fi adusă la cunoștință.

După vorbele acestea, au jurat cu toții, punându-și mâinile pe capul de leu de pe mânerul spadei și repetând legământul după Ravd.

— Acum aș vrea să vorbesc cu câțiva dintre voi, pe rând, a zis el, după care a ales șase bărbați și șase femei, iar pe Svon și pe mine ne-a pus să-i păzim pe restul, în timp ce el discuta cu primul în camera din față a celei mai mari case din sat. Trecuse mai bine de o oră, iar el nu terminase de vorbit cu primul, iar asta i-a făcut pe cei care așteptau să devină neliniștiți. Dar Svon a pus mâna pe sabie și a strigat la ei până i-a domolit.

Primul bărbat a ieșit într-un târziu, transpirat și incapabil să-i privească în ochi pe ceilalți unsprezece, iar Ravd a chemat-o înăuntru pe prima femeie. A intrat tremurând, iar minutele au început să se scurgă. O muscă lucitoare și

albastră, din acelea care se adună pe hoituri, a bâzâit în jurul meu până când am alungat-o, pe urmă în jurul lui Svon, și la sfârșit în jurul unui bărbat scund cu barbă neagră, căruia toată lumea îi spunea Toug și care era mult prea deprimat ca să se apere de ea.

Femeia a apărut în pragul ușii cu fața brăzdată de lacrimi.

— Able? Care dintre voi e Able? Vrea să vorbească cu tine.

Am intrat, iar femeia s-a așezat la loc pe un scăunel pentru muls, în fața lui Ravd. Acesta stătea pe o bancă scurtă cu spătar. Mi-a zis:

— Able, ea e Brega. Fiindcă e femeie, îi permit să stea jos. Bărbații stau în picioare. Brega îmi spune că există un bărbat pe nume Seaxneat, care îi cunoaște bine pe tâlhari și îi găzduiește, din când în când. Înțelegi de ce te-am chemat înăuntru?

— Da, domnule, am răspuns eu. Doar că nu cred că pot să ajut cu ceva.

— Dacă noi nu aflăm nimic de la tine, s-ar putea să afli tu ceva de la noi, i-a zis Ravd femeii. Acum, Brega, vreau să-ți spun cum stau lucrurile în ceea ce te privește. De fapt, trebuie s-o fac pentru că mă-ndoiesc că înțelegi.

Brega, o femeie slabă și trecută de prima tinerețe, și-a șters nasul și ochii cu un colț al șorțului.

— Îți este frică, te temi ca nu cumva Able să spună celorlalți ceea ce mi-ai spus tu despre Seaxneat, nu-i așa?

Femeia a dat afirmativ din cap.

— N-o s-o facă, dar pericolul în care te afli e mult mai mare de atât. Fiindcă veni vorba, voi doi vă cunoașteți?

Femeia a scuturat din cap, iar eu am zis:

— Nu, domnule.

— Mi-ai spus despre Seaxneat și, desigur, o să încerc să-l găsesc și să-i vorbesc. Oamenii de afară știu că ai vorbit cu mine și, cu cât vom sta împreună mai mult, cu atât vor fi înclinați să creadă că tu ești cea care mi-a zis. Înțelegi ce-ți spun?

— D-da.

— Tu sau soțul tău, ați fost vreodată jefuiți?

— M-au doborât la pământ.

Femeia a izbucnit în lacrimi și a plâns câteva minute.

— Cunoști numele tâlharului care te-a pus la pământ?

Nu-l știa.

— Dar dacă l-ai ști, mi l-ai spune, nu-i așa? N-ar avea sens să-l ascunzi de mine, de vreme ce oricum mi-ai mărturisit atâtea lucruri. Înțelegi și asta, nu-i așa?

— A fost Egil.

— Mulțumesc, Brega. Ai făcut un legământ, cel mai solemn pe care îl poate face o femeie. L-ai recunoscut pe ducele Marder drept suveranul tău și ai jurat să i te supui. Dacă îți încalci jurământul, Hel îți va condamna spiritul să rămână în Muspel, în Cercul de Foc. Ofrandele pe care le-ai adus Aelfilor nu te vor putea salva. Înțeleg că știi toate lucrurile astea.

Femeia a clătinat din cap.

— Mă aflu aici pentru că m-a trimis ducele Marder. Dacă n-ar fi făcut-o, aș fi stat la masa mea la Curteroșie sau m-aș fi ocupat de caii mei de acolo. Vorbesc în numele ducelui Marder și e ca și cum el ar fi aici în persoană. Sunt cavalerul lui.

— Știu, se smiorcăi Brega.

— În plus, tâlharii se vor răzbuna pe tine și pe întregul sat dacă li se va permite. Egil, cel care te-a doborât, va face lucruri și mai rele. Aceasta este șansa ta de a te răzbuna, prin cuvinte care valorează mai mult decât săbiile pentru ducele Marder și pentru mine. Mai cunoști pe cineva care să fie în termeni buni cu tâlharii? Pe oricine altcineva?

Femeia a dat din cap că nu.

— Deci numai Seaxneat. Care e numele soției lui?

— Disira.

— Serios? a zis Ravd ȕuguindu-și buzele. Numele ăsta e periculos de apropiat de cel al unei regine. Știi numele acela?

— Da, dar nu-l rostesc.

— Nu-i așa? Nici eu n-o să-i folosesc numele. Mă refer la femeia despre care vorbim, la nevasta lui Seaxneat. Ai auzit-o vreodată să facă referire la regina aia?

— Nu, a zis Brega.

Ravd a oftat.

— Able, l-ai recunoaște pe Seaxneat dacă l-ai vedea? Gândește-te înainte să răspunzi.

— Sunt sigur că aș putea, domnule, am zis eu.

— Descrie-l, te rog, Brega.

Femeia tăcea, holbându-se.

— E înalt?

— Mai înalt decât mine, a zis ea, după care și-a depărtat mâinile doi coți ca să indice cam cu cât.

— Și are barbă neagră?

— Roșie.

— Un singur ochi, nas coroiat, picior de lemn?

Brega a clătinat din cap la toate variantele.

— Dar ce altceva poți să-mi spui despre el?

— E gras, a zis ea gânditoare. Și merge așa.

S-a ridicat și a arătat cum merge Seaxneat, cu vârfurile picioarelor spre interior.

— Înțeleg. Able, se potrivește cu ce-ți aduci tu aminte? Gras? Barbă roșie? Mers ca acesta?

Se potrivea.

— Când am vorbit mai devreme, n-ai rostit numele nevestei lui Seaxneat. Asta fiindcă nu-l știai? Sau din prudență?

— Nu-l știam, domnule. Nu mi-e frică să spun Disira.

— Atunci ar fi înțelept să nu-l menționezi prea des. Știi cum arată?

Am dat din cap că da.

— E micuță, are părul negru și pielea foarte albă. Nu mi s-a părut prea frumoasă când Seaxneat ne trăgea pe sfoară pe mine și pe Berthold Viteazul, dar se poate și mult mai rău.

— Brega? El o cunoaște?

— Cred că da, a zis femeia care continua să-și șteargă mereu ochii.

— Prea bine. Fii atent, Able! Dacă nu vrei să mă ascuți cu privire la rostirea numelui acelei femei, ascultă măcar asta. Vreau să cauți în tot satul și să-i găsești pe oamenii ăia. Când îi găsești, pe unul sau pe amândoi, adu-i la mine dacă poți. Dacă nu, vino aici și spune-mi unde sunt. Brega e posibil să nu mai fie aici, dar eu voi discuta cu ceilalți, cel mai probabil. Nu ezita să mă-ntrerupi.

— Da, domnule.

— Îl vreau pe Seaxneat, bineînțeles. Dar o vreau și pe soția lui, aproape la fel de mult. Probabil că ea știe mai puțin, dar ne va spune destule. De vreme ce are un copil mic, e foarte posibil să fie încă pe-aici. Du-te acum.

* * *

La marginea satului Glennidam, m-am oprit să-mi arunc privirile peste câmpurile dimprejur. Mă uitasem în fiecare cameră a fiecărei case din sat, în fiecare grajd și în fiecare hambar, fără să-l văd pe Seaxneat sau pe soția lui. Ravd îmi spusese să-l întrerup dacă-i găsesc, dar nu credeam c-ar fi fost foarte încântat să-l tulbur ca să-i spun că nu i-am găsit.

Mi-am zis că Ravd avusese dreptate. O femeie cu un copil atât de mic nu e tocmai dornică să călătorească departe. Existau toate șansele să se fi dus doar până la linia primilor copaci, să se adăpostească acolo ca să-și alăpteze copilul. Dacă ar fi fost s-o caut în acel loc... Încercând să rezolv problema în minte, am strigat încetișor:

— Disira? Disira?

Deodată mi s-a părut că-i zăresc fața printre frunzele dese ale copacilor de la marginea pădurii. Pe de o parte, mă

simțeam încredințat că lumina, umbrele și frunzele îmi juca-seră o festă, pe de altă parte eram convins că o văzusem.

Sau măcar că zărisem ceva.

Am făcut câțiva pași, m-am oprit aproape un minut, încă nesigur, dar până la urmă am pornit spre pădure.

Capitolul 7

DISIRI

— *Ajutor...!*

Nu era tocmai un strigăt, ci mai degrabă un geamăt, ca un zgomot făcut de vânt, dar unul al cărui suspin părea să umple întreaga pădure. Mi-am croit drum printre tufişurile care se înghesuiau la marginea pădurii, am traversat zona cu arbori tineri şi apoi am alergat către copacii maturi, care deveneau din ce în ce mai groşi şi mai depărtaţi unul de celălalt pe măsură ce avansam.

— *Te rog, ajută-mă! Te rog...*

M-am oprit să-mi trag răsuflarea, mi-am dus mâinile la gură şi am strigat: „Vin!” cât am putut de tare. Chiar în cli-pa în care am făcut-o, m-am întrebat de unde ştiusese că era cineva acolo s-o audă din moment ce eu încă mă aflam pe câmpurile de lângă sat. Probabil că nu ştiusese. Probabil că striga aşa, din când în când, de ore bune.

Am mărit pasul, apoi am început să fug. Am urcat pe o coastă abruptă în vârful căreia creşteau nişte cucute triste, şi am continuat să merg în lungul crestei până când am ajuns într-o zonă cu stejari. Mi se părea mereu că femeia care mă striga nu avea cum să fie la mai mult de o sută de stânjeni depărtare.

Eram convins că femeia era nevasta lui Seaxneat, Disira.

Am ajuns curând la un râuleţ, care cu siguranţă trebuie să fi fost Grifonul. L-am traversat pur şi simplu din locul în

care mă aflam pe mal. A trebuit să-mi ridic deasupra capului arcul, tolba și punga pe care o purtam legată la brâu, dar am reușit să traversez și m-am cățărat pe malul lung și înclinat, plin de pietre rotunjite, până am ajuns pe partea cealaltă.

Acolo niște fagi falnici înveșmântați în mușchi își ridicau vârfurile până la lumea numită Cerr. Vocea femeii care mă striga părea și mai aproape. La doar câțiva stânjeni depărtare. Sau cel puțin așa credeam. Am zărit un fel de văgăună plină de ciuperci și de frunze moarte și am fost sigur că am să o găsesc acolo. Pe urmă, am fost încredințat că se afla de partea cealaltă a unei pajiști, iar după aceea undeva în vârful unui morman de pietre pe care îl zărisem în depărtare.

Doar că de fiecare dată când ajungeam în locurile acelea îi auzeam chemarea, la fel de îndepărtată. Gâfâiam și îi strigam numele iar și iar.

— Disira! Disira! Disira!

— Aici, aici la Copacul Trăsnit.

Clipele treceau precum niște oftaturi, dar până la urmă am văzut în albia unei văi nu foarte adânci, în partea cealaltă a mormanului de pietre, trunchiul trăsnit, crengile rupte și frunzele încrețite care se mai agățau de ele fără să se mai poată bucura vreodată de primăvară.

— A căzut, mi-a zis femeia când am ajuns la ea. Am vrut să văd dacă-l pot mișca un pic și mi-a căzut pe picior. Nu-mi pot scoate piciorul de aici.

Mi-am băgat arcul sub copacul căzut și am împins. Nu l-am simțit clintindu-se, dar ea a reușit să-și tragă piciorul de sub trunchi. Înainte ca femeia să se elibereze, am observat ceva atât de straniu, încât eram convins că nu putea fi adevărat, și atât de greu de descris, încât s-ar putea să nu o pot face niciodată cu claritate. Soarele amiezii a luminat puternic doar pentru o clipă, iar frunzele copacului căzut (pe care cred că-l lovise fulgerul) și cele ale copacilor din jurul lui au aruncat petice de umbră. În mare parte, eram la

umbră, însă ici-colo existau câteva pete de lumină strălucitoare. Am observat asta mult mai clar când o astfel de rază a căzut asupra femeii.

S-a întâmplat atunci ceva și mai straniu: o puteam vedea foarte clar acolo unde era umbră, dar când soarele i-a luminat fața, picioarele, umerii și brațele, a părut că nu se afla de fapt acolo. La școală, domnul Potash ne-a arătat o hologramă. A tras jaluzelele și ne-a explicat că, cu cât e mai întuneric în cameră, cu atât holograma pare mai reală. După ce ne-am uitat la ea, am ridicat puțin o jaluzele și am văzut că avusese dreptate. Holograma a pălit, însă și-a revenit imediat ce am făcut din nou întuneric perfect.

— Nu cred că e indicat să calc pe piciorul ăsta, a zis femeia frecându-și glezna. Nu e deloc în regulă. E o peșteră la doar câțiva pași de-aici. Crezi c-ai putea să mă cari până acolo?

Nu credeam că sunt în stare, dar n-aveam de gând s-o spun până când nu încercam. Am ridicat-o. Am ținut în brațe copilași care cântăreau mai mult decât ea... însă femeia era caldă și adevărată în brațele mele. Și m-a sărutat.

— Înăuntru ne vom adăposti de ploaie, mi-a zis.

Își ținea ochii în jos de parcă ar fi fost sfioasă. Dar eu știam că nu era adevărat.

Am pornit, sperând că mă îndrept spre peștera pe care o știa ea, apoi i-am zis că nu credeam că avea să înceapă ploaia.

— Ba da. N-ai observat cât de mult s-a răcit aerul? Ascultă și păsările. Ia-o la stânga puțin și apoi privește în spatele mobilei aceleia mari.

Era o peșteră micuță, înaltă doar cât să-mi permită să stau în picioare, iar înăuntru am văzut un fel de pat făcut din piei de căprioară și blănuri, cu o pătură de catifea verde deasupra.

— Pune-mă acolo, te rog, mi-a zis femeia.

După ce am lăsat-o pe pat, m-a sărutat din nou, iar când mi-a dat drumul m-am așezat pe pământul nisipos din peșteră ca să-mi trag răsuflarea. A răs, dar n-a mai spus nimic.

Pentru o vreme, nici eu n-am mai zis nimic. Mă gândeam la o mulțime de lucruri, însă nu puteam controla de fel furtuna din mintea mea și eram atât de emoționat, încât eram convins că din clipă-n clipă urma să se întâmple ceva de care avea să-mi fie rușine pentru tot restul vieții. Era cea mai frumoasă femeie pe care o văzusem vreodată (și e în continuare) și a trebuit să-mi închid ochii, ceea ce a făcut-o să râdă din nou.

Râsul ei părea din altă lume. Era ca un zvon de clopoței de aur atârnați printre flori, într-o pădure plină cu cei mai frumoși copaci care puteau exista, și pe care vântul îi clătina susurând. Când mi-am putut deschide ochii din nou, i-am șoptit:

— Cine ești cu adevărat?

— Sunt cea pe care ai strigat-o, mi-a zis femeia, fără să mai încerce să-și ascundă ochii.

Poate un leopard ar putea avea ochi ca ai ei, dar mă îndoiesc.

— Am strigat-o pe soția lui Seaxneat, Disira. Tu nu ești ea.

— Sunt Disiri, Fecioara de Mușchi, și te-am sărutat.

Încă îi puteam simți sărutarea, iar părul ei mirosea a pământ reavăn și a fum dulce.

— Bărbații pe care-i sărut nu pot pleca decât dacă-i dezleg eu.

Am vrut să mă ridic atunci, însă am știut că nu voi putea s-o părăsesc niciodată.

— Dar eu nu sunt bărbat, Disiri, ci doar un copil, i-am zis.

— Ba ești! Ba ești! Dă-mi o picătură de sânge și-ți voi arăta.

* * *

Ploaia s-a oprit abia dimineată. Am înotat împreună cu ea în râu și am stat unul lângă celălalt ca doi șerpi pe o piatră mare și umbrită, la doar câțiva centimetri deasupra apei. Știam că eram schimbat, dar nu mi-am dat seama atunci cât de diferit devenisem față de cum fusesem până să o întâlnesc. Cred că așa trebuie să se simtă o omidă care s-a transformat în fluture și încă își usucă aripile.

— Spune-mi, i-am zis eu, dacă ar trece pe aici un alt bărbat, te-ar vedea așa cum te văd eu acum?

— Nu va veni nimeni. Nu ți-a spus fratele tău despre mine?

Nu știam dacă se referea la tine, Ben, sau la Berthold Viteazul, însă am clătinat din cap.

— El mă cunoaște.

— L-ai sărutat și pe el?

A râs și a scuturat din cap.

— Berthold Viteazul mi-a spus că Aelfii arată precum cenușa.

— Noi suntem Aelfii de Mușchi, Able, și suntem de lemn, nu de cenușă, a zis ea zâmbind. Ne spuneți Dryazi, Scosfru, Miresele Copacilor și în multe alte feluri. Ai putea să ne dai chiar tu un nume. Cum ai vrea să ne spui?

— Îngeri, am șoptit, dar ea mi-a apăsător cu un deget buzele.

Am clipit și am privit în altă parte când a făcut asta, dar mi s-a părut, atunci când am surprins-o cu coada ochiului, că era diferită de fata cu care înotasem până atunci și de toate fetele cu care făcusem dragoste.

— Vrei să-ți arăt?

Am acceptat, și mi-am simțit mușchii de pe ceafă fremătând ca niște pitoni.

— Cerule! am zis eu, însă am auzit o voce străină, sălbatică și groasă.

Era teribil de ciudat; știam că mă schimbasesm, dar nu știam cât de mult, și pentru multă vreme am crezut că aveam să mă transform la loc. Va trebui să ții minte asta.

— N-ai să mă urăști, Able?

— N-aș putea să te urăsc niciodată, i-am zis eu, și ăsta era adevărul.

— Suntem dezgustători în ochii celor care nu ne venează.

Am chicotit la vorbele acelea. Reverberațiile profunde din pieptul meu m-au surprins și pe mine.

— Ochii sunt ai mei, am zis, și fac ceea ce le spun să facă. Am să-i închid înainte să te sărut, dacă avem nevoie de mai multă intimitate.

S-a ridicat, legănându-și picioarele în apa rece și limpede.

— Nu în lumina asta.

A lovit apoi cu piciorul în apă, iar picăturile au licărit în lumina soarelui, scaldându-ne în sclipiri argintii.

— Îți place lumina soarelui, am zis.

Simțeam asta.

— Pentru că e a ta, e Împărăția Ta. Soarele mi te-a dat, iar eu te iubesc. Ai mei iubesc noaptea, dar eu iubesc noaptea și ziua deopotrivă.

— Nu-nțeleg, am zis eu clătinând din cap. Cum poți asta?

— După ce m-ai iubit pe mine, ai putea iubi o femeie din neamul tău?

— Nu, i-am zis. Niciodată.

Și spuneam adevărul.

A răs, dar de data asta am simțit că se distra pe seama mea.

— Arată-mi! mi-a zis.

A lovit din nou apa. Piciorul mic și delicat care s-a ridicat din undele sclipitoare era de un verde crud ca al frunzelor tinere. Fața ei era mai ascuțită, verde de asemenea, triunghiulară, cu trăsături proeminente și viclene. Buzele ei

precum căpșunele s-au strivit de ale mele, iar când ne-am depărtat fețele, m-am trezit privind niște ochi de foc galbeni. Părul îi plutea undeva deasupra capului.

Am ridicat-o și am îmbrățișat-o, apoi am sărutat-o din nou.

Capitolul 8

ULFA ȘI TOUG

După ce a plecat, am încercat să-i gădesc din nou peștera. Nu mai era acolo. Și am văzut doar arcul, tolba și hainele mele așezate pe iarbă. Arcul din portocal spinos care mi se păruse atât de mare devenise brusc mic, aproape o jucărie, iar dacă aș fi încercat să îmbrac cămașa și pantalonii, le-aș fi rupt.

Le-am aruncat deoparte și am apucat arcul. Am ciupit coarda și am dus-o la ureche așa cum făceam întotdeauna. Lemnul de portocal spinos nu s-a rupt, deși l-am îndoit foarte tare; coarda însă a plesnit. Am aruncat-o și am luat firul pe care mi-l dăduse Parka, acela pe care îl tăiașe cu dinții de pe fusul ei, firul ale cărui voci murmurânde și miriade de vieți stranii îmi tulburaseră visele preț de atâtea nopți. L-am făcut bucle la capete, l-am pus pe arc și mi-a cântat când l-am dus la ureche. Apoi a cântat din nou – un cor fabulos undeva departe – când am trimis o săgeată în susul pantei.

N-am putut să trag de săgeată până la ureche, fiindcă ar fi trebuit să fie de două ori mai lungă; cu toate astea, a țâșnit ca un glonț și s-a înfipt până la jumătatea bățului în trunchiul gros al unui stejar.

Complet gol, m-am întors în Glinnidam la asfințit și l-am pocnit pe unul mic de statură și cu barbă neagră pentru că a râs de mine. A căzut lat. Când a putut să se ridice și să vorbească din nou, mi-a spus că Ravd și Svon plecaseră în dimineața aceea.

— Înseamnă că nu mă mai pot bizui pe ajutorul lor, am zis. Cu toate astea, am nevoie de haine. Și, de vreme ce tu ești aici iar ei nu sunt, îți revine ție sarcina să faci rost de ele. Cum ai de gând s-o duci la îndeplinire?

— A-avem niște p-pânză.

Dinții îi clănțăneau, așa că am avut răbdare cu el.

— N-nevasta mea o să c-coasă haine pentru tine.

Am mers acasă la el. A adus-o pe fiică-sa și i-am promis că n-o să-i fac niciun rău. O chema Ulfa.

— Ieri a venit pe-aici un cavaler, mi-a spus fata după ce a plecat tatăl ei. Un cavaler adevărat, cu armură de fier, cu cai imenși și cu doi băieți care-l slujeau.

— Interesant, am zis.

Doream să aflu ce avea de spus în continuare.

— Avea un coif imens atârnat de șa, știi cum se face, cu blazon și cu un leu pe el și cu alt leu pe scutul său cel mare, un leu de aur cu sânge pe gheare, ca și cum ar fi zgâriat cumva scutul.

— Țsta a fost Sir Ravd, i-am zis.

— Da, așa au spus și ei. A trebuit să stăm și să așteptăm după pofta lui și să intrăm unul câte unul când ne ziceau băieții, doar că eu n-am făcut-o. Tăticu se temea că pofta lui ar putea fi... pofta lui, a zis ea chicotind. Vă dați seama ce vreau să spun, că eu sunt încă fecioară, așa că m-a ascuns în hambar și m-a acoperit cu paie. Doar că eu am ieșit de acolo, am privit oamenii cum ies, iar cu unii dintre ei am și vorbit. Cu unele dintre femei, vreau să zic, fiindcă au fost și bărbați, doar că nu cred că el ar fi... cu ei. Stați nemișcat cât însăilez!

Acul ei era un spin lung și negru.

— Mi-au spus că au întrebat despre Companiile Libere, numai că ei n-au spus nimic, niciunul dintre ei, deși i-au pus pe toți să jure. Sunteți sigur că nu vreți niște terci? Avem și untură pentru prăjit de la porcii pe care i-a tăiat tăticu toamna trecută.

— Am să vânez o căprioară pentru tine, ca plată pentru hainele astea.

— Ar fi bine.

Prinse din nou cu dinții spinul negru.

Am întins arcul, gândindu-mă că doar cu o zi înainte nu putusem să trag săgeata până lângă ureche. Mi-am spus, vorbind pentru mine însumi:

— Săgeata e prea scurtă.

— Hmm? a zis Ulfa ridicând ochii de la lucrul ei.

— Am în tolbă două săgeți pe care mi le-am făcut din lemnul unui portocal spinos și două pe care le-am luat de la un băiat cu care m-am luptat.

— Unul dintre băieții cu care a venit cavalerul avea haine minunate, mi-a mărturisit ea. M-am apropiat de el cât de mult am îndrăznit. Avea pantaloni roșii, jur pe grumazul lui Garsecg.

— Ăla era Svon. Dar de celălalt băiat ce zici?

— De el? O, era destul de obișnuit, a zis Ulfa. Cam ca fratele meu, dar se poate ca într-un an sau doi să devină mai arătos.

— Nu avea un arc ca al meu?

— Mai mare ca al dumneavoastră, domnule.

Terminase de tăiat pânza și începu să o coasă cu un ac lung din os.

— Era prea mare pentru el. Și frate-meu a avut unul, doar că s-a rupt. Tăticu spune că atunci când nu are coardă, lemnul unui arc trebuie să fie mai înalt decât acela care îl poartă, dar cele mai multe sunt mai mici. Cam ca ăsta al dumneavoastră, domnule.

— Am nevoie de săgeți mai lungi, i-am zis. Tăticul tău are o regulă și pentru săgeți?

Fata a continuat să împungă cu acul și a clătinat din cap.

— În cazul ăsta, am să-ți spun o regulă pe care tocmai am făcut-o. O săgeată trebuie să ajungă de la vârful degetului

arcașului până la urechea dreaptă. Ale mele sunt mult prea scurte.

— Trebuie să vă faceți altele.

— Va trebui să fac unele noi și o voi face. Dar ce-ai spune dacă ți-aș zice că eu eram băiatul acela cu arcul mare?

Acul s-a oprit în mijlocul unei cusături și Ulfa și-a ridicat ochii, privindu-mă atent.

— Dumneavoastră, domnule?

Am încuviințat fără vorbe, iar ea a început să râdă.

— Băiatul ăla care a fost pe-aici ieri? I-aș fi putut cuprinde brațul cu degetele. Dar nu prea cred că aș putea să cuprind brațul dumneavoastră nici cu amândouă palmele, domnule.

A împins deoparte pantalonii pe care mi-i făcuse și m-a întrebat:

— Pot să încerc?

— Da, poți.

Nu i-au ajuns ambele palme ca să-mi cuprindă brațul. În schimb i-au ajuns ca să mă mângâie.

— Ar trebui să fiți și dumneavoastră cavaler, domnule.

— Dar sunt.

Afirmația asta m-a surprins mai mult pe mine decât pe ea. Mi-am amintit însă ce spusese Sir Ravd: „Acest om a devenit cavaler”, și asta îmi dădea siguranță de sine.

— Sunt Sir Able, am adăugat.

Acoperite de bluza groasă, sfârcurile ei mi s-au frecat de cot.

— Atunci ar trebui s-aveți și-o spadă.

— Toți avem spade, i-am zis. Dar ai și tu dreptate. O să-mi gălesc una. Continuă să coși, Ulfa.

După ce a terminat pantalonii și a început bluza, i-am spus:

— Tatăl tău s-a temut ca nu cumva să te violeze. Așa ai zis.

— Să mă siluiască, m-a aprobat ea. Dar nu din cauza numelui său. Nu cred că-l știa atunci.

— Nici pe ale mele nu le știe. Nu-i este frică tatălui tău că te voi silui?

— Nu știi, Sir Able.

— Un om cu intenția de a comite un viol ar putea să facă altele și mai și. N-ai mamă, Ulfa?

— O, ba da. Prin mila lui Garsecg, e încă printre noi.

— Dar e oarbă sau beteagă, așa că nu mai poate să coasă? Ulfa a retezat ața cu dinții, și a căzut pe gânduri.

— Ba poate, Sir Able, vă jur. Coase mai bine decât mine, că doar ea m-a învățat. Doar că pentru a putea coase bine e nevoie de lumina soarelui.

— Am înțeles. Dar cine mai e în casa asta, Ulfa? Spune-mi-i pe toți.

— Dumneavoastră și cu mine, mămica, tăticu și fratele Toug.

— Serios? Sunt neobișnuit de liniștiți. N-am auzit nicio voce și niciun pas, în afară de ale noastre. Ce crezi, unde e mama ta?

Ulfa n-a zis nimic, dar am dibuit direcția în care a privit și am deschis ușa unei camere mici, în neorânduială, care părea să fie un soi de cămară. În cel mai îndepărtat colț se ascunsese o femeie de vârsta Bregăi, cu ochii măriți de groază.

— Stai liniștită, mămico, i-am zis eu, indiferent ce se va-ntâmpla, n-am să vă fac rău nici ție, nici fiicei tale.

A dat din cap și s-a străduit să zâmbească, dar efortul pe care l-am citit pe fața ei m-a făcut să-i întorc spatele.

Ulfa a venit lângă mine, dorind să-mi distragă atenția.

— Trebuie să încercați bluza acum. Vreau să mă asigur că nu e prea mică.

I-am dat ascultare, iar ea a început să sporovăiască precum bâzâie un bondar, spunând că am umerii lați cât ușa hambarului.

— Presupun că dumneavoastră credeți că sunteți obișnuit, iar noi, restul, suntem pitici.

— M-am văzut în oglinda apei, i-am zis. Am fost cu o femeie numită Disiri și...

— Disira?

— Nu, Disiri, Fecioara de Mușchi. După acest nume pri-mejdios bănuiesc că a fost botezată Disira. A vrut să rămână în umbră, dar a plecat când soarele era la amiază. S-a întâmplat să stau în lumina soarelui și mi-am văzut imaginea reflectată în apă. Mi-a spus că am fost... am fost ținut pe loc, Ulfa. Nu mi s-a permis să cresc odată cu anii. Dar ea a desfăcut ceea ce mă reținea.

A fost dureros, însă am adăugat:

— Bănuiesc că a făcut-o doar ca să se distreze.

Ulfa nu a spus nimic, dar buzele i se ȣuguiaseră luând forma unui cerc mic.

— În orice caz, acum sunt ceea ce sunt și trebuie să-mi fac săgeți mai lungi.

— Noi încercăm să fim în relații bune cu Poporul Ascuns, mi-a zis Ulfa cu glas ezitant.

— Și ați reușit?

— Ei, oarecum. Ne ajută uneori să-i vindecăm pe cei suferinzi și ne păzesc turmele din pădure.

— Atâta vreme cât vorbiți frumos de ei și le lăsați mâncare în pădure?

A dat din cap că da, însă și-a ferit privirea de a mea.

— Berthold Viteazul și cu mine le lăsăm câte un castron cu supă și o felie de plăcintă din când în când.

— Iar noi cântăm cântece care le plac și... și facem lucruri, știți dumneavoastră, în locuri despre care nu putem vorbi niciodată.

Acul fetei părea că zboară.

— Cântece care nu pot fi cântate străinilor și lucruri pe care nu le puteți discuta nici între voi? Berthold Viteazul mi-a pomenit de lucrurile astea.

— Da, lucruri despre care nu pot vorbi, a confirmat fata după o vreme.

— Atunci hai să vorbim despre altceva. Disiri e importantă printre Aelfi?

— O, da, a zis Ulfa, apoi s-a ridicat, arătându-mi bluza ca să o admir.

— E o doamnă de toată isprava?

— Nu chiar.

Am încercat să mi-o imaginez pe Disiri ca pe o doamnă de toată isprava.

— Pesemne că-i pedepsește pe bandiți și pe alții asemenea. Pe mincinoși.

— Pe oricine o supără, domnule.

— O iubesc, Ulfa, am oftat eu. Ce pot să fac?

— Eu nu prea știu încă mare lucru despre dragoste, Sir Able, mi-a șoptit Ulfa și și-a apropiat gura de urechea mea.

— Iar eu n-am să te-nvăț... mă rog, nu prea multe. Dă-mi bluza. Îți promit c-o să încerc să n-o pătez cu sânge.

Am tras-o peste cap și mi-am întins umerii; era largă, exact așa cum îmi dorisem.

— Nu ți-a zis tăticu să o faci mai strâmtă, ca să mă strângă? Ulfa a scuturat din cap.

— Poate n-a avut timp să se gândească la asta sau poate s-a gândit că n-am s-o port. Bănuiesc că e simplu să omori un om aflat între picioarele unei femei.

— Eu... eu n-am nimic de-a face cu... știți dumneavoastră. Cu nimic de genul ăsta, Sir Able. Regina Disiri îmi e martoră.

Mâinile ei mici, dar puternice, mângâiau umerii care nu mai erau goi datorită ei.

— Te cred, i-am zis, după care am sărutat-o.

Undeva în depărtare s-a auzit urletul unui lup, iar ea a rostit cu voce pierită:

— E un ogar negru. Țsta e semn rău. Dacă... dacă ați vrea să stați cu mine la noapte, voi rămâne trează ca să fac de pază.

— N-am să rămân, i-am spus eu zâmbind. Dar ai dreptate, trebuie să merg la vânătoare. Și de ce anume să mă păzesc? De tatăl și de fratele tău?

A încuviințat fără cuvinte.

— Atunci când te-am sărutat am crezut că vor da năvală. Ba chiar am sperat, fiindcă ar fi mai bine să mă lupt cu ei cât e încă lumină. Hai să mai încercăm o dată.

Am sărutat-o din nou și de data asta am stat mai mult. Când i-am dat drumul, am zis cu voce tare:

— Deci ăsta e gustul femeilor de pe-aici. N-am știut.

Ea m-a fixat cu privirea, dar nu a spus nimic. Am mers până la fereastră și am privit pe stradă, însă era prea întuneric ca să pot vedea ceva.

— Acum știu puținel despre dragoste, Sir Able.

Fata se freca de mine, amintindu-mi de pisica bunicii.

— Aici jos este ceva fierbinte ca aburul dintr-un ceainic.

— Tatăl și fratele tău nu s-au năpustit înăuntru. Cred c-ai observat asta.

— Servitoarea dumneavoastră supusă n-a observat nimic în momentul acela, Sir Able. Doar pe dumneavoastră.

— Probabil că ei sunt afară, în întuneric. Dar casa asta are și o ușă în spate. Am văzut-o când m-am uitat la maică-ta.

Am deschis ușa camării, am dat din cap în direcția femeii ascunse acolo și apoi am deschis dintr-o smucitură ușa de pe peretele opus.

Afară erau un băiat care ținea o lance și doi bărbați cu halebarde. Bărbații s-au repezit asupra mea de parcă aș fi fost un demon, dar am prins câte o halebardă în fiecare mână și le-am smuls din strânsoarea lor (deși pe cel mai mare dintre bărbați a trebuit să-l lovesc întâi). Am rupt cele două halebarde pe genunchi, iar băiatul și-a aruncat lancea și a fugit. N-a ajuns prea departe. Mi-am înșfăcat arcul și am fugit după el. L-am prins pe o pajiște de lângă pădure.

— Tu ești Toug?

Se poate să fi încuviințat. Din păcate, n-am văzut nimic din cauza întunericului, iar dacă a vorbit, trebuie să fi rostit cuvintele atât de încet, încât nu l-am putut auzi. I-am răsucit brațul la spate și i-am lovit urechea cu arcul atunci când a început să țipe.

— Trebuie să-mi răspunzi la întrebări, i-am zis eu, și trebuie s-o faci cu sinceritate. De asemenea, repede și politicos. Pădurea asta e sigură pe timpul nopții?

— Nu, domnule, a murmurat el.

— Așa mi s-a părut și mie. Avem deci nevoie unul de altul, înțelegi? Câtă vreme sunt cu tine, ai parte de protecția mea, ești în siguranță, cel puțin până la răsăritul soarelui. Iar eu, pe de altă parte, am nevoie de tine să mă avertizezi în caz de pericol. Imaginează-ți că m-aș enerva și te-aș ucide.

A început să tremure, făcându-mă să-mi fie rușine. Era doar un băiețel.

— Atunci n-ar avea cine să mă avertizeze, iar eu aș putea fi în pericol. Trebuie să fim cu băgare de seamă. Și să avem grijă unul de celălalt. Porți numele tatălui tău?

— Îhî.

— Și asta era casa lui?

— Îhî.

— Va trebui să încerci să vorbești mai clar și să-mi spui Sir Able. Nu vreau să-mi mai eviți întrebările răspunzând „îhî” și nici „aham”. N-ai voie să răspunzi nici măcar cu „da” sau „nu”. Vreau să-mi răspunzi în propoziții complete.

Am vrut să-i spun să răspundă ca la școală, dar m-am răzgândit în ultimul moment și am zis în schimb:

— Dacă nu-mi dai ascultare, o să te alegi cu o mână ruptă.

— O să încerc, Sir Able, a zis Toug înghițindu-și nodul din gât.

— Bine. Erai gata să mă ucizi cu lancea când am deschis ușa, dar sunt dispus să uit asta, dacă o să mă lași. Împreună cu tine erau doi oameni cu halebarde. Cine erau?

— Vali și tăticu, Sir Able.

— Aha. L-am făcut una cu pământul pe tatăl tău fiindcă a râs de mine. Bănuiesc că-mi poartă pică. Iar numele lui e...

— Și pe el îl cheamă tot Toug.

Traversam o poiană luminată de lună, iar Toug cerceta cu privirea fiecare umbră de parcă se aștepta ca din fiecare să țâșnească un leu.

— Ai spus adevărul. Asta e bine.

M-am oprit, făcându-l și pe el să se oprească.

— Dar cine e Vali? l-am întrebat.

— Un vecin, a murmurat Toug.

— Așa vorbești tu cu un cavaler? am zis eu și l-am scuturat.

— E vecinul nostru, Sir Able. Stă chiar lângă noi.

— Mă așteptam să m-atacați pe stradă. De-aia am ieșit prin spate. Cum de mi-ați ghicit intențiile?

— Tăticu și-a dat seama, Sir Able. El a spus că e convins c-o să vă furișați prin spate.

— Să mă furișez... Ei bine, asta o să-mi fie învățătură de minte. Și dacă tatăl tău s-ar fi înșelat?

— Mama ne-ar fi spus și am fi înconjurat casa prin ambele părți, astfel încât măcar unul dintre noi să vă prindă.

— Și să-și înfigă halebarda în mine.

Toug a dat din cap, iar eu l-am scuturat din nou până când a reușit să vorbească.

— Așa e, Sir Able, iar dacă n-am fi ajuns la timp, v-am fi pândit în locul în care cărarea trece printre anini.

— Ce-mi poți spune despre ceilalți bărbați din sat? Trebuie să fie măcar douăzeci. V-ar fi ajutat și ei?

— Îhî, Sir Able. Ei... lor le-a fost teamă să nu se întoarcă iar cavalerul. Celălalt cavaler.

— Continuă.

— Doar Vali și... și...

— Și altcineva, am zis eu coborându-mi vocea până a devenit o șoaptă. Cine a fost?

Am văzut că Toug nu răspunde și i-am răsucit mai mult mâinile la spate.

— Ve, Sir Able. E un băiețel, Sir Able. Mai mic decât mine.

— Și e fiul lui Vali? Așa se pare după numele său.

— Îhî, Sir Able. Vali și Hulta îl au doar pe ăsta mic, Sir Able, și nu e destul de mare nici să meargă la prășit. Dar a trebuit să ne ajute. I-a poruncit taică-său.

— Atunci nu voi fi aspru cu el când ne-om întâlni. Nu voi fi aspru nici cu tine, fiindcă ți-ai făcut griji pentru el. Ieri eram mai tânăr decât ești tu astăzi. Probabil că de-asta nu mi se pare că mă comport agresiv cu voi. Deși poate că sunt agresiv.

— Sunteți... de două ori mai mare decât tăticu, Sir Able.

— N-am văzut niciun țânc pe lângă tine când am deschis ușa, Toug. Unde era?

— A fugit să se ascundă în pădure, Sir Able.

— Când am deschis ușa din spate? Și tu te-ai speriat și-ai luat-o la fugă, dar te-am văzut. Pe Ve de ce nu l-am văzut?

— A fugit înaintea mea, Sir Able.

I-am dat drumul la mâini și l-am prins de gât.

— Ai fost vreodată lovit cu un arc, Toug?

— Îhî, Sir Able. Am... am avut și eu un arc și... și...

— Tatăl tău te-a bătut cu el. Ba nu, fiindcă asta ai fi putut să-mi spui. Te-a bătut sora ta, Ulfa.

Toug a încuviințat și eu l-am scuturat nițel.

— ăsta-i adevărul. Ulfa m-a bătut cu el.

— Sunt sigur că ai meritat-o. Sper că te-a și învinețit.

— O, da, Sir Able. M-a bătut rău de tot.

— Atât de rău că n-ai mai putut sta pe scaun după aia?

— Uh... nu, Sir Able, nu chiar așa de rău.

— Dar ești aproape la fel de mare ca ea. Probabil că te-ai răzbunat cumva. Ce-ai făcut?

— N-nimic. Tăticu nu m-a lăsat.

— Acum o să pornim din nou, i-am zis, și am de gând să-ți dau drumul. Rămâi în fața mea ca să te văd, în caz că încerci

s-o ștergi. O să te prind dacă fugi și, după ce o să te prind o să te bat cu arcul ăsta până când n-o să mai poți să stai jos.

I-am dat drumul și l-am împins, iar când s-a oprit din mers l-am împins din nou.

— De ce ți-e atât de frică? De urși? O să te mănânce întâi pe tine și poate că o să se sature, așa că n-o să mă mănânce și pe mine. Cè crezi?

— N-nimic.

— Știu. Totuși trăiești cu impresia că gândești și asta e trist, Toug, fiindcă ai face mai bine să-mi spui adevărul. Fiindcă altfel voi începe să te bat chiar acum. O să te bat până te târăști pe jos. Așa că spune-mi adevărul sau pregătește-te de bătaie. Ți-e frică de ceva din pădurile astea. De ce anume?

— De Companiile Libere, Sir Able.

— De tâlhari? Continuă.

— El... Ve a fugit să-i aducă. Taică-său l-a obligat, Sir Able. Doar că... doar că...

— Da? Doar că...?

— Am vrut să-i spunem surorii mele să nu coasă așa de repede, ca ei să apară înainte să plecați. Însă n-am reușit.

— Ea știa ce puseserăți la cale?

Toug n-a zis nimic, așa că l-am tras de ureche.

— Spune adevărul!

— Habar n-am, Sir Able. Serios, nu știu.

— Știa că puneți ceva la cale, dar a cusut foarte repede și a făcut pantalonii și bluza cât de simplu s-a priceput. Am crezut că o face fiindcă-i este frică de mine. Poate că-i era frică *pentru* mine. Așa sper. Dar ție nu are de ce să-ți fie frică aici, Toug. Dacă bandiții ar fi ascunși pe-aici, am fi deja plini de săgeți. Ne-ar putea vedea la lumina lunii.

— De obicei au lănci și topoare, a bombănit Toug.

Abia dacă l-am auzit, fiindcă auzul îmi era concentrat la cu totul altceva.

Capitolul 9

UN CAVALER VRĂJITOR

— Unde suntem? a întrebat Toug privind ca și mine în sus la copacii străvechi, înalți până la nori, în al căror trunchi ar fi putut încăpea cu ușurință casa tatălui său.

Pământul era presărat cu flori și ferigi și brăzdat de pâraie de cristal. Lumina cenușie și catifelată prin care vedeam noblețea și frumusețea coplesitoare a peisajului din jur părea să se nască din aer.

— În lumea de dedesubt, cred, am răspuns eu. În Aelfrice, locul din care vin Aelfii. Vorbește mai încet. Probabil că glasul tău ne-a dat de gol.

— Și asta e Aelfrice?

— Cred că ți-am zis deja.

Nu eram sigur, dar am încercat să par sigur. Și supărat, de asemenea.

— Nu poate fi adevărat!

Mi-am dus degetul la buze.

— Îmi cer iertare, Sir Able, a zis Toug și aproape că se îneca de curiozitate. Credeți că ne-au urmărit?

— Mă îndoiesc, dar ar fi posibil. În plus, dacă faci zgomot prin locurile astea, s-ar putea să trezești ceva cu mult mai rău.

— *Ceva așa ca mine, Able?* s-a auzit vocea lui Disiri, care răsuna plină de voioșie, ironică și muzicală, părând că vine de nicăieri, la fel ca lumina cenușie.

Am recunoscut-o imediat.

— Disiri. Eu...

— *Mi te-ai fi aruncat la picioare, dacă ți-aș fi dat voie.*

— D-da.

Am căzut în genunchi, simțind că asta m-ar fi ajutat să nu mă bâlbâi.

— Ți-aș fi sărutat picioarele, frumoasă regină! Ai milă și arată-te.

A apărut din spatele unui copac, nu mai înaltă decât Toug, zveltă precum sabia fără teacă pe care o ținea în mâini. Și verde. Băiatul a îngenunchiat și el, cel mai probabil fiindcă o făcusem eu.

— ăsta e sclavul tău, Able? Spune-i să se ridice.

Am făcut un gest poruncitor, iar Toug s-a ridicat.

— Te las să-mi prezinți omagiile tale și ăsta e un favor imens. E valabil doar pentru tine.

— Mulțumesc, i-am zis eu. Mulțumesc foarte mult. Înțeleg.

— Acum ar trebui să te ridici și tu. Pe viitor va trebui să-l trimiți de lângă tine dacă vei dori să mă adori. Nu se cade ca tu, consortul meu, să îngenunchezi în timp ce el rămâne în picioare.

Toug s-a retras.

— Disiri, am putea...

Eram tot în genunchi.

— Să mergem undeva, într-un loc mai intim? Cred că nu. Sclavul tău ar putea intra în bucluc.

— Atunci aș putea să-l ucid?

— Sir Able! a oftat Toug.

— Uită-te la el! a râs Disiri. Crede că vorbești serios.

— Vorbesc serios, am răspuns eu.

— Ar vrea să spună și el ceva, vezi cum i se mișcă buzele? a zis încântată Disiri, arătând cu sabia îngustă pe care o

purta. Vorbește, băiete! N-am să-l las să te strângă de gât, cel puțin nu deocamdată.

— Sora mea...

— Ce e cu ea?

— Am o soră, regină Disiri, a zis Toug trăgând aer în piept. Numele ei e Ulfa.

— Ar fi trebuit să te veghez mai îndeaproape, dragul meu mesager, a zis Disiri aruncându-mi o privire.

— Ea îl iubește, îl iubește pe Sir Able. Sau cel puțin așa cred.

Am potrivit săgeata scurtă pe care o aveam la mine în coarda arcului de la Parka.

— N-ai de unde să știi asta. Iar dacă ești sigur, atunci află că eu n-o iubesc pe ea.

— Am ascultat la fereastră. Și tăticu a zis la fel. Am auzit-o cum vorbea, ce glas avea.

Toug s-a oprit o clipă ca să-și dreagă vocea.

— Vreau să spun că, dacă o să mă omorâți, Sir Able, îl veți omorî pe fratele fetei care vă iubește. Ați face una ca asta?

— Îl omor, dacă asta vrei, i-am spus lui Disiri, iar ea s-a uitat curioasă la mine.

— Și n-o să ai remușcări pe urmă?

— Poate, dar dacă vrei, o să-l omor și-o să văd apoi dacă am sau nu.

— Voi, muritorii, i-a spus Disiri lui Toug, sunteți foarte sensibili la astfel de lucruri. Ar trebui să fie un bun exemplu pentru noi și uneori chiar este.

Toug a aprobat-o în tăcere cu ochii măriți de admirație. Disiri s-a întors către mine, părând să uite de el.

— Când am fost ultima dată împreună, Able? Acum un an? Cam așa ceva?

— Ieri-dimineață, regină Disiri.

— Și într-un timp așa de scurt ai devenit cavaler? Și ai aflat că sunt regină? Cine ți-a spus asta? Și cine ți-a rostit consacrarea?

N-am vrut să spun că îmi zisese Ulfa.

— Sunt un cavaler fără spadă, am zis eu. M-am făcut singur cavaler. Am sperat că în felul ăsta voi deveni demn de iubirea ta.

— În același timp, sunt o zeiță, a zis ea râzând și l-a făcut pe Toug să se crispeze.

— Te-am venerat încă de când te-am purtat pe brațe până în peșteră, regină Disiri.

— Sunt zeița voastră, i-a zis ea lui Toug, dar nu am curaj să urc până în cea de-a cincea lume. Știi asta, băiete?

Toug a clătinat din cap că nu, și văzându-mi privirea ațintită asupra lui, a zis:

— Nu, regină Disiri. Noi nu știm asemenea lucruri în Glennidam.

— Overcinii voștri m-ar distruge cu siguranță. Nici cea de-a doua lume nu e cu mult mai sigură, a zis ea întorcându-se spre mine. E un loc îngrozitor. Acolo dragoni precum Setr urlă și se luptă. Ați veni cu mine acolo?

I-am zis că aş urma-o oriunde, și chiar vorbeam serios.

— Pot să urc și până în lumea voastră, după cum ai văzut. Am încuviințat din cap.

— Oare aş putea ajunge în cea de-a cincea lume în același fel? Mă tot întreb.

— N-am nicio idee, a zis Disiri și s-a oprit, părând să mă studieze. Ești cavaler, Able. Așa zici tu și așa spune și băiatul ăsta. Mai zici și că n-ai spadă. Dar un cavaler are nevoie de spadă.

— Dacă spui tu, regină Disiri.

— Așa spun, mi-a zâmbit ea. Și chiar am o idee ca să rezolvăm problema asta. Un cavaler măreț, potrivit pentru a fi consortul unei regine, nu poate purta o spadă obișnuită, ci una fabuloasă, impregnată cu tot felul de vrăji și semnificații mistice – Eterne, spada lui Grengarm. Să nu mă contrazici, fiindcă știu că am dreptate.

— Nici n-aș îndrăzni s-o fac. Niciodată.

— Asemenea spade au fost zămislite în Timpurile Vechi, a continuat ea pe un ton scăzut. Overcinii ăia vizitau Mythgarthrul mai des pe vremea aia și i-au învățat pe fierarii voștri cum să-și apere lumea de Fiii Furiei. Nu mă îndoiesc însă că știi toate astea.

Am dat din cap că nu.

— Și totuși așa este. Prima pereche de clești de fierărie i-a fost aruncată la picioare lui Weland și cu ea o bucată de oțel încins. Weland a făcut șase lame și toate șase s-au rupt. Pe a șaptea, Eterne, n-a mai putut să o rupă. Nici măcar puternicii Fii ai Furiei nu au putut să îndoiaie lama și nici focul lui Grengarm nu a putut să o înmoaie. Dar e blestemată și comandă stafiile care au purtat-o.

S-a oprit pentru a mă privi în ochi.

— Cred că ți-am făcut însă un rău spunându-ți toate astea, a adăugat ea.

— O să pun mâna pe ea, i-am spus, dacă mă lași să merg să o caut.

A clătinat din cap aprobator. Gândul la spada aceea puse se stăpânire pe mintea mea cum niciun alt gând nu mai reușise, cu excepția lui Disiri înseși, așa că i-am spus:

— Am să o găsesc sau am să mor încercând.

— Știu, vei încerca s-o smulgi din ghearele dragonului. Dar dacă te-aș ruga să n-o faci?

— Atunci n-aș face-o.

— E adevărat? m-a întrebat ea aplecându-se spre mine.

— Pe cât se poate de adevărat.

— Chiar așa, a oftat ea. Dacă n-ai face-o, ai păli în ochii mei, iar dragostea ta ar însemna mai puțin pentru mine.

Am privit în sus, nebun de speranță.

— Să înțeleg că acum înseamnă mult?

— Mai mult decât îți închipui, Able. Caută spada Eterne, dar să nu mă uiți pe de-a-ntregul.

— N-aș putea.

— Așa spun toți bărbații, dar cu toate astea, mulți m-au părăsit. Când vântul geme intrând pe horn, iubitul meu, să intri în pădure. Acolo mă vei găsi plângând după iubiții pe care i-am pierdut.

Toug a înaintat spre noi, tremurând.

— Nu-l trimiteți după spada aia, regină Aelfă.

— Ți-e frică să nu trebuiască să-l urmezi? a răs Disiri.

— Mi-e teamă că n-o să mă lase să-l urmez, a protestat Toug.

— I-auzi! Așa o să faci, Able?

— Nu, i-am zis. Când vom pleca de-aici, îl voi trimite înapoi la mama lui.

— Vedeți? a rostit Toug pe un ton rugător, apropiindu-se de Disiri pe cât de mult îndrăznește, fără să o atingă.

— Văd mult mai multe decât voi la un loc, a zis ea îndreptându-și spatele. Ai să mi te supui, Able?

— În toate, vă jur.

— În cazul ăsta, trebuie să-i spun câteva lucruri acestui băiat, deși el nu are ce să-mi spună mie. Să nu te temi că se va întoarce bărbat. Nu va avea loc o asemenea transformare.

Și-a ridicat spada și m-a atins pe umăr cu latul lamei, luându-mă prin surprindere.

— Ridică-te, Sir Able, cavalerul meu credincios.

A făcut un pas sau doi și a dispărut printre ferigile înalte și la fel de verzi ca ea; precum un câine prea înspăimântat ca să nu asculte de stăpânul său, Toug s-a grăbit să o urmeze și a dispărut și el.

Am așteptat o vreme fără să fiu sigur că vreunul dintre ei avea să se întoarcă. Timpul a trecut greu și am descoperit că trupul meu cel nou și mare era atât de obosit, încât putea să moară. M-am așezat, am mers încolo și înapoi și apoi m-am așezat din nou. Pentru o vreme, am încercat să găsesc doi copaci de același fel. Toți erau mari și foarte

bătrâni, fiindcă în Aelfrice (asta o știu acum) copacii nu sunt doborâți. Fiecare crește în felul lui, are frunze de o anumită culoare și formă. Am găsit unul care avea coaja roz și altul cu scoarță purpurie; copacii cu scoarța albă, deopotrivă netedă și crestată, erau cei mai întâlniți. Frunzele erau roșii și galbene, existau sute de nuanțe de verde, iar un copac nu avea deloc frunze, ci doar o scoarță verde în locul lor, care atârna în falduri, precum o draperie pentru a absorbi cât mai multă lumină. De când am rămas singur în pădurea din Aelfrice, am avut tot timpul impresia că portocalul spinos trebuie să fi venit de acolo, așa cum am spus și mai înainte. Semințele i-au fost probabil purtate de un Aelf sau poate de vreun alt om, de vreun pribeag așa ca mine, care s-a întors în lumea lui. Indiferent cum ar fi fost, am scos ultima sămânță din punga de la brâu și am plantat-o într-un luminiș, un templu al tăcerii și al unei frumuseți care-ți tăia răsuflarea. Nu știu dacă s-a prins și dacă a ajuns să rodească.

Acolo, în luminiș, m-am oprit din plantat ca să privesc în sus și am văzut cum bărbații, femeile, copiii și multe animale veneau și plecau – nu fiecare pas pe care-l făceau, ci momentele mai mari ale zilelor lor. Un bărbat a prășit un câmp cât am clipit eu și s-a întors acasă obosit, dar când a privit prin fereastra propriei case a văzut cum soția lui făcea dragoste cu un altul. Prea istovit ca să fie furios, a pretins că nu i-a văzut și s-a așezat lângă foc, iar când soția lui s-a grăbit afară, arătând ca un pat în neorânduială și spunând mii de minciuni, i-a cerut doar să-i aducă mâncarea și a tăcut.

După ce am terminat de plantat sămânța, m-am gândit la întâmplarea asta și mi s-a părut că lucrurile pe care le văzusem pe cer în Aelfrice erau aidoma celor din coarda arcului meu, cele care mi se arătau în vis. Slăbisem coarda arcului așa cum faci și tu, dar am strâns-o din nou și am ridicat arcul ca să mă pot uita la coarda lui profilată pe cer, dar firul Parkăi a dispărut în înaltul acela cenușiu și n-am

mai putut s-o disting. N-am înțeles atunci și nu înțeleg nici astăzi, însă asta e ceea ce am văzut.

După ce am bătătorit pământul deasupra seminței, am vrut să mă întorc în locul în care mă lăsase Disiri, dar n-am mai putut. L-am căutat în zadar, m-am învărtit în cercuri – sau în ceea ce speram eu să fie cercuri – căutându-l o vreme. Pe urmă, mi s-a părut că cerul devenea mai întunecat cu fiecare pas pe care-l făceam, așa că am găsit un loc ferit, m-am întins ca să mă odihnesc și am adormit.

* * *

Larma pe care-o făceau lupii m-a smuls din ghearele unui coșmar înfricoșător. Cu arcul în mâini, m-am năpustit printre copaci, dar m-am oprit curând și am strigat:

— Disiri!

— Aici! Aici! mi-a răspuns pe dată cineva.

M-am grăbit în direcția din care auzisem glasul, croindu-mi drum cu arcul, am intrat într-o poieniță luminată de stele și am fost cuprins de brațul unei femei care strângea cu cealaltă mână la piept un bebeluș. Era o femeie micuță, care m-a întrebat plângând:

— Vali? Ești Vali?

După ce a văzut că se înșelase, mi-a zis:

— Îmi pare rău. Te-a trimis Seaxneat?

Mi-au trebuit câteva secunde ca să înțeleg. Iar când am făcut-o, i-am zis:

— Un cavaler nobil m-a trimis să te găsesc, Disira. Numele lui e Sir Ravd. Era îngrijorat pentru tine. Ca și mine de altfel, când te știu singură pe-aici.

— Singură cu excepția lui Ossar, mi-a zis femeia și și-a ridicat pruncul ca să-l pot vedea mai bine.

— Seaxneat ți-a spus să te ascunzi în pădurea asta?

A încuviințat din cap, apoi a început din nou să plângă.

— Ți-a spus de ce?

A dat violent din cap că nu.

— Mi-a zis doar să mă ascund. Așa că m-am ascuns toată ziua și toată noaptea. Nu aveam nimic de mâncare și după prima zi am vrut să mă întorc, dar...

— Înțeleg, i-am zis eu, după care am apucat-o de braț cât de gingaș am putut și am condus-o înainte, fără a avea însă habar unde eram ori încotro am fi putut merge. Ai încercat să găsești drumul înapoi spre Glennidam și te-ai rătăcit.

— D-da.

Un lup a urlat de undeva din apropiere, iar pe femeie au trecut-o fiorii.

— Nu trebuie să-ți fie frică de ei. Vânează cocoși-de-munte și pui de căprioară. Nu vor îndrăzni să ne atace atâta vreme cât sunt cu tine. Sunt și cavaler. Eu sunt Sir Able.

S-a tras mai aproape de mine.

La ivirea zorilor am găsit o cărare pe care am recunoscut-o în lumina primelor raze lungi de soare.

— Nu suntem prea departe de coliba lui Berthold Viteazul, i-am zis femeii. O să mergem până acolo și chiar dacă Berthold Viteazul n-o să aibă nimic de mâncare pentru noi, tu și Ossar veți putea sta lângă foc în timp ce eu vânez.

Am privit în jos spre bebeluș și am văzut că-l ține la sân, așa că am întrebat-o dacă are lapte.

— Da, dar nu știu cât o să mai am. Mi-e foarte sete și n-am mâncat mai nimic. Doar niște afine.

Am băut amândoi cu nesaț când am traversat Grifonul și, la nici o sută de stâneni după aceea, am reușit să dobor o căprioară. Curând am ajuns la coliba lui Berthold Viteazul.

Ne-a urat bun venit și mi-a zis că, o vreme, din cauza răni pe care o căpătase la cap în lupta cu Fiii Furiei, crezuse că eram mult prea tânăr ca să fiu fratele lui. Acum se bucura că aveam vârsta potrivită și că eram chiar mai mare decât ar

fi trebuit (eram cu mult mai voinic decât el) și că era convins că se însănătoșea în sfârșit.

Am băut mied și am mâncat vânat (carne pe care unii oameni ar putea s-o considere tare, însă nu și noi) și am spart ultimele nuci pe care le adunase Berthold Viteazul. El s-a jucat cu micul Ossar și a povestit cum era viața pe vremea când fratele lui era mai mic decât Ossar, iar el însuși era doar un flăcău.

A doua zi dimineată, Disira m-a implorat să mai rămânem acolo încă o zi. Era extenuată, și încă o dureau picioarele. Știind cât de lung era drumul până la Glennidam, i-am spus că mă învoiesc.

În ziua aceea mi-am făcut săgeți noi, patru pentru capetele de fier pe care le aveam deja și încă patru pentru care speram să capăt vârfuri de la fierarul din sat. Am dormit acoperiți cu piei de căprioară în coliba lui Berthold Viteazul, iar ea s-a strecurat în așternutul meu imediat după ce Ossar și Berthold Viteazul au adormit. Nu am înșelat-o pe Disira, deși știu că asta aștepta Disira de la mine. Am luat-o totuși în brațe și am sărutat-o o dată sau de două ori. Și cred că mai degrabă asta dorea: să fie iubită de cineva puternic, de cineva care să n-o rănească.

Am rămas și ziua următoare la Berthold Viteazul, pentru că am vrut să-mi încerc săgețile noi și am sperat să-i pot lăsa ceva de mâncare bătrânului pentru zilele în care voi lipsi. A doua zi n-am plecat pentru că ploua. În timp ce stăteam în jurul focului, cântând toate cântecele pe care le știam și vorbind doar când aveam chef, am zis ceva despre mama noastră, Ben, iar Berthold Viteazul m-a îmbrățișat și a izbucnit în plâns. Începusem deja să mă întreb dacă America fusese vreodată adevărată și să nu mă încred în viața pe care mi-o aminteam (școala și cabana, computerul meu Mac și toate celelalte), iar asta nu-mi făcea bine. M-am întins și, ca să fiu sincer, m-am prefăcut că dorm,

întrebându-mă dacă nu cumva eram într-adevăr Able, fratele lui Berthold Viteazul.

Aproape că adormisem, când am auzit-o pe Disira:

— Eram singură pe acolo, iar el a apărut de nicăieri, strigându-mă. Mi-a zis că fusese la regina pădurii.

— Da? a murmurat Berthold Viteazul.

— Zice că e cavaler, dar coarda arcului său îi vorbește în întuneric. Și el vorbește în somn. E vrăjitor, nu-i așa? Un vrăjitor puternic. Văd asta de fiecare dată când mă uit la fața lui.

— E un om cum am fost și eu odată, a zis Berthold Viteazul, dar mai bun decât am fost eu, și e fratele meu. Mergi la culcare.

Așa că am adormit, toți patru. M-am trezit crezând că m-a strigat Disiri. M-am ridicat fără zgomot și m-am strecurat afară, rătăcind prin ploaie și prin ceață și strigându-i numele. Chipuri stranii mă priveau din apele învolburate ale Grifonului și din zecile de băltoace din pădure. Altele mă pândeau din spatele tufișurilor sau priveau în jos către mine dintre frunzele copacilor – fețe care ar fi putut veni cu o farfurie zburătoare, verzi, maro, negre sau strălucitoare. Erau și chipuri de sticlă și chipuri mai albe decât zăpada. La un moment dat, aproape că am săgetat o căprioară roșcată care a fost învăluită în fum și s-a transformat într-o fată cu picioare lungi; de multe ori am auzit urletul lupilor și, o singură dată, strigătul apropiat al unui animal care nu avea nimic în comun cu lupii.

Dar pe Disiri, femeia verde pe care o iubeam, n-am găsit-o.

Capitolul 10

ÎNGHEȚUL

În timp ce eu și Toug îngenuncheam în Aelfrice, în această lume se scurgeau zile întregi. Acum însă trecuseră săptămâni de când Disira, copilașul ei și cu mine eram acasă la Berthold Viteazul. Eu vânăm, el pune capcane, fiindcă știa foarte bine să facă lațuri. Disira mătura și curăța, jupuia pieile de pe vânat, după care le usca și le vopsea, gătea și se juca cu Ossar. Nu eram soț și soție; dar aș fi putut să o am oricând, cred. Și niciun trecător (dacă ar fi fost vreunul) n-ar fi ghicit că nu suntem căsătoriți. Seaxneat se purtase urât cu ea și o bătuse de mai multe ori chiar și când fusese însărcinată, așa că femeia se temuse groaznic să nu piardă copilul. Mai mult, bărbatul ei avea legături cu tâlharii, exact așa cum aflase Ravd; cu cât despărțirea lor se lungea, cu atât ea devenea mai puțin dornică să se întoarcă la el. Am aflat o mulțime de lucruri despre ei doar ascultând-o, fiindcă știa mult mai mult decât credea că știe. Am sperat că voi avea ocazia să-i spun lui Ravd tot ceea ce aflasem, deși nu-l mai văzusem și nu aveam de unde să știu dacă el și Svon erau prin apropiere sau se întorseseră la mult iubita lor Curteroșie.

A venit o dimineață – caldă și însorită – în care aerul s-a umplut de ceva nou. În timp ce hoinăream prin pădure, o frunză, o singură frunză, frunza lată a unui arțar, a căzut la picioarele mele. Am ridicat-o (încă îmi amintesc asta foarte limpede) și m-am uitat la ea. Era în mare parte verde,

dar avea și pete galbene și roșii. Vara era pe sfârșite; venise toamna și ar fi fost o prostie să nu începem să ne pregătim.

Întâi de toate, aveam nevoie să facem provizii de hrană și, dacă am fi putut, ar fi trebuit să mai și cumpărăm. Am fi putut să ne ducem cu blănurile la Irringsmouth de data asta. Călătoria ar fi fost lungă, dar am fi putut obține un preț ceva mai bun și aveam șanse să nu fim înșelați. Am fi putut cumpăra făină, sare și pesmeți, brânză și fasole uscată, însă am fi avut nevoie și de mai multă carne ca să o afumăm și de mai multe blănuri ca să le vindem. Alunele aveau să se termine curând, și cele de pădure, și cele de pământ. Berthold Viteazul mă învățase că și ghindele puteau fi mâncate, dacă erau pregătite cum trebuie, și că ar fi fost înțelept din partea noastră să ne facem provizii oricât de mari.

În al doilea rând, trebuia să iau o hotărâre în legătură cu Disira. Dacă avea de gând să se mai întoarcă la Glennidam, ar fi trebuit să o facă acum. Călătoria împreună cu un copil ar fi fost grea oricum; pe timp de iarnă...

Am început să vânez în direcția satului Glennidam, ceea ce nu făceam foarte des, spunând că în felul ăsta atingeam două țeluri. Dacă mă alegeam cu ceva vânat, era foarte bine, dar chiar și dacă nu prindeam nimic, îmi puteam aminti cărările și răspântiile. Eram lângă Irring când am văzut, deasupra unor copaci ceva mai mici, un cap cu un chip care părea aproape omenesc. Ochii săi strălucitori au căzut asupra mea, paralizându-mă. Eram prea înfricoșat ca să fug, prea înfricoșat ca să mă ascund.

Într-o jumătate de minut, monstrul s-a arătat în întregime privirilor mele. Va trebui să povestesc destul de mult despre Fiii Furiei, așa că lasă-mă să-l descriu pe acesta ca să înțelegi cum erau cu toții. Imaginează-ți cel mai voinic om cu putință, un bărbat cu picioare mari, glezne groase, coapse masive și șolduri largi. O burtă umflată, un piept cât un butoi și umeri enormi (Idnn stătea pe umărul regelui Gilling

așa cum ar fi stat pe o bancă; desigur, Idnn era un pic cam micuță). Așază deasupra umerilor un cap mult prea mare în raport cu ei. Imaginează-ți și niște ochi apropiați, prea mari pentru fața aceea transpirată. Ochii îi erau atât de spălăciți încât păreau să nu aibă nicio culoare, cu pupile atât de mici, încât nu le puteam vedea. Un nas borcănat cu nări în care ți-ai fi putut băga cu ușurință un pumn, o barbă răvășită, care nu fusese niciodată pieptănată sau măcar spălată, și o gură ce se întindea de la o ureche la cealaltă. Colți pătați, prea mari și prea încovoiați ca să poată fi acoperiți complet de buzele negre și subțiri.

După ce ți-ai imaginat un asemenea om și ți-ai fixat în minte înfățișarea lui, elimină tot ce e omenesc. Crocodilii sunt la fel de umani ca și Fiii Furiei. Nu sunt niciodată iubiți, nici de noi, și nici măcar de neamul lor sau de vreun animal. Disiri știe probabil ce anume au oamenii, Aelfii, câinii, caii și chiar casele, conacele și castelele de pot fi iubiți. Orice ar fi acel lucru, Fiii Furiei nu-l au și ei știu bine asta. Cred că tocmai de aceea Thiazi a construit camera aceea despre care îți voi povesti mai târziu. Acum că ai înlăturat orice urmă de umanitate din ființa pe care inițial ți-ai imaginat-o om, încearcă să vezi în minte că e cu mult mai mare decât cel mai voinic bărbat pe care l-ai văzut, atât de mare încât un om înalt călare pe un cal vânjos i-ar ajunge doar până la talie. Gândește-te la duhoarea pe care o emană, la pașii lui mari și greoi, pași care fac pământul să se cutremure, înghițind mile întregi, așa cum pașii tăi te poartă din pragul ușii până la colțul casei.

După ce vei fi văzut cu ochii minții toate astea, poți spune că ai o imagine clară despre Fiii Furiei, care te va ajuta să înțelegi restul lucrurilor pe care ți le voi spune. Adu-ți însă aminte că sunt și lucruri neadevărate: Fiii Furiei nu au gheare în loc de unghii, iar urechile nu sunt prea mari pentru capul lor. Mâinile, brațele, spatele, pieptul și picioarele nu

le sunt acoperite de păr cânepiu, și în realitate nu arată mai rău decât într-o poză.

Am rupt-o la fugă imediat ce mi-am revenit. Ar fi trebuit să-i bag două săgeți în ochi. Sunt conștient de asta acum, dar atunci nu mi-am dat seama, fiindcă dând peste el în felul acela, fără să fiu avertizat, m-am pierdut. Cred că nu am luat niciodată de bun ce mi-a zis Berthold Viteazul. Indiferent ce mi-a spus despre ei, continuasem să mi-i imaginez înalți de doi metri și jumătate; Hela avea înălțimea asta, iar fratele ei era cu un cap mai înalt. Ei erau însă corcitură, iar Fiii Furiei spun că asemenea creaturi se numesc Șoareci. Hela nu era nici măcar prea urâtă, odată ce te obișnuiai cu dimensiunile ei.

Am simțit mirosul fumului mult înainte să văd locul în care fusese coliba lui Berthold Viteazul. Mirosea a piele arsă, cu totul altfel față de cum miroase lemnul când arde. De îndată ce i-am prins mirosul, mi-am dat seama că era prea târziu. Venisem să-i spun că Fiii Furiei erau prin preajmă și că voi încerca să-l duc la adăpost, împreună cu Disira și copilul ei, într-un loc pe care-l cunoașteam bine și unde erau tufișuri mari și țepoase de jur împrejur. Când am simțit însă mirosul de piele arsă, m-am gândit că Fiii Furiei ajunseseră acolo înaintea mea.

După aceea, am găsit niște urme de pași și am realizat că nu fuseseră Fiii Furiei. Aveau dimensiuni omenești și fuseseră făcute de niște picioare încălțate în cizme. Apoi l-am auzit pe Ossar plângând. M-am uitat după el, însă am găsit-o pe mama lui. Murise, dar îl strângea încă la piept. N-am aflat niciodată de ce Seaxneat nu-l omorâse și pe el. O lovise pe Disira în cap cu un topor de război și-și lăsase fiul să moară, dar nu-l ucisese el însuși. Cred că n-a avut curaj; oamenii pot avea asemenea ciudățenii.

A trebuit să-l trag pe Ossar din brațele ei și am zis:

— Trebuie să-i dai drumul de-acum, Disira.

Știu că nu avea niciun rost, dar am continuat să repet vorbele astea. Poate că și eu sunt cam ciudat.

— Trebuie să-i dai drumul de-acum, am repetat încercând să-i privesc doar mâinile și să-i evit fața.

Imediat după asta, Ossar și cu mine am ajuns în locul în care fusese coliba lui Berthold Viteazul. Luaseră tot ceea ce doriseră și dăduseră foc la ce mai rămăsese. Aveam în fața ochilor un cerc de cenușă fumegândă, desenat între violetele sălbatice care nu mai înfloriseră din primăvară.

L-am dezbrăcat pe Ossar de scutece și l-am curățat cât de bine m-am priceput cu apă de la râu, apoi l-am învelit într-o piele de căprioară care arsese doar la un capăt. M-am uitat peste tot după leșul lui Berthold Viteazul, dar nu l-am găsit. Am vrut să o îngrop pe Disira, însă nu aveam cu ce să sap. Într-un târziu, am tăiat un băț mare pe care l-am ascuțit la un capăt până când l-am transformat într-un fel de hârleț. Avea și un nod pe care puteam să-mi pun piciorul, așa că am săpat un mormânt mic, la suprafață, pe malul Grifonului, după care i-am acoperit trupul cu pământ și am pus pietre de râu deasupra ei. Am făcut și o cruce mică din două bețe pe care le-am legat ca să marchez mormântul. E probabil singurul mormânt din Mythgarthr care are o cruce.

Se făcuse destul de târziu, totuși am pornit spre Glennidam. Nu aveam nimic altceva decât apă să-i dau micului Ossar și știam că trebuia să-l duc numaidecât la cineva care avea lapte de vacă sau de capră; în plus, mă gândeam că s-ar putea să-l găsesc pe Berthold Viteazul în Glennidam. Îmi doream să-l prind și pe Seaxneat ca să-l omor. În noaptea aceea, când s-a întunecat de-a binelea și a trebuit să ne oprim, am auzit un animal care nu era lup, dar urla la lună. Știam că nu era lup și știam că era mare, însă habar n-aveam ce-ar fi putut fi.

Iată un lucru pe care nu mi-l pot explica. Sunt tentat să nici nu pomenesc de asta, dar dacă aș trece peste tot ce nu-mi

pot explica, ar trebui să las deoparte atât de multe lucruri, încât nu-ți vei putea face o idee despre situația de pe-aici sau despre cum s-a schimbat viața mea de când am plecat. Un asemenea lucru a fost căprioara. Am văzut o căprioară și un cocoș-de-munte a doua zi și, cum îmi era foame, mi-am dat seama că nu mi-ar strica niște carne – pentru mine, pentru că eram din ce în ce mai slăbit, dar și pentru micul Ossar, fiindcă aş fi putut mesteca bine o bucăţică pe care să i-o dau ca să nu moară de foame. Nu mai băuse decât apă de când tatăl lui o omorâse pe maică-sa, așa că, în momentul în care am văzut căprioara, am știut că trebuia să trag ori în ea, ori în cocoșul-de-munte, însă mi-am amintit de fata cu picioare lungi și am știut cumva că e tot ea, așa că n-am putut s-o fac. Am descoperit în schimb niște mure, le-am zdrobit și i le-am dat lui Ossar, dar el le-a scuipat imediat. Sperasem să ajung la Glennidam înainte de asfințit. Dar n-am ajuns și cred că știu de ce. Glennidam era la două zile de locul unde își clădise coliba Berthold Viteazul, însă nu avusesem la dispoziție două zile, ci doar trei sau patru ore în prima zi, și apoi încă una, iar Ossar mă încetinise. Așa că am poposit din nou. Bebelușul era din ce în ce mai slăbit. Și eu eram, deși mâncasem toate murele pe care le găsisem. Îmi era atât de foame, încât aş fi putut mânca și coajă de copac. Aş fi vrut să caut ceva de mâncare, dar știam că ar fi fost o pierdere de vreme să fac asta pe întuneric și că cel mai înțelept lucru pe care l-am fi putut face era să dormim dacă putem și să sperăm că nu ne va găsi vreun lup sau vreun urs peste noapte. Iar în zori trebuia să plecăm spre Glennidam.

Capitolul 11

GYLF

— Sir Able?

M-am ridicat, pe deplin treaz, m-am zgribulit și m-am frecat la ochi. Vârfurile copacilor fremătau în bătaia vântului din nord, iar luna plină părea aproape la fel de strălucitoare ca soarele, dar fără să aibă pic de căldură. M-am uitat în sus la ea, așa cum faci și tu uneori, și mi s-a părut că văd un castel plutind în fața ei, un castel cu ziduri și cu turnuri ce se ridicau pe toate cele șase părți, cu contraforturi și turnuri ascuțite pe care fluturau flamuri lungi, întunecate.

Iată un alt lucru pe care nu-l pot explica, deși l-am făcut eu însumi. Disira murise, Ossar era pe moarte, iar Berthold Viteazul dispăruse; toate astea m-au lovit în momentul acela mai tare decât până atunci. Nu știam cui aparținea castelul care mă adusese aici sau de ce trebuia să-i cer ceva. Dar mi-am ridicat brațele și-am cerut dreptate și nu o singură dată, ci de vreo douăzeci de ori.

Iar când m-am oprit într-un târziu și am mai pus ceva lemne pe focul nostru firav, am auzit o voce spunând:

— *Sir Able?*

În afară de Ossar nu mai era nimeni prin preajmă, iar copilul era prea mic ca să vorbească. În plus, era înfometat, obosit și cufundat în somn. L-am ridicat și i-am spus că, deși era încă noapte, aveam să plecăm. Cu o lună atât de

strălucitoare, știam că puteam urma cărarea și în vreo trei sau patru ore urma să ajungem la Glennidam.

Chiar când am pornit, am auzit o voce firavă venind din spatele meu.

— Sir Able?

M-am întors pe cât de repede am putut. Faptul că devenisem mare atât de repede mă făcuse neîndemânatic și nu reușisem încă să trec peste problema asta. Totuși, sunt convins că eram destul de iute.

— E un miel.

De data asta nu m-am mai uitat.

— E un miel, a repetat vocea firavă care părea a fi chiar în spatele meu.

— Te rog, am zis, dacă ți-e frică de mine, te asigur că nu te voi răni. Dacă vrei să mă rănești pe mine, te rog doar să lași în pace copilul.

— În susul apei. L-a scăpat un lup și ne-am gândit... sperăm...

Am luat-o la goană în susul râului cu arcul într-o mână și cu Ossar în cealaltă. Mai întâi am găsit lupul și era să mă împiedic de el în ciuda luminii venite de la lună. Nu mi-am dat seama dacă fusese răpus de vreo săgeată. L-am lăsat jos pe Ossar și am început să pipăi prin jur. Nu era nicio săgeată, dar avea gâtul tăiat. Sperând că persoana care-mi spusese despre el venise cu mine, am zis cu voce tare:

— L-am putea mânca și pe-asta, dar mielul ar fi mai bun. Unde e?

N-am primit niciun răspuns.

L-am ridicat pe Ossar și-am început să caut mielul. Era la doar vreo zece pași depărtare, însă era mai greu de văzut decât lupul, fiindcă era mai mic. L-am pus pe umeri, așa cum făceam când omoram câte o căprioară, și l-am cărat la foc, care aproape se stinsese. Până l-am ațâțat la loc și-am curățat mielul, cerul începuse deja să se lumineze.

— Trebuie să-ți dăm ceva.

— Mi-ați dat deja ceva, am zis eu fără să mă uit împrejur.

— E destul de mare, dar nu *valoros*, a zis vocea tușind. De fapt, este, dar nu precum aurul. Sau precum nestematele. Nu în felul ăsta.

Am repetat că nu trebuia să-mi mai dea nimic.

— Dar nu-ți dau numai eu. Îți dăm cu toții, tot clanul. Eu sunt doar purtătorul de cuvânt.

— Iar eu sunt purtătoarea de cuvânt, s-a auzit o altă voce.

— Dar nu te-a desemnat nimeni, a protestat prima voce.

— Eu m-am desemnat. Vrem să fie foarte clar că nu aparține doar nevestelor pădurii, așa cum nu există doar nevestele pădurii în pădure. Suntem și noi în chestia asta, împreună cu ele, și să știi că nu suntem lipsite de putere.

— Bine zis.

— Mulțumesc. Nu suntem neputincioase, indiferent ce s-ar zice. Și nici nu trebuie să ne ascundem.

— Ai grijă!

— M-a văzut de două ori și n-a tras niciodată, așa că de ce să mă tem?

— Și dacă nu-i place?

— E prea politicos ca să ni-l dea înapoi.

— Păi, e din cea mai bună rasă. Un cățelandru din haita lui Valfather.

Am înghețat.

— Ce poți să-mi spui despre el?

— Nimic. (Asta era vocea bărbătească pe care o auzisem prima dată)

— Chiar că nimic. (Asta era vocea femeii.) Tu știi mai multe despre el decât noi. Mulți dintre voi cred că e Zeul Zeilor.

— Așa că știu mai puține. Nu putem rămâne aici după răsărit, știi asta, nu?

— Berthold Viteazul zice că e stăpânul Castelului Zburător și că locuiește în Cerr, am zis eu.

— Serious?

— Noi nu l-am văzut niciodată, a zis bărbatul și și-a dres glasul. În plus, nu vrem să vorbim despre asta. Vino aici, Gylf. Aici, băiete!

— Și ce vrei să faci? Să te ascunzi în spatele lui?

— Dacă e necesar, da. Șezi! Cuminte, băiatu'!

— Pot să privesc în jur? N-o să fac rău nimănui, am zis eu.

— Nu ți-am spus că poți?

Era înaltă și atât de zveltă, încât părea un mănunchi de bețe flexibile de culoarea ciocolatei cu lapte. El era mult mai scund, tot maro, cu un nas enorm și ochi lăcrămoși; doar că la-nceput nu l-am văzut din cauza câinelui.

Era cel mai mare câine pe care-l văzusem vreodată, de un maro foarte închis și cu o pată albă pe piept. Zâmbea. Știi cum zâmbesc câinii? Avea urechi blegi care atârnavă în jos, iar capul era cât cel al unui taur. Avea ochi care spuneau „îmi pot purta singur de grijă” și un bot în care mi-ar fi încăput cu ușurință tot capul.

— El e Gylf. Pentru o clipă am crezut că vorbește câinele, dar de fapt era vocea masculină care venea din spatele lui.

— De fapt, e doar un cățeluș, mi-a zis femeia ciocolatie.

— Dar poate... știi tu...

— Vrei s-avem noi grijă de copil?

— Fiindcă acum o s-avem foarte mult timp.

Posesorul vocii masculine a privit cu grijă pe după Gylf în timp ce vorbea. Era teribil de urât.

— Să știi c-am mai crescut copii de-ai voștri și înainte.

— Eu voi face toată munca, a zis femeia de ciocolată, iar el va primi toate laudele.

— Soarele va răsări din minut în minut.

— O să-l hrăniți și... și...

— Și-l vom educa, a zis femeia maronie. O să vezi.

— Doar că nu prea curând. O să-l ducem în Aelfrice.

— Da, acolo îl ducem.

Aș vrea să-ți pot spune de ce m-am hotărât atunci să le dau copilul. În parte, mă gândeam că, dacă aveam să-l las pe Ossar în Glennidam, Seaxneat avea să-l omoare după ce plecam. În parte, mă gândeam la ceva ce nu-mi puteam aminti, ceva ce știam, chiar dacă mintea mea nu-l putea accesa.

— Ia-l, am zis.

L-a luat, l-a strâns în brațe și a început să gângurească la el.

Imediat, ambii Aelfi au început să dea înapoi. În loc ca malul râului să urce, începea să coboare, iar ei au luat-o pe acolo și au dispărut în ceață.

— Să nu-ți fie frică, a strigat femeia ciocolatie, o să-i spun totul despre tine.

— Cât despre Gylf, a zis vocea masculină, să știi că se întâmplă mai mereu. După vreo furtună se întâmplă să găsești asemenea cățeluși.

— Așa cum am găsit noi, a zis femeia.

— Dar să știi că sunt ai lui.

— Trebuie să avem grijă de ei până când fluieră el.

— Ceea ce noi am...

Au dispărut, luându-l pe micul Ossar cu ei, iar malul râului s-a ridicat la loc.

M-am uitat la câine. Cred că din cauză că nu mai aveam la ce altceva să mă uit.

— Ei erau Bodachani, nu-i așa? Aelfi de Pământ.

A părut că mă aprobă și i-am zâmbit.

— Ei bine, și eu sunt un om al pământului. Vezi cât de bronzate îmi sunt brațele? N-ar fi o schimbare prea mare pentru tine.

A încuviințat dând din cap, de data asta fără putință de tăgadă, așa că i-am zis:

— Ești un câine tare deștept, nu-i așa?

A dat din cap și mi-a zâmbit.

— Și chiar îi aparții lui Valfather? Parc-așa mi-au zis.

M-a aprobat exact cum o făcuse și mai înainte.

— Înțeleg. Cineva te-a învățat să dai din cap când auzi o întrebare. Există vreuna care să nu te facă să dai din cap?

După cum mă așteptam, m-a aprobat și în privința asta. Pe urmă, a privit curios către mielul pe care-l curățasem, apoi înapoi spre mine, arcuindu-și gâtul.

— Ai dreptate, trebuie să-l gătesc. O să-ți dau și ție niște carne și toate oasele. În regulă?

Bineînțeles că m-a aprobat.

Peste doar câteva minute aveam un picior întreg de miel care se rumenea într-o țepușă. Abia când i-am simțit mirosul mi-am dat seama cât mi-era de foame. Îmi lăsa gura apă și mi se părea că nu mai mirosisem nicicând ceva atât de bun cum avea să fie friptura aceea.

Câinele a venit mai aproape și s-a așezat lângă mine.

— Gylf? Țăsta e numele tău?

A dat din cap că da, ca și cum ar fi înțeles fiecare cuvânt.

— Ești un câine de vânătoare, sau cel puțin așa sună numele tău. Ce-ți place să vânezi?

M-a împuns cu botul de parcă ar fi vrut să spună: „pe tine.”

— Poftim? Pe mine? Serios?

Mi-a făcut semn că da.

— Hai că mă faci să râd.

Câinele și-a lins buzele privind carnea care sfârâia. Limba lui era roz precum o înghețată și aproape la fel de lată ca palma mea.

— Am să-ți dau și ție, dar trebuie să așteptăm până vom putea mânca. O să fie foarte fierbinte.

În timp ce-i vorbeam, am scos țepușa din foc; poți să frigi carnea mai mult dacă e nevoie, dar dacă o arzi, n-ai ce să-i mai faci. După ce am luat-o de pe foc, l-am mângâiat pe

câinele care devenise al meu pe neașteptate. Blana lui scurtă și maronie era moale, dar mai deasă decât părea.

— Va fi foarte plăcut să dorm lângă tine în nopțile reci, i-am zis.

M-a aprobat și mi-a lins genunchiul. Deși mare și aspră, limba lui era caldă și prietenoasă.

— După ce-o să terminăm de mâncat, o să mergem la Glennidam. Vreau să-l prind pe Seaxneat și să-l omor, dacă pot. În plus, probabil că Toug a ajuns deja acasă. Cel puțin, așa sper. O să vedem. Tu să rămâi lângă mine, fiindcă ești câinele meu până când Valfather vine după tine. Dacă nu stai lângă mine, nu mai ești câinele meu, caz în care îți urez toate cele bune.

Am atins carnea, mi-am lins degetele și apoi am început să vântur țepușa ca să răcesc friptura.

— Ești la fel de flămând ca și mine?

M-a aprobat și am observat că saliva puțin.

— Știi, mă tot întrebam ce anume l-o fi omorât pe lupul ăla. Cred că am fost cam fraier să nu-mi dau seama că răspunsul era chiar lângă mine. Tu ai fost. Nu trebuie să mă aprobi, Gylf, știu că tu ai fost.

M-a aprobat oricum.

— Pe urmă ai lăsat mielul pentru mine, în loc să-l mănânci singur. Poate că și fata maronie a avut un rol în povestea asta, dar ai fost drăguț oricum. Am rupt partea de jos a piciorului mielului și i-am dat-o lui.

A fixat friptura cu laba, așa cum fac toți câinii, și a sfâșiat-o cu niște colți care m-ar fi surprins dacă-i vedeam chiar și în gura unui leu. La vederea lor m-am întrebat de ce lupul nu aruncase pur și simplu mielul și nu fugise.

— Ei bine, cum e? l-am întrebat.

La care el a mormăit:

— Bun.

Capitolul 12

BĂTRÂNUL TOUG

Glennidam arăta neschimbat. Am văzut un copil pe stradă, care a încercat s-o șteargă când ne-a zărit pe Gylf și pe mine, dar câinele l-a văzut și l-a prins.

— Te numești Ve?

Arăta tare speriat și a clătinat din cap că nu. Era doar cu puțin mai tânăr decât fusesem eu, dacă înțelegi ce vreau să zic.

— Dar îl cunoști, nu-i așa?

A încuviințat, deși mi-am dat seama că nu prea voia.

— Nu te holba la mine. Ai mai văzut străini și până-acum.

— Dar pe nimeni atât de mare ca dumneavoastră.

— Mă numesc Sir Able, i-am zis. Tu și eu ne vom înțelege mult mai bine dacă mi te vei adresa cu numele ăsta. Spune: Da, Sir Able!

— Da, Sir Able!

— Mulțumesc. Vreau să-l găsești pe Ve pentru mine. Spune-i că voi sta în casa lui Toug și că trebuie să-i vorbesc.

Gylf a adulmecat fața băiatului, iar acesta a tremurat ca un jeleu.

— Spune-i că nu-i sunt dușman, că n-o să-i fac niciun rău, și nici câinele meu.

I-am dat drumul să plece.

— Du-te, caută-l și când o să-l găsești, să-i spui ce ți-am zis.

— Eu ämm... a zis băiatul, după care a mai bălmăjit ceva care ar fi putut fi „Sir Able”.

— Spune odată, dacă e important. Dacă nu e, găsește-l pe Ve și spune-i ce ți-am zis.

Băiatul și-a atins pieptul cu degetul murdar și-a început să clatine din cap.

— Tu ești Ve!

— Dddd...

L-am luat cu mine, spunându-i că vreau să-i vorbesc în prezența Ulfei.

Casa era chiar în josul străzii. Am bătut cu arcul în ușă și când a deschis, l-am apucat pe bărbat de reverul cămășii murdare. L-am scuturat bine, pe urmă l-am împins, iar el s-a făcut mic sub grinda ușii.

— Unde e fiica ta?

Probabil că Ulfa mă auzise, pentru că a apărut dintr-o cămăruță din casă.

I-am urat bună dimineața.

— Adu-o, te rog, și pe mama ta și luați loc amândouă!

Mâna tatălui ei zăbovea în preajma mânerului unui cuțit mare. L-am văzut, așa că l-am mai scuturat o dată.

— Dacă pui mâna pe ăla, te omor!

S-a încruntat și am fost tentat să-l dobor cu o ultimă lovitură. Am preferat totuși să-i fac vânt pe o bancă în fața focului. L-am făcut și pe Ve să se așeze lângă el, iar pe Ulfa și pe mama ei le-am pus să stea pe două taburete.

— Așa deci, am zis eu așezându-mă la masă. Ulfa, l-am luat pe fratele tău cu mine data trecută când am fost aici. Poate ți-a zis tatăl tău...

M-a aprobat mut, părând tare speriată.

— Din păcate, nu mai e cu mine. L-a luat Disiri. Mă îndoiesc c-o să-i facă vreun rău, dar habar n-am cât timp o să-l țină. Nu mi-a spus ce vrea de la el. S-ar putea să-l vedeți din

nou chiar astăzi. S-ar putea să nu-l mai vedeți niciodată și îți spun că n-am de unde să știu ce se va-ntâmpla. Dacă am să mă mai întâlnesc cu ea, am s-o întreb de soarta lui. Asta e tot ce pot să fac.

Îl mângâiam pe Gylf pe cap în timp ce așteptam ca vreunul dintre ei să spună ceva, fără să-i scap însă din priviri. După un minut sau două, am vorbit tot eu.

— Sunt sigur că aveți o mulțime de întrebări. E posibil să nu vă pot răspunde la toate. Am să le ascult însă și-o să vă lămuresc dacă pot. Ulfa?

— Cât de mult a stat cu dumneavoastră? m-a întrebat fata ridicându-și bărbia.

— Mai puțin de o zi. O bucată de vreme am fost însă în Aelfrice și nu e deloc ușor de zis cât durează zilele acolo, dar sunt sigur că aici ar fi trebuit să treacă mai puțin de o zi.

— I-ați făcut vreun rău?

— I-am răsucit brațele la spate atât cât să țipe o dată, când nu mi-a dat ascultare, dar nimic mai mult. Nici eu, nici altcineva nu i-a făcut vreun rău cât a fost cu mine.

Am privit îndelung la mama Ulfei și am înțeles că nu era genul de persoană care să vorbească unui străin înspăimântător.

— Este deci în Aelfrice? m-a întrebat soțul ei.

— Nu știu unde e acum. Acolo l-am văzut ultima dată. Se poate să se fi întors aici... în lumea asta, pe planeta asta sau cum o numiți voi. Nu știu.

După cum vezi, pe atunci credeam că Mythgarthrul nu era pur și simplu o altă lume. Mai întâi, pentru că nimeni nu-i spunea acestei țări Mythgarthr. Țara se numea Celidon. Pe de altă parte, eram destul de sigur că nicio țară de pe Pământ nu avea Aelfi. Eram încredințat că aș fi auzit de ei.

Erau însă și o mulțime de contraargumente. Unul era că luna din Mythgarthr arăta exact ca a noastră și n-avem de

unde ști dacă stelele erau diferite. Carul Mare era la locul lui, la fel și Steaua Polară și alte câteva constelații, dar n-aveam cum să fiu complet sigur.

La un moment dat, Ulfa a zis:

— Ați lăsat-o pe Disiri să-l ia.

Nu era o întrebare.

— N-aș fi oprit-o nici dacă aș fi putut, i-am zis, și n-aș fi putut nici dac-aș fi vrut. Da, am lăsat-o să-l ia.

— Veți încerca să mi-l aduceți înapoi? E fratele meu.

— Bineînțeles că am să-l aduc, dac-am să pot. Dar acum am și eu niște întrebări pentru voi. Seaxneat e aici? Iar când zic *aici*, mă refer la satul ăsta și la împrejurimi.

— A plecat s-o caute pe nevastă-sa, mi-a zis tatăl dând din cap.

— A găsit-o. De-asta sunt aici.

— Ce s-a-ntâmpnat? a întrebat Ulfa cu glas șoptit.

Cred că ghicise.

— O să-ți spun imediat. Dar mai întâi vreau să vă zic despre Ossar. Vreau să vă zic, și mă refer la Ulfa și la Ve, în special, că Ossar e și el în Aelfrice. Într-un fel, eu l-am trimis acolo. L-am lăsat în grija Bodachanilor, micii Aelfi cafenii. Fratele meu (chiar așa am zis) îi mai ajuta din când în când, iar ei obișnuiau să-i fie de folos. Mi-a spus că sunt drăguți și inofensivi, dacă nu-i superi. În orice caz, ei l-au vrut pe Ossar și mi-au promis că o să aibă grijă de el, iar eu oricum nu aveam lapte să-i dau și nici vreun alt fel de mâncare potrivită. Așa că l-am dat lor.

N-a zis nimeni nimic.

— Timpul trece mai greu în Aelfrice, așa că s-ar putea să se întoarcă peste vreo douăzeci de ani, dar să fie încă un tânăr. S-ar putea întâmpla. Iar dacă se întâmplă așa, vreau să vă amintiți că e fiul Disirei și să aveți grijă de el.

I-am făcut pe toți patru să promită lucrul ăsta, iar după aceea am continuat:

— Seaxneat a ucis-o pe mama lui Ossar, iar eu am de gând să-l omor pentru asta. Sper să pot, dar dacă nu reușesc, se prea poate ca el să fie aici când se întoarce Ossar. Să-i spuneți că băiatul a fost crescut de Aelfi și că aceștia se vor răzbuna crunt dacă Seaxneat îi va clinea și un fir de păr. Sper ca asta să fie de folos.

Atunci a vorbit mama Ulfei. Cred că a fost singura dată când am auzit-o spunând ceva.

— E crescut de regina care l-a luat pe fiul meu? a vrut ea să știe. De Disiri?

— A fost luat de o Aelfă de Pământ, căreia nu-i cunosc numele. Ve, tatăl tău te-a trimis să-i aduci pe bandiți în noaptea în care l-am luat pe Toug. N-ar fi trebuit să-ți ia prea mult timp, de vreme ce oricum ne urmăreau. Unde te-ai dus?

— Vă referiți la tatăl meu? N-am... n-am voie să spun asta, Sir Able.

— Spune-i! s-a răstit la el tatăl Ulfei.

— Pot să obțin răspunsul ăsta de la tatăl tău, Ve, dar s-ar putea să trebuiască să-l rănesc. Ar fi mai bine pentru voi amândoi să-mi spui chiar acum ce vreau să știu.

— Nu e aici, Sir Able, a zis băiatul înghițindu-și nodul din gât.

— A plecat și el s-o caute pe soția lui Seaxneat?

— N-nu știu, Sir Able.

— Dar știi unde ți-a spus să-i cauți pe tâlhari. Ai face bine să-mi zici și mie.

Gylf a mârâit, iar tatăl Ulfei l-a apucat zdravăn pe Ve de un braț.

— Tatăl tău e plecat, i-a zis el băiatului, iar eu am rămas aici în locul lui. Îți poruncesc să-i zici. E capul meu în joc, nu al tău.

— La p-peșteră. La peștera cea mare.

— Am priceput. Și stau pe-acolo adeseori?

— U-unii da, Sir Able. Unii din Companiile Libere.

— Și unde e peștera?

— Î-n partea aia, a zis Ve indicându-mi direcția. Trebuie să mergeți pe cărare către iazul cel mic, să-l ocoliți apoi printre sălcii, s-o cotiți când dați de movila cea mare...

— O să te conduc eu, mi-a zis tatăl Ulfei, iar lucrul ăsta m-a luat prin surprindere. L-ai fi făcut oricum pe băiat să te conducă și asta l-ar fi costat poate viața. Dacă merg eu, măcar o să vadă doi bărbați.

Gylf a mârâit din nou, mai tare de data asta.

— Câinele crede că am de gând să sar pe tine, a zis tatăl Ulfei. Poate-o să facă el asta, eu nu!

M-am gândit o vreme la ce spusese.

— L-ai mai trimis pe Ve în căutarea tâlharilor și data trecută.

— Vali l-a trimis, nu eu, a spus bărbatul clătinând din cap. Eu voiam să te ucid cu mâna mea, a zis el, după care a privit o vreme podeaua și apoi mi-a căutat privirea. Dacă aș fi crezut de la-nceput că ești un cavaler adevărat, aș fi procedat altfel. Doar că n-am crezut, așa că am considerat că puteam să-ți venim de hac doar eu și fiul meu. Și-l mai aveam și pe Vali. Însă el a vrut să cheme banda lui Jer și și-a trimis băiatul să-i anunțe, iar eu nu l-am oprit.

— Nu îi placi?

Tatăl Ulfei a clătinat din cap că nu. Ulfa a vrut și ea să spună ceva, dar am ridicat mâna și am întrerupt-o.

— Cum te cheamă?

— Toug. La fel ca pe băiatul meu.

— Așa e, acum mi-am amintit. Ce voiai să spui, Ulfa?

— Tâlharii fac o mulțime de rele și pradă după bunul lor plac. Uneori fac negoț cu noi, alteori ne dau lucruri, dar toate astea se întâmplă mai ales prin intermediul lui Seaxneat.

Bătrânul Toug a adăugat:

— Lui Vali i-ar plăcea să fie în locul lui.

— Înțeleg, am spus eu continuând să-l studiez și dorindu-mi să-i pot vedea trăsăturile feței, care-i erau ascunse de o barbă neagră. Câți tâlhari crezi că ar putea fi în peșteră? Presupunând că sunt încă acolo.

— S-ar putea să fie cinci, a zis el ridicând din umeri. Sau poate zece.

L-am întrebat pe Ve câți erau când se dusesse să-i cheme.

— Șapte, Sir Able.

— Ai să fugi să-i previi imediat ce plecăm? Îmi pari destul de iute și știi drumul. Ai putea ajunge acolo înaintea noastră.

— Nu, Sir Able. Doar dacă îmi spuneți dumneavoastră s-o fac.

— Nu pot să risc. Ulfa, tu și cu mama ta va trebui să-l țineți aici. Două ore ar trebui să fie de ajuns. Sunteți în stare?

Mama Ulfei a încuviințat, iar fiica ei a zis:

— O s-o fac pentru binele dumneavoastră, Sir Able, dar și pentru tatăl meu.

— Putem ajunge acolo cam într-o oră, o oră și ceva, a zis bărbatul și s-a ridicat. Dar mi-ai rupt halebarda.

L-am aprobat.

— Mai am însă lancea și cuțitul. E în regulă dacă le iau cu mine?

I-am spus că da, iar el s-a dus într-una din camerele din spate, de unde s-a întors cu lancea pe care fiul lui, Toug, o scăpase când fugise de luptă.

— Povestiți-ne ce s-a-ntâmplat cu Disira, a zis Ulfa.

— Nu mai contează, a mormăit bătrânul Toug. Oricum, e moartă.

— Ei bine, tăticule, eu aș vrea să știu, iar Sir Able mi-a promis c-o să ne zică.

— Eu și fratele tău am fost în Aelfrice, așa cum v-am mai zis. Disiri l-a luat, iar eu m-am întors singur. Am vrut s-o găsesc din nou pe Disiri și am strigat-o. Mi-a răspuns în schimb Disira, care a crezut că fusesem trimis s-o caut

pe ea. Se ascunsese împreună cu Ossar în pădure, probabil pentru a doua oară sau poate pentru a nu știu câta oară. Era flămândă, obosită și speriată și se rătăcise. Ar fi trebuit poate s-o aduc aici, dar n-am făcut-o. M-am gândit că eram mai aproape de coliba lui Berthold Viteazul și că voi găsi acolo ceva să-i dau de mâncare. M-am gândit și că tâlharii erau probabil încă pe urmele mele și ale lui Toug. Am hotărât atunci că erau mai multe șanse să mă găsească aici decât la coliba lui Berthold Viteazul.

L-am mângâiat pe Gylf pe cap și-am așteptat ca unul dintre ei să spună ceva.

— Înțeleg. Continuați, a zis Ulfa.

— Femeia a stat cu Ossar la Berthold Viteazul împreună cu mine. Îi era frică de Seaxneat. Se purtase groaznic cu ea și cred că se gândea că soțul ei i-ar putea face rău lui Ossar când se vor întoarce acasă. Acum vreo două zile, am mers la vânătoare și-am văzut un Fiu al Furiei...

— Unde? m-a întrebat bătrânul Toug.

— Pe râu, ceva mai în sus. M-am gândit că e musai să-i previn pe Berthold Viteazul și pe Disira, așa că m-am întors la colibă. Am găsit-o însă arsă și la început m-am gândit că era isprava vreunui Fiu al Furiei. Am văzut însă urme de pași omenești și, mai mult, ele aparțineau unui om care pășea cu vârfurile picioarelor spre interior. M-am gândit că fusese Seaxneat și încă mai cred asta. L-am auzit pe Ossar plângând și am găsit trupul Disirei – fusese lovită cu un topor. E ușor de povestit. E ușor să vorbesc despre asta aici, unde nu trebuie să mă uit la trupul ei. Acolo însă a fost îngrozitor. Nu mi-a făcut bine să mă uit la ea, iar acum nu-mi face bine să mă gândesc la asta.

Ve i-a șoptit ceva Ulfei, care a încuviințat, apoi mi-a zis:

— Îi este frică să vă întrebe, dar ar vrea să știe de ce-ați dus-o pe Disira într-o colibă, de vreme ce sunteți cavaler. N-ar trebui să aveți o casă mare?

— Nu sunt un cavaler bogat, i-am spus lui Ve. Cel puțin, nu deocamdată. Sunt însă un cavaler încet, câteodată, și căruia îi place mult prea mult să vorbească, ceea ce nu e tocmai felul în care ar trebui să se comporte un cavaler.

Am pus mâna pe umărul bătrânului Toug și am zis:

— Nu cu multă vreme în urmă ai vrut să mă omori.

A dat din cap fără tragere de inimă.

— Ți-am rupt halebarda și-aș fi putut să teucid cu vârful ei. Dar n-am făcut-o.

— Îți sunt recunoscător.

— Spui că vrei să mă urmezi. O să-ți fiu loial doar atâta vreme cât îmi vei fi și tu loial mie, nu mai mult.

— Am înțeles, a zis el.

După aceea am plecat.

Capitolul 13

CEZURĂ

Am plecat umăr la umăr pe stradă, apoi am continuat așa peste câmpuri și apoi în pădure; Gylf alerga în fața noastră explorând fiecare hățiș sau boschet înainte ca noi să ne apropiem. Curând, cărarea s-a îngustat și am trecut în fața bătrânului Toug cu o săgeată pregătită în arc; chiar și așa, Gylf era cu mult în fața mea. Lângă Glennidam, copacii erau mici și cioturoși, pentru că cei mai buni fuseseră tăiați pentru cherestea și lemn de foc. Ceva mai departe, erau însă mari și mai bătrâni, deși se mai puteau vedea pe ici, pe colo cioatele celor pe care oamenii îi doborâseră pentru cherestea. Dincolo de această zonă era pădurea adevărată, codrul măreț care se întinde pe sute de mile între Munții Soarelui și mare și între Munții de Nord și câmpiile sudice – copaci care erau deja bătrâni înainte ca oamenii să bată cărările printre ei, copaci mai groși decât cea mai mare casă din Irringsmouth, copaci falnici care își înălțau capetele verzi până la Cerr și îi salutau politicos pe Overcini.

De lângă trunchiurile lor izvorăsc pâraie pentru că, în căutarea apei, rădăcinile săpaseră în stâncă mai adânc decât ar fi putut-o face orice fântânar. Flori sălbatice mici și atât de delicate, încât nu aveai cum să nu te îndrăgostești de ele la prima vedere, înconjurau izvoarele. Partea dinspre nord a trunchiurilor era acoperită cu mușchi verde-aprins, mai gros ca blana unui urs. De fiecare dată când îl vedeam

mă gândeam la Disiri și voiam ca ea să fie cu noi, dar îmi doream în zadar, căci nu apărea nici acolo, nici în altă parte.

Ca să spun tot adevărul, mi-era frică să nu mă sufoc, așa că am zis:

— Acum îmi dau seama de ce pare că aerul din Aelfrice e plin de lumină. Și aerul ăsta pare plin de lumină.

— Ah, a zis bătrânul Toug, așa e în Aelfrice?

— Nu, i-am răspuns. În Aelfrice e mult mai minunat. Copacii sunt mai mari, de soiuri nemaivăzute, ciudați, periculoși sau îmbietori. Aerul nu pare că strălucește, ci chiar o face.

— Poate c-o să-mi povestească băiatul meu despre asta, dacă reușesc să-l aduc acasă.

L-am întrebat dacă își botezase fiul cu numele lui fiindcă voia ca acesta să-i semene sau fiindcă el însuși își dorea să redevină copil. Mă întreb și acum ce-o fi crezut despre tânărul cavalier care s-a întors la el rănit și ce și-au spus unul altuia.

Nu mult după aceea, ne-a tăiat calea un cerb alb, cu coarne maiestuoase; Gylf nu i-a luat urma și nici eu nu am tras cu săgeata. Aș zice că am simțit amândoi că era genul de cerb care nu trebuia vânat.

— Țap de Nour, mi-a zis bătrânul Toug.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Așa li se spune, mi-a răspuns el, fără să mai adauge ceva.

Pădurea urca și cobora, mai întâi domol, ca în vâlcele, apoi ceva mai abrupt, cam ca pe dealurile unde o găsisem pe Disiri. Copacii aveau rădăcini atât de groase încât puteam toți trei să mergem pe ele cu ușurință.

În cele din urmă, am urcat pe un deal mai înalt decât cele pe care le văzusem până atunci, în vârful căruia creșteau doar smocuri de iarbă. De acolo am putut vedea siluetele albe ale piscurilor din nord.

— Nu mai e mult, mi-a zis bătrânul Toug.

Gylf a scheunat și s-a uitat la mine. Știam că ar fi vrut să vorbească, dar nu avea s-o facă atâta vreme cât bătrânul Toug era cu mine, așa că i-am spus tovarășului meu să meargă înainte până când nu ne mai putea vedea și să ne aștepte acolo. Normal, a vrut să știe de ce, dar eu i-am tăiat-o scurt spunându-i să se supună sau să se întoarcă la nevasta și fiica lui, așa că mi-a dat ascultare.

— Ei știi, m-a prevenit Gylf.

— Tâlharii?

A încuviințat.

— Și de unde știi tu asta? am întrebat.

— Am mirosit.

Încercând să înțeleg ce mi-a spus, mi-am adus aminte că mi-ai zis odată că aceste animale, câinii, pot mirosi frica. L-am întrebat pe Gylf dacă tâlharii se temeau și el mi-a făcut semn că da.

— Și cum au aflat că venim?

Nu mi-a răspuns; când am ajuns să-l cunosc mai bine, mi-am dat seama că așa reacționa în general când nu știa răspunsul la o întrebare (sau când credea că întrebarea era prostescă). Probabil că aveau observatori. Eu mi-aș fi pus străji, dacă aș fi fost căpitanul lor.

— Credeam că n-o să mai ajungeți niciodată, mi-a zis bătrânul Toug când l-am prins din urmă.

I-am spus că am vrut să vedem dacă-i va avertiza pe tâlhari de venirea noastră.

— Tu și câinele tău?

Am încuviințat.

— O să-l omoare pe loc.

— Cred că ai dreptate, dar asta se va întâmpla doar dacă îi găsește el înaintea noastră.

— Am văzut odată un cavaler care avea o cămașă din aia de zale chiar și pentru câinele lui.

— O să încerc să fac și eu rost de una pentru Gylf, dacă vrea și el. Dar acum vreau să rămâi cu el în spatele meu și să-l faci să stea cu tine. O să merg eu în față.

— Ai doar opt săgeți. Le-am numărat.

L-am întrebat câte avea el și i-am poruncit încă o dată să rămână în spatele meu. După aceea i-am zis lui Gylf să stea în spate și să-l țină pe bătrânul Toug lângă el.

* * *

Până acum, ți-am povestit ce-am făcut eu și ce-au făcut alții. Am reconstruit conversațiile pe care le-am purtat. Acum cred că e vremea să mă opresc din toate astea și să-ți explic cum mă simțeam atunci și mai târziu și de ce-am făcut ceea ce am făcut. Într-un fel, mă simțeam ca un general și pot să-ți spun că generalii buni mărșăluiesc mult, dar nu o fac zi și noapte. Există vremuri potrivite pentru marș, dar și momentul potrivit în care să te oprești și să-ți ridici tabăra.

Am luat-o înainte singur, așa cum ți-am zis, cu arcul încordat și cu săgeata pregătită ascultând murmurul multelor vieți care alcătuiau coarda – larma făcută de oameni, dacă îi pot spune așa. Ascultam viața. Bărbații, femeile și copiii din care era făcut firul Parkăi nu știau nimic despre mine, despre arcul meu din portocal spinos, nu aveau habar de săgeata pe care aveau să o trimită șuierând într-un tâlhar; dar simțeau toate astea, cred, simțeau că viețile lor se încordaseră cumva și că o bătălie era pe cale să înceapă. În vocile lor era frică și entuziasm; stăteau la focurile lor sau se îndeletniceau cu treburile zilnice; dar simțeau că urma să înceapă o bătălie a cărei soartă avea să depindă de ei.

Nici pentru mine nu era altfel. Știam că ar fi trebuit să lupt probabil cu vreo șase bărbați și că vor avea și ei arcuri și o mulțime de săgeți și spade, topoare și sulite. Dacă aș fi

apucat-o la stânga sau la dreapta, mi-aș fi putut salva viața, iar Gylf și bătrânul Toug n-ar fi aflat niciodată, decât dacă ar fi fugit și ei, fiindcă altfel ar fi murit amândoi de mâna tâlharilor. Dacă aș fi luat-o înapoi, cei doi ar fi văzut, dar le-aș fi salvat viața și lor, și mie. Să le salvezi viața celor din jurul tău ar trebui să fie lucrul cel mai important, în timp ce a-i omorî pe aceia care încearcă să te ucidă pe tine și pe ei nu prea contează.

Cu toate astea, am înaintat.

Dacă vei ajunge vreodată să citești rândurile acestea, o să spui că am făcut-o datorită vorbelor lui Sir Ravd. Și ai avea dreptate, în mare parte – exact ăsta era motivul pentru care am înaintat. Îmi doream să fiu cavaler. Îmi doream să fiu cavaler mai mult decât îmi dorisem să intru în echipa școlii sau să iau premiul întâi. Vreau să spun că nu-mi doream să mă numesc eu însumi cavaler, așa cum făcusem deja, sau să-i fac și pe ceilalți să mă numească așa. Voiam să fiu cavaler adevărat. În echipa mea, la școală, erau doi băieți pe care îi alegeam fiindcă nu puteam găsi pe cineva bun. Exista, de asemenea, o persoană care lua premiul întâi fiindcă întreaga lui existență se concentra asupra acelui premiu. Făcea și meditații, iar când nu lua nota maximă, mergea la profesor, se certa, se ruga și poate chiar amenința puțin, până obținea mărirea de notă pe care o dorise. Știam cu toții cum procedază și ce fel de om e, iar eu nu voiam să fiu un asemenea cavaler. Iar acesta era marele test. Nu era tocmai în felul în care aș fi vrut eu să fie, dar în viață nu prea ai de ales.

Dar asta era doar o parte a gândurilor mele. Lasă-mă să-ți spun acum tot adevărul. Eram convins că Berthold Viteazul murise. Credeam că trupul său zăcea pe undeva pe lângă coliba lui, iar eu nu fusesem în stare să-l găsesc. N-aș fi fost capabil s-o găsesc nici pe Disira dacă n-ar fi fost plânsetul lui Ossar. N-am avut însă un asemenea indiciu și pentru Berthold Viteazul. Dacă aș fi fost acolo, aș fi putut să fug în

momentul în care veniseră tâlharii și poate l-aș fi convins și pe Berthold Viteazul să se ascundă cu mine; dar îl știam deja prea bine pe Berthold Viteazul și sunt convins că n-ar fi făcut-o.

Fiii Furiei îl loviseră atât de rău, încât ar fi trebuit să fie mort. Nu se putea îndrepta de spate. Măinile îi tremurau atât de tare că uneori nici nu putea mânca. Se poate să fi fost oleacă nebun, căci uita lucruri care se întâmplaseră nu cu mult timp în urmă și își amintea evenimente care nu se întâmplaseră niciodată. Fusese atât de sigur că eram fratele său, Able, încât a trebuit să răspund la numele ăsta și, uneori, m-a convins chiar și pe mine că e adevărat. A crezut că sunt Able chiar și atunci când m-am întors mai bătrân și mai voinic decât el.

Toate astea erau adevărate, dar mai era ceva: nu-l puteai speria. Tâlharii l-ar fi putut ucide și eram convins că o făcuseră, dar cu siguranță nu l-ar fi putut speria. Berthold i-ar fi ocrotit pe Disira și pe Ossar până la moarte.

Deci Berthold Viteazul era mort.

Mă primise în coliba lui când n-aveam unde să merg. Mă iubise ca pe fratele lui și mă învățase tot ce știa – cum să lucrez pământul, cum se cresc vitele, oile și caii. Îmi arătase cum să vânez și cum să pun capcane. Mă învățase cum se luptă cu o lance atunci când nu ai altă armă și cum se luptă cu o bâtă când nu ai nimic altceva. Nu știa multe despre trasul cu arcul, dar m-a învățat și în privința asta tot ce știa și m-a înțeles când mă antrenam vreme îndelungată, și m-a ajutat în toate felurile în care a putut. Dacă trebuie să tragi cu arcul fiindcă trebuie să mănânci, ajungi să fii destul de îndemânatic într-un timp scurt. Când trebuie să nimerești ținta neapărat, fiindcă altfel cineva care te iubește va flămânzi, înveți toate celelalte lucruri: cum să te apropii mai mult, cum să nu nimerești creanga care îți stă în cale, dar să nimerești

căprioara, și cum să urmărești vânatul rănit chiar dacă pare că abia sângerează, pentru că uneori sângerează înăuntru.

M-a mai învățat cum să ghicesc unde se va duce vânatul chiar înainte ca prada să știe. Odată am făcut o căprioară rănită să vină în ascunzătoarea în care mă aflam și eu. A ajuns atât de aproape, încât am putut s-o apuc și s-o dobor cu mâinile goale. Învățasem toate lucrurile astea foarte repede, așa cum ți-am zis, și asta doar datorită lui Berthold Viteazul. Nenorociții care îl omorâseră aveau să-mi dea socoteală mie, iar eu nu eram nici bătrân și nici bolnav.

Și mai era și Disira. Nu fusesem niciodată îndrăgostit de ea. O iubeam pe regina Disiri, doar pe ea, pentru totdeauna; dacă nu înțelegi acest lucru, n-ai să înțelegi celelalte lucruri pe care ți le voi spune, fiindcă asta a fost întotdeauna principalul motiv. Pe măsură ce trecea timpul, se schimba absolut tot. Mi-am făcut prieteni noi și am mai pierdut din cei vechi. Sir Garvaon m-a învățat cum să folosesc spada, iar Garsecg mi-a arătat cum să fiu mai puternic și mai iute decât mi-aș fi imaginat vreodată că pot fi – tăcut, uneori, sau atât de fioros și de sălbatic încât vitejii care mă vedeau fugeau doar la vederea mea. Dar lucrul ăsta nu s-a schimbat niciodată. O iubeam pe Disiri și doar pe Disiri și nu a fost niciodată vreun moment în viața mea în care să nu fi fost gata să mor pentru ea.

Și mai e un lucru despre care vreau să-ți spun. Știam că, pe dinăuntru, eram doar un puști. Toug a crezut întotdeauna că eram bărbat, chiar și când i-am spus că nu era așa. Și tatăl lui a crezut că eram bărbat (la fel și Ulfa). Mai tânăr decât el, dar bărbat în toată firea. Poate fiindcă eram cu mult mai voinic decât el. Știam că nu era adevărat, că era doar un farmec pe care mi-l făcuse Disiri și că de fapt eram un puști. De multe ori îmi venea să plâng. Ca atunci când mă întâlneam cu tâlharii aceia și mă uitasem după oameni ascunși după stânci sau cocoțați în copaci precum Aelfii. Și

a mai fost un moment în care chiar am plâns. Îți voi povesti imediat. Când ești copil și te afli într-o situație limită, așa cum eram eu, n-ai cum să accepți lucrul ăsta, pentru că, dacă o faci, totul se prăbușește.

Așa că n-am făcut-o. Am continuat pur și simplu să merg spre peșteră cu pași înceți, gândindu-mă că, dacă tâlharii mă vor omori, toate astea se vor sfârși.

Dar principalul motiv continua să fie Disiri. Asta a fost starea mea tot timpul – pe parcursul călătoriei spre Jotunland, la bătălia de pe râu și în toate cele ce mi s-au întâmplat. O iubeam și o doream atât de mult, încât lucrul ăsta mă sfâșia.

Dacă nu înțelegi ce simțeam pentru Disiri, nu contează ce înțelegi, pentru că de fapt nu vei înțelege nimic. Tâlharii stăteau între mine și ea. Și tot ce intervenea între noi avea să fie măturat din cale și îngropat în noroi. Așa am simțit mereu.

Capitolul 14

SPADA RUPTĂ

Îi spuseseam lui Gylf să stea în spatele meu, așa cum îi spuseseam și bătrânului Toug, dar s-a dovedit că niciunul dintre ei nu era prea priceput la lucrul ăsta. La un moment dat, m-am trezit cu bătrânul Toug chiar lângă mine (m-a speriat atât de tare, încât era să bag în el o săgeată). Încerca să-mi șoptească ceva la ureche. Când m-am întors spre el să văd ce voia, Gylf s-a furișat repede pe lângă mine, fără zgomot.

— Vezi stânca aia neagră? m-a întrebat bătrânul Toug arătând cu lancea. Când ajungem acolo, o să ne vadă dacă sunt prin preajmă și o să-i vedem și noi.

I-am arătat cu degetul în spatele nostru.

— Dar tu vezi piatra aia rotundă de acolo?

Mi-a făcut semn că da.

— Du-te acolo și așteaptă-mă, fiindcă am să-ți iau lancea și-am să ți-o bag pe nas. Ai plecat?

M-a ascultat, dar eu am rămas acolo, privindu-l, ca să mă asigur că se ducea unde-i spuseseam.

În momentul acela, s-a întors și Gylf. Nu mi-a zis nimic, însă mi-am dat seama din felul în care arăta și după cât de repede se întorsese că tâlharii erau chiar în fața noastră. L-am convins să treacă în spatele meu, dar n-a vrut să se ducă la piatra rotunjită. Imediat ce am pornit din nou, a venit până aproape de mine.

Foarte curând s-a întâmplat ceva la care nu mă așteptasem deloc. Unul dintre ei s-a cățărat pe o piatră mare, la

vreo cincizeci de pași în fața mea, și m-a întrebat cine eram și dacă voiam pace sau război. Am încordat arcul și am slobozit săgeata atât de repede, că bărbatul nu a avut timp să se ferească. L-am nimerit în piept și s-a prăbușit de pe bolovan.

Încă nu-i văzusem pe ceilalți, dar ei văzuseră ce se întâmplase și au început să țipe. Am fugit către stânca neagră, fiindcă mi se părea că mă puteam cățăra pe ea, ceea ce am și făcut, repede ca o veveriță, speriat de moarte că mă voi pricopsi cu o săgeată în spate. Când am ajuns în vârf, m-am așezat pe burtă de parcă aș fi îmbrățișat stânca.

Tâlharii m-au înconjurat și am constatat că nu erau doar șase sau șapte așa cum ne gândiserăm noi, ci mai degrabă vreo douăzeci. L-au zărit pe bătrânul Toug stând în locul în care îi spusese eu să mă aștepte și s-au repezit spre el urlând și fluturându-și lăncile și spadele. El și-a abandonat arma și a rupt-o la sănătoasa cu viteza a doi iepuri deodată. Eu m-am ridicat repede, am tras în ultimul tâlhar și apoi în cei doi din fața lui, în mai puțin timp decât mi-a luat să scriu cuvintele astea. Ultimul avea un arc și o tolba cu săgeți. Când i-am văzut tolba, am sărit.

A fost o săritură lungă. Acum când mă gândesc la asta, mă mir că nu mi-am rupt vreun picior. Am aterizat cu picioarele apropiate și apoi m-am rostogolit. I-am luat săgețile și le-am pus în tolba mea alături de cele care nu aveau vârf, după care mi-am recuperat săgeata și am fixat-o din nou în nook. Era mânjită de sânge, iar penele nu mai arătau nici ele prea bine, dar vârful nu se îndoise și știam că încă îmi putea fi de folos.

Mi-am recuperat și celelalte săgeți. Unul dintre tâlhari era încă în viață, dar nu l-am ucis. Mi-era limpede că avea să moară oricum destul de repede, așa că l-am lăsat în locul în care se prăbușise. Nici primul și nici ultimii trei nu fuseseră însă Seaxneat.

Am plecat imediat în urmărirea celor care îl fugăreau pe bătrânul Toug. Îi puteam auzi strigând, așa că n-a fost prea greu. Curând am dat peste un bărbat aproape la fel de masiv ca mine, care avea gâtul tăiat. Era mort, însă pe față i se citea încă frica. Fusesse atât de speriat când murise, încât mi-a părut rău pentru el, deși eram convins că și eu l-aș fi omorât.

Poate ar trebui să-ți vorbesc și despre asta. Acolo unde te afli tu, oamenii se omoară între ei tot timpul, ca și aici. Pe urmă vorbesc de parcă acesta ar fi cel mai rău lucru din lume. Aici, doar crima e considerată rea, iar lupta e pur și simplu luptă. Aici, oamenii nu au remușcări atunci când fac ceea ce trebuie să facă; Sir Woddit a omorât cândva atât de mulți Osterlingi, încât i-a fost rău multă vreme, dar pe mine uciderea Osterlingilor nu m-a deranjat niciodată. Cum să-ți pară rău că ai ucis pe cineva care dorea să te gătească și să te mănânce? Nici uciderea tâlharilor nu m-a deranjat.

Când Gylf și cu mine l-am găsit pe bătrânul Toug, tâlharii îl atârnaseră cu capul în jos și aruncau cuțite în el. I-am spus lui Gylf să ocolească până pe partea cealaltă ca să-i prindă pe cei care aveau să fugă. Când a ajuns acolo, am început să trag. S-au năpustit asupra mea și a trebuit să alerg până aproape de locul în care se afla piatra rotunjită. Și m-am urcat pe o altă stâncă. Am stat drept și am așteptat să se apropie, atingând cu degetele firul Parkăi. Mi se părea că nu era mai gros decât o ață – atât de fin, încât m-ar fi putut tăia; dar șoptea sub degetele mele într-o mie de limbi, iar eu știam că nu avea să se rupă indiferent ce s-ar fi întâmplat. Din pădure a ieșit un tâlhar care ținea în mână un arc. L-am lăsat să tragă, iar săgeata a lovit stânca chiar la picioarele mele. Imediat, din pădure au mai apărut câțiva. Mi-am ridicat arcul deasupra capului și am strigat:

— Eu sunt Sir Able de Inimă Înflăcărată (fiindcă așa îmi spusese Parka). Predați-vă! Jurați-mi supunere și promit că n-o să vă fac niciun rău.

Tâlharul cu arcul a scos altă săgeată, dar i-am luat-o îna-
inte. Am tras chiar când el își încorda arcul, iar săgeata mea
i-a sfâșiat coarda, i-a străpuns trupul și a spintecat un arbore
tânăr din spatele lui. În tot acest timp, ceilalți tâlhari fugeau
deja mâncând pământul. Atunci m-am simțit mândru de lovi-
tura aceea și încă mă simt. Am mai tras lovituri aproape la fel
de bune de atunci, dar asta a fost cea mai reușită.

— Nu trebuie să rămâi cu mine, mi-a zis bătrânul Toug
când l-am dat jos din copac și i-am dezlegat legăturile de la
mâini și de la picioare.

I-am spus că oricum aveam de gând să o fac, iar apoi am
tăiat bluza pe care mi-o făcuse fiica lui și am făcut din ea
bandaje.

— A omorât câinele?

— Nu, i-am zis. Nu l-ai văzut?

— Cred că nu prea mă uitam, a zis el încercând să zâm-
bească. Te neliniștește ceva?

— Câinele meu.

— Ți-e frică să nu se fi pierdut?

Mie mi-era teamă că se va întoarce, însă am făcut un foc
chiar acolo. L-aș fi putut căra pe bătrânul Toug înapoi la
Glennidam, dar se întuneca și ar fi trebuit să-l pun jos foarte
repede în caz că am fi fost atacați. În plus, mi se părea că
dacă s-ar fi putut odihni peste noapte, a doua zi ar fi putut
să meargă și singur. Iar asta mi-ar fi fost de ajutor.

După ce focul a început să ardă frumusește, i-am adus apă,
pe care am cărat-o în pălăria lui. După ce a băut, mi-a zis:

— Ar trebui să mergi în peștera lor. Poate că sunt comori
acolo.

Mă-ndoiam, pentru că mi se părea că tâlharii cheltuiseră
probabil toată agoniseala imediat ce puseseră mâna pe ea.
I-am promis că vom merge amândoi a doua zi dimineață.

Gylf a apărut cu doi iepuri și a șters-o repede în noapte
imediat ce i-a așezat lângă foc. Eu i-am curățat și i-am uns

cu sucul unor buruieni, așa cum învățasem de la Berthold Viteazul. Când i-am pus la frigare, bătrânul Toug mi-a zis:

— Câinele tău arăta diferit. Se poate să fi fost din cauza luminii focului.

— Nu, i-am zis eu.

— E tot câinele tău?

Am încuviințat.

— Odată m-ai întrebat dacă doream ca fiul meu să ajungă ca mine sau dacă eu îmi doream să fiu din nou copil. Atunci doream să îmi semene. Acum însă mi-aș dori mai degrabă ca eu să fiu ca el.

A oftat.

I-am spus că și eu fusesem doar un puști nu cu foarte multă vreme în urmă.

— Știu ce vrei să zici.

— Când am descoperit că m-am transformat în bărbat, m-am speriat, apoi am fost atât de fericit, încât am început să sar și să strig. Acum însă m-aș transforma de bunăvoie înapoi dacă aș putea.

— Asta e.

— Ți-am povestit cum am ajuns în Aelfrice împreună cu fiul tău. Am întâlnit-o pe Disiri, iar ea l-a luat. Pe vremea când eram doar un puști, am petrecut ani întregi în Aelfrice, dar după ce am plecat de acolo nu mi-am putut aminti ce făcusem în timpul acela și arătam la fel ca atunci când poposisem în acel loc. Anii ăia nu mă schimbaseră deloc.

— Se întâmplă, a murmurat bătrânul Toug.

— Dar când eram singur acolo și o așteptam pe Disiri să se întoarcă cu fiul tău, o parte din amintiri s-au retrezit la viață. Nu știu exact ce mi-am amintit, dar știu că mi-am amintit. Înțelegi ce vreau să spun? Și-am fost fericit. Am fost foarte, foarte fericit.

— Ar fi trebuit să rămâi, ca să-ți amintești mai multe.

— N-am vrut să plec. Dar s-ar putea să n-ai dreptate. Eram măcinat de lucruri teribile. Poate că de aceea am plecat să o caut pe Disiri. Voiam să mă liniștească. Să-mi spună că totul va fi în regulă până la urmă.

— Nu pot face asta, dar vă pot ajuta să-l îngrijim pe tatăl meu, am auzit o voce lângă mine.

Mi-am întors privirile. Era Ulfa.

— Ne-ai urmărit, nu-i așa? a zis bătrânul Toug. M-am gândit eu că ai s-o faci. Maică-ta nu te-a putut opri, nu-i așa?

— Am plecat când era ocupată cu Ve, tăticule. Nici măcar n-am întrebat-o.

Ulfa s-a întors către mine și mi-a zis:

— L-ați înfricoșat de moarte pe săracul Ve.

I-am spus că nu asta fusese intenția mea. Dorisem să-l sperii atât cât era nevoie ca să-l fac să-mi dea ascultate, fiindcă nu aveam bani și nici nu găsisem altă cale să-l împiedic să-i prevină pe tâlhari.

— Ați fi putut încerca cu vorba bună.

— Presupun că da.

Nu cred că bătrânul Toug ne asculta sau, mai bine zis, că ne dădea atenție, pentru că exact în momentul ăla a spus:

— Aur, Ulfa! Aur adevărat. Sunt comori în peștera aia. O să vezi.

— Și este Sir Able de acord să-ți dea și ție o parte?

— Da, i-am zis eu. Dacă-om avea ce împărți.

— Am ucis doi din Compania lui Jer, Ulfa. Doi! Îți vine a crede?

Fata a oftat și a dat din cap.

— Am tot dat de leșuri timp de... nici nu știu, tăticule. Aproape jumătate de noapte. Dacă tu ai ucis doar doi, Sir Able trebuie să fi omorât zeci.

I-am spus că Gylf ucisese mai mulți tâlhari decât noi la un loc.

— Câinele lui, i-a explicat bătrânul Toug. Eu am ucis și am fugit, apoi l-am mai omorât pe unul și iar am fugit, apoi m-au nimerit cu o săgeată în picior. M-au atârnat într-un copac. El m-a dat jos și m-a dezlegat. Mi-a adus apă și m-a îngrijit.

În colțurile ochilor bătrânului Toug s-au adunat lacrimi, care au început să curgă, udând-i barba deasă.

— I-am spus să plece singur. Să ia singur aurul, dar n-a vrut, a stat aici cu mine.

Am mai învărtit o dată iepurii deasupra focului, apoi i-am luat și am început să-i vântur prin aer ca să se răcească mai repede. Nici Ulfa și nici bătrânul Toug n-au spus nimic, dar i-am văzut cum se uitau la mâncare și, imediat ce am putut, am rupt un picior din spate și i l-am dat bătrânului Toug, atrăgându-i atenția că era încă fierbinte.

— Dar tu, Ulfa? Cred că și ție ți-este foame.

A încuviințat din cap, așa că i-am dat celălalt picior din spate. Mai târziu, în timp ce mâncam cu toții, fata m-a întrebat:

— N-aveți nevoie de bani?

Mi-am șters gura cu dosul palmei.

— Bineînțeles că da. Am chiar mai mare nevoie decât tine sau tatăl tău. Acum am o mulțime de săgeți și un arc foarte bun, cuțitul cu care am jupuit iepurii și mai am și câinele. Dar am nevoie de toate celelalte lucruri pe care un cavaler trebuie să le aibă: un armăsar de luptă, ca să am pe ce încăleca; un trăpaș iute ca să merg unde am de mers și un cal de povară care să care tot ceea ce nu am deocamdată.

Am încercat să rânjesc, dorind să-i arăt că nu eram depri-mat.

— Chiar și un cal pe care nu s-ar urca niciodată un cava-ler costă destul de mult. Iar eu n-am bani deloc.

— Înțeleg, a zis Ulfa.

— Ți-l aduci aminte pe Svon – chiar tu mi-ai spus cât de bine îmbrăcat era. El mi-a zis că un armăsar de luptă

precum Coamă Neagră costă aproape cât un ogor mănăs. Svon nu spune întotdeauna adevărul, dar nu cred că a mințit în privința asta. Iar în afară de cei trei cai, ar trebui să am și zale, un scut de nădejde și cinci-șase lănci.

Ulfa m-a aprobat, după care a adăugat:

— Un conac pentru domniță...

— Domnița mea are împărăția ei. Dar ai dreptate, eu nu am nici măcar atâta pământ cât să cresc un nap.

De data asta n-a fost greu să zâmbesc, fiindcă mă gândeam cât de plăcut era să ai doi prieteni cu care să vorbești și cu care să mănânci după o zi atât de plină cum fusese aia.

— Mi-ar mai plăcea și un pumnal din acelea pe care le poartă cavalerii și poate un topor de luptă.

Asta mi-a adus aminte de Disira și de sângele din părul ei.

— Nu, un buzdugan. O ghioagă. O ghioagă cu țepi ar fi perfectă. Cât privește conacul, nici măcar nu mi-l pot imagina. Deocamdată, dac-ar fi să-mi coși o altă cămașă, asta ar fi mai mult decât suficient ca să mă facă fericit.

— O să încerc. Dar n-aveți nevoie și de o spadă? Când v-am făcut cealaltă cămașă mi-ați spus că de asta ați avea nevoie.

— Cineva are grijă de asta, am zis eu. Dar nu cred că ar fi înțelept din partea noastră să pomenim despre asta.

După ce-am terminat de mâncat și cel de-al doilea iepure, ne-am dus la culcare; Ulfa și bătrânul Toug au început curând să sforăie, dar eu eram încă treaz când Gylf s-a întors cu un căprior în gură și am rămas treaz încă vreo oră ascultându-l cum spărga oasele.

Au venit și zorii. M-a trezit lumina și m-am ridicat frecându-mă la ochi. Câinele care stătea lângă mine părea unul obișnuit, maro-închis, doar că mai mare decât orice alt câine pe care-l văzusem vreodată.

Am mers la peștera tâlharilor, foarte încet însă, pentru că bătrânul Toug șontăcăia, sprijinindu-se de bățul lăncii.

Leşurile tâlharilor atrăseseră o mulţime de corbi, dar Ulfa adusese cu ea un săculeţ din piele în care a pus tot aurul şi argintul găsit asupra tâlharilor. Nu era un săculeţ foarte mare, dar în momentul în care am ajuns la gura peşterii, atârna deja destul de greu. Cred că aş fi putut să-i buzunăresc şi eu pe morţi dac-ar fi trebuit, dar sunt sigur că nu mi-ar fi plăcut. Nu-mi plăcea nici măcar să mă uit la ei.

— Acum înţeleg de ce se fac unii tâlhari, i-am zis eu când mi-a arătat ce adunase, dar dacă poţi aduna atât de mult omorând oameni de teapa celor care zac în jurul nostru, oare cât ar putea obţine un cavaler dintr-un război bun?

— Cât pentru un conac, a zâmbit fata. Şi douăzeci de ferme, Sir Able.

— Să-mi trag una! a pufnit bătrânul Toug.

Din gura peşterii se vedeau câteva vetre de foc, oase, mâncare stricată şi burdufuri goale de vin. Ceva mai încolo am găsit câteva haine groase de iarnă învelite într-un pergament dat cu ulei, dar şi alte haine care fuseseră pur şi simplu abandonate pe jos, iar bandiţii călcaseră pe ele. Erau şi pături, mare parte din ele aspre, însă groase şi grele

Dincolo de toate astea am văzut o grămadă mare de platururi şi pocale de argint, câteva şei bune şi pături de pus sub ele, harnaşamente din cea mai bună piele, cu cataramă de aramă sau argint, pumnale (am luat şi eu unul), patruzeci sau cincizeci de perechi de mănuşi brodate, un corn de vânătoare cu o legătoare de catifea verde şi, la urmă, foarte greu de văzut fiindcă era foarte întuneric în fundul peşterii, o spadă ruptă, căzută între două pietre. Ulfa a găsit-o, dar eu am fost cel care a luat-o şi a scos-o la lumina zilei. La capătul mânerului am văzut un cap de leu din aur, şi chiar deasupra pavezei, pe lamă, era gravat „Lut”.

Când am văzut asta, am început să plâng.

Capitolul 15

POUK

— Trebuie să ajung la Forcetti, i-am zis eu unui marinar. Știi cumva dacă vreuna dintre navele astea merge într-acolo?

Fusesem deja acasă la Scaur, dar el era în larg cu barca, iar Sha nu m-a recunoscut și i-a fost frică să stea de vorbă cu un străin.

Marinarul s-a uitat la mine preț de un minut, apoi și-a dus mâna la beretă.

— Încearcă la *Neguțătorul din Miazănoapte*, domnule.

În timp ce mă analiza, mi-am dat seama că era chior de-un ochi; ochiul era încă în orbită, dacă înțelegi ce vreau să zic, dar arăta ca partea albă a unui ou prăjit. Mai interesant este însă că mi-a plăcut celălalt ochi și mi-a plăcut cum mă privea. Nu-i era frică de mine, însă nu dorea să mă înfrunte sau să mă păcălească. Nu cred că mă mai privise cineva în felul acela de când părăsisem pădurea.

— Dar ești sigur că merge la Forcetti, orașul unde se află ducele Marder?

— Habar n-am, domnule, da' e singura din port care-ar putea să plece acolo. Depinde de ce găsesc marinarii aici, iar dumneata poți fi un motiv destul de bun, domnule.

M-am gândit la asta și i-am spus într-un târziu:

— Am nevoie de sfatul tău. Dacă-ți dau o monedă, promiți să-mi dai cel mai bun sfat posibil?

Și-a atins din nou bereta cu mâna.

— Ba chiar o să-ți car și bagajele. Ce vrei să știi?

— Cât ar trebui să plătesc pentru ca nava asta să mă ducă la Forcetti?

— Depinde, domnule, a zis el scărpinându-se în cap. Crezi că poți să-mi arăți ce culoare are gologanul ăla?

Am scos o monedă și i-am arătat-o.

— O să dormi pe punte, domnule?

Dormisem de multe ori sub cerul liber de când ajunseseam în Mythgarthr, uneori lângă foc, alteori fără. Și aveam și două pături pe care le luasem din peșteră. Am hotărât că nu m-ar fi deranjat să dorm pe punte, dacă astfel aș fi economisit niște bani. Eu, Ulfa, și bătrânul Toug vânduserăm lucrurile din peșteră și împărțiserăm banii. Partea mea era considerabilă, așa că i-am zis că voiam să am cabina mea, cu o ușă care se încuie.

— Dac-ai fi dormit pe punte, aș fi zis că trei d-ăia de care mi-ai arătat, domnule, ar fi fost suficienți, cu condiția să fi negociat la sânge. Dar dacă nu vrei, trebe să găsești un ofițer care să vrea să-și împartă cabina cu dumneata și s-aruncați o privire în ea.

L-am întrebat dacă existau cu adevărat astfel de locuințe pe nave, fiindcă mă gândeam la cabana noastră din America. Pe urmă mi s-a părut că văd una și i-am arătat-o.

— Nu, domnule, acolo-s mai multe *cabine*. Îs ca un soi de odăi de pe uscat. Ofițerii șed în ele. Și numai rareori dorm câte doi sau trei într-una. Depinde de corabie, domnule.

— Înțeleg. Și dacă găsesc un ofițer care stă singur în cabină, el s-ar putea să fie dispus s-o împartă cu mine.

— Da, domnule, dacă-i dai prețu' corect.

— Și cam cât... după părerea ta?

A căzut pe gânduri.

— Pentru una bună, vreo două piese de aur, cam așa ar merge, domnule. Pentru una proastă, poa' că zece gologani...

depinde. Undeva între, a zis el ridicând din umeri. Probabil o piesă de aur. O să vii cu mâncarea dumitale, nu, domnule?

— Ar trebui?

— Îhî. Chiar dac-o să vă spună c-o să vă dea masă bună, domnule, e mai bine să ai ceva în plus, nu-i așa? Și poți s-o mănânci și după, dacă-ți mai rămâne.

Mi-am dat seama că vorbea cu temei.

— Poate ai putea să-mi spui ce-ar trebui să iau cu mine.

— O să merg să te-ajut să-ți alegi proviziile. Și-o să le și car, așa cum am promis. Ești luptător, domnule? Așa arăți.

— Sunt cavaler, i-am zis.

Spuneam mereu lucrul ăsta pentru că știam că oamenii nu mă vor crede niciodată decât dacă voi crede eu însumi.

— Eu sunt Sir Able de Inimă Înflăcărată.

Și-a atins bereta cu degetele.

— Pouk Ochirău, domnule. La ordinele dumitale!

Ne-am dat mâna așa cum se face pe-aici, fără să le scuturăm, ci doar strângându-le. Avea o mână tare ca lemnul, dar a mea era mai mare și mai puternică.

— Un luptător poa' s-obțină un preț mai bunice, domnule. Fin'că poa' s-ajute la apărarea navei, mi-a explicat Pouk. Doar că în locul dumitale aş face mai întâi rost de-o spadă.

M-am gândit la Disiri și am clătinat din cap.

— Ai deja una acolo unde stai, domnule?

— Nu, i-am zis. N-am de gând nici să-mi iau una de pe-aici. Poate un topor.

Îți dai seama la ce m-am gândit imediat ce am rostit vorbele alea, așa că am zis:

— Sau ceva de genul ăsta.

Știu cât de tâmpit a sunat.

— În Irringsmouth nu-i un armurier mai de nădejde decât Mori. Pot să te duc la el.

— Atunci hai să mergem. Dar vezi c-o să am nevoie și de mâncare.

— Numa uscături, domnule, ș-afumături. Și merele-s bune. Mai ales că le găsim ușor în perioada asta. Oleacă de bere, să ai ce bea. Parcă e mai bună decât un butoi cu apă, domnule.

— Dar vin?

— Ți-l șterpelește echipajul, domnule, dacă nu-l păzești zi și noapte.

Și-a dus degetul mare la gură, sugerându-mi că marinarii trag la măsea.

— Sunt sigur că știi bine toate astea, i-am zis.

— Că beau și eu? Asta ai vrut să știi, domnule? Eu nu.

După câte mi-am dat seama, vorbea cu sinceritate.

— Da' pot să te-ntreb de ce mergi la Forcetti? Nu c-ar fi treaba mea, dar întrebam așa, din prietenie, domnule.

— Să intru în serviciul ducelui Marder, dacă pot. Va avea nevoie de un alt cavaler, iar dacă nu mă va dori pe mine, poate o să-mi spună cine ar avea nevoie de unul.

— Iaca am ajuns și la Mori, domnule, a zis Pouk, arătându-mi o baracă lungă din care ieșeau câteva coșuri de fum. Ai putea să-ți faci rost de-o spadă bună de-aici...

— Nu.

— Sau de un topor, domnule. Sau de ce ai nevoie. Ai pus ochii pe ceva?

Am clătinat din cap că nu, fără să fiu însă nici eu prea sigur.

— Mi s-a părut c-ai tresărit...

M-am prefăcut că nu am auzit vorbele lui și am intrat în baraca lui Mori. Era mare și întunecată, plină de mese pe care erau expuse arme și armuri. Și mai multe erau fixate pe pereți – spade, pumnale și cuțite de toate felurile, topoare de război și toporiști, ciocane de luptă, ghioage și biciuști de fier. Coifuri care acopereau tot capul și din cele care lăsau fața descoperită. Cămăși de zale, apărători pentru mâini și alte feluri de zale. Pieptare din piele de bour, pantaloni din

piele întăriți cu ținte de alamă, jambiere de pânză tare și multe altele, mult prea multe să ți le înșir aici, chiar dacă aș ști cum se numesc. Mănunchiuri de lănci, sulite și halebarde erau sprijinite în colțurile încăperii. Printr-o ușă largă de la celălalt capăt al camerei am văzut doi bărbați vânjoși, cu șorțuri de piele, care lucrau la forjă. Unul ținea cu cleștii o bucată de fier încins, în timp ce celălalt îl lovea cu ciocanul.

După o vreme, ne-a observat un bătrân care-i supraveghea pe muncitori.

— Văd c-avem un cavaler aici. Suntem onorați, Sir...

— Able de Inimă Înflăcărată. Dar pot să te întreb de unde ai știut că sunt cavaler, domnule? După hainele mele?

Bătrânul a dat din cap că nu.

— După poziția corpului, Sir Able. După cum îți ții umezii mai ales. Însă mărturisesc că sunt unii așa-ziși cavaleri pe care nu i-aș putea recunoaște, a zis el oftând. Pe vremea mea, cavalerii obișnuiau să păzească vadurile și trecătorile. Îi ajutau pe călătorii sărmani și se luptau cu orice alt cavaler care încerca să treacă.

— Nu cred c-am auzit de așa ceva, am mărturisit eu.

— Toate astea au încetat acum vreo treizeci de ani. Dar a fost un obicei măreț, cât a ținut, pentru că-i trăda pe falșii cavaleri. Iar pentru mine era un obicei foarte bun, fiindcă mă alegeam cu o mulțime de spade și de armuri.

— Ziceau că le-au găsit, nu-i așa? a chicotit Pouk.

— Chiar așa ziceau, marinare. Obiceiul ăsta se mai păstrează și astăzi, la luptele dintre cavaleri. Câștigătorul îl lasă fără arme și armură pe învins. Acesta își păstrează doar hainele, ca să nu plece despuiat spre casă. Dar armele și armura revin învingătorului. La fel și armăsarul de luptă, dacă supraviețuiește și, de cele mai multe ori, reușește. Ia și harnașamentul – șaua, hățurile și restul. De multe ori, pretinde și o răscumpărare. Acum, dacă vrei să cumperi ceva, o să chem un vânzător ca să aibă grijă de dumneata.

— Eu sunt cu Sir Able. Servitorul lui, adică... Chestia e, meștere Mori, că eu aș vrea să-și ia o spadă. N-are și zice că nici nu vrea vreuna, așa că l-am adus până aici.

I-am explicat că așteptam o spadă din altă parte și că aveam nevoie de o altă armă pe care să o pot folosi până atunci.

— Da' nu-i acelaș' lucru! Căpitanul de pe *Neguțătorul din Miazănoapte* n-o să creadă niciodată că ești cavaler dacă n-ai o spadă, domnule.

— Nu toate spadele mele sunt scumpe, Sir Able, a zis Mori. Pot să-ți arăt o armă foarte bună, cu un mâner...

Am ridicat mâna ca să-l întrerup.

— Hai să zicem c-am jurat să nu port spadă.

A fost mai greu să continui, dar am reușit până la urmă.

— Un topor mi-ar fi oricum mai folositor pe o navă. N-am dreptate?

Mori a căzut pe gânduri.

— Dar legământul ăsta îți interzice să porți chiar și un paloș? Chiar acum am făurit unul foarte frumos.

— Nu a fost vorba de niciun legământ. A fost doar o scorneală. Voiam să vă fac pe Pouk și pe tine să înțelegeți ce simt. Eu... dacă îmi iau acum o spadă, n-am s-o mai capăt niciodată pe cea pe care sper s-o dobândesc. Iar dacă n-am s-o dobândesc, n-am s-o văd pe cea care îmi e menită să mi-o aducă. Așa că fără spade. De niciun fel. Nu poți să-mi arăți niște topoare? Ce poți să-mi spui de cel cu două tăișuri, ăla cu mânerul galben?

— Un topor nu se compară niciodată c-o spadă, a insistat Pouk.

Ochii lui Mori au strălucit sub sprâncenele lui groase.

— Dar ăsta? am zis eu privind pe masă.

Avea un mâner lung și o lamă îngustă. L-am ridicat și l-am fluturat deasupra capului.

— La un capăt are o lamă, iar la celălalt un cap de ciocan, așa că e și topor și buzdugan.

— Dacă-i spui căpitanului că ești cavaler și apoi o să te vadă cu ăsta, ne dă jos de pe navă în șuturi.

Mori și-a pus mâna pe umărul meu și mi-a zis liniștit.

— Vrei s-asculți cu răbdare, Sir Able, la ce are de spus un om mai în vârstă? Eu nu sunt cavaler, dar am ani de experiență în lucruri dintr-astea.

I-am zis că-l ascult cu plăcere, dar că nu doream nicio spadă.

— Nici n-o să-ți zic să iei. Ai puțină răbdare și lasă-mă să-ți spun despre o altă armă, care deși nu e o spadă, e la fel de bună în unele privințe, iar în altele e chiar mai bună.

— Continuă, l-am încurajat.

— Lasă-mă să-ți explic întâi utilitatea spadelor și a topoarelor. Toporul e ca un buzdugan și va fi foarte folositor împotriva armurilor grele. Poate crăpa un scut – câteodată –, dacă e mânuit de un om la fel de voinic ca dumneata. Dar dacă un bărbat cu o armură ușoară, sau chiar fără armură, se luptă cu un cavaler înarmat cu un topor, îl va omorî în cel mult două minute dacă are o spadă bună și știe să se folosească de ea. Cât despre buzduganul ăla, poate fi folositor când ești călare și-l folosești împotriva altui călăreț. Dar pentru un pedestru – de exemplu un bărbat pe corabie – e mai folositoare o vâslă, sau un harpon.

Pouk a mârâit satisfăcut.

— Servitorul dumitale are dreptate și dacă ne referim la etichetă. O spadă este prin definiție arma unui om nobil prin naștere. Acela care o poartă poate provoca la luptă pe oricine are la rândul său o spadă.

Am încercat să par că știam lucrul ăsta.

— Pot să prezint o situație ipotetică? Să zicem, de dragul discuției, că servitorul dumitale te-ar fi păcălit și-ar fi ascuns o spadă printre bagaje. Ar fi ascuns-o atât de bine, că nici

dumneata, nici altcineva n-ar putea s-o vadă. Și la ce ți-ar folosi, te vei gândi, după ce vei fi urcat pe navă?

— La nimic. Fiindcă aş arunca-o în apă imediat ce-aş găsi-o.

Pouk a bombănit ceva în barbă, în timp ce Mori a continuat răbdător.

— Înaintea să o găsești, Sir Able.

— Dacă n-aș ști că o am, nu mi-ar fi de niciun folos.

— Dar căpitanul și echipajul te-ar considera cavaler?

— Poate că da, am zis eu ridicând din umeri. Dar nu datorită unei spade pe care n-au văzut-o niciodată.

— Acum ajungem la miezul problemei. Ce contează e să vadă spada. Nu contează spada în sine. Privește aici!

Mori a traversat încăperea șontâcând și a ales de pe masa aflată cel mai departe de ușă o teacă de lemn alb, bogat ornamentată, la capătul căreia se vedea un mâner de fier forjat.

— Ce am eu aici, Sir Able?

Mi-am dat seama că trebuia să fie vreo șmecherie, dar n-aveam nicio idee ce-ar fi putut fi, așa că am răspuns:

— Pare să fie o spadă. E destul de scurtă, aş zice, și, judecând după felul în care ai ridicat-o, nu poate fi prea grea. Lama e probabil subțire.

Am așteptat să zică ceva și fiindcă tăcea, am întrebat:

— Unde e păcăleala?

— Dacă e să vorbim de greutate, a chicotit Mori, să știi că nu sunt chiar atât de nevolnic precum par în ochii unui bărbat de vârsta ta, fiindcă mi-am petrecut multe zile făcând săbii.

— Vrei să zici că de fapt nu e spadă, a zis Pouk, care înaintase să se uite mai atent.

— Nu, nu e, a zis Mori care mi-a întins arma, fără să o scoată din teacă. E un buzdugan, un buzdugan folosit de Lothuringii care trăiesc în tărâmurile unde apune soarele. Mă-ndoiesc că mai există așa ceva de partea asta a mării.

— Vrei să-l scoți din teacă, Sir Able?

L-am scos. Lama grea de oțel avea patru tășuri, fiind mai mult lată decât groasă, iar muchiile sale nu fuseseră ascuțite niciodată.

— Când a încăput pe mâinile mele, a zis Mori, mi-am zis că era cel mai ciudat lucru pe care-l văzusem vreodată. Dar am luat un coif mai vechi, unul deja îndoit și care își pierduse închizătoarea de sub bărbie, dar care era încă destul de zdravăn, și am încercat buzduganul pe el. Apoi mi-am schimbat total părerea, am ajuns să-l apreciez. Două piese de aur și e al dumitale.

Văzându-mi expresia de pe chip, a mai lăsat din preț.

— Sau o piesă de aur și zece gologani, dacă îmi promiți c-o să te întorci să-mi spui cum s-a comportat.

— Îl luăm, a hotărât Pouk.

Capitolul 16

NEGUȚĂTORUL DIN MIAZĂNOAPTE

— El este Sir Able de Inimă Înflăcărată, i-a explicat Pouk matelotului de pe *Neguțătorul din Miazănoapte*. Amândoi vream să mergem la Forcetti.

Marinarul și-a întors privirea spre mine.

— Doriți să împărțiți o cabină, domnule?

I-am zis că va trebui să o văd mai întâi. Briza rece care prinsese să bată în port anunțând toamna mă făcuse deja să ridic gluga mantiei mele noi; o rafală de ploaie mă udase deja, iar *Neguțătorul din Miazănoapte* se zbătea, sălta și tremura, de parcă ar fi vrut să ne spună ce simte.

— Urmați-mă, domnule.

Marinarul s-a întors și a pornit-o în jos, pe o scară mică și abruptă. I-am spus lui Pouk să intre el primul, fiindcă știam că, dacă nu rămâneam în aer liber, avea să mi se facă rău. Pentru un minut sau două am preferat să examinez corabia — prova și pupa vopsite în culori vii, cabinele, catargele zvelte cu vergile lor subțiri unde erau fixate pânzele ce stăteau acum strânse în jurul lor. Fața-mi ardea și eram bucuros că vântul era rece. Știam că puteam să vomit în orice moment și mi-am jurat că aveam să-l oblig pe Pouk să curețe dacă se întâmpla așa ceva. Și să-l omor dac-ar fi refuzat.

— Domnule?

Bineînțeles că el era. Privea în sus, de pe scări.

— Încerc să-mi păstrez arcul uscat, i-am zis eu și mi-am făcut de lucru cu învelitoarea de piele unsă cu untură pe care o cumpărasem.

— Cabina-i o țără cam mică, a zis Pouk.

Era. Dacă intram toți trei în ea, marinarul, Pouk și cu mine, abia dacă mai aveai loc să te întorci.

— Ăsta e patul meu, domnule.

Marinarul s-a așezat pe el, făcându-ne ceva mai mult loc.

— Acolo sus, e-al dumitale.

Patul de sus părea murdar și emana un miros acru care acoperea până și duhoarea care domnea peste tot sub punte.

— Cabina căpitanului e chiar acolo sus, m-a informat mândru marinarul. Cu excepția ei, asta-i cea mai bună de pe vas.

Pouk s-a întors cu spatele la matelot. Și-a fluturat un deget și mi-a făcut cu ochiul.

— Dar cineva doarme aici sus deja, am zis eu. Cine e?

— Secundul nostru, domnule. Îl cheamă Nur.

— Dacă e să-i iau patul, înseamnă că trebuie să mă toc-mesc cu el.

Pouk a rânjit aprobator.

— Eu hotărâsc, domnule, mi-a zis marinarul care părea să se fi supărat. Cât despre tocmit, n-o să existe așa ceva. Două...

Mă hotărâsem, așa că l-am întrerupt.

— Ai dreptate, nu facem niciun fel de înțelegere. N-aș dormi aici nici dacă m-ar încuia înăuntru. Arată-mi cabina căpitanului.

— Asta va trebui s-o facă el însuși, mi-a zis marinarul care părea mai supărat ca niciodată.

— Atunci, să mergem să-l vedem!

S-a lăsat o tăcere stânjenitoare, până când mi-am dat seama că eu trebuia să ies primul ca să poată ieși Pouk și marinarul. Așa că am pornit, dar m-am lovit cu capul de

pragul de sus al ușii micuțe și a trebuit apoi să ies pe-o parte, fiindcă umerii nu-mi încăpeau altfel. Întâmplarea a fost atât de jenantă și de dureroasă, încât pentru un minut sau două am uitat că aveam rău de mare.

Ajunși pe punte, marinarul a ciocănit (destul de timid, mi s-a părut mie) la ușa căpitanului, în timp ce eu trăgeam prelung în piept aerul sărat și rece.

— Căpitane?

Nu s-a auzit niciun răspuns. Mi-am dat seama că vântul se întetise. Ploaia rece mi se lovea de față, unde era însă binevenită.

— Dom'le căpitan, a zis matelotul ciocănind din nou, o idee mai puternic.

— O să fie o discuție lungă, mi-a șoptit Pouk.

Când s-a deschis ușa cabinei, am zărit un bărbat între două vârste, murdar pe față și cu privirea pierdută. A trântit repede ușa la loc.

— Trebuie să vă întoarceți, mi-a zis matelotul, care părea brusc foarte satisfăcut. Mai veniți și mâine.

L-am împins într-o parte și am bubuit în ușă. Căpitanul a deschis-o cu fața înroșită de furie, dar eu l-am împins înapoi și-am intrat.

Comparativ cu cabina matelotului, asta părea cu adevărat spațioasă, era lungă de patru pași și lată de vreo trei, aproape suficient de înaltă și cu ferestre mari pe trei pereți. Am arătat spre una dintre ele și i-am zis:

— Deschide-o!

Căpitanul, care era complet dezbrăcat, se holba în gol, așa că Pouk s-a grăbit să-mi facă pe plac.

— Văd doar un singur pat. Tu unde-o să dormi? l-am întrebat.

— Ești cavaler?

Căpitanul și-a luat pantalonii de pe spătarul unui scaun prins cu șuruburi în podea.

— Da. Sir Able de Inimă Înflăcărată.

— Mă îndoiesc, a zis căpitanul așezându-se pe singurul pat din cabină. N-am auzit niciodată de tine.

— Ar fi înțelept din partea ta să te porți ca și cum ai auzit, i-am zis eu. Începusem deja să mă obișnuiesc cu felul în care vorbeau oamenii aceia.

— Vrei să călătorești în cabina mea! a pufnit căpitanul. Așa mi-a zis meșterul Kerl.

— Ai dreptate din nou. Până la Forcetti.

— Dacă-ți dau eu voie, a zis căpitanul cântărindu-și fiecare cuvânt. Dacă-ți dau voie, o să te coste șapte piese de aur. De aur adevărat. Plătite în avans, nicio lețcaie mai puțin de șapte. O să-ți atârni un hamac acolo și, pe legea mea, că o să-ți-l iei din calea mea în fiecare dimineață înainte de micul dejun.

Kerl venise și el și stătea în spatele meu, așa că l-am auzit chicotind.

Căpitanul s-a ridicat în picioare și și-a încheiat cureaua.

— Altfel, o să te învăț eu, Sir Able de Beșină Rușinată, cum trebuie să asculți de cuvântul unui căpitan. De nu, n-am să te iau cu noi, pentru nicio sumă, și-ți dau răgaz să pleci de pe navă doar atâta cât îmi ia mie să ridic pânzele.

De sub saltea a scos o spadă curbată, făcută de Osterlingi.

— Sau te aruncăm în mare, a adăugat el.

L-am apucat de încheietură cu mâna stângă, iar cu dreapta am prins de garda spadei. Înainte să-i pot smulge arma din mână, pumnul lui Kerl m-a izbit, învărtindu-mă pe jumătate.

Am scăpat spada. M-am ferit de un alt pumn, după care l-am lovit pe Kerl în piept. Îmi aduc încă aminte sunetul pe care l-a făcut, ca un ciocan ce lovește în țărșii de ancorare ai unui cort. Asta mi-a dat răgazul să arunc pe geam spada căpitanului.

Imediat ce-am scăpat de armă, s-a repezit la mine ca un taur. Dar s-a oprit după prima mea lovitură. A căzut, iar eu

l-am ridicat și l-am aruncat cu capul înainte pe fereastră, prinzându-l însă de gleznă când să treacă peste cercevea.

— Sir Able? Sir Able...

Mă uitam în jos la căpitan. Un val înspumat tocmai îi scăldase capul.

— N-ai face asta în locul meu, Pouk? De fapt, îl ajut. Era beat crișă, iar apa rece îl va trezi și-l va face să se simtă mai bine.

— Am luat cuțitul, Sir Able. Pe-al marinarului, vreau să zic. Îl avea la cingătoare. Cred că nu l-ai observat, domnule.

— Ba bineînțeles că l-am văzut.

Am luat cuțitul și m-am uitat la el.

— Dă-i-l înapoi! E-al lui!

Pouk m-a privit neîncrezător.

— Poate că-n gât, domnule. Și-așa respiră greu, doar că n-o să dureze.

— N-a-ncercat să mă înjunghie cu el, i-am spus lui Pouk, așa c-o să-l las să-l păstreze.

— O să te lovească pe la spate, domnule, fără să șovăie.

— N-nu, a mormăit Kerl.

— Ne-a dat cuvântul, Pouk, am zis eu, după care am privit din nou spre căpitan, care începuse să dea din mâini și să scuie apă.

Din cauza ruliului se lovise tare cu capul de navă.

— Dacă ne-a dat cuvântul, e de ajuns, am adăugat eu, după care am strigat: Meștere Kerl!

— Da, domnule, a răspuns Kerl cu răsuflarea tăiată.

— Bagajul meu e tot acolo unde l-a descărcat Pouk. Și barcagiul e acolo, își așteaptă banii. Plătește-l și ajută-l pe Pouk să-mi aducă lucrurile aici.

— Am înțeles, să trăiți, domnule!

Pouk a ieșit imediat pe ușa cabinei, iar Kerl s-a chinuit să se ridice în picioare, după care l-a urmat.

După ce-au închis ușa în urma lor, l-am tras pe căpitan înapoi.

— Ridică-te! i-am zis. S-ar putea să fiu nevoit să te pocnesc din nou.

A încercat să se ridice, dar a căzut la loc, așa că l-am ajutat eu și l-am trântit pe o masă.

— Poți vorbi?

— E în regulă. Îs doar amețit, da' o să treacă.

— Ar fi mai bine să lămurim situația înainte să se întoarcă ăia doi, i-am zis. Eu o să dorm aici, singur, până ajungem în orașul ducelui Marder.

— Da, domnule! a murmurat el.

— Asta e altă chestie. Nu-mi mai spune domnule. L-am lăsat pe Pouk să-mi zică așa, iar mai înainte mi s-a adresat așa și marinarul tău. Dar tu trebuie să-mi spui: „Da, Sir Able.” Din când în când, ai face bine să-mi spui: „Da, Sir Able de Inimă Înflăcărată!” Când ai s-o faci, eu am să fiu foarte atent la ultimele două cuvinte.

N-a zis nimic, așa că am continuat:

— Arată-mi limpede că m-ai înțeles, de nu, o s-ajungi iarăși să atârni în afara ferestrei.

— Am înțeles, Sir Able de Inimă Înflăcărată, a zis căpitanul îndreptându-și umerii. Înțeleg perfect ce-mi spui, Sir Able de Inimă Înflăcărată.

— Foarte bine. O să-ți plătesc trei piese de aur pentru cabina asta când ajungem la Forcetti. Asta dacă primesc cea mai bună mâncare de pe corabie, iar tu și oamenii tăi mă veți trata așa cum trebuie tratat un cavaler. Vreau să-mi spui c-ai înțeles și asta.

— Da, Sir Able de Inimă Înflăcărată!

Tremurând, s-a ridicat ținându-se însă strâns cu ambele mâini de masa mică. Era fixată în podea, ca mai toate lucrurile din cabină.

— Te-nțeleg perfect, Sir Able de Inimă Înflăcărată!

— Dacă mâncarea nu e bună sau tu și echipajul tău vă bateți joc de mine pe la spate, am să-ncep să mai scad din cele trei monede de aur. O să decid cât și...

S-a auzit un ciocănit în ușa.

— Un moment! am strigat eu, după care m-am întors spre căpitan. Ești sigur c-ai înțeles ce ți-am zis în legătură cu deducerile pe care o să le fac?

— Am înțeles, Sir Able de Inimă Înflăcărată. Poți conta pe mine, Sir Able.

— Asta rămâne de văzut, i-am zis eu simțindu-mă mai rău ca niciodată și aproape pe punctul de a vărsa. Acum am să te dau afară de-aici. Adună-ți toate lucrurile – mă refer la haine și la chestiile personale. Dar lasă păturile. Odată ieșit, nimic nu te va împiedica să-ți aduni echipajul și să-i înarmezi cu bâte și cuțite.

A părut înfricoșat, iar eu m-am bucurat să văd asta.

— Ține minte însă! Nu va fi de-ajuns să le spui să sară pe mine. Va trebui s-o faci tu primul, am spus eu, după care am deschis ușa. Acum șterge-o!

După ce Pouk și Kerl mi-au adus bagajele, i-am dat și pe ei afară. A trebuit să-l împing pe Pouk, care voia să-mi spună ceva, apoi am tras zăvorul de metal. După aceea, am scos capul pe fereastră și am vomitat, iar după ce am terminat și m-am curățat, m-am simțit mai bine decât mă simțisem vreodată de când pusesem piciorul pe barca aia care se clătinase îngrozitor și care ne adusese la bordul *Neguțătorului din Miazănoapte*.

Înainte să continui, ar trebui să-ți spun multe lucruri despre bărci și despre corăbii (care sunt foarte diferite de bărci, deși eu nu prea înțelegeam pe atunci lucrul ăsta) și despre negoțul de-a lungul coastei, care e diferit de cel pe care-l faci când ajungi în largul mării. Dar adevărul este că nu știu prea multe despre lucrurile astea. *Neguțătorul din Miazănoapte* era o corabie mare pentru ei; doar cele mai mari

aveau trei catarge. Vara mergea spre vest, așa cum îi spunea și numele, și făcea negoț printre insulele de acolo. Iarna în schimb, naviga în lungul coastei Celidonului, făcând comerț pe acolo, astfel încât să se poată adăposti în cel mai apropiat port atunci când vremea se înrăutățea.

Osterlingii se aflau la est de noi și veneau în lungul coastei ca să ucidă și să fure. Ducele Indign încercase să-i oprească, dar ei îl omorâseră și-i dărmaseră castelul. Odată ce nu mai întâmpinaseră rezistență, prădaseră și arseseră cea mai mare parte din Irringsmouth.

Capitolul 17

LA ANCORĂ

A doua zi dimineată, nava se clătina în toate direcțiile, în mare măsură așa cum o făcuse toată noaptea și în ziua precedentă, dar odată ce m-am ridicat din pat (avusesem un coșmar și încercam să scap de el) am constatat că mă simțeam bine și că mi-era atât de foame, încât aș fi mâncat și paie. Privind pe fereastră, am văzut că ne aflam încă în port, iar zgomotele care mă treziseră indicau că pe punte era urcat ceva greu, care le dădea bătăi de cap marinariilor. Se auzeau pufnituri și scrâșneli și picioare desculțe alergând de colo-colo, dar mai ales o mulțime de strigăte. Și mai era și un scârțâit ciudat, pe care l-am pus pe seama vreunei păsări.

Se schimbase totuși ceva în bine: răsărise soarele, iar vântul sufla cu căldura aceea cu care o face adeseori toamna, îmbiindu-te parcă să ieși la o partidă de fotbal cu prietenii. M-am gândit atunci că, având brațele, picioarele și umerii pe care-i aveam, aș fi putut juca pentru orice echipă profesionistă. Apoi m-am îmbrăcat și mi-am încins la brâu cureaua buzduganului bizar pe care-l cumpărasem de la Mori. Prins la cingătoare, nu se deosebea de o spadă. Mi-am verificat arcul și tolba de săgeți. Păreau în regulă, dar am decis să le las în cabină pentru moment, laolaltă cu pelerina. Când aveam coșmaruri – și asta se întâmpla cam în fiecare noapte –, ele

se datorau mai ales firului pe care mi-l dăduse Parka. Se afla în cutia arcului, pe care o pusesem în cel mai îndepărtat colț al cabinei, dar se pare că nu era suficient de departe.

Pe punte erau descărcate lăzi, butoaie și cutii care fuseseră aduse la bord într-o barjă cu prova boantă, împinsă de patruzeci de vâslași. De catargul cel mai mare era fixat un fel de braț de care atârna o roată prin care trecea o sfoară. Când încărcătura era grea, scripetele făcea mai mult zgomot decât un stol de pescăruși care țipă și se vaită. Cu ajutorul dispozitivului, reușeau să ridice lăzile grele și, una câte una, să le treacă prin bocaport și să le așeze sub punte.

Kerl a venit în fugă, ducându-și mâna la beretă. Pòuk era chiar în spatele lui, iar când l-am văzut, mi-am adus aminte că-i datorez un gologan.

— Sper că nu te-a deranjat zgomotul, Sir Able, a zis Kerl ducându-și din nou mâna la beretă. Ne-am gândit că erai probabil treaz. Dar n-am vrut să te deranjăm. Ai vrea să iei micul dejun, domnule?

Priveam încă în jurul meu cu interes, dar am încuviințat din cap.

— Să aduc micul dejun în camera dumatăle, domnule?

Asta însemna că probabil nu trebuia să mănânc în cabină, sau cel puțin așa am înțeles eu, așa că am rămas puțin pe gânduri și am zis:

— Nu știu prea multe despre nave ca asta, meștere Kerl.

M-a aprobat cu o căutătură speriată.

— Mă refer la construcțiile astea mari de pe punte. Una e în față, iar cea din spate e... camera mea.

— Da, domnule, Sir Able. Ele sunt pentru luptă, dacă trebuie să luptăm. Aia e teuga, iar celălalt e tambuchiul.

— Și acoperișurile sunt drepte? Așa apar. Mi se părea că aș fi putut avea o priveliște destul de bună asupra navei și a portului de acolo de sus, unde aș fi fost în bătaia vântului și a soarelui.

— Da, domnule, s-a grăbit să mă aprobe Kerl. De acolo se cârmește nava, domnule. De unde se vede roata aia.

— Acolo ar trebui să stai și dumneata, domnule, mi-a zis Pouk, și nu aici jos.

— Condu-mă acolo. Vreau să văd.

Pouk a luat-o înainte, iar Kerl mergea chiar în spatele lui. După câțiva pași pe o scară îngustă am ajuns pe o punte înconjurată de pereți de lemn, care aveau niște firide drept-unghiulare destinate probabil arcașilor și sulitașilor. Chestia asta se numește parapet, iar zidul spart pe care-l văzusem în Irringsmouth avea și el asemenea deschizături, doar că acolo construcția era din piatră. Pe punte am văzut și cârma, în fața căreia era așezat un postament pe care se afla busola.

Tot acolo era și căpitanul, care bea bere și mânca ouă cu costiță, pâine proaspătă și o salată din ridichi și verdețuri. S-a ridicat politicos imediat ce m-a văzut și m-a salutat.

— Neața bună, Sir Able de Inimă Înflăcărată!

I-am zis și eu bună dimineța.

— Pot să-ți țin companie, căpitane? N-am luat micul dejun.

După ce mi-a spus că da, i-am zis lui Pouk:

— Trebuie să stăm de vorbă după ce mănânc. Ție ți-au dat de mâncare?

— Da, domnule, a zis el ducându-și mâna la beretă. Am halit.

— Atunci adu-mi un scaun, apoi du-te să vorbești cu bucătarul.

— Ia mâncarea mea, Sir Able, a intervenit căpitanul. E o plăcere pentru mine!

— Am s-aduc alta pentru domn' căpitan, s-a grăbit să zică Pouk, dacă-mi permiți, domnule. Doar c-o să mai dureze un pic fiindcă bucătarul va trebui să pornească din nou focul.

Nu foarte sigur de el însuși, căpitanul mi-a zis:

— Dacă ți-e foame, Sir Able de Inimă Înflăcărată, poate dorești să guști din asta. Îmi păstram salata pentru sfârșit,

Sir Able, iar de bucățile astea două din farfurie nici nu m-am atins.

I-am spus că puteam aștepta.

— Dacă vrei să rămâi singur, Sir Able de Inimă Înflăcărată...

Am dat din cap că nu.

— Am o mulțime de întrebări și vreau să ți le pun în timp ce-mi iau micul dejun, iar tu ți-l termini pe-al tău. Echipajul n-are nevoie de dumneata la treaba pe care-o fac acum?

— Să stivuiască încărcătura? a întrebat căpitanul clătind din cap. Meșterul Kerl poate să-i supravegheze la fel de bine ca mine.

— Dar ai o cabină mai frumoasă decât a lui. Sau, mă rog, aveai...

Căpitanul nu mi-a răspuns.

— Dumneata dai ordinele, iar Kerl face tot ceea ce-i poruncești. Dar ce poți dumneata să faci și el nu?

— Cu toată onestitatea, Sir Able de Inimă Înflăcărată, recunosc că se descurcă la tot ceea ce fac eu. Și o face chiar mulțumitor de bine. Eu sunt un navigator mai bun, dar și Kerl se descurcă. Mă gândesc uneori că eu sunt un negustor mai bun și că găsesc târguri mai avantajoase pentru noi. Nu cred că meșterul Kerl ar putea face cât profit fac eu, dar e un marinar de nădejde.

Întrebasem asta din cauza visului. Se făcea că mă aflu sub puntea principală. Era întuneric beznă, dar știam cumva că mama noastră de fapt nu murise, era acolo jos, legată și avea un căluș la gură ca să nu poată scoate niciun sunet. Iar dacă o găseam, puteam să o eliberez și să o aduc pe punte. Doar că acolo jos era și căpitanul, care avea în mâini o frânghie cu care dorea să mă sugrume. Se mișca foarte încet, încercând să mă prindă de la spate ca să-și arunce lațul în jurul gâtului meu. Și eu încercam să fac cât mai puțin zgomot cu putință, ca să nu știe exact unde eram. Doar că

mă împiedicam și mă loveam frecvent de obiectele aflate în întuneric.

Așa că m-am gândit cum ar fi fost să-l omor ca pe un tâlhar. Era atât de politicoș în dimineața aceea, încât cred că ghicise cât de aproape fusesem să-l ucid. Dar în realitate mă ura de moarte și știam că-și dorea cabina înapoi. Kerl nu mi-ar fi dat nici pe departe asemenea bătaie de cap și probabil c-ar fi putut să mă ducă la fel de bine la Forcetti.

În visul meu mai fusese cineva cu noi, acolo jos, cineva care nu se mișcase deloc și nici nu scosese vreun sunet; nu știam însă cine era.

Pouk s-a întors cu un scaun, pe care i l-a dat căpitanului.

— Mă duc să fac patul și să rânduiesc oleacă în cabina dumitale, dacă nu mai ai nevoie de mine acum, domnule.

I-am dat permisiunea, iar el a continuat:

— Ajunge doar să strigi, domnule, dacă ai nevoie de ceva. Eu sunt chiar dedesubt.

— E un servitor bun? m-a întrebat căpitanul.

Adevărul era că nu știam, dar i-am zis:

— Mi-a fost de folos oricum. Și-a petrecut cea mai mare parte a vieții pe fel de fel de nave, dacă e să-i dăm crezare. Dar noi când o să ridicăm ancora?

— Mâine noapte, odată cu fluxul, Sir Able de Inimă Înflăcărată, dacă îți e pe plac.

— Dar de ce nu astăzi?

— Trebuie să terminăm de încărcat. Vreau să zic, dacă ne dai permisiunea, Sir Able. Asta o să dureze azi și mâine, dacă totul se desfășoară în bună rânduială. Imediat ce am asigurat încărcătura în cală, vom ridica ancora.

Nu își reluase masa. Aștepta să fie adusă și mâncarea mea.

I-am zis că mă gândisem la chestiunea aia. Puteam pleca chiar atunci, fără să mai așteptăm fluxul?

A ridicat din umeri, apoi i-a lăsat să cadă.

— Asta mai depinde și de vânt, Sir Able. Dacă ne binecuvântează Ran, poate că am putea pleca. Dar eu nu pot prevedea cum o să sufle vântul. Știu însă când va veni fluxul și știu că el ne va duce până la mare, dacă-l lăsăm.

A așteptat să zică ceva, dar eu mă gândeam.

— Dacă vrei să plecăm mai devreme, o să plecăm, Sir Able de Inimă Înflăcărată. Dar te previn că riscul să ne împotmolim va fi destul de mare.

— În mod normal, n-ai face așa ceva.

Căpitanul a dat din cap.

— Atunci, să nu ne grăbim. Putem aștepta fluxul, așa cum spui. Cât timp va dura să ajungem la Forcetti?

— Asta depinde, iarăși, de vânt...

Chiar în momentul acela, bucătarul și ajutorul lui mi-au adus micul dejun. Nu știam prea multe pe atunci despre ce se mănâncă pe o navă, dar știam destule de la Pouk ca să constat că-mi dăduseră câte puțin din ce avuseseră la îndemână. După ce farfuriile au fost înghesuite pe masa mică, iar bucătarul și ajutorul lui au plecat la treaba lor, căpitanul mi-a zis:

— Dacă avem vânt favorabil, o să ajungem la Forcetti în două săptămâni, Sir Able de Inimă Înflăcărată. Dacă vântul e rău, mă rog, nu știu... o s-ajungem într-o lună, în două luni, niciodată...

Am zis că două săptămâni mi se părea al naibii de puțin și am așteptat să văd ce avea de zis.

— Putem naviga zi și noapte, mi-a explicat el, iar dacă vântul ne e prielnic, putem înainta cu viteza unui cal la galop. Doar că în timp ce un călăreț ar trebui să mănânce, să doarmă și să se odihnească, noi putem naviga ca și cum soarele ar fi sus pe cer.

Am început să mănânc.

— Apoi mai depinde și de felul în care mergem, Sir Able. Vrei să rămânem lângă țărm, ca să nu scăpăm uscatul din ochi niciodată?

— Îmi doresc să ajung cât de repede se poate, am zis eu după ce-am înghițit, dar nu mi-ar plăcea să ne asumăm riscuri prostești.

— Oamenii obișnuiți cu uscatul își doresc de obicei să nu piardă țărmul din ochi, mi-a explicat căpitanul, fiindcă nu înțeleg cum ne putem orienta în larg.

A chicotit, după care a continuat:

— Câteodată nu ne dăm nici noi seama. Dar, în general, o facem. Iar în larg e și mai sigur, și mai rapid. Osterlingii și furtunile reprezintă oriunde un pericol, dar pe coastă e mult mai rău.

Am dat din cap că înțeleg și i-am zis că văzusem Castelul Albastru.

— Exact. De obicei nu se depărtează de coastă și debarcă pe ici, pe colo. Locul pe care-l atacă este hotărât în funcție de câți sunt sau de cât de încrezători sunt. Vor carne, dar vor și aur, și uneori e greu de zis ce își doresc mai mult. Dacă văd o navă, o abordează și încearcă s-o cucerească. Dar există întotdeauna mai multă carne și mai mult aur pe mal decât în larg. Furtunile pot lovi și lângă coastă, și în larg, și pot distruge cu ușurință o corabie. Doar că o corabie e distrusă în general când e lovită de stânci.

— Mă îndoiesc c-aș fi de cine știe ce ajutor în timpul unei furtuni. Dar îi voi conduce pe oamenii tăi în luptă, dacă mă vor urma, am zis eu încredințat că nu avea să fie cazul. Marinarii sunt înarmați?

— În general cu lănci. Dar și cu topoare de abordaj, mi-a zis el.

Asta explica întrucâtva obiecțiile lui Pouk cu privire la toporul pe care dorisem să-l cumpăr.

Căpitanul și-a dres vocea.

— Fiindcă tot veni vorba despre arme, mi-am adus aminte că trebuie să te rog ceva, Sir Able de Inimă Înflăcărată. Nu ai încredere în mine, știu. Și nu-ți fac o vină din asta, dar poți să ai. Să lăsăm trecutul să fie trecut, dacă înțelegi ce vreau să zic.

I-am spus că asta era frumos din partea lui.

— Vom pleca mâine noapte. Pot să mă duc pe mal și să-mi cumpăr o altă spadă? S-ar putea să am nevoie de ea.

Ei bine, am vrut să spun nu. Dar știam că, la o adică, ar fi putut lua oricând un topor din acela de abordaj sau vreo altă armă. Așa că i-am permis să meargă.

Capitolul 18

SINGUR

După ce am inspectat tot vasul, m-am întors în cabina căpitanului. Pouk făcuse patul, frecase și apoi măturase podeaua și, când am intrat eu, despacheta lucrurile pe care le cumpărasem din port și le așeza în cufere și în dulapuri. Am scos moneda pe care i-o promisesem și am mai adăugat una, spunându-i că le merita cu prisosință. Merita chiar mai mult, ca să fiu sincer.

— Mulțam, Sir Able. Mulțam, domnule.

S-a înclinat atingându-și bereta, gest pe care aveam să-l văd de nenumărate ori, deși pe vremea aia nu știam asta.

— Nu trebuie să-mi dai mai mult de un gologan, domnule. O să-i iau însă, dacă vrei să mi-i dai. Dar o să ți-i dau înapoi dacă vei avea nevoie de ei, domnule.

— Banii sunt ai tăi. Cum ți-am spus, i-ai câștigat cu prisosință. Ai putea să prinzi un loc pe barca pe care o descarcă acum marinarii și să te întorci în port, dar dacă vrei s-o faci, ar fi bine să te grăbești. Marinarii aproape au terminat.

Pouk a făcut semn că nu.

— Rămân aici, domnule, cu dumneata. Oricum eram în căutarea unei corăbii când m-ai pescuit pe chei. Am aruncat undița, dacă înțelegi...

— Ai de gând să mergi și tu cu nava asta? l-am întrebat eu și m-am așezat pe pat.

— Da, domnule. Ca servitorul dumitale, domnule.

Văzând cum îl priveam, a adăugat:

— Ai nevoie de cineva care să aibă grijă de dumneata, domnule. Ești cel mai bun om pe care l-am văzut vreodată. Și deștept și sunt sigur că știi o grămadă de lucruri din cărți. Doar că uneori ești cam credul, domnule. Am văzut eu când ne echipam. Te-ar fi jumulit și ai fi plătit de douăzeci de ori cât face. Așa că ai nevoie de cineva rău, de cineva care știe cum stau lucrurile.

Asta m-a enervat. Nu eram supărat pe Pouk – de obicei era foarte greu să fii supărat pe Pouk –, ci pe oameni și pe lumea în care fiecare încerca să înșele pe fiecare. Poate că simțeam asta din cauză că fusesem în Aelfrice; nu știu.

— Nu cu multă vreme în urmă eram doar un puști, i-am zis lui Pouk. N-a trecut multă vreme de atunci și, în multe privințe, încă sunt un băiețandru.

— Bineînțeles, domnule. Eu sunt cel de care ai nevoie, domnule. Nu-s rău, așa ca alții, dar îs destul de rău. Pune-mă la încercare și-o să vezi.

— Cât despre cărți, să știi c-am răsfoit câteva când eram în Irringsmouth, dar scrisul mi s-a părut a fi doar o mângăleală. Nu pot citi mai bine decât tine, Pouk.

— Dar știi ce e în ele, domnule, și asta contează de fapt.

— Mă îndoiesc, am zis eu oftând adânc. Știu încă asta: n-am nevoie de un servitor și chiar dac-aș avea, nu-mi pot permite să-l plătesc cu un gologan pe zi.

— Ei, asta-i bună, domnule! Un gologan? Păi asta-i leafa unui marinar pe-o lună, sau a unui grăjdar sau... aproape a oricui.

L-am refuzat folosind cel mai ferm ton de care eram în stare.

— Așa că io-s aranjat pentru două luni. Și după aia pot să mai stau două. Numai că nu vreau plată, domnule.

A pus apoi pe masă cele două monede.

— Lăsa-mă să rămân și o să-mi port singur de grijă. Oricum mi-am amestecat bagajele printre ale dumitale și n-ai zis nimic.

Eram îngrijorat pentru aurul meu, cel din săculețul care îmi atârna la cingătoare și cel din săculețul vechi, pe care îl purtam la gât pe sub haină. I-am spus că nu va putea să doarmă în cabină cu mine și că nu aveam să mă răzgândesc.

A rânjit triumfător.

— Păi, nici nu voiam, domnule. Pot să dorm în fața ușii, ca noaptea trecută. Așa n-o să poată intra nimeni fără să mă trezească.

— Pe puntea de lemn?

Dormisem de multe ori pe piei de animale și pe frunze moarte, dar nu-mi puteam imagina cum puteau Pouk și alții să doarmă pe scândurile goale.

— Pe punte, domnule? Ba se poate dormi, domnule. Am dormit așa de nenumărate ori.

— Cavalerii dorm uneori în armură, i-am zis. Ce faci tu – ce fac marinarii – trebuie să fie mai greu. Dar ce-o să faci când o să plouă?

— Ușa are un soi de acoperiș, domnule. Poate că n-ai observat, dar este. De-aia e acolo, iar eu am și-o bucată de pânză cu care să mă-nvelesc.

— Și-o să mă slujești pe gratis? Te previn, Pouk, n-am să-ți dau nimic.

— Da, domnule. Ai văzut doar gologanii, domnule. Ia-i dumneata. N-am să suflu o vorbuliță.

— Am spus că n-am să te plătesc, nu că intenționez să te jefuiesc. Banii sunt ai tăi acum.

Pe urmă m-am gândit la tâlharii pe care-i omorâsem, la coliba lui Berthold Viteazul și la alte lucruri; apoi am zis:

— Pouk, eu cred că un cavaler adevărat trebuie să respecte proprietatea celorlalți, dacă au dobândit-o cinstit. Dacă ar

vrea cineva să mă jefuiască, m-aș lupta cu el și aș putea chiar să-l omor. Dar cum aș putea s-o fac dacă eu însumi aș fi hoț?

— Cre' că ai dreptate, domnule. Ai dreptate mereu, aproape...

— Așa că ia banii și pune-i bine. Îți jur că dacă-i mai lași pe masă, o să ți-i iau.

A ezitat, apoi i-a luat în mână.

— Au încercat să mă bage în echipa de căutare, domnule. Secundul a vrut, domnule. Îl cheamă Nur.

— Ce echipă de căutare?

— Caută prin navă, domnule. Habar n-am dacă-au găsit ceva.

Credeam că știam ce căutau, cu toate astea l-am întrebat.

— Un câine, domnule.

Văzându-mi fața, Pouk a dat înapoi.

— Doar un câine mare, domnule. Omul de cart l-a văzut înotând până la navă și apoi urcând la bord. Asta a fost noaptea trecută, domnule.

— Și nu știi dacă l-au găsit...

— Nu, domnule. Cum am zis, secundul mă tot bătea la cap să-i ajut să caute, da' eu aveam treabă să mut lucrurile căpitanului, ca să le aduc aici pe-ale dumitale. Mâncarea-i în cufărul ăla, domnule, iar berea e în colț acolo, iar...

— Stai un pic, am zis eu ridicând mâna.

— Da, domnule. Vreau doar să spun că ăsta-i un alt motiv pentru care ai nevoie de mine, domnule. Echipajul o să vină să ciupească de pe-aici, domnule, când nu ești în cabină, domnule. Mai ales din haleală. Doar că eu o să fiu aici, așa că n-o să poată.

— Și tu n-ai să ciupești? am întrebat eu încercând să zâmbesc.

— Ba bineînțeles că da, a răspuns Pouk părând șocat. Dar să hrănești unul nu-i același lucru cum e să hrănești douăzeci de mateloți.

— Cred că ai dreptate. Și s-ar putea să mai descoperi și că poți fura mult mai puțin decât crezi. N-au găsit câinele, Pouk, știi asta. Dar vreau să-i întrebî despre el. Găsește-l pe Nur ăsta și spune-i că vreau să știu.

— Da, domnule. Doar că mă muncește o întrebare, domnule. Când eram pe mal și ai văzut câinele ăla mare, domnule, ai...

— Las-o baltă.

Mă simțeam obosit și voiam să fiu singur, fie doar și pentru un minut sau două.

— Du-te și întreabă-l pe secundul Nur, așa cum ți-am poruncit, apoi vino să-mi spui ce răspuns ți-a dat.

După ce a plecat Pouk, am scos buzduganul pe care-l cumpărasem în Irringsmouth și l-am privit cu atenție. Cele patru colțuri ale lamei erau ascuțite ca un ciob de sticlă. Vârful era forjat în forma unui diamant pe care cineva îl pictase în roșu. M-am gândit să-l ascut, ca pe vârful unei lănci, așa că am ieșit pe punte și m-am adresat primului marinar care mi-a ieșit în cale. Mi-a zis că tâmplarul ar fi putut avea o pilă și l-am trimis s-o împrumute. Mi-a adus-o, dar când am încercat să ascut capătul lamei am văzut că pila nici măcar nu reușea să zgârie metalul; așa că mi-am zis că, dacă ascuteam buzduganul, ar fi semănat prea mult cu o spadă. Disiri avea să-mi aducă o spadă, credeam eu, pentru că nu aveam; iar în momentul acela urma s-o revăd și pe ea. Așa că am renunțat să-mi ascut vârful buzduganului.

După aceea am baricadat ușa, mi-am scos aurul și mi-am stivuit monedele pe masă, întrebându-mă ce dorise să-mi spună Pouk atunci când îl întrerupsesem. Că bravul cavaler Sir Able pălise când văzuse un mastif corcit? Că începuse să tremure de parcă văzuse o stafie?

Silueta mare și întunecată pe care o văzusem când Gilf îi ucisese pe tâlhari, un câine la fel de mare cât un cal, cu bale curgându-i din bot și colți pe jumătate cât brațul meu,

fusesse câinele lui Valfather. Unul dintre câinii lui Valfather, fiindcă avea o haită întreagă. Nouă sau zece? Cincizeci sau o sută? Am început să mă gândesc la Valfather. Cum era, cum ar fi putut fi, dacă avea câini ca acela? Încă doream să ajung la castelul lui din cer. Din Cerr. Era o nebunie, dar asta voiam. Voiam să ajung acolo și să o iau pe Disiri cu mine.

Și încă mai vreau.

Pe urmă, m-am uitat la monedele mele. Le-am numărat și le-am privit cu atenție, comparându-le. Erau piese de aur, iar când le-am terminat de examinat aveam certitudinea că erau autentice. Când am împărțit banii, îi dădusem Ulfei și tatălui ei toate monedele de cupru și de alamă și tot argintul. Le mai dădusem și toate monedele străine, iar printre acelea multe erau de aur. Eu păstrasem monedele de aur, și nu-mi părea rău că făcusem asta.

Unele erau puțin uzate, dar cele mai multe erau noi sau aproape noi. Am luat una nouă și m-am dus cu ea la fereastră, ca s-o pot vedea mai bine în lumina soarelui. Pe o parte era imaginea unui buzdugan, nu ca al meu, ci unul mai elegant, prevăzut cu o coroană. Pe cealaltă față era chipul regelui văzut din profil, la fel ca pe monedele noastre de douăzeci și cinci de cenți. Sub chipul lui scria ceva, probabil numele, dar nu puteam citi. Pentru mine, literele alea erau doar un șir de semne. M-am uitat la rege și am încercat să-mi imaginez ce fel de om era, fiindcă știam că, deși aveam să lucrez pentru ducele Marder, el i se supunea regelui. Era tânăr și frumos, însă arăta dur și părea să aibă un aer cumva încăpățânat, ca și cum ar fi făcut doar ce dorea, iar dacă nu-ți convenea, era mai bine să nu-i stai în cale și să-ți ții gura. La un moment dat, Pouk a ciocănit în ușă. Mi-am strâns aurul și l-am poftit să intre. Mi-a zis că nu găsiseră câinele, iar secundul a spus că probabil sărise de pe navă sau că omul de cart avusese vedenii.

— E câinele dumitale, nu-i așa, domnule?

I-am spus că nu și că era doar un câine de care aveam grijă pentru altcineva. Nu m-am simțit prea bine mințind și n-am putut suporta povara asta prea multă vreme, așa că a trebuit să-l chem înapoi pe Pouk și să-i zic:

— Ai avut dreptate, Pouk, chiar e câinele meu și sunt destul de sigur că e încă pe navă. N-am să-ți zic să-l cauți. Dacă nu l-au găsit ei, nici tu n-o să-l găsești. Dar vreau să pui o găleată de apă proaspătă în cală într-un loc în care să n-o dibuiască nimeni prea curând.

Mi-a zis că o s-o facă și a plecat să-și îndeplinească sarcina.

Cam asta e tot despre ziua respectivă, poate cu excepția faptului că am rămas la bord tot timpul fiindcă eram sigur că, imediat ce aş fi coborât, căpitanul ar fi poruncit marinarilor să ridice ancora. În ziua aceea și în următoarea am învățat câteva lucruri despre nave și despre munca marinarilor, în mare parte uitându-mă la ei. Dar și întrebându-i pe Pouk și pe Kerl tot felul de lucruri.

A doua zi, la două ore după ce s-a înnoptat, am ridicat ancora așa cum îmi zisese căpitanul. Din cabina mea, am privit luminile din Irringsmouth pâlind în spatele nostru până când n-a mai rămas decât marea întunecată și unsuroasă. Curând aveam s-o înțeleg mai bine decât îi înțelesesem vreodată pe oameni; dar nu știam asta în momentul acela. Apoi am început să iubesc marea – era ceva frumos și periculos și înșelător, ca Disiri.

După ce am pornit în larg, am rămas pur și simplu în cabină. Poate că am scos Sfărâmătorul de Săbii din nou... nu-mi amintesc. Oricum nu l-aș fi putut vedea prea bine pentru că-mi țineam cabina în întuneric așteptând ceea ce credeam că avea să vină.

Într-un târziu, m-am gândit că, deși în cabină nu erau nici computer, nici televizor, nici reviste, nici cărți ca să citesc,

aveam pene în sertarul biroului, hârtie și cerneală. Mi-aș fi putut face notițe sau liste sau orice altceva.

Așa că am aprins una dintre lămpi, am scos instrumentele de scris din sertar și am început să aștern pe hârtie cele mai importante lucruri care mi se întâmplaseră, cum ar fi portocalul spinos din grădină, Parka și viziunea cavalerului care dispăruse în castelul în ruine. Am scris despre toate până la momentul în care m-a părăsit Disiri și i-am găsit pe Disira și pe Ossar. Atunci m-am gândit să renunț.

Doar că s-a mai întâmplat un lucru. Când am luat lista pe care o făcusem, încercând s-o mototolesc și s-o arunc pe fereastră, m-am uitat la ea. Și dintr-odată am văzut că nu era scrisă așa cum învățasem la școală. Erau litere aelfe. Nu știam că puteam să scriu în aelfă, dar o făcusem și, mai mult, puteam și să citesc.

Capitolul 19

MAGAZIA DE FRÂNGHII

Acum cred că o să te supăr. Știu că am s-o fac, nu-mi place, dar trebuie să-ți spun. N-am să-ți povestesc despre lupta cu pirații Osterlingi. E încă dureros și ar fi și mai dureros dacă ar trebui să scriu totul despre ea. Așa că n-am s-o fac. Important e că s-a întâmplat și ai aflat deja asta. Părăsisem portul abia de vreo trei zile.

Celălalt lucru important e că am fost înjunghiat. Îmi cum-părasem o cămașă de zale și un coif din Irringsmouth și le purtam. Cămașa nu era potrivită pentru un cavaler. Avea mâneci scurte și abia dacă-mi cobora mai jos de talie; eu eram însă mândru de ea, iar în timp ce echipajul se pregătea de luptă, mi-am pus-o, după care mi-am așezat pe cap și coiful. Când am fost înjunghiat, am crezut că lama se strecurase pe sub ea. Doar că nu fusese așa. Trecuse pur și simplu prin zale. Am văzut asta mai târziu.

Într-o noapte, în timp ce mă aflam jos în magazia de frânghii și ei credeau că aveam să mor, am visat lupta de la început și căutam continuu o mitralieră pe care o pierdusem. Iar adevărul e că-mi aduc aminte mai bine visul decât ce s-a întâmplat în realitate și se prea poate ca unele părți să fie amestecate. Nu știu.

Înaintam pe cât de repede se putea, cu vele suplimentare întinse cu ajutorul unor prăjini legate de parapeti, iar corabia spinteca marea, lăsând în urmă o dâră ca de frișcă, dacă

înțelegi ce vreau să spun. Osterlingii vâsleau însă din greu și aveau o navă foarte îngustă cu patru catarge, cel din față fiind foarte înclinat înainte. Trebuie să fi avut cel puțin două sute de oameni la vâsle. Pe furtună, am fi putut scăpa de ei; știu asta acum. Dar marea era calmă, bătea doar o briză blândă, așa că nu aveam nicio șansă.

L-am întrebat pe Kerl ce doreau de la noi, iar el mi-a explicat:

— Vor să te gătească și să te mănânce.

Asta a fost doar în vis, sunt destul de sigur, însă oricum asta era adevărul. Ne voiau pe toți, fiindcă așa merg lucrurile pe aici. Devii cea ce mănânci și cu cât ești mai aproape de ceea ce mănânci, cu atât începi să-i semeni mai tare, dacă înțelegi ce vreau să spun. Uite, de pildă, Scaur și Sha. Ei au mâncat o mulțime de pești, dar asta nu i-a făcut să devină pești, ci doar iuți și grațioși și cunoscători a tot ceea ce trebuie știut despre mare. Nu se plâneau niciodată că le sunt mâinile reci și nu încercau să le încălzească în fața focului. Dar când te atingeau, mâinile le erau reci ca apa de mare. Căprioarele sunt mai aproape de noi decât peștii și, dacă mănânci multe, începi să miroși mai bine, iar auzul îți devine mai ascuțit. Ba poți chiar să alergi mai repede. Așa merg lucrurile și uneori cred că trebuie să fie ceva în sânge, pentru că atunci când am băut sângele lui Baki, m-am vindecat foarte repede, în doar o zi și ceva și, în anumite privințe, am devenit mai degrabă Aelf. Cred că încă sunt așa.

Asta nu se întâmplase deocamdată. În momentul despre care-ți spun acum contau doar Osterlingii. Sunt oameni, doar că nu precum oamenii obișnuiți, mai ales cei de rând. Caanul și prințesa și ceilalți ca ei sunt destul de umani pentru că primesc tot ce-și doresc. Însă Osterlingii mai comuni au fețe precum craniile descărnate, cu ochi oribili, cu care te privesc de parcă ar vrea să te sfredească.

Acum am să spun ceva ce probabil că n-ar trebui să spun. Sunt și foarte slabi. Poți să le numeri coastele și să le vezi toate oscioarele pe sub piele. În America, ne plăcea ca oamenii să fie slabi și toate fetele pe care le cunosc încercau mereu să slăbească. La vest de munți nu e așa și cred că e din cauza Osterlingilor. Bărbații trebuie să aibă mușchi și umeri lați, brațe mari și groase, la fel ca picioarele, cam cum arată jucătorii de fotbal (n-ar trebui să avem și capete tari precum căștile, dar destul de des cam așa se întâmplă). Femeile trebuie să aibă sâni mari și rotunzi, ca două grepfruturi, coapse arcuite și multă carne pe brațe și pe picioare. Idnn nu era așa și se poate ca asta să fi fost motivul pentru care era încă nemăritată. Gaynor, în schimb, mă făcea mereu să mă gândesc c-ar fi putut să mai piardă vreo zece kilograme, doar că nu reușeam să mă hotărăsc care părți ale trupului ei le-aș fi dorit mai mici.

Cam așa arată cei mai mulți oameni din Celidon, locul în care ne aflasem înainte să ajungem în larg, iar asta îi făcea pe Osterlingi să vrea și mai mult să ne ucidă. Adevărul era însă (și nu știam asta atunci) că ar fi omorât și-ar fi mâncat aproape orice: cai și câini, șobolani și pisici.

Plasa pe care o pregăteau marinarii pentru luptă era făcută din frânghii groase, menite să-i împiedice pe Osterlingi să se urce pe navă. Era o idee bună, fiindcă frânghiile erau greu de tăiat, iar prin găuri puteam trage cu arcul, așa cum s-a și întâmplat. Dar ușor-ușor frânghiile puteau fi tăiate, ceea ce Osterlingii au făcut, deci o plasă din lanțuri ar fi fost mai bună.

În vis, l-am putut vedea pe cel care m-a înjunghiat. Am văzut lama pumnalului venind către mine și tot restul.

După ce am fost înjunghiat, am zăcut pe puntea corabiei Osterlingilor și am sângerat și am tot sângerat și, după multă vreme, a venit căpitanul nostru, târându-și picioarele, iar

când a ajuns în dreptul meu mi-a tras un picior în față. Dar nu cred că lucrul ăsta chiar s-a întâmplat.

M-am trezit și fața nu-mi fusese lovită. Era Pouk, și pentru un minut nu mi-am dat seama unde mă aflam (am crezut că eram acasă, în dormitor) și nici cine era Pouk. Știi cum e, uneori, când cineva te trezește în timp ce visezi.

— Sunt eu, domnule, Pouk Ochirău. Ți-am adus niște apă. M-am gândit că ai nevoie.

Am luat-o. Era felul ăla de recipient din lemn căreia i se spune căniță.

— Nu e o apă prea bună, domnule, dar poți s-o bei. Eu o beau. Ți-au dat ceva de mâncare, domnule?

Îmi era greu să-mi amintesc. În cele din urmă, am spus:

— Nu prea cred. Am dormit mai tot timpul. Am visat.

Undeva, în adâncul minții, încercam să-mi dau seama cum se transformase patul meu moale într-un colac mare de frânghie.

— Bănuiam eu. O să-ncerc să-ți aduc ceva, domnule. Bucătarul o să-mi dea ceva, dacă va ști că e pentru dumneata.

Era atât de întuneric în locul în care mă aflam, încât abia reușeam să disting fața lui Pouk. Atunci l-am întrebat unde eram, iar el mi-a zis:

— Căpitanul a vrut să te omoare, domnule, doar că noi nu l-am lăsat. Ne-am fi răsculat, domnule, dac-ar fi încercat. Da' așa avea de gând, domnule. A venit până în locul în care erai căzut și și-a ridicat spada, domnule. Și am simțit cum chestia asta s-a răspândit ca un freamăt pe toată nava; oamenii care stăteau pe jos s-au ridicat, ducându-și mâna la topoare, cuțite și lănci. Așa că n-a putut, domnule, nu atunci. I-a pus pe unii să te care aici jos, domnule, și pe Nur să-i supravegheze. Acum trebuie să plec, domnule, înainte să se prindă că am șters-o.

Pouk a devenit alt vis. L-am auzit spunând:

— O să-ți aduc ceva. O să-ți aduc.

Dar Osterlingii ne ajungeau din urmă, cu nava lor neagră și îngustă ce sălta pe mare.

* * *

A venit un prieten și m-a lins pe față.

* * *

Data următoare când m-am trezit, eram din nou eu însumi. Eram mic și m-am speriat când am văzut cât de slăbit eram. În magazia de frânghii era umezeală; rana mă ardea, dar am tremurat acolo ore întregi.

* * *

— Iaca, aici, Sir Able. Mâncare de găluște, domnule.

Am privit în sus în direcția vocii pe care n-o recunoșteam. Era prea întuneric pentru a-i vedea fața, dar am auzit un clinchet de metal și am simțit un miros îmbietor. În secunda următoare, blidul a ajuns sub nasul meu, iar găluștele erau crocante la exterior și moi în interior, pline de arome și de grăsime. Minunate. Am mestecat îndelung, încercând din răputeri să nu înghit fără să mestec. După ce-am terminat de mâncat, l-am întrebat cine e.

— Bucătarul, domnule. Hordsvin e numele meu. Am luptat lângă matale cu satârul, Sir Able. Cu șorțu' pe mine și l-am murdărit, dar nu de sânge de porc. Și ajutorul meu s-a luptat, domnule. Surt îl cheamă. Acum stă de pază ca să nu mă prindă cineva. Are cuțitul meu ăla mare.

Am simțit cum îmi împinge ceva cald în pumn. L-am luat, am mușcat prea mult și m-am înecat.

— Bea asta, domnule. A venit omul matale, Sir Able, da' mi-a fost frică să n-o halească el. Așa că le-am adus eu, domnule. Astea-s specialitatea mea, Sir Able, domnule. O să las tigaia ici-șă cu capacu' pus, ca să n-ajungă șobolani la ele.

După asta, mi-am raționalizat hrana și am început să mă gândesc la ce aveam de făcut.

* * *

Când a venit din nou Pouk, i-am spus la ce mă gândisem, dar el a zis:

— Nu te poți lupta cu el, domnule. O să te omoare, iar noi îl vom omorî pe el, dar asta n-o s-aducă nimic bun. Așa că mai așteaptă, domnule, până te mai întremezi.

— Și dacă o să fiu și mai slăbit? O să fac pace, dacă pot, dar dacă nu putem să ne strângem mâna, o să-i rup gâtul. Chiar a vrut să mă omoare?

— Da, domnule, a zis Pouk rușinat. Trebuia să-l fi omorât atunci, dar n-am făcut-o. Dumneata l-ai fi omorât fără să te gândești la urmări. Doar că eu nu sunt ca dumneata, domnule, și știu asta.

— Nici eu nu-s ca tine. Nu-s marinar. Ajută-mă să mă ridic.

— Ești prea slăbit, domnule.

— Știu.

Simțeam că ar fi trebuit să fiu furios, dar nu eram.

— De asta te-am rugat să mă ajuți.

M-a apucat de mâini și m-a tras în sus.

— Sunt cavaler, i-am zis. Noi luptăm și când suntem slăbiți.

— Ce e asta, domnule? am auzit vocea lui Pouk de parcă s-ar fi aflat la milioane de mile depărtare.

I-am spus că nu-i puteam explica, nu mai aveam destul timp. Am încercat să pășesc și am căzut.

După asta m-am trezit în pat, a venit o asistentă și mi-a spus că mă luptasem cu teroriștii și toată lumea era atât de mândră de mine... Iar în spital cu mine era și un câine. De-asta și venise acolo, să mă întrebe dacă nu cumva îl văzusem.

Capitolul 20

SFĂRÂMĂTORUL DE SĂBII

De afară se auzeau strigăte, în timp ce eu eram încă în magazia de frânghii. S-a deschis ușa și în cadrul ei a apărut un marinar.

— Căpitanul, Sir Able. N-ai de ce să te îngrijorezi, domnule. Stăm noi de pază și nu-l lăsăm înăuntru.

I-am spus că voiam să vorbesc cu căpitanul, dar ușa se închisese deja.

Apoi s-a lăsat din nou liniștea. Nu se mai auzeau decât scârțâitul scândurilor și valurile care loveau molcom coca navei, lucruri pe care le auzeam de atâta vreme, încât aproape că nu le mai auzeam deloc.

Aveam o pătură și o sticlă de brandy. Pătura era una dintr-ale mele, așa-mi spusese Pouk, iar băutura o ciupise el din rezerva personală a căpitanului. Băusem ceva, dar mă făcuse al naibii de confuz, așa că am jurat că nu aveam să mai beau niciodată.

* * *

— Sunt doar un copil, i-am spus lui Pouk printre înghițituri.

N-a înțeles „copil“, așa că i-am explicat:

— Un băiețel care a devenit bărbat după o noapte petrecută cu o femeie.

— Înțeleg, să trăiți. Și io m-am simțit la fel de multe ori. Acum e momentul să mă opresc și să-ți mărturisesc că lucrul ăsta mi s-a întâmplat mereu. Am încercat să povestesc altor bărbați despre întâlnirea cu Disiri și cum m-a schimbat ea. Iar ei mi-au spus că același lucru li s-a întâmplat și lor. Doar că eu nu cred că li s-a întâmplat cu adevărat. Așa au simțit. Și eu am simțit, dar eu am simțit fiindcă mie chiar mi s-a-ntâmpat. Sunt convins însă că și ei ar spune același lucru.

— Doar un băiețel, i-am spus lui Pouk. Un băiețel care a crezut că e un mândru cavaler.

— N-am văzut niciodată un om mai curajos decât dumneata, domnule, a zis Pouk pe un ton care arăta că ar fi fost gata să se lupte cu oricine l-ar fi contrazis. Păi, când Osterlingii au trecut de plasă, cine s-a dus după ei?

M-am oprit din mâncat încercând să mă gândesc la întrebarea aia.

— Câinele, desigur! Câinele pe care Nur nu l-a putut găsi.

— Nu, domnule! Dumneata ai fost. Noi,ăștilalți, am venit în urmă și nici n-am fi sărit la luptă dacă nu te-ai fi dus dumneata. Osterlingilor nici prin gând nu le-a trecut că avem un cavaler la bord. Așa că i-am pus pe fugă într-o clipită. Când te-ai prăbușit, ei fugeau deja.

Mi-a trebuit ceva vreme, dar mi-am amintit și am dat din cap.

— Țin minte. Sau cel puțin, așa mi se pare. Aveam dușmani în față și în ambele părți. Îi loveam cu buzduganul pe care l-am cumpărat de la Mori. Dar unde este, fiindcă veni vorba? Știi ce s-a-ntâmpat cu el?

— Probabil l-a luat căpitanul, domnule.

— Află, dacă poți. Aș vrea să-l recuperez, i-am zis eu, după care m-am oprit o vreme ca să mănânc și să mă scarpin în cap. Am nevoie de ceva pentru mâna stângă, Pouk. Un

scut sau măcar un băț cu care să pot să parez loviturile. A trebuit s-o fac cu buzduganul.

— Am înțeles, domnule. O să mă uit eu după ceva.

— Atunci uită-te și după arcul și tolba mea cu săgeți, dacă tot ești pus pe căutat. Și caută și câinele. Mai este cumva la bord?

— Wyt l-a văzut aseară, domnule. Cică era tare slab și saliva de parc-ar fi vrut să-l mănânce.

— Bine măcar că nu l-a prins căpitanul.

— Că veni vorba de căpitan, a zis Pouk tușind. O să încerc, domnule, fiindcă probabil armele sunt la el. Vorbind însă de el, am aflat ce plănuiește, domnule. I-a spus lui Mate, iar Mate i-a spus secundului și Njors i-a auzit și mi-a zis mie. Când ajungem în port, domnule, va plăti echipajul și-i va lăsa pe marinari să plece la țarm. El crede că toată lumea va pleca, domnule. Doar că eu n-o s-o fac. El și Mate o să vină aici să-ți facă de petrecanie, dar eu voi fi cu dumneata.

— Nu. N-am de gând să-i aștept. Cât mai este până ajungem în port?

— Eu nu-s navigator, domnule, a zis Pouk ridicând din umeri. Poa' să fie cinci zile. Poa' să fie zece.

— Forcetti?

— Nu, domnule, Yens, domnule. Asta e ce-am auzit. Dacă ai terminat de mâncat, domnule...

— Nu.

M-am ridicat în picioare fără ajutor și fără mari eforturi.

— Dă-mi aia înapoi. Am terminat de mâncat, dar mai am ceva treabă cu carnea asta fiartă pe care mi-ai adus-o.

— În locul dumitale n-aș vorbi așa de tare, domnule. Ne-ar putea auzi căpitanul.

Nu-mi dădusem seama că ridicasem glasul, însă am vorbit și mai tare.

— M-am tot străduit să fac liniște, așa cum mi-ai zis, dar la ce bun? Căpitanul și-a făcut planurile. Trebuie să-l opresc

să le ducă la îndeplinire. Am nevoie de arcul meu, de îndată ce reușești să pui mâna pe el. Arcul și coarda, – coarda e foarte importantă. Și de tolă am nevoie, și de cât de multe săgeți, dacă găsești vreuna.

— Am înțeles, să trăiți, domnule.

Am deschis ușa magaziei.

— Gylf! am strigat eu tare, dar se pare că nu îndeajuns de tare. *Gylf! Aici, Gylf!*

— Domnule, cine e...?

— Câinele meu. Chiar e câinele meu, Pouk, până când fostul lui stăpân o să-l vrea înapoi. Nu l-am vrut fiindcă mi-era frică de el. Am încercat să scap de el la vadul râului Irring. L-am făcut să plece și i-am zis să nu se mai întoarcă niciodată la mine, am zis trăgând aer în piept. M-a durut, dar am făcut-o.

— *Gylf! Aici, Gylf!*

Cred că Pouk ar fi rupt-o la fugă dacă nu l-aș fi înșăcat.

— Am crezut că l-am speriat când tu și eu ne-am îmbarcat pe vasul ăsta.

N-am mai zis nimic și-am început să fluier.

— E noapte, nu-i așa? am spus în cele din urmă. De aia e atât de întuneric aici. Nu se strecoară nicio rază de lumină.

— Da, domnule.

— O să vorbesc mâine cu căpitanul, după ce-și ia micul dejun. Îi datorez măcar asta. Poți să-i spui asta, dacă vrei.

Am auzit râcâitul unor gheare boante în cală și am luat capacul tigăii în care Pouk îmi adusese de mâncare, după care am așezat vasul pe jos pentru Gylf.

* * *

Cunoșteam bine cabina aceea și știam că nu aveai cum să închizi ușa dacă nu erai înăuntru. În cazul în care căpitanul mâncase înăuntru, plănuiam să dau buzna când ajutorul

lui Hordsvin intra ca să strângă tacâmurile; doar că nu s-a întâmplat așa. Căpitanul a mâncat pe tambuchi, exact așa cum mă așteptam, iar Gylf și cu mine am ieșit pur și simplu din cală și am intrat în cabină de parcă ne-ar fi aparținut. Ceea ce, într-un fel, era adevărat.

Imediat ce am intrat, am găsit buzduganul pe care-l cum-părasem din Irringsmouth. Căpitanul a deschis ușa, ne-a văzut, a strigat după Kerl și apoi (probabil din cauza faptului că stăteam pe scaun și nu-mi văzuse buzduganul) a închis ușa și s-a așezat în fața ei. Spada îi era sub saltea, ca și înainte. O găsisem deja, dar o lăsasem acolo. L-aș fi putut împiedica fără probleme să ajungă la ea, însă n-am făcut-o. Când a luat spada, l-am întrebat:

— N-ai încredere în Kerl?

Căpitanul m-a privit fără să spună nimic. I-am spus lui Gylf să iasă la vedere, iar câinele mi-a dat ascultare. Stătuse într-un colț întunecos și a ieșit de acolo ca un fum maroniu, doar că era solid și mârâia, arătându-și dinții.

— Te pot omorî, dacă vreau, i-am spus căpitanului. Te-am înfrânt înainte și te voi înfrânge din nou. Gylf te-ar putea omorî singur, iar împotriva amândurora chiar că n-ai avea nicio șansă. Corabia asta e a ta? Așa mi-au spus niște marinari.

— Doar jumătate.

— Bine. N-o vreau. N-am vrut-o niciodată. Și nici nu doresc să te omor.

M-am ridicat și mi-am întins mâna spre el.

— Lasă spada deoparte. Nu cred că vom putea fi prieteni vreodată, dar nu trebuie să fim nici dușmani.

A stat acolo nemișcat, uitându-se la mine vreo jumătate de minut. Pe urmă și-a pus spada pe pat și s-a așezat lângă ea.

— Sper că n-ai nimic împotriva că mă așez în propria mea cabină.

— E cabina mea, i-am zis, dar numai până când debarc la Forcetti.

— M-am așezat ca să poți să stai și tu. Haide! Rana aia n-avea cum să se fi vindecat deja.

— Îmi vreau arcul și banii. Cineva mi-a spus că sunt la tine, dar era prea speriat ca să intre aici și să mi-i aducă. Așa că am venit eu însumi. Spada aia e a ta și mai ai probabil și niște bani care-ți aparțin. Adu-i aici și dă-mi partea mea. Nu doresc decât ceea ce-mi aparține. Dă-mi banii înapoi, dă-mi arcul, cutia și tolba cu săgeți și poți pleca fără să ne luptăm.

A clătinat din cap că nu.

— M-am gândit eu că n-ai să fii de acord. În regulă, iată ultima mea ofertă. Eu și Gylf o să mergem pe punte. Înainte de cartul următor, o ștergi din cabina asta și lași ce e al meu – banii, cutia cu arcul, armura și așa mai departe – undeva ca să le pot găsi. Aveam douăzeci și două de monede de aur, majoritatea noi și din aur adevărat, plus celelalte lucruri. Ai să faci asta?

Căpitanul s-a ridicat, iar Gylf a început să mârâie. Îmi era frică că nu se preschimbe din nou în spectrul acela întunecat care îi omorâse pe tâlhari, așa că i-am spus să n-o facă.

— Îmi vei înapoia corabia și încărcătura când vom ajunge în port?

— Desigur, i-am zis. Oricum, nu le-am vrut niciodată. Eu nu...

Căpitanul își trase spada. Am ridicat buzduganul la timp ca să blochez lovitura. A sunat ca și cum un ciocan mare ar fi lovit o nicovală. Următoarea lovitură probabil că mi-ar fi retezat capul, dar am blocat-o și pe aceea. Nu mă ridicasem în picioare. Eram în genunchi, în fața scaunului. A treia lovitură a venit foarte repede, iar lama spadei căpitanului s-a rupt. Atunci am hotărât să-mi botez buzduganul Sfărâmătorul de Săbii. Gylf a sărit pe căpitan imediat ce i s-a rupt spada și l-a doborât, iar eu l-am lovit cu Sfărâmătorul

de Săbii, sperând doar să-l las lat. L-am lovit însă prea tare și lama în colțuri i-a intrat adânc în craniu. Când am scos-o, era murdară de sânge și de creier. Am rămas privind-o neîncrezător și gândul mi-a fugit la Disira. Am repetat „Doamne Dumnezeule, Doamne Dumnezeule” de vreo douăzeci de ori. Apoi Gylf m-a întrebat:

— Pot să-l mănânc?

Iar eu am știut că avea dreptate și că trebuia să scăpăm de cadavru. Așa că mi-am șters Sfărâmătorul de Săbii de haina lui și l-am împins pe fereastră, după care am curățat locul.

Pe urmă am ieșit pe punte și am vorbit cu Kerl. I-am spus că de-acum el era căpitan, iar Nur îi era secund. I-am povestit cum căpitanul a sărit la mine și ce s-a întâmplat pe urmă. I-am mai spus și că, dacă voia să spună cuiva povestea asta când ajungeam la Forcetti, era în regulă din partea mea, dar *Neguțătorul din Miazănoapte* avea să fie probabil reținut mult timp pentru proces.

Kerl a spus c-ar fi mai bine dacă toată lumea ar pretinde că bietul căpitan murise în timpul călătoriei și fusese aruncat în mare. I-am răspuns că asta mă aranja de minune și că, într-un fel, chiar asta era adevărul. Așa că el a adunat echipajul, le-a zis marinarilor, dar nimănui n-a părut să-i pese prea mult.

La un moment dat, m-am gândit să-mi numesc buzduganul Sfărâmătorul de Țeste sau ceva de genul ăsta, însă cu siguranță s-ar fi găsit cineva să întrebe ce țeastă sfărâmasem, așa că am continuat să-i spun Sfărâmătorul de Săbii. Mai târziu i l-am dat lui Toug, iar el i-a păstrat numele fiindcă așa i-am poruncit.

Capitolul 21

APARIȚIA

În noaptea aceea, eu și Gylf am discutat în cabina noastră. N-a spus el prea multe, nici atunci și nici altădată, dar se pricepea să asculte, iar când zicea totuși câte ceva era o idee bună de ascultat și de meditat la ea ulterior. Chestiunea era că mă temeam că rana nu mi se va vindeca; dimpotrivă, aveam impresia că se agrava. Era fierbinte ca focul, iar când apăsam, din ea țâșnea sânge amestecat cu alte chestii.

Eram speriat. Știu că n-am vorbit prea mult despre spaimă, dar m-am temut destul de des în timpul șederii mele în Mythgarthr. N-am de gând să mă întorc și să-ți spun de câte ori, fiindcă n-ar avea niciun sens. Și, mai mult, unele dintre cele mai mari spaime m-au năpădit în împrejurări despre care nu ți-am povestit. De exemplu, am plecat la vânătoare imediat ce am rămas să locuiesc cu Berthold Viteazul, și am tras într-un urs, iar el m-a fugărit și s-a urcat după mine în copac. N-aș fi crezut că un urs atât de mare se poate urca în copaci, și era din cei bruni, nu era negru. Cred că urșii din pădurea Celidon sunt diferiți de cei care trăiesc la noi acasă, fiindcă se puteau cățara mai repede decât mine. Când a venit foarte aproape, i-am băgat o săgeată în jos pe gât, iar el a căzut din copac și a fugit. Am fost atât de speriat, încât nu m-am putut da jos. Am stat acolo o bucată bună de vreme, tremurând. Scăpasem arcul în timp ce fugeam,

iar ursul aproape că-mi smulsese brațul când i-am băgat săgeata pe gât.

În orice caz, eram speriat, iar Gylf și cu mine am vorbit despre rana mea și despre ceea ce s-ar fi putut întâmpla cu ea. Mi-a zis că rănille adânci sunt cele mai periculoase, pentru că nu poți să le lingi ca să le cureți. Am râs pentru că n-aș fi putut ajunge niciodată cu limba acolo. Mai degrabă m-aș fi spălat. Dar mi-am adus aminte cum era apa pe care-o aveam pe navă și atunci i-am dat dreptate. Era mai bine dacă mă lingeam.

După o vreme, mi-am amintit că Berthold Viteazul îmi povestise că poporul Bodachan îl ajuta uneori să-și vindece animalele bolnave și că Aelfii de Pământ interveniseră ori de câte ori fusese posibil. Disiri era și ea Aelf și eram sigur că m-ar fi ajutat, dacă ar fi știut că eram rănit. Așa că i-am spus lui Gylf că trebuia să luăm legătura cu niște Aelfi care ne-ar fi putut ajuta, dar unde să găsești unul, câtă vreme te afli pe o corabie în largul mării?

Gylf și-a așezat capul între labe și mi-am dat seama că îmi ascundea ceva, așa că i-am zis:

— Păi dacă știi unde se află niște Aelfi, ce-ar fi să-i aduci să mă ajute? Dacă nu vor dori, n-o să fiu într-o stare mai gravă decât cea în care sunt deja.

S-a uitat la mine o vreme, apoi s-a dus la ușă și a început s-o zgârie ca să-l las afară. L-am lăsat. Se înnoptase binișor, răsăriseră luna și stelele și aveam exact atâta vânt cât era nevoie ca să se umfle pânzele. Acela a fost momentul meu preferat de pe navă.

Pe urmă, Gylf s-a strecurat pe lângă mine, fiindcă ușa era destul de strâmtă, a traversat puntea alergând, după care a sărit peste parapet. După ce s-a întors și am vorbit, m-am dus din nou pe punte și l-am întrebat pe Kerl dacă îi era frică de Aelfi.

S-a scărpinat în cap exact așa cum fac și eu uneori.

— Habar n-am, Sir Able. N-am văzut niciunul.

— O să vezi, i-am zis.

Apoi am arătat către marinarii care erau de cart. Dormeau toți, cu excepția cârmaciului. I-am spus lui Kerl să-i trezească și să-i trimită sub punte, sub orice pretext ar fi crezut el de cuviință.

M-a privit surprins.

— Dar chiar trebuie să le dau un motiv, Sir Able?

I-am zis că nu, iar el a început să urle la ei ca să-i trezească. I-am cerut unuia să-l găsească pe Pouk sub punte și să-l trimită la mine. Voiam să-l pun la cârmă, ca să-l pot expedia și pe cârmaci la culcare. Așa cum erau vântul și marea, aș fi putut cârmi eu însumi sau am fi putut lega pur și simplu cârma ca să menținem cursul. Pouk nu avea nici cea mai vagă idee despre ce se întâmpla, și nici Kerl.

După ce oamenii de cart au mers sub punte, Gylf a sărit din nou peste parapet. Pe urmă n-a mai fost mare lucru de făcut decât să așteptăm, așa că m-am așezat pe o scară. Kerl era speriat. A venit la mine și mi-a spus încetișor:

— Țsta nu e un câine obișnuit, nu-i așa, domnule?

I-am răspuns că nu.

— Iese la suprafață să respire, probabil, într-un loc unde noi nu-l vedem, domnule?

I-am spus că da și curând s-a depărtat de mine. Luna era în primul pătrar și-mi părea superbă. După o vreme, mi-am dat seama că avea cu adevărat formă de arc și am văzut-o și pe Prințesă ținându-l în mână. Nu știam nimic despre ea atunci, dar am văzut-o; cea mai importantă dintre fiicele lui Valfather. Berthold Viteazul spusese întotdeauna că Cerrul era a treia lume, iar oamenii de acolo se numeau Overcini. Văzând-o așa, m-am întrebat despre prima și a doua lume. L-am întrebat despre ele o singură dată, însă mi-a răspuns că nimeni nu știa prea mult.

Am clipit, iar Prințesa a dispărut. Mi-am adus aminte atunci că Berthold Viteazul îmi zisese că timpul se scurgea mult mai repede acolo sus, iar ceea ce vedeam noi se petrecea în ani pentru ei. Uneori sunt uciși (am descoperit asta mult mai târziu), dar nu îmbătrânesc niciodată și nu mor așa cum murim noi.

M-am gândit atunci și la lumea cea mai înaltă, prima lume. Mi s-a părut că a trăi acolo sus și a privi în jos către restul lucrurilor trebuie să te facă să te simți mândru. După o vreme, mi-am dat însă seama de ce impresia mea era greșită și mi-am murmurat în barbă:

— Nu, nu te-ar face mândru, trufaș, te-ar face bun, dacă în tine ar exista măcar un strop de bunătate. În momentul în care am rostit cuvintele astea, mi-am dat seama că mă auzise Pouk, dar nu știu ce a înțeles el din ce spusese.

Mă întrebasesem cum ar fi fost dacă aș fi fost acolo singur-singurel, doar cu iepurii și cu veverițele? Sau dacă aș fi fost singurul adult, iar restul ar fi fost copii? Desigur, aș fi putut să fiu țănoș și să mă dau mare în fața lor, dar asta aș fi vrut cu adevărat? Dacă unul era obraznic, l-aș fi putut pocni și l-aș fi făcut să plângă. Eu însă eram cavaler. Ce fel de victorie ar fi fost asta pentru un cavaler?

Am hotărât că aș fi avut pur și simplu grijă de copii cât de bine aș fi putut, sperând că într-o zi vor crește mari și vor deveni oameni cu care să poți avea o conversație.

Probabil că am ațipit nițel în momentul acela sau poate că ațipisem deja. În orice caz, am visat că eram din nou copil și că adormisem pe coasta unui deal. În vis, castelul zburător a traversat cerul pe deasupra mea și m-a făcut să-mi amintesc cum trăisem odinioară într-un loc în care existau săbii, dar nu mașini.

M-am trezit fiindcă fusese cât pe-acți să cad, așa că m-am dus să stau lângă Pouk. Undeva la vest am văzut un nor întunecat și un om care-l călărea. Părea foarte mic, fiindcă

era atât de departe, dar eu l-am văzut foarte clar: avea armură neagră și călărea un cal mare și alb care-și întinsese gâtul, își deschisese botul și părea că are ochi sălbatici. Copitele îi zburau din ce în ce mai jos, până când a părut că aleargă pe crestele valurilor.

— Uite! am strigat. E un călăreț acolo, lângă stelele cele mai de jos. Îl vezi?

Pouk s-a uitat la mine de parcă aş fi înnebunit.

Kerl a privit în direcția brațului meu.

— E Călărețul Lunii, Sir Able. Îl vezi?

— Îl văd acum.

— Eu nu l-am văzut niciodată, a zis Kerl mijindu-și ochii.

Unii îl văd, așa se zice.

— E chiar acolo, la două degete deasupra apei, lângă steaua aia luminoasă.

Kerl a scrutat din nou orizontul, apoi a clătinat din cap.

— Nu-l văd, domnule. L-am pus pe Nur să arate în direcția pe care o indici și a zis că-l vede și el limpede ca lumina zilei, dar eu nu sunt dintre aceia care să aibă asemenea viziuni.

— Nici eu nu sunt.

— Ba ești, Sir Able, domnule, a zis Pouk foarte încet din spatele cârmei.

Am început să le spun cât de clar se vedea și cum l-ar fi putut observa oricine, dar dintr-odată nici eu nu l-am mai putut zări. O vreme am continuat să mă uit pe cer. Luna era nemișcată ca un arc strălucitor, dar știam că doar părea așa. Nu era un arc, nu cu adevărat. Stelele erau încă pe cer și se reflectau în apă, fiind acoperite doar când și când de câte un nor. Era cu adevărat frumos. M-am gândit c-o să spun că nu era nimeni acolo, că nu văzusem decât văzduhul, dar n-ar fi adevărat. Știam că era cineva acolo, poate mai multe persoane. Însă la un moment dat nu i-am mai putut vedea.

M-am uitat probabil mai bine de o oră pe cerul nopții, apoi au venit Aelfii. Erau la fel de reali ca orice ființă de pe navă. Unii aveau solzi de pește, alții cozi ca de pește. Aveau culoarea albastru-închis. Dar nu ca cerul. Nu era bleumarin sau albastru-petrol. Era mai degrabă culoarea unei ape foarte adânci, deși nici descrierea asta nu e destul de exactă. Era o culoare doar a lor. Iar ochii le străluceau ca niște flăcări galbene, reflectate pe gheață. Aveau voci drăgălașe, ascuțite și strigau unul către celălalt sau către mare și către navă. Cunoșteam majoritatea cuvintelor pe care le foloseau, dar nu înțelegeam ce spuneau și nici n-aș fi putut să scriu cuvintele acelea.

M-am ridicat, sprijinindu-mă de parapet și am strigat către ei fluturând din mână:

— Aici! Eu sunt Able!

S-au strigat unii pe alții, gesticulând către corabie și au înotat spre mine, scufundându-se, apoi revenind la suprafață în sărituri uneori la fel de înalte cât catargul cel mare. Își întindeau înotătoarele ca și cum ar fi fost niște aripi. I-am spus lui Kerl să arunce o frânghie peste bord, iar el s-a grăbit să-mi dea ascultare, dar n-au folosit-o foarte mulți. Aelfii s-au cățărat pur și simplu pe bordajele navei sau au sărit direct pe punte. S-au adunat destul de mulți.

Mi-am dat jos cămașa și mi-am desfăcut bandajele ca să-mi poată vedea rana, iar ei au urcat în locul în care mă aflam, punându-mi o mulțime de întrebări la care nu așteptau răspuns.

A trebuit să îmi dau eu seama ce să zic, așa că le-am spus că voiam să mă vindece și că aș fi făcut orice pentru asta. Și, chiar dacă nu erau în stare să mă lecuiască, oricum aș fi făcut orice pentru ei.

— Nu, au zis. Nu, nu! Și iar: Nu, nu, nu, viteazule cavalier. Nu-ți putem cere să te lupți cu Kulili pentru noi decât dacă

ești sănătos și puternic. Bolnav și slăbit n-ai nicio șansă și vei muri.

— Vei muri... a repetat unul dintre ei ca un ecou.

Pe urmă a venit un Aelf bătrân, care arăta ca și cum ar fi fost făcut din sticlă subțire și albastră, cu păr alb zburlit și barbă încâlcită care-i atârna până la genunchi. Toți ceilalți s-au dat în lături – era limpede că era un Aelf important. Mi-a luat fața între mâini și s-a uitat adânc în ochii mei. N-am putut să nu mă uit și eu într-ai lui și mi s-a părut că privesc într-o furtună stârnită la miez de noapte.

Când și-a luat mâinile de pe fața mea, într-un târziu, mi s-a părut că trecuse foarte mult timp. Ore.

— Vino cu noi în Aelfrice, mi-a zis el. Marea îți va vindeca rana și te va învăța cum să devii cel mai puternic din neamul tău, un cavaler în fața căruia nu va putea sta niciun alt cavaler. Vrei să vii?

Nu puteam vorbi, dar am încuviințat din cap.

Imediat ce am făcut asta, opt sau zece fecioare Aelfe mi-au sfâșiat hainele. Mi-au luat centura și Sfărământorul de Săbii și toate celelalte lucruri și, imediat ce au dat de piele, au început să mă sărute, chicotind și dându-și coate și părând că se simt foarte bine. Una m-a apucat de mâna dreaptă, alta de stânga și încă una mi-a sărit pe umeri. Nu părea mai grea decât câțiva stropi de apă, iar picioarele lungi și subțiri pe care mi le-a înfășurat în jurul gâtului erau la fel de reci ca roua de dimineață.

Am sărit toți patru în mare. Cu toate că n-am vrut, am făcut-o. Totul era foarte straniu. Marea era ca o baltă uleioasă în locul în care stătea nava, dar înainte să o atingem, apa s-a transformat și am văzut valuri limpezi precum cristalul, precum fantome îmbrăcate în spumă albă, spectre împrăștiate peste tot, luminate de lună și de stele. Am simțit un fior, de parcă aș fi sărit sub un duș cu apă rece. Am auzit răcnetul

unui val imens care s-a închis deasupra noastră și am ajuns imediat sub apă.

— Nu te vei îneca, mi-a spus cea din stânga și a chicotit. Nu-mi făcusem nicio grijă, deși ar fi trebuit.

— Cel puțin nu atâta vreme cât suntem noi cu tine, nobile cavalier.

Asta mi-a zis fecioara aelfă care mă ținea de mână dreaptă; a râs, iar sunetul vocii ei mi-a adus aminte de niște copii dezbrăcați care se joacă într-o baltă de pe plajă, rămasă după flux.

— Dar o să te părăsim.

Asta mi-a zis cea de pe umeri, apoi m-a tras puțin de păr ca să-mi atragă atenția.

— Noi așa facem!

Au râs toate trei o bucată de vreme. Au râs fără să fie răutăcioase, dar nici n-am simțit vreo urmă de bunătate în hohotele lor.

— Garsecg o să ne oblige, mi-au zis.

În jurul nostru înotau pești stranii. Unii arătau periculos, alții foarte periculos. Pe vremea aceea nu știam cui aparțineau. Am coborât și n-am mai văzut lumina lunii și a stelelor, iar lumea cu soare și vânturi a început să mi se pară foarte depărtată. Cred că așa trebuie să se simtă și un astronaut; e atât de obișnuit cu asemenea lucruri, încât nu-și poate închipui că le-ar putea pierde, iar când îi sunt luate, se întreabă cum de a ajuns în situația asta.

Eu asta mă-ntrebam.

Unii dintre peștii de acolo aveau dinți ca niște ace imense și cei mai mulți aveau pete și dungi pe părți, care străluceau roșu, galben sau verde. Am văzut un țipar care arăta ca o frânghie în flăcări și multe alte lucruri înfricoșătoare, ceea ce m-a făcut să le întreb pe tovarășele mele dacă locuiau acolo,

fiindcă mie mi se părea că nimeni n-ar fi rămas de bunăvoie într-un asemenea loc.

— Locuim unde ne aflăm, mi-au spus ele, și să știi că ne numim Kelpii.

În clipa aceea au început să strălucească. Erau trei fete frumoase și zvelte, care arătau de parcă ar fi fost făcute din lumină albastră. Mi-au arătat branhiile și cozile și ghearele lungi și curbate care păreau la fel de ascuțite precum dinții peștilor.

Capitolul 22

GARSECG

În gura unei peșteri subacvatice, l-am găsit pe bătrânul care promisese că mă va vindeca. Le-a făcut pe Kelpii să plece, ceea ce m-a bucurat într-un fel. Am vrut să știu unde ne aflam, iar el mi-a spus că eram în Aelfrice.

— Nu sunt cel mai bătrân din neamul meu, mi-a zis el, și nici cel mai înțelept. Dar știu o mulțime de lucruri. Eu sunt Garsecg.

Mai târziu aveam să aflu că acela nu era numele lui adevărat; dar atunci l-am crezut și când mă gândesc la el, tot *Garsecg* îmi vine în minte; de aceea am să continui să-i spun așa. L-am întrebat cum avea de gând să mă vindece.

— Eu nu pot. Marea o să te facă bine. Vino cu mine și am să-ți arăt.

M-a luat de mână și am înotat împreună până într-un loc unde fundul mării era la fel de cald precum apa dintr-o cadă de baie, iar bule de aburi suflau mълul și nisipul din crăpăturile stâncilor.

— Pe partea asta avem o falie, mi-a spus Garsecg. Ai mai văzut vreodată o falie?

I-am spus că nu.

— Privește!

Bulele au început să iasă mai repede, aruncând în sus bucăți întregi de piatră, iar de undeva din adâncuri am auzit un bubuit, ca de tunet. Stânci albe, incandescente, au început

să se ridice de pe fundul mării, făcând ca în jurul nostru să se adune nori de aburi care au alungat iute peștii și crabii și celelalte vietăți, lăsându-ne în urmă doar pe noi.

Asta a continuat timp îndelungat; treptat, zgomotul acela s-a transformat într-un fel de sforăit de uriaș, de parcă Gilling ar fi zăcut acolo într-un pat la fel de mare ca o casă. Stâncile au încetat să mai țâșnească în sus și au început să stea locului. Am suit, ca să vedem ce s-a întâmplat și am descoperit o insulă de piatră, care avea în centru un fel de bazin. Niște păsări începuseră deja să-și facă acolo cuiburile, iar marea atingea plaja de stâncă gri așa cum o pisică linge farfuria cu lapte.

Au început să crească iarba și copacii, care și-au trimis rădăcinile adânc în pământ în căutare de apă proaspătă, lărgind crăpăturile din stâncă. Pentru o secundă, mi s-a părut c-o văd pe Disiri alergând dezbrăcată printre copaci.

Am vrut să fug după ea, dar Garsecg m-a prins și asta a dus la un fel de îmbrânceană. Asta a fost singura dată când m-am luptat cu Garsecg.

Alte păsări, pe care le adusese Disiri, s-au cuibărit și ele în copacii din care au început să cadă nuci pe care crabii care veniseră la mal s-au grăbit să le mănânce. Garsecg a luat un crab și l-a mâncat așa cum mănânci o pralină. Eu n-am putut fiindcă mi-era frică de clești.

Insula s-a făcut din ce în ce în ce mai frumoasă, dar și din ce în ce mai mică, până când a coborât sub mare, iar valurile s-au închis deasupra ei, ca și când n-ar fi existat acolo niciodată.

— Acum ai văzut o falie, mi-a spus Garsecg. Ai văzut vreodată cum se prăbușește un pisc?

I-am spus că nu și am început din nou să înotăm. Când am ajuns la piscul care avea să se prăbușească, ne-am cățarat pe stâncă până am ajuns în vârful.

Vântul bătuse încă de la început, dar devenea tot mai violent. Curând a ajuns să urle atât de tare, încât nu te mai puteai auzi gândind. Valurile erau din ce în ce mai mari și loveau piscul cu forța unei locomotive, stropindu-ne și pe noi; uneori, apa trecea de vârful stâncii.

Piscul a început să se clatine atunci când valurile au început să arunce în el cu bolovani, pietre imense care loveau ca niște ciocane și apoi cădeau în apă pentru a fi ridicate de următorul val. Odată, de Halloween, am aruncat cu pietriș în geamuri; situația de acum m-a făcut să mă gândesc la acel episod, dar atunci nu realizasem cât de îngrozitor era, iar acum mi s-a părut că eram doar un puști sub apele mării și aruncam cu pietre. Totul a devenit atât de rău încât a trebuit să coborâm de pe pisc și să ne retragem undeva departe, pe uscat. Chiar și acolo însă, vântul mă făcea să mă gândesc la un cavaler, un cavaler imens ce călărea un cal uriaș printre oameni obișnuiți precum mine și Garsecg, pe care îi spinteca cu spada lui imensă. Știu că poate părea o nebunie, dar la asta m-am gândit.

Apa s-a ridicat la fel cum o făcuse de sute de ori. A acoperit piscul, însă când s-a retras, am constatat că stânca aceea ascuțită dispăruse cu totul.

M-am dus până la margine și m-am uitat în jos. Nu era tocmai ușor să-ți menții echilibrul în bătaia vântului, dar am reușit – n-aveam încotro – și undeva, dedesubt, am putut vedea ce mai rămăsese, o grămadă de pietre care se micșorau de fiecare dată când un val se izbea de plajă. Garsecg a venit lângă mine. După un minut, și-a ridicat mâna făcută căuș, ca să pot vedea ce era în ea. La început am crezut că nu era nimic. Dar era apă. Doar apă. M-a întrebat dacă înțelegeam.

— Cred că da, i-am răspuns.

— Și insula? m-a întrebat el după o bucată bună de vreme.

— Trebuie să fiu precum marea, nu-i așa? Ea așteaptă, e perseverentă și acoperă apoi locul vătămat.

— Iar piscul?

— Apa nu înseamnă nimic, dar apa în mișcare e mai puternică decât piatra. Țsta e răspunsul corect?

— Vino cu mine, mi-a zâmbit Garsecg.

Ne-am întors în mare, înotând pe deasupra de data asta – săream peste valuri sau ne lăsam purtați de curenți.

— Sângele tău e marea, mi-a zis Garsecg.

Pentru câțva timp, nu am înțeles ce spusese, dar pe măsură ce înotam, totul a început să capete sens. La început m-am gândit că era o nebunie, pe urmă mi-am zis că s-ar putea să aibă dreptate, iar în final am știut că vorbise cu temei – puteam simți marea dinăuntrul meu așa cum o simțeam și pe cea din afară. Am continuat să înotăm până când am simțit cu toată ființa mea că eram una cu marea.

Lucrul ăsta e în continuare adevărat: sunt una cu marea. Kelpile și ceilalți Aelfi ai mării spun că și ei simt la fel, însă mint. Pentru mine e chiar adevărat, așa cum e pentru Kulili. Pot să fiu senin și zâmbitor multă vreme. Dar pot să mă învolburez sălbatic, așa cum am făcut când ne-am luptat cu Fiii Furiei în trecătoare. Uriașii au fugit din calea mea, iar cei care nu au făcut-o au murit.

— Prin puterea mării, viața a părăsit marea. Creaturile apelor au putut să o părăsească fiindcă au luat viața cu ele. Sunt o creatură a mării în pânțele mamei, iar ea a fost o creatură a mării înăuntrul Mamei sale, iar eu voi rămâne o ființă a apelor atât cât voi trăi. Regele știe probabil lucrul ăsta, exact așa cum îl știu și eu, fiindcă și-a gravat un Nykr pe scut.

— E fratele meu, să știi, a zis Garsecg.

Înotam amândoi din răspuțeri, dar mi-am întors capul spre el.

— Poți să-mi citești gândurile?

— Câteodată.

— Dar tu ești Aelf. Regele nu e om, așa ca mine?

— Ba da.

M-am gândit la asta pentru o vreme, dar n-am reușit să mă lămuresc.

Garsecg a prins ceva din gândurile mele și mi-a zis:

— Când un bărbat din neamul meu ia o femeie din neamul tău, să știi că se poate naște un copil.

— Bine, am zis eu, deși tot nu pricepeam.

— Fiecare copil are ceva de la mamă și ceva de la tată; cu excepția monștrilor, fiecare copil este fie de sex masculin, fie de sex feminin.

Ne-am oprit ca să ne odihnim, plutind pe spate pe marea calmă.

— Eu m-am însoțit cu o femeie aelfă, o femeie pe care o iubesc așa cum n-o mai iubește nimeni pe Pământ, am zis eu.

— Știu asta.

— Oare o s-avem copii?

— Nu pot să-ți spun.

— Dar dacă am avea, am continuat eu constatând că nu mă gândisem niciodată la asemenea lucruri. Dacă e băiat, va ajunge bărbat așa ca mine?

— Ar putea fi și bărbat Aelf. Până nu se naște, nu ai de unde ști.

— Și dacă e fată?

— Exact la fel. Tatăl regelui s-a împreunat cu o femeie din rasa mea. La fel cum ai făcut și tu cu fecioara aelfă.

Am constatat că Garsecg nu știa chiar totul și, ca să fiu sincer, m-am simțit destul de bine.

— Din căsătoria lor s-au născut trei copii, unul ca mine și doi ca tine.

— Trei?

Garsecg a dat din cap.

— Numele surorii noastre este Morcaine.

Când am pornit să înotăm din nou, m-am pregătit în sinea mea pentru un drum lung, ca anterior. Acum îmi dau

seama că Garsecg dorise să ne odihnim chiar înainte de a ajunge la destinație. Știa despre scări și era conștient că am fi putut fi nevoiți să luptăm. Khimairele ar fi putut să nu-l recunoască, iar el să nu le poată spune cine era. În orice caz, eu abia ce mă-ncălzisem când el s-a oprit, arătând cu degetul:

— Aia este insula căreia marinarii voștri îi spun Insula de Sticlă, mi-a zis el, după care, curând, am ajuns acolo și am început să ne cățărăm pe niște stânci ascuțite și lucioase, care aruncau licăriri stacojii, aurii și vișinii în lumina soarelui, deși se poate să fi fost și multe alte culori, mai frumoase decât te-aș putea eu face vreodată să crezi.

— Păi și se cheamă Insula de Sticlă din cauză că e făcută din sticlă? l-am întrebat.

— Nu e din sticlă, ci din opal, a zis el clătinând din cap.

— Piatra Dragonului.

— Cine ți-a spus asta? m-a întrebat, fără să se uite la mine.

Știam de la Berthold Viteazul. l-am spus că fusese fratele meu.

— Acum e mort, sau cel puțin așa cred.

— Înțeleptul Berthold. Dacă nu ești sigur că a murit, hai să sperăm că e încă în viață.

I-am povestit lui Garsecg cum am căutat corpul lui Berthold Viteazul fără să-l găsesc.

— Mulți au căutat și insula asta, dar cei care o fac, n-o găsesc niciodată. Câțiva au zărit-o din întâmplare și doar foarte puțini marinari au acostat aici.

Am avut senzația că Garsecg știa mai multe decât îmi spunea, așa că l-am întrebat ce se întâmplase cu marinarii.

— Diverse lucruri. Unii s-au întors întregi la navele lor. Unii au pierit. Unii au rămas cu noi, iar alții au mers în alte locuri. Vezi turnul?

Îl vedeam, fiindcă era imens. Cineva construisese un zgârie-nori care stătea singur în mijlocul insulei aceleia mici, iar prima întrebare care mi-a venit în minte a fost de ce îl făcuseră atât de înalt. Nu exista nimic împrejur care să-l fi stânjenit să se extindă. Doar că, de fapt, exista. Era marea. Insula nu era prea întinsă, așa că dacă voiai să construiești ceva imens, trebuia să clădești în sus.

Era rotund, numai cu puțin mai larg la bază și se ridica precum un ac, mai înalt decât cel mai înalt dintre munți.

— Constructorul era din a șasea lume, din Muspel, mi-a zis Garsecg. Ai mei nu construiesc niciodată așa ceva decât dacă e musai. Dar uite că au făcut-o. Din turnul ăsta, Setr a vrut să subjuge sfera asta, căreia tu îi spui Lumea de Dede-subt.

I-am spus că o numeam mai degrabă Aelfrice.

— A construit și turnuri mai mici, și cetăți pe multe coaste. Sora mea mai locuiește din când în când în una din ele.

— Și tu nu?

— Aș putea, dacă aș vrea.

Garsecg s-a ridicat pe ceea ce am crezut că era doar o altă stâncă alunecoasă și apoi a plecat.

Când nu l-am mai putut zări, l-am auzit întrebându-mă:

— Cum e rana?

Am căutat-o cu degetele, dar n-am mai găsit-o.

— E vindecată?

Când l-am ajuns din urmă, i-am zis:

— Am o cicatrice, dar rana s-a închis și nu mă mai doare deloc.

— Cicatricea va dispărea. Din când în când, și pescărușii pot vedea stâncile de sub apă.

— Înțeleg. Dar sunt cu adevărat acum cel mai puternic cavaler din lume?

— Asta numai tu poți să știi.

— Atunci înseamnă că sunt.

Nu m-am simțit mai puternic atunci când am spus-o, dar știam că eram foarte, foarte puternic și foarte, foarte iute. Nu știam exact cât de puternic și cât de iute, însă mai știam că o parte din toate astea se datora lucrurilor pe care mi le făcuse Disiri, iar cealaltă se datora mării și faptului că înțelesesem cum era și că exista în mine, iar valuri de sânge se spărgeau de plajele timpanelor mele. Dar o parte eram doar eu și, de fapt, partea despre mare eram eu; fusese acolo tot timpul, deși nu realizasem niciodată.

Mi-am oprit șirul gândurilor atunci când am văzut scara. Părea un fel de pânză de păianjen, așa cum brăzda turnul imens, întinzându-se până sus într-o rețea fină. Soarele și sclipirile pietrei făceau ca scara să pară făcută din foc. Ai fi vrut să ai ochelari de soare sau chiar o mască de sudor. Eu mi-am mijit ochii și mi-am pus mâna streășină la frunte, dar pe Garsecg nu părea să-l supere deloc lumina.

— Setr a adunat aici cele mai înfricoșătoare arme ale lumii noastre, ca noi să nu-i putem rezista. El, care putea sfărâma munții, nu ne-a permis nici măcar să avem câte un pumnal. Cu toate astea, până la urmă l-am biruit.

Am vrut să știu dacă Garsecg credea că Setr avea să se întoarcă.

— Se mai întoarce din când în când, dar fuge din nou când ne adunăm forțele. Tu ne-ai alunga din Lumea ta de Mijloc, dacă ai putea, Sir Able?

M-am gândit la Disiri și am negat cât de convingător am putut.

— Mulți ar face-o. Mulți se năpustesc asupra noastră chiar și-acum. Cu toate astea, o să ne întoarcem într-o zi. La fel va face și Setr.

— Dar armele despre care vorbești... sunt încă aici?

— I-am jefuit colecția de arme timp de o mie de ani, iar armele pe care le-am luat de acolo sunt răspândite în toate lumile.

— Înseamnă că nu mai e niciuna.

Când a vorbit din nou, Garsecg avea o voce atât de pierită, încât abia am putut-o auzi.

— La câte arme sunt acolo, se poate spune că stiva abia dacă s-a diminuat puțin.

Capitolul 23

PE SCARĂ

— O să-ți aduci cu siguranță aminte, mi-a spus Garsecg când am ajuns la baza scării, că ți-am spus cu sinceritate că eu nu te pot face bine, dar că marea îți va vindeca rana dacă vei veni în Aelfrice cu mine.

Am încuviințat din cap și m-am pipăit din nou ca să văd dacă rana dispăruse cu adevărat.

— Ți-am promis, de asemenea, că vei fi cel mai puternic din neamul tău. Așa ești, dar asta nu e isprava mea, ci a ta și a mării.

— Încerci cumva să mă faci să fiu nemulțumit de ceea ce s-a întâmplat? Nu poți. Îți sunt dator. Îți voi fi dator tot restul vieții, i-am zis eu.

— Nu sunt eu om de onoare? Nu-mi datorezi nimic. Vreau ca lucrul ăsta să fie foarte clar.

Nu era tocmai simplu să-i zâmbești lui Garsecg, dar aceea a fost singura împrejurare în care am reușit.

— În regulă, nu-ți datorez nimic. Dar mi-ar plăcea să-mi datorezi tu ceva, fiindcă s-ar putea ca eu să am nevoie din nou de o favoare de la tine. Ce-ai vrea să fac?

— Pune-ți piciorul pe prima treaptă.

Așa am făcut.

— Bun. Acum privește! i-am zis și am zbughit-o în sus pe prima sută de trepte, după care m-am oprit și m-am întors ca să privesc în jos spre el. Nu vii și tu?

— Ba da, mi-a zis, dar trebuie să mergi tu primul și e de datoria mea să te previn că ne așteaptă pericole.

I-am zis că sunt conștient și am mai urcat câteva trepte. Iar în punctul ăsta al poveștii ar trebui să mă opresc ca să-ți explic câteva lucruri.

În primul rând, pe primele sute de trepte n-am întâlnit nimic. Scara mergea direct către zgârie-nori și se întâlnea cu el pe la sfertul înălțimii clădirii, devenind din ce în ce mai abruptă. Era curbată așa cum se curbează o funie care nu e tocmai bine întinsă. Erau mii și mii de trepte.

În al doilea rând, nu era nevoie să-mi spună cineva că e periculos. Treptele erau din opal, șlefuite parcă de un giuvaergiu, atât de netede încât îți puteai vedea imaginea în ele. Nu erau mai late de un metru și nu aveau balustradă.

În al treilea rând, mai e ceva ce mi-e destul de greu să recunosc, dar uite că o fac. Mă tot gândeam că Garsecg îmi făcuse trei favoruri uriașe. Îi promisesem lui Gylf că nu voi mai încerca niciodată să-l părăsesc. Vorbisem serios și n-am mai încercat. Cu toate astea, încă mă speria. Curând o să-ți spun și despre Mani. Și el putea fi înfricoșător. Dar, indiferent cât de înfricoșător ar fi fost, era doar o pisică. O pisică mare, o pisică dură, însă, doar o pisică vorbitoare. Gylf era destul de mare ca să sperie oamenii pur și simplu cu aspectul lui obișnuit, și-mi dădusem seama deja că adopta această înfățișare obișnuită ca să nu ne sperie pe noi. Gylf cel adevărat era bestia neagră cu colții precum pumnalele, o creatură la fel de mare cât Coamă Neagră. În regulă, nu încercasem să-l abandonez din nou. Dar rămăsese pe corabie (cel puțin așa credeam eu) când plecasem cu cele trei Kelpii și eram împăcat cu acest gând.

Garsecg m-a ajuns din urmă.

— Te-am adus pe insula asta ca să-ți poți alege o armă, înainte să-ți cerem să ne faci vreun serviciu. Ești încă tânăr,

așa că am sperat că entuziasmul tău de a ajunge la comoară te va face să accepți provocarea.

L-am asigurat că aveam să-l ajut, indiferent ce avea să-mi ceară.

— Mi-a fost frică să nu crezi că vreau să te înșel, de asta am vrut să mă înțelegi foarte bine. Îmi pare bine că m-ai înțeles. Dar chiar și așa, să știi că iei hotărâri prea repede.

— Ba nu, i-am zis eu. Cele trei Kelpii mi-au spus că vrei să mă lupt cu cineva numit Kulili. Știam în ce mă bag.

Am încercat să mă uit în lateral și nu mi-a plăcut deloc. Am hotărât să-mi țin privirile ațintite doar înainte. Am zis apoi cu un glas destul de sugrumat.

— Coborârea o să fie mai dificilă.

— Coborârea s-ar putea să fie infinit mai ușoară, Sir Able. Privește în sus!

— Păsările negre? l-am întrebat eu după ce am privit cu atenție.

— Nu sunt păsări. Sunt Aelfi de Foc, sau cel puțin asta au fost. Acum au devenit Khimere.

— Și asta e de rău?

— Îl servesc pe Setr. Noi, Aelfii, suntem polimorfi.

Atunci mi-am adus aminte cum Disiri luase diferite înfățișări de fată în prezența mea, așa că i-am zis:

— Da, știu.

— Setr le-a condamnat să rămână însă în forma pe care o vezi. Și el e polimorf și atât de puternic, încât poate împrumuta și altora din forța lui. Khimerele sunt făcute de el. Nu pot rupe vraja lui.

De undeva din înalt, am auzit o voce ascuțită strigând:

— Nu *vor*!

— Ele păzesc încă turnul, mi-a zis Garsecg, sau măcar încearcă.

Mi se părea că eram într-un joc video, doar că mă aflu chiar pe ecran. Sau într-o realitate virtuală, poate. Mi-am

pipăit capul să-mi simt ochelarii VR, însă nu aveam așa ceva, și chiar în acel moment o Khimeră s-a năpustit asupra mea. S-a ridicat înainte să o pot prinde, dar i-am văzut corpul mic și uscățiv, negru în mare parte, brăzdat doar de dungii roșii la încheieturi, cu gheare și fălci și aripi negre de liliac.

— Încearcă să te faci să crezi că nu sunt un pericol real, a murmurat Garsecg. Acum că le-ai văzut, se tem să nu te întorci.

— Nu prea cred.

— Când o să urcăm mai sus, vor încerca să ne arunce de pe scări. Dacă ne luptăm cu ele, vom cădea cu siguranță. Evită-le și urcă pe cât de repede poți. Nu vom fi în siguranță nici în interiorul turnului, dar e preferabil să ajungem acolo.

M-am oprit și m-am întors către el, gândindu-mă la cât era de bătrân.

— Dar nu vor încerca să te omoare și pe tine?

— Bestiile astea au încercat să-mi ia viața cu alte ocazii, mi-a zis el.

Am urcat încă vreo sută de trepte, iar o Khimeră a trecut atât de aproape, încât i-am simțit mirosul. Alta a trecut prin spatele meu și mi-a atins capul cu aripa.

— Fii atent! m-a prevenit Garsecg. *Heeeeeaaaar!*

În schimb, m-am uitat la el. Însă dispăruse, iar în locul în care stătuse se afla acum un fel de aligator cu coarne, mare cât o vacă și cu zece sau douăsprezece picioare prevăzute cu ventuze care se prinseseră bine de trepte. Dădea din coadă și își ridica botul urlând la Khimere, încercând să le muște pe cele care se apropiau. Chiar în momentul acela o arătare m-a lovit dintr-o parte. Am căzut și abia am reușit să mă prind de marginea scării cu degetele unei singure mâini. Alunecam și, chiar când crezusem că eram pe cale să mor, am simțit o ventuză prinzându-se în jurul încheieturii și am fost ridicat înapoi pe trepte.

Tremuram și mă țineam strâns de scară când aligatorul și-a deschis botul, iar eu am văzut fața lui Garsecg înăuntru.

— Adu-ți aminte de mare. Și fugi! mi-a zis el.

Eram atât de speriat, încât abia m-am putut ridica în picioare, dar imediat ce am făcut-o, un val uriaș m-a luat din spate. Înțelegi ce vreau să zic? Mă dureau picioarele, dar asta nu conta. Am urcat pe scara aia, sărind câte trei trepte deodată. Khimerele continuau să mă lovească, sau cel puțin încercau să o facă, însă asta nu conta. Nu m-am oprit până când una dintre ele nu s-a așezat pe treapta din fața mea, cu câte o sabie în fiecare mână. Era neagră, doar oase și aripi, iar buzele nu-i acopereau dinții în întregime. Dar ochii păreau să nu fie la locul lor. Aveau galbenul acela aprins pe care îl au toți Aelfii, mai puțin Kelpiile și cei care mi-l dăduseră pe Gylf, aceiași ochi blânzi pe care îi avea Disiri chiar și atunci când, în rest, arăta ca o fată obișnuită. Când m-am uitat la ochii creaturii, nu m-am putut gândi decât la ea.

Văzând că m-am oprit, și-a desfăcut aripile. Părea la fel de mare ca o casă.

— Trebuie sssă te lupți cu noi.

Vocea îi era un fel de șuierat, dar o puteam înțelege.

— Vezzzzi? Am sssăbii sssă ajungă pentru amândoi.

A întins o sabie cu mânerul spre mine, însă nu am luat-o. Am lovit mânerul cu podul palmei și am împins vârful sabiei în pieptul Khimerei. Ochii i s-au mărit de groază și din ea a început să curgă o chestie care nu prea semăna cu sângele, după care a căzut de pe scară. M-am gândit că fusese destul de ușor, dar înainte să pot face alt pas, cinci dihăanii m-au lovit deodată, însă nu ca să mă doboare de pe scară. M-au înșfăcat și m-au ridicat. Aveam câte una la fiecare mână și la fiecare picior, iar ultima își înfipsese ghearele în părul meu. Zburau atât de repede, încât mi se părea că, de fapt, eram aspirat de o tornadă. Am văzut că turnul avea

ferestre, balcoane și arcade, dar și locuri unde părea să se fi dărâmat. Undeva sus deasupra noastră, apropiindu-se din ce în ce mai mult, era Mythgarthrul: copaci și oameni, animale și munți.

În clipa aceea, arătarea care mă înșfăcase de glezna stângă a țipăt de parcă ar fi fost înfricoșată și mi-a dat drumul, făcându-mă să cred că aveau de gând să mă elibereze, așa că m-am întors și am prins încheieturile celor care-mi țineau mâinile. După aceea m-am descotorosit de cea care-mi ținea piciorul drept. Au început să bată mult mai repede din aripi, dar, în ciuda efortului lor, pierdeam altitudine.

— Cădem! a zis cea care-mi prinsese părul, iar eu i-am spus să mă arunce pe scară, însă ea a preferat să-mi dea drumul.

După aceea, cea care mă ținea de mâna stângă a strigat că aveam să murim. Eu răcneam încontinuu să aterizeze pe trepte, ceea ce s-a și întâmplat, doar că totul s-a petrecut cu o viteză prea mare. Nu a fost tocmai ușor să mă țin strâns de Khimere, dar am reușit și, imediat ce mi-am tras sufletul, am început să le lovesc una de alta până când m-au implorat să mă opresc. M-am oprit.

— Voi îl serviți pe Setr?

— Sssetr e părintele nossstru.

Le-am mai lovit o dată una de alta.

— Nu asta v-am întrebat. V-am întrebat dacă-l serviți.

— Da.

— Bun. Gata! De-acum o să mă serviți pe mine.

— Nu putem sssă-l trădăm pe Sssetr, au zis ele într-un glas.

— Atunci o să muriți. Am să vă rup aripile și-am să vă arunc de pe scări.

Garsecg a venit în spatele meu și am văzut că renunțase la înfățișarea de aligator.

— Sunt niște creaturi păcătoase, Sir Able, dar te rog să le cruți.

Era o nebunie și i-am spus și lui.

— Și totuși te rog, Sir Able, de dragul lucrurilor bune pe care le-am făcut pentru tine.

Pe una dintre creaturi am aruncat-o pe trepte și mi-am pus piciorul pe gâtul ei, iar pe cealaltă am pus-o pe genunchi, îndoindu-i șira spinării. Mă dureau încă toate oasele de pe urma căderii și eram speriat de moarte, așa că le-aș fi omorât cât ai zice *pește*. M-am aplecat deasupra creaturii și i-am auzit șira spinării scârțâind ca o poartă deschisă de vânt.

— Nu va putea să-l trădeze niciodată pe Setr, a zis Garsecg din spatele meu.

Nu i-am răspuns, preferând să apăs și mai mult spinarea creaturii.

— Oare nu-mi datorezi nimic?

Îi datoram o mulțime și o știam, dar începea să mă enerveze. M-am mai gândit puțin la toate astea, apoi i-am zis:

— Îi datorez ceva și arătării ăsteia. Dacă n-ar fi fost ea, aș fi murit. Așa c-am s-o eliberez de Setr ca să nu mai trebuiască să-și păstreze înfățișarea asta.

După aceea am îndoit și mai tare spinarea Khimerei, la care ea a zis:

— Renunțțțț la el!

— Asta-i bine. Mai zi o dată, am spus eu slăbind puțin apăsarea.

— Renunțțțț la el!

— Zi-i numele! La cine renunți?

— La Sssetr. Renunțțț la Sssetr de-a pururi.

Atunci m-am uitat peste umăr la Garsecg și l-am întrebat:

— Ce zici de asta?

— Ești mulțumit cu o minciună? a zis el ridicând din umeri.

— Crezi că nu spune adevărul?

— Nu știu și nici nu prea contează – oricine poate spune orice. Dar nu poate renunța la Setr, după cum ți-am zis. Dacă

un prizonier decide să renunțe la lanțuri, oare acestea îi cad de la încheieturi?

— Poate că ar putea jura pe ceva ca să se țină de cuvânt.

— Nu există un asemenea legământ, a zis Garsecg clătind din cap.

M-am gândit o vreme și în cele din urmă l-am întrebat:

— Dar cum îi obligă Setr să-i urmeze poruncile?

— Cine știe?

— Păi uite, asta știe, am zis eu și am apăsător pe spinarea Khimerei. Ia ascultă! Zi-mi cum te obligă să-l ascuți sau îți rup spatele chiar acum.

Garsecg a zis multe lucruri atunci, dar n-am de gând să le scriu acum. Ideea e că dorea să-i dau drumul Khimerei.

— Ssspintecă-mă! a zis arătarea. Pune-mi capăt viețții, sssfârșeșșște-mi agonia.

Am ridicat-o de pe genunchi și am apucat-o de gât.

— Crezi în Setr, nu-i așa? Recunoaște!

— Da.

Se adunaseră vreo douăzeci de bestii care se roteau în jurul nostru, așa că am decis că era mai înțelept să intrăm repede în turn. Am ridicat-o și pe cealaltă Khimeră și am înșfăcat-o și pe ea. Le-am făcut să-și strângă aripile, am luat câte una sub fiecare braț și am rupt-o la fugă. Nu cântăreau cine știe ce, iar marea clocotea în toată ființa mea. Și așa însă, a fost tare greu să înaintăm și am ajuns înăuntru chiar în momentul în care mă gândeam să abandonez. Le-am ridicat și apoi le-am aruncat pe podea, făcându-le semn să tacă până când avea să apară Garsecg, timp în care încercam să-mi recapăt răsuflarea. Ajunsesem într-o cameră mare, imensă de fapt, destul de întunecoasă, care mirosea a carne putrezită și a mucegai și în care era atâta liniște, încât îți puteai auzi bătăile inimii. Tronul din celălalt capăt al încăperii avea probabil opt metri înălțime și șaisprezece metri lățime.

— De aici Setr are de gând să judece lumea noastră, a zis Garsecg când a ajuns acolo. Vrea să ne forțeze să ducem un trai virtuos.

Eram încă supărat. I-am spus că mi se părea o misiune greu de îndeplinit fiindcă, deși existau o mulțime de lucruri care îmi plăceau la Aelfii pe care-i întâlnisem, toată lumea îmi spusese că nu te puteai încrede în ei și că mințeau de înghețau apele. Am crezut că Garsecg se va năpusti asupra mea pentru vorbele acelea, dar părea cumva trist și s-a mulțumit să dea din cap. Am simțit nevoia să-mi mai îndulcesc tonul.

— Ei bine, nici noi nu suntem tocmai cel mai onest neam din lume.

Pe urmă a zis ceva care m-a surprins extrem de tare.

— Și totuși, sunteți zei în Aelfrice.

Nu auzisem niciodată așa ceva (în regulă, de fapt auzisem, dar nu-mi aminteam). Știam că era serios după felul în care vorbise. Și nu știam cum să reacționez. Nu voiam să arăt însă lucrul ăsta și aveam nevoie și de ceva timp de gândire, așa că am înșfăcat-o pe una dintre Khimere și am întrebat-o din nou dacă renunță la Setr, iar când ea a spus că da, i-am poruncit să se transforme înapoi într-un Aelf obișnuit pentru că forma aceea îmi plăcea mai mult. A încercat, dar n-a putut.

I-am spus lui Garsecg că avusese dreptate, după care am continuat:

— Probabil că o știi pe Disiri. Și eu o cunosc, iar ea s-a transformat de câteva ori pentru mine. Nu părea să fie greu deloc pentru ea. Ție ți-a fost greu să te transformi în aligatorul ăla cu multe picioare?

— E o chestiune de concentrare, Sir Able. Observă!

Înainte să termine de rostit acel ultim cuvânt, a început să se topească și să curgă. Îmi dau seama că nu înțelegi ce vreau să zic, chiar dacă ți se pare că știi. Dar nu pot descrie

în alt fel ceea ce s-a întâmplat. Știi animațiile cu figurine de plastilină? Cam așa era, ca și cum cineva invizibil îl modela între niște degete gigantice. A început să arate ca mine (vreau să zic în felul în care arătam eu după întâlnirea cu Disiri). A devenit din ce în ce mai asemănător cu mine și ar fi putut păcăli pe oricine de pe corabie.

Atunci i-am observat pentru prima dată ochii. Ți-am mai zis de vreo douăzeci de ori probabil că toți Aelfii aveau ochii galbeni și învăpăiați. Până atunci nu-mi pășase că Garsecg nu-i avea așa. Înainte, avusese sprâncene stufoase și albastre, cu ochii afundați în orbite. Ochii aligatorului fuseseră și ei foarte mici și bănuiesc că nu le-am dat cine știe ce atenție. În schimb, când arăta ca mine, a fost mai simplu să-i observ, așa că l-am privit mai cu atenție. Nu avea deloc ochi de Aelf. Dar nici nu avea ochi de om. Sau de pisică, sau de câine, sau de orice alt animal cunoscut. Ochii lui erau ca un vânt puternic într-o noapte întunecată.

Eram deja destul de speriat, iar asta m-a speriat și mai tare. M-am prefăcut că nu observasem, dar sufletul îmi tremura ca varga. Ca să nu las asta să se vadă, i-am spus și celeilalte Khimere să renunțe la Setr.

Mi-a spus că nu vrea și atunci am întrebat-o:

— Chiar dacă te-a făcut să arăți atât de urât și te-a condamnat să rămâi aici? Ce-a făcut el vreodată pentru tine?

— Nu am primit nimic, a zis prima, cu excepțția forrrmei ăssteia. A promissssă ne răssplăteasscă, dar întotdeauna după misssiunea următoare.

— Întotdeauna mai exisstă o misssiune, mi-a zis și cealaltă.

Garsecg s-a băgat între mine și ele.

— Păi dacă e așa, și știu că e, de ce nu renunți la Setr, la fel ca tovarășa ta?

Auzind asta, cealaltă a îngenuncheat în fața mea.

— Sstăpâne, te voi sservi oricum doreșști. Nu e de ajuns? Te-am ssalvat împreună cu Baki. Cere-ne orice și o ssă primeșști.

Nu aveam nevoie de nimic pentru moment așa că i-am zis:

— Care e numele tău?

— Sssclava ta sse numește Uri, sstăpâne.

Garsecg se transforma din nou, revenind la forma lui obișnuită.

— N-ar trebui să crezi că astea sunt numele lor adevărate, Sir Able.

— Ba da, ba da, au spus creaturile în cor. Sssunt.

Ei bine, voiam să mă gândesc. Uneori chiar e nevoie. Mă frământau o mulțime de lucruri: de ce ochii lui Garsecg nu-mi păreau în regulă și de ce-și dorea să le eliberez pe cele două Khimere. Așa că am zis:

— Nu e întotdeauna un lucru prea potrivit să-ți spui numele adevărat, nu-i așa? Toată lumea pe-aici îmi spune Able. E în regulă dacă folosesc numele tău adevărat? Sau ar trebui să-ți spun în continuare Garsecg?

— Ai dreptate, mi-a zis Garsecg. Să nu rostești numele meu adevărat nici măcar când suntem singuri.

— Bine, presupun că le cunoști pe arătările astea care aproape că m-au omorât.

— Te-aș fi salvat eu oricum, a zis el clătinând din cap.

Dacă mințea, era un mincinos al naibii de bun. Ceea ce și era. I-am spus că n-am să-l contrazic, dar am avut senzația că-mi rămâne cumva dator.

— Te voi răsplăti lăsându-te să-ți alegi o armă pe care o va invidia întreaga lume.

— Vorbești despre Eterne?

— Nu, nu e aici și sunt surprins că știi de ea.

— Doar pe aia o vreau, am zis eu și am ridicat din umeri. Și mi-ai spus că aveai de gând să mă lași să iau ceva oricum, ca să mă pot lupta cu Kulili. Cred c-o să iau creaturile astea

două. O să-l părăsească pe Setr, așa că trebuie să renunțe la uniforma lui. Mie așa mi se pare.

— Una a renunțat la Setr, așa cum zici, iar cealaltă a jurat să te servească. Ai să te lupți cu Kulili?

— Ți-am zis c-am s-o fac. Nu-mi retrag cuvântul nicio dată, Garsecg.

— Atunci nu există niciun motiv să nu iei ființele astea două ca să te-ajute – asta dacă le vrei cu adevărat. Fii atent! Când un om deține un sclav, sclavul deține un stăpân.

I-am spus că o să mă descurc.

— Să nu zici că nu te-am prevenit. Iar noua lor formă va fi...?

— Forma lor naturală, am zis. Înfățișarea lor de Aelf. Dacă nu se transformă aici pentru mine, o să le duc până în vârful turnului. Asta ar trebui să funcționeze.

Lui Garsecg nu i-a plăcut deloc ideea aceea. Ar fi dorit să le las să plece și să cobor în armurărie împreună cu el, așa cum plănuiise. N-am vrut s-o fac, iar în momentul în care ne-a dus pe scara interioară, eu și Khimerele am pornit în sus, în loc să coborâm. În cele din urmă, a acceptat și ne-a zis că ne vom întâlni în vârf.

Capitolul 24

LUMINA SOARELUI

Dacă ar fi să povestesc tot ce s-a întâmplat după asta pe scara care urca spre interiorul turnului, ce le-am spus lui Uri și lui Baki, ce mi-au spus ele și felul în care mi-au spus-o, ar trebui să folosesc un teanc de hârtii înalt cât scara. Așa că n-am de gând să o fac. Am să povestesc doar lucrurile importante.

Am vrut să știu de ce Aelfii îl alungaseră pe Setr și am aflat că asta se datorase dorinței lui de a fi rege peste ei toți. Unii dintre regii și reginele pe care Aelfii îi aveau deja nu au apreciat intenția lui.

Apoi am vrut să știu de ce unii dintre ei erau totuși de partea lui Setr, mai ales Uri. Asta era din cauza lui Kulili. O urau, iar Setr încerca să o ucidă. Ridicaseră o armată imensă, toți Aelfii mării și toți Aelfii de Foc și mulți alții. Au încercat să o alunge, dar ea a omorât mai bine de jumătate din ei, iar pe restul i-a împrăștiat. Am încercat să aflu și de ce o urau atât de tare, însă n-am reușit să mă lămuresc. La fel s-a întâmplat și când am vrut să știu cum arată. Se pare că arăta în diferite feluri, fiindcă și ea era polimorfă. Trăia în mare, precum unii dintre Aelfi, dar în ape mult mai adânci.

Nu am ajuns în vârf în ziua aceea și nici măcar în ziua următoare. Ar mai trebui să mai spun probabil ceva. Uri și Baki știau unde să găsească mâncare în drumul nostru spre vârf, așa că ne opream de fiecare dată când ajungeam

în preajma unui asemenea loc ca să ne odihnim și să mâncăm, dacă găseam. Câteodată găseam și o încăpere pe care o puteam baricada. Așa am făcut în ambele ocazii în care am dormit.

E posibil să fi pierdut șirul zilelor, dar știu că era noapte când am ajuns în sfârșit în grădina de pe acoperiș. Luna nu era pe cer, în schimb stelele luminau strălucitor și am putut vedea o mulțime de pomi plini de fructe. Am fi putut mânca orice, iar fructele păreau minunate. Baki a zburat pe un curmal și mi-a adus mai multe fructe coapte. Nu mai mâncasem niciodată curmale, dar acum știu că sunt cele mai bune fructe din lume. Mai erau și portocale, nu exact ca acelea de acasă, dar nici ca mandarinele. Mici și dulci.

După ce ne-am săturat, le-am poruncit lui Uri și lui Baki să se odihnească și le-am spus că voi sta eu de pază. Am făcut-o fiindcă, pe măsură ce ne apropiam de vârf, păreau din ce în ce mai puțin dornice să urce și mi-a fost frică să nu fugă dacă le puneam pe vreuna dintre ele să stea de pază.

Ele s-au culcat, iar eu m-am sprijinit cu spatele de un copac. Clipeam și căscam, încercând din răspuțuri să rămân treaz. M-am mai uitat și la stele, gândindu-mă la omul pe care Kerl îl numea Călărețul din Lună. Curând, ca o coincidență, a răsărit și luna.

Atunci mi-am dat seama. În Aelfrice nu puteai vedea luna, soarele sau stelele în felul acela. Nu le văzusem când Pouk și cu mine ne-am nimerit acolo și nici când Garsecg și cu mine înotam încă și încolo, privind insula cum se naște, trăiește și moare, contemplând prăbușirea piscului și toate celelalte. Dacă aveai noroc, vedeai locul din care venisem eu, locul unde era *Neguțătorul din Miazănoapte* și *Irringsmouthul*, și multe altele. Vedeai *Mythgathrul* și oamenii cum își petrec viețile acolo sus, cam în felul în care vezi viața cuiva într-un film (ce vedeam eu nu era chiar ca un film; era ceva mai lung și mai detaliat, fiindcă pierdeai din

ochi pe cineva și săreai la altcineva, dar îți dai seama ce vreau să spun). Deci nu mă aflu în Aelfrice. Baza turnului era în Aelfrice, dar vârful era în Mythgarthr, la fel cum luna și stelele noastre erau de fapt în Cerr.

Avusesem, deci, dreptate. Și asta era singurul lucru care mă putea ține treaz. Dar n-a fost de ajuns. Curând, am adormit. Nu m-am mai putut împotrivi.

Luna a urcat pe bolta Cerrului și a devenit din ce în ce mai strălucitoare, dar nu asta m-a trezit. M-a trezit Garsecg. A venit fâlfâind precum un dinozaur zburător, mai mare decât un avion. Aripile lui făceau la fel de mult zgomot ca o furtună și stârneau un vânt puternic, așa că am sărit direct în picioare. Nici nu terminase bine să se transforme înapoi în forma lui obișnuită, când mi-a zis, arătând spre Uri și spre Baki:

— Asta le-ar putea ucide! Știi?

— Presupun, am răspuns eu căscând. Dar nu prea îmi pasă. Poate ar trebui să îmi pese, dar nu-mi pasă.

— Nu te-au ascultat?

— A trebuit să le trag puțin după mine și de vreo două ori am fost nevoit să le pocnesc. Nu mi-a plăcut, dar am făcut-o. Am încercat să nu le rănesc prea tare.

Garsecg, care arăta acum ca el însuși, a încuviințat clătind din cap.

— Ele știu că ar putea să moară.

— Nu prea cred, i-am spus. Cred mai degrabă că Setr le-a poruncit să nu vină niciodată aici sus, iar ei nu pot încă să facă asta chiar dacă vor. Le-a vrăjit sau le-a blestemat, sau cine știe ce altceva le-o fi făcut.

— Dar de ce-ar fi făcut asta? m-a întrebat Garsecg zâmbind. Știi?

— Cred că da, i-am răspuns. Te-ai odihnit vreun pic?

— M-am odihnit mai mult decât tine, sunt sigur de asta.

— Atunci fă de pază în locul meu. Trezește-mă în zori.

— Când răsare soarele?

Mă încerca, vrând să vadă dacă știam unde mă aflam, dar nu-mi păsa.

— Cum vrei, i-am zis eu și m-am culcat la loc.

M-am trezit dimineată târziu. Am crezut că Garsecg plecase, dar după ce m-am aruncat într-un pârlăuș, l-am văzut (așa cum vezi o stafie) stând în umbra deasă de sub un copac imens. M-am dus și m-am așezat lângă el, nefiind sigur dacă ar fi trebuit să fiu supărat fiindcă m-a lăsat să dorm atât.

— Țsta e un durian, mi-a zis el și mi-a întins un fruct care arăta ciudat. Îl vrei tu?

I-am spus că da și l-am luat, iar el și-a luat altul.

— Miroase urât, mi-a spus Garsecg, dar pulpa e delicioasă.

Avea însă o pieleță cu țepi, pe care nu am reușit să o îndepărtez.

— N-ai găsit nicio armă în timp ce urcai?

I-am spus că nu.

— Sunt toate undeva jos în arsenal, am continuat eu. Așa a zis Uri. Apropo, parcă ar fi trebuit să mă trezești la răsărit. Așa ai zis.

— Ba n-am zis, mi-a răspuns Garsecg în timp ce-și cojea cu grijă durianul. Mi-ai sugerat să te trezesc la prima geană de lumină. Te-am întrebat dacă te refereai la răsăritul soarelui. Ai spus că da și te-ai culcat. Ai visat ceva?

— Cum se cojește chestia asta?

— Aici e un loc bun pentru vise. Se poate să fie cel mai bun loc. Ce-ai visat?

— Aveam o armură și un coif, un scut și o sabie.

Deja mi-era greu să-mi amintesc.

— Am călărit prin cer precum Călărețul din Lună. Cred că eram trimis să fac dreptate pe Pământ, însă pământul m-a înghițit. Ce înseamnă asta?

— Habar n-am. Probabil că nimic.

— Ba știi, tu știi totul despre chestiile astea.

— Ba nu știi, mi-a răspuns el clătinând din cap, și n-am de gând să te tulbur cu speculațiile mele.

— Așa cum n-ai vrut să-mi tulburi nici somnul. Pot să iau puțin din fructul tău?

Mi l-a dat. L-am adulmecat cum ar fi făcut-o Gylf și am constatat că putea. M-a făcut să mă gândesc la brânza mucegăită și mi-am adus aminte că ea îmi plăcea.

Am mușcat.

— E bun, ai dreptate.

— Vei constata cu timpul că, în general, am dreptate. Ce anume te-a trezit?

— Soarele care strălucea pe fața mea, i-am răspuns și i-am dat durianul înapoi.

— Să înțeleg că soarele nu ți-a atins și sclavele?

— Nu sunt sclave. Sau cel puțin, nu cred.

— O să aflăm când se trezesc, bănuiesc.

M-am uitat după ele și i-am zărit exact în locul în care se culcaseră. Între ele și soare se găsea un tufiș imens, înflorit.

— Chiar crezi c-o să moară? am întrebat.

— S-ar putea.

Garsecg s-a așezat în tăcere, scărpinându-și barba, în timp ce eu mă chinuiam să-mi desfac durianul folosindu-mi unghiile. În cele din urmă, mi-a zis:

— Înainte să se întâmple asta – sau să nu se întâmple –, sunt o mulțime de lucruri pe care trebuie să ți le spun. Hai să-ți zic câteva. În primul rând, te-am lăsat să dormi pentru că trebuie să te lupți cu Kulili. Te-ai fi luptat, știi asta, chiar și dacă ai fi fost extenuat. Dar ai fi murit, și asta nu mi-ar fi fost de niciun folos.

— Îmi place să cred c-aș fi învins oricum, i-am zis.

— Poate că da, dar nu-ți poți permite asemenea nebunii.

A așteptat să-l contrazic, dar n-am făcut-o.

— În al doilea rând, te-am mințit. Ți-am spus că nu știu niciun jurământ care să lege un Aelf.

— Și care e? l-am întrebat eu privindu-l stăruitor.

— Aelfii sunt legați atunci când jură pe zeii lor vechi.

Când mi-a zis asta, am avut sentimentul bizar că pe deasupra noastră trece Castelul Zburător. Am privit în sus, dar n-am văzut decât o întindere albastră și câțiva nori mari, care arătau de parcă ar fi fost din piatră.

— Te referi la oamenii din Cerr, la Overcini.

— Da, a zis Garsecg, și nu.

— Nu te înțeleg.

A dat din cap ca și cum s-ar fi așteptat la asta.

— Era destul de puțin probabil să mă înțelegi. Vechii zei ai Aelfilor erau într-adevăr oameni din cerul lor. Adică, erau oamenii care se vedeau pe cerul din Aelfrice.

— Vrei să zici... Stai puțin!

— Bucuros.

— Vorbești despre... despre Berthold Viteazul sau Kerl? Despre marinarii de pe corabie? Oameni ca ei?

Garsecg a încuviințat mut.

— Înseamnă că și eu sunt un zeu. Asta e o nebunie.

— Poate pentru tine, dar nu și pentru Aelfi. Dacă jură pe tine, sunt legați.

— Nu sunt zeu.

— Ai un câine, a zâmbit Garsecg. Am vorbit cu el. Situația lui e diferită față de Aelfi doar în privința faptului că ei s-au răsculat împotriva ta, dar în niciun alt fel.

Asta m-a făcut să mă gândesc la Gylf și la felul în care mă urmărise prin vad și înotase până pe navă unde se ascunsese și flămânzise.

— Cred că ai dreptate, dar uneori mă sperie, i-am zis.

— Aelfii mă venerază pe mine acum, a zâmbit din nou Garsecg. Mulți o fac deja și toți o vor face cândva. Au fost nenumărate momente în care și ei m-au înspăimântat.

M-am gândit la cuvintele lui. Și mi s-a părut că ce spusese era unul din acele lucruri care păreau să aibă sens, dar care, de fapt, nu aveau.

După o vreme, mi-a venit o idee și i-am spus lui Garsecg:

— Overcinni sunt nemuritori. Ei trăiesc mai repede decât noi, asta mi-a spus Berthold Viteazul. Ani întregi ai vieții lor se scurg doar într-o zi de-a noastră. Și nu mor niciodată.

Garsecg a încuviințat.

— Vechii zei ai Aelfilor sunt și ei nemuritori. Ce-o să se aleagă de sufletul tău când o să mori?

Am încercat să-mi amintesc.

— O să moară și el?

— Nu prea cred.

— Al meu o să moară, mi-a zis Garsecg arătând apoi spre Khimere. Așa se va întâmpla și cu sufletele lor. Ai fost pe o corabie, Sir Able. Ce se alege de vânt, atunci când el încetează să mai bată?

Chiar în momentul acela am auzit un strigăt și m-am ridicat repede ca să văd mai bine. Din spatele meu, Garsecg m-a întrebat:

— A fost Uri sau Baki?

Nu mi-am putut da seama, dar a strigat și cealaltă imediat ce a fost atinsă de lumina soarelui, așa că n-a mai contat.

Tremurau, își mișcau fălcile necontrolat, iar ochii lor păreau gata să sară din orbite. Le-am privit o vreme, apoi l-am întrebat pe Garsecg.

— Vino să vezi! Aripile lor devin mai mici!

Nu mi-a spus nimic, așa că am insistat:

— N-ai de gând să vii?

Una dintre Khimere încerca să spună ceva. Limba îi atârna atât de mult, încât și-ar fi putut linge buricul. Cu toate astea, încerca să vorbească. Chestia neagră care o acoperea începuse să cadă, dezvelind ceva roșu din interior. M-a dus

cu gândul la un buștean în flăcări. Dacă-l pocnești cu un băț, partea arsă cade și vezi focul dinăuntru.

— Uite, au țâțe, i-am spus lui Garsecg.

Așa era, și nu mai aveau nici gheare. Iar buzele reușeau să le acopere dinții. M-am întors din nou spre Garsecg.

— Cred că sunt în chinuri teribile, i-am zis. Mai e mult?

— Abia a început, mi-a zis el clătinând din cap.

— M-am gândit...

— Gânditul îți face bine, atâta vreme cât nu exagerezi, a zis el râzând.

— O iubesc pe Disiri. Dar cum e asta cu puțință, dacă pentru ea sunt zeu?

— Va trebui să fii tu însuși.

— Totuși ea nu m-a venerat niciodată, și nici n-aș vrea asta. Eu o venerez pe *ea*.

Garsecg s-a uitat la mine cu privirea pe care o avea doamna Collins câteodată.

— Dar ea ar fi de aceeași părere, Sir Able?

Înainte să pot răspunde, una dintre Khimere s-a ridicat, dar nu mai avea aceeași înfățișare. Era cu totul roșie, iar părul îi flutura deasupra capului, deși nu bătea niciun pic de vânt. Se unduia și pocnea. Se uita direct la noi, însă era limpede că nu ne vedea. Curând, a rupt-o la fugă.

— Se va arunca de pe o stâncă, mi-a spus Garsecg. Încearcă să zboare înapoi în Aelfrice. Ai de gând s-o oprești?

M-am ridicat și am prins-o fără probleme, după care am adus-o sub copacul care făcea fructe durian.

— E bine dacă o ții la umbră?

Garsecg m-a aprobat fără cuvinte, așa că am pus-o într-un loc în care mi s-a părut că va sta confortabil. Acum avea culoarea arămie a monezilor noi, strălucitoare și frumoase.

— Știi că asta avea să se întâmple, i-am spus lui Garsecg și m-am așezat din nou lângă el.

— Mi-a fost frică de mai rău. M-am temut că o să moară. Mi-e încă teamă că vor muri amândouă, deși e mai puțin probabil acum.

— Odată m-am jucat cu Disiri în apă, am zis.

Îmi aminteam cum piciorul lui Disiri se schimbese atunci când fusese atins de lumina soarelui, dar când am zis „apă”, probabil că Baki m-a auzit, fiindcă a început să cerșească apă. Pârâul era aproape, așa că i-am adus puțină în pumni.

— O să găsești un vas ceva mai bun acolo, dacă vrei, mi-a zis Garsecg arătând cu degetul.

M-am uitat dezorientat în jur și el m-a lămurit.

— Vezi sub lămâi. Acolo mai sunt și alte lucruri.

Distanța era destul de mare. L-am întrebat dacă avea să aibă grijă de micile Aelfe roșii în lipsa mea, iar el m-a asigurat că așa va face.

Grădina din vârful turnului mi se părea cel mai frumos loc în care fusesem vreodată. Și jungla care crescuse pe insula nouă fusese drăguță, dar grădina era mai frumoasă, iar eu mă aflam în ea. Erau fructe și flori peste tot.

La început, mi s-a părut că sub lămâi nu era nimic altceva decât iarbă. Primul lucru pe care l-am găsit a fost un os albit de vreme. Curând am văzut mai multe, coaste și femururi și oscioare provenite probabil de la picioare sau de la mâini. Când am zărit craniul, m-am dus să-l ridic și am călcat pe un tub care părea făcut din sticlă verde groasă. Eram desculț și fără haine și nu l-am spart. L-am ridicat și i-am scos dopul. Înăuntru se afla răsucită o foaie lungă de hârtie pe care am dus-o într-un loc însorit ca să o pot citi.

Capitolul 25

PRIMUL ELEMENT

Când m-am întors la durian, fecioarele aelfe stăteau una lângă alta, total nemișcate, cu excepția părului care le flutura haotic, și m-am temut că muriseră. Le-am spus fecioare aelfe în loc de Khimere pentru că asta erau. Nu mai era nicio urmă de Khimeră în ele. Când am văzut că încă răsuflau, i-am arătat lui Garsecg pocalul pe care-l găsisem sub lămâi și l-am întrebat dacă la el se referea. A spus că da și atunci l-am întrebat:

— Să le aduc niște apă acum?

— Nu are ce rău să le facă, dar să ai grijă să-l cureți bine.

Odată ajuns la pârau, am luat nisip de pe albia apei și am frecat pocalul în interior. Fusese plin de pete, dar curând l-am făcut să strălucească. Apoi l-am spălat bine și l-am umplut cu apă curată și rece.

Am ridicat-o pe una dintre fetele aelfe, pe Uri cred, și i-am dus pocalul la gură. Garsecg mă privea fără să zâmbească sau să se încrunte. Pur și simplu mă observa. I-am zis:

— Când soarele a atins piciorul lui Disiri, n-a părut să o doară.

— Așa că te-ai gândit că nu le vei face niciun rău dacă le aduci aici. Ai vrut să rupi vraja lui Setr și să le redai forma normală. Înțeleg toate astea. Dar de unde ai știut că vârful acestui turn duce în Mythgarthr?

— Păi, când m-au înșfăcat și m-au ridicat în aer, m-am gândit că aici se îndreptau, i-am zis. Întâi am crezut că voiau

să mă arunce ca să mă omoare, dar ar fi putut face asta fără să mă ridice mai sus. Așa că m-am gândit că voiau să mă ducă în vârf. Și, odată ajunși acolo, să încerce să mă mănânce. Asta mi-ar fi dat o șansă să mă lupt cu ele. Doar că una s-a speriat și mi-a dat drumul la picior și, când m-am speriat și eu, m-am întrebat ce naiba îi venise să-mi dea drumul. Mi-am adus aminte de lumina soarelui și știam că Khimera s-ar fi prăbușit dacă s-ar fi transformat într-un Aelf obișnuit. Doar că nu există soare în Aelfrice, așa că, dacă le era frică să nu se apropie prea mult de soare, însemna că ne apropiam prea mult de Mythgarthr.

Baki s-a ridicat. Pe vremea aceea nu le prea deosebeam, dar acum știu că era Baki. Mi-a zis:

— E minunat să poți zbura.

Vocea îi era slăbită și-și ținea mâinile apăsate pe tâmpile.

— O să mai pot zbura vreodată?

— Te poți transforma din nou în Khimeră oricând dorești, a asigurat-o Garsecg. Și să redevii tu în orice moment.

Mi-am dat seama că nu înțelegea, așa că am lămurit-o.

— Ești din nou liberă, i-am spus, după care i-am dat po-calul cu apă.

— Nu, stăpâne!

A încercat să zâmbească și, văzând-o cum arată, aproape că am izbucnit în plâns.

— Nu sunt liberă și nici nu vreau să fiu. Am un alt stăpân acum.

— E sclava ta, așa cum te-am prevenit, mi-a explicat Garsecg.

— Nu cred că mi-ai promis vreodată că vei lucra pentru mine, i-am zis. Sau dacă ai făcut-o, au fost doar vorbe. N-ai depus un jurământ sau ceva de genul ăsta.

— Stăpâne, te înșeli. Am jurat în inima mea, acolo unde nu mă poți auzi.

După asta, am vrut să știu ce se întâmplase cu marinarii, fiindcă mă gândeam încă la oasele pe care le găsisem. L-am întrebat pe Garsecg dacă marinarii văzuseră insula așa cum o văzusem și eu și dacă se urcaseră și ei aici.

— Asta e insula pe care o văd ei, a zis el, deschizându-și larg brațul ca să îmi arate la ce se referea.

Fără să se ridice, cealaltă fecioară aelfă mi-a zis:

— N-ai văzut chiar totul când ai fost în Aelfrice, stăpâne.

— Bine, poate că n-am văzut vârful sau cealaltă parte, dar nu-s convins că are vreo importanță. După ce muriți, din voi mai rămân doar oasele așa cum se întâmplă cu noi?

Au negat amândouă, iar Garsecg a vrut să știe de ce întrebam asta.

— Când am purtat-o în brațe pe Disiri, mi s-a părut că era o femeie obișnuită, că era om. Ți-am spus asta vreodată?

— Nu, a răspuns Garsecg. Nu mi-a zis nici câinele tău, care mi-a povestit că i-ai vorbit adesea despre dragostea ta pentru ea.

— Te-ai gândit că are să-mi fie frică de tine? l-am întrebat.

— Nu, m-am temut că ai să ne ataci, așa cum fac mulți dintre ai voștri.

— Ei bine, n-am făcut-o. Revenind însă, n-am mai purtat niciodată o femeie în brațe și trebuie să recunosc că am crezut că va cântări cu mult mai mult. Nu era mai grea decât un copilaș, deși era... știi tu.

Am desenat niște curbe cu mâinile în aer.

— Forma asta seamănă cu a unei viole, a zâmbit Garsecg.

— Dacă zici tu. Chestia e că mi-a plăcut, iar Disira cea reală nu era nicidecum la fel de frumoasă. Mi-a plăcut foarte mult.

— Așa și trebuia.

— Presupun. Doar că acum am găsit niște oase acolo unde m-ai trimis să caut pocalul și m-am gândit că trebuie să fi aparținut unuia dintre marinarii despre care mi-ai vorbit,

pentru că Aelfii sunt atât de ușori și-și pot schimba forma. Însă am vrut să fiu sigur.

— Mă îndoiesc, a zis Garsecg.

— Păi, dacă sunt oase de om...

— Au fost oasele unei femei. Înainte de a te trezi, am găsit pelvisul. Osul ăsta te lămurește întotdeauna într-o asemenea chestiune.

— Nu m-așteptam să știi așa ceva.

— Pentru că noi nu vedem oasele oamenilor? Hai să fim cinstiți! Presupui probabil că, în timp ce bărbații voștri se bucură uneori de atenția fecioarelor aelfe, noi în Aelfrice nu suntem dezmiardați niciodată de femeile voastre?

Baki a vrut și ea apă și i-am adus. Mâinile îi tremurau mult prea tare ca să poată ține pocalul, așa că i-am dat eu să bea. În timp ce sorbea, mă gândeam la Garsecg și la ce-mi spusese, și la tonul cu care vorbise. Când Baki a terminat de băut, i-am zis că știam că nu era treaba mea, dar că eram curios dacă nu cumva avusese parte și el de niște femei umane.

— Da, și le-am văzut și oasele.

— Îmi pare rău, i-am zis, fără a ști ce altceva aș mai fi putut spune.

— Și mie. Ești încă tânăr, Sir Able. Ai să descoperi că viața e o afacere nemiloasă.

— Hai să nu facem lucrurile mai rele decât sunt. Vrei să coborâm în armurărie?

Garsecg a scuturat din cap.

— Asta e bine, fiindcă n-am de gând să le părăsesc pe fecioare până când nu se simt mai bine.

Când am zis asta, Baki a șoptit:

— Merg și eu cu tine.

— Până la armurărie, poate. Cred c-ar trebui să fie în regulă.

— Oriunde mergi tu, stăpâne, a zis Baki cu o voce atât de slabă, că abia o puteam auzi.

O asemenea voce n-ar fi trebuit să sperie pe nimeni, dar pe mine m-a speriat. Așa că am întrebat-o:

— Vrei să zici c-ai să te lupți și tu cu Kulili? Asta e nebunie!

— Oriunde mergi tu...

— Nu te certa cu ea, Sir Able, mi-a zis Garsecg. O să obosești.

— În regulă.

Aveam o mulțime de lucruri la care trebuia să mă gândesc, așa c-am încercat să-mi scot asta din cap.

— Spui că sunt încă tânăr și ai dreptate, am continuat eu. Probabil, sunt mai tânăr decât crezi. Nu știu dacă ți-am spus că am mai fost de două ori în Aelfrice, doar că dintr-una dintre călătorii nu-mi amintesc nimic. O să avem o mulțime de timp acum, așa se pare. Aș vrea să-ți povestesc.

— Atunci, povestește-mi!

— Cum ți-am spus, nu-mi aduc aminte. Nu doar că am pierdut noțiunea timpului, pur și simplu nu mai știu nimic. Nu știu cui am vorbit sau ce am făcut. I-am povestit despre călătorie unei femei numite Parka, când m-am întors. Părea că e una dintre Overcini sau ceva de genul ăsta. O cunoști?

A clătinat din cap că nu.

— Ea zicea că trebuie să cunosc toate nedreptățile făcute Aelfilor ca să le pot povesti despre ele oamenilor de aici. M-ai întâlnit data trecută când am fost în Aelfrice?

— Nu. Crezi că Aelfii ți-au furat amintirile?

— Presupun că așa s-a întâmplat.

— N-am cum să fiu sigur, a zis Garsecg gânditor, dar pare mult mai probabil ca ființa pe care o numești Parka să fi făcut asta. De ce s-ar fi plâns la tine Aelfii ca apoi să te facă să uiți?

— I-am spus că nu-mi plac Aelfii. Iar asta nu a supărat-o deloc.

A ridicat din sprâncene.

— Și ți-ai schimbat părerea?

Am clătinat din cap că da.

— Asta e bine. Voiam să-ți explic că n-ar fi avut niciun sens ca Aelfii să-ți fure amintirile atâta vreme cât era ceva de care ei doreau să-ți amintești.

— Dar tu poți s-o faci? Să furi amintirile?

— Nu, nu pot. Unii spun că sunt mai înțelept decât orice Aelf, dar nu știu cum aş putea face asta. Ce amintiri ți-ar plăcea să dispară?

— Cele despre America. Amintirea numelui meu adevărat și a vieții mele acolo.

— America e numele tău adevărat? m-a întrebat Uri.

— E țara în care am locuit eu. Asta înainte să ajung în Aelfrice pentru prima oară.

— Trebuie să fie un loc rău, de vreme ce ai vrea să uiți de el.

— Nu chiar, doar că...

— Doar că...

— Doar că sunt ca fetița aia din film. Nu-mi pot scoate cealaltă lume din minte. N-am să mă întorc niciodată, nici măcar dacă o să găsesc condurii de rubin, pentru că Disiri e aici, nu acolo. Dar aş vrea să pot pur și simplu uita de lumea aceea. Câteodată, cred că Berthold Viteazul a fost cu adevărat fratele meu, știi? N-a fost, dar eu așa cred. Îl iubesc de parcă ar fi fratele meu, dar știu că nu e.

— Și-ai vrea să uiți asta.

— Desigur. A fost un bărbat voinic și mare, cu o barbă neagră stufoasă. Mi-a povestit o mulțime de lucruri pe care credea că mi le aminteam și eu. Apoi au venit uriașii. Fiii Furiei. L-au rănit foarte rău și nu cred că se va vindeca pe deplin vreodată. Pe vremuri credeam că dacă un om se îmbolnăvea, va veni o zi în care se va vindeca. Se poate să fiu doar un băiețel, dar acum știu că nu e așa.

— Ți-e dor de un bărbat pe care nu l-ai cunoscut niciodată?

— Cam așa ceva. Era puternic, și înțelept și curajos. Obişnuiam să stăm noaptea în coliba lui – asta înainte de Disiri – iar el îmi povestea despre lucrurile care se întâmplaseră înainte să fie rănit, iar eu îmi dădeam seama ce fel de om fusese. Mă tot gândeam atunci cât de minunat ar fi fost să pot fi ca el, doar că n-am să pot vreodată.

Baki s-a ridicat în picioare. Părea încă destul de slăbită.

— N-ai putea fi vreodată ceea ce ești acum?

Am încercat să zâmbesc. Nu mi-a fost ușor, dar am încercat și cred că am reușit.

— O, sunt destul de puternic. Garsecg mi-a arătat toate lucrurile despre mare, așa că probabil sunt mai puternic acum decât a fost vreodată Berthold Viteazul. Dar nu sunt curajos și nu sunt înțelept. Pe dinăuntru sunt încă un copil. La exterior sunt bărbat, presupun, sau, oricum, așa arăt. Dar m-am speriat de moarte atunci când ne-am luptat cu Osterlingii.

O vreme, nimeni n-a mai zis nimic, așa că l-am întrebat pe Garsecg dacă îi povestisem despre lupta aceea.

— Nu, dar mi-a spus câinele tău. Ai luptat ca un erou și te-ai ales cu rana aia pe care a vindecat-o marea.

— Dar am fost înspăimântat. Mi-a fost o frică de moarte. Marinarii noștri se luptau cu ei prin plasa de frânghie pe care o ridicasem, iar eu am tras cu arcul până mi-am terminat toate săgețile.

— Și ai ucis mulți dușmani.

Am încuviințat dând din cap.

— Atunci a fost cel mai bun lucru pe care-l puteai face. Aelfii mei din mare nu folosesc arcul fiindcă nu are niciun efect sub apă, dar Aelfii de Mușchi ai lui Disiri sunt experți în mânuirea lui și am văzut ce prăpăd poate face un arcaș iscusit printre inamicii săi.

— Au tăiat plasa.

Vorbeam mai mult decât ascultam.

— Era făcută din frânghii tari și groase cât degetul meu mare, dar au tăiat-o și marinarii au rupt-o la fugă. N-am mai avut ce face.

— N-ai avut nevoie de curaj, sunt sigur, a zâmbit Garsecg.

— Așa e. Dar a trebuit să lupt. Țineam în mână Sfărâ-mătorul de Săbii și am strigat și am sărit în mijlocul lor, iar unul m-a înjunghiat și am căzut.

— Și așa nava ta a fost cucerită și este acum în mâinile temuților Osterlingi, a zis Garsecg clătinând din cap ca și cum i-ar fi părut rău pentru mine. Eu n-am văzut niciunul când eram la bord, dar asta a fost din cauza neatenției mele, presupun.

— Nu, i-am respins și i-am făcut să se retragă pe corabia lor. Au tăiat frânghiile, lăsând câteva cârlige în urmă și... și au fugit.

Uri și-a rotit capul ca să mă poată vedea mai bine.

— De ce, stăpâne?

— Presupun că se temeau că-i vom omorî pe toți. Am fi putut s-o facem, dacă n-ar fi tăiat frânghiile.

— Înseamnă că ai omis ceva din povestirea asta. Am bănuț de la început. Ți-ai mărturisit frica, Sir Able de Inimă Înflăcărată.

— Mda.

— Ai sărit exact între ei cu sabia în mână.

I-am explicat că nu era tocmai o sabie.

— Cu Sfărâ-mătorul de Săbii în mână, în cazul ăsta. După aceea mi-ai spus că ai fost înjunghiat. Prin armură, așa cum mi-a zis câinele tău. Ai căzut, presupun că pe punte.

I-am zis că da.

— Cu toate astea, între momentul în care ai fost înjunghiat și cel în care ai căzut pe punte trebuie să se fi mai întâmplat ceva. Ce anume?

I-am spus că am rănit niște oameni, lovindu-i cu Sfărâ-mătorul de Săbii și așa mai departe.

— Niște Osterlingi.

— Dar nu despre asta am vrut să-ți povestesc, i-am zis. Nu despre asta. Am dorit să-ți spun cât de brav și cât de puternic a fost Berthold Viteazul. Doar că atunci când l-am cunoscut nu mai era așa. Era adus de spate și uneori nu gânde-a tocmai limpede. Barba lui avea fire albe, iar el nu voia să se întoarcă înapoi la Vadul Grifonului, ca să stea acolo. Niciodată. Nu-și dorea decât să trăiască în pădure unde să nu poată fi găsit. Dar l-au găsit. L-au găsit, iar acum nu mai este. A trebuit să-mi șterg ochii cu degetele și, după o vreme, am zis: Îmi pare rău.

— Pentru că jelești pierderea fratelui tău? Chiar și cei mai puternici plâng în asemenea situații.

— Asta am vrut să-ți povestesc. Cred că Disiri m-a crescut așa cum s-ar fi întâmplat dacă n-aș fi ajuns niciodată în Aelfrice.

Garsecg nu părea interesat să spună ceva despre asta.

— Parc-ar fi trecut zece ani. Vreau să zic, dacă ai în vedere cum eram înainte de noaptea în care m-a făcut să cresc. Vreo zece ani.

— Sau mai puțin.

— Doar că Berthold Viteazul e probabil cu treizeci, patruzeci de ani mai în vârstă...

— Mă simt mai bine acum, stăpâne, a zis Uri. Cred că pot sta în picioare, dacă mă ajuți.

Am ajutat-o și mi s-a părut că se cuibărește în brațele mele.

— Ai vrut să te ia în brațe, a zis Baki.

— Sunt brațe foarte confortabile, a spus Uri rânjind la ea.

— Câteodată îi visez pe Osterlingi, i-am spus lui Garsecg aproape în șoaptă.

— Și eu... S-au sacrificat în lupta pentru Muntele de Foc. Vrei să-ți spun ce cred eu despre toate astea?

I-am spus că da, mi-ar plăcea.

— Nu prea cred c-o să-ți placă. Sau, mai bine zis, mă îndoiesc că vei accepta toate aspectele.

Preț de un minut, Garsecg a părut că se gândește de unde să înceapă.

— În primul rând, Osterlingii. Crezi că n-ai curaj fiindcă ți-a fost frică de ei. Îți închipui că fratelui tău nu i-ar fi fost deloc frică?

— El s-a luptat cu uriașii.

— Iar tu te-ai luptat cu Osterlingii, Sir Able. Ți-a fost frică, dar ai reușit să treci peste ea. Dar îți imaginezi că lor nu le era frică de tine? Dacă e așa, o să găsim un ochi de apă în care să te vezi. Erai îmbrăcat în armură?

— O cămașă de zale și un coif de oțel. Le-am cumpărat înainte să urcăm pe corabie.

— Și aveai în mână și Sfărâmătorul de Săbii. În plus, erai omul care făcuse prăpăd printre ei cu arcul. Crede-mă, Sir Able, s-au temut de tine din primul moment în care te-au văzut.

— Atunci să știi că nu prea o arătau.

Am găsit durianul pe care încercasem să-l mănânc și m-am chinuit din nou să-l desfac cu unghiile. Rezultatul a fost la fel de prost ca prima oară.

— Tu te-ai comportat de parcă ți-ar fi fost frică de ei?

Nu părea să am ce să răspund la întrebarea asta.

— Eu n-am fost acolo, dar știu răspunsul. Și tu îl știi. Tu, care ai fost acolo. Ți-ai ținut în frâu frica până când ai căzut rănit. Și ei și-au ținut în frâu frica – o vreme. Când pe o corabie se află un cavaler, în vârful catargului principal ar trebui să se afle fanionul lui. Tu ai făcut așa?

Am clătinat din cap că nu.

— Nu am fanion și nu știam de regula asta. Poate că de-asta nici căpitanul n-a crezut că sunt un cavaler adevărat.

— În cele mai multe cazuri, Osterlingii nu atacă o asemenea navă. Trebuie să fi fost tare surprinși și înfricoșați când au constatat că ești la bord.

L-am aprobat, apoi l-am întrebat despre restul.

Capitolul 26

AL DOILEA ȘI AL TREILEA ELEMENT

— Foarte bine, hai să trecem la următorul element. De sub lămâi, ai adus și un tub de sticlă, în afară de pocal. Cu siguranță ți-ai dat seama că mai devreme sau mai târziu te voi întreba despre el. Ai de gând să mi-l dai să-l examinez?

— M-am gândit să vorbim întâi despre celelalte lucruri.

Era foarte bine ascuns în iarba mare și mai era și verde. Dar l-am ridicat și i l-am dat lui Garsecg.

— Înăuntrul lui e o hârtie făcută sul.

— Ai rupt sigiliul?

I-am spus că nu fusese niciun sigiliu, iar Uri și-a întins gâtul ca să vadă mai bine. Baki a venit și ea, curioasă. Erau dezbrăcate și așa aveau să rămână, așa că mi-era greu să nu mă uit în anumite locuri, dar am reușit.

Garsecg a tras dopul și a scos hârtia.

— E un pergament, mi-a zis. Un fel de carte. A început să dezlege firele cu care era legat sulul.

— Și eu le-am dezlegat, i-am zis. Dar erau legate exact așa.

— Ai citit?

— M-am uitat, dar nu pot descifra genul ăla de scriere, am zis eu clătinând din cap.

— Nici eu nu pot. Probabil că e scrierea specifică Celidonului.

I-a întins sulul lui Baki, care a exclamat:

— Uh, eu pot citi scrisul nostru, dar chestia asta nu!

Uri s-a tras și ea mai aproape.

— Dacă nu poate Baki, nu pot nici eu.

Garsecg a luat hârtia de la Baki, a făcut-o din nou sul, a legat-o și a pus-o în tub.

— Se poate să fie testamentul femeii ale cărei oase le-am găsit, dar nu am de unde să știu. Poți să-l păstrezi dacă vrei, Sir Able, sau să-l duci înapoi în locul în care l-ai găsit.

După ce l-am pus înapoi sub copac, l-am întrebat dacă credea că femeia știa că avea să moară.

Garsecg a indicat cu degetul spre pocal.

— Când găsești așa ceva lângă un cadavru, prima bănuială e otrava. De-aia te-am sfătuit să-l cureți cu atenție, chiar dacă sigur era acolo de multă vreme. Dacă a murit din cauza otrăvii, se poate să se fi otrăvit singură, ținându-și strâns testamentul în mâini până în ultima clipă.

Am încercat să-mi imaginez un motiv pentru care o femeie s-ar fi putut sinucide într-un loc atât de frumos.

— S-ar putea să mai ai întrebări despre toate astea. Poți să mi le pui, dar îți mărturisesc că nu mai am răspunsuri.

— Ai spus că ai văzut oasele, i-am reamintit eu. Ai văzut și tubul de sticlă?

— M-am uitat pe acolo, dar soarele abia ce răsărea. Nu l-am văzut.

— Mi-ai spus despre un război mare în care Aelfii l-au alungat pe Setr.

M-am exprimat așa pentru că m-am gândit că Garsecg nu voia ca Uri și Baki să știe cu adevărat cine era. Mi s-a părut o treabă deșteaptă, dar Uri a început să tremure și a trebuit să-i promit că n-am să mai rostesc numele acela.

— Ar fi trebuit să murim. Când am venit aici, ar fi trebuit să murim.

Baki a repetat apoi același lucru.

— Vă iartă, le-a zis Garsecg.

Mi-am dat seama că ele nu înțeleseseră, dar felul în care Garsecg rostise cuvintele aproape că le-a convins.

— O mie de ani de-ai voștri au trecut de la războiul acela, mi-a zis Garsecg. Ți-aș putea da o mulțime de detalii dacă vrei. Vrei?

— Cred că nu. Mă gândesc la femeia asta. Oasele nu pot fi aici de prea multă vreme, nu-i așa?

— În locul ăsta așa de umed? Cu siguranță nu.

— Atunci, nu persoana care a construit acest zgârie-nori a adus-o aici.

— Cine poate ști? O mie de ani aici pot fi o sută în Aelfrice sau chiar mai puțin.

— În plus, se va întoarce, a zis Baki. Hai să nu mai vorbim despre el.

Mintea îmi alerga frenetic. Pe de o parte, mi se părea posibil ca femeia să fi naufragiat acolo, dar dacă asta era situația, de ce să se fi omorât? L-am întrebat din nou pe Garsecg dacă vârful turnului era o insulă în Mythgarthr, iar el mi-a confirmat încă o dată că așa era. Atunci l-am întrebat:

— Bine, dar dacă e o insulă, de ce nu aud marea? De când am venit aici sus, n-am auzit marea nici măcar o dată.

— Când e calmă, și adeseori așa e, nu face cine știe ce zgomot.

— Ei bine, am de gând să verific. Tu rămâi aici cu fetele astea bolnave.

— Uri și Baki, stăpâne, mi-a zis Baki cu un glas foarte umil. Eu sunt Baki.

Atunci am învățat să le deosebesc. Din momentul acela nu le-am mai încurcat niciodată.

Garsecg a clătinat din cap în semn că nu avea de gând să rămână, dar nu i-am dat atenție. Soarele se ridicase doar pe jumătate pe cer și ca să nu-mi intre în ochi, m-am întors cu spatele la el și am plecat spre vest. Am rupt rămurele și

le-am lăsat să atârne la fiecare sută de pași, iar după o vreme l-am auzit pe Garsecg în spatele meu.

— De ce faci asta? m-a întrebat.

— Ca să-mi pot găsi drumul înapoi, i-am răspuns fără să mă uit la el.

— Dar de ce ai vrea să te întorci?

— Fiindcă fetele alea sunt bolnave și trebuie să le purtăm de grijă. Am sperat că ai să stai tu cu ele ca să faci asta.

— Aelfii s-au luptat întreaga lor istorie pentru a se elibera de monstrul numit Kulili. Tu ești ultima lor speranță și cea mai importantă. N-am de gând să te scap din ochi... Nu, nici măcar pentru zece mii de fete care vomită.

M-am oprit ca să privesc un copac cu o nuanță de verde pe care n-o mai văzusem niciodată. Eram sigur că provenea din Aelfrice, dar era atât de proaspăt și de tânăr, încât mi s-a părut că Dumnezeu abia ce-l crease. Era ca și cum îl plantase acolo cu un minut înainte să ajung eu. Avea flori albastre și purpurii, iar antenele lor lungi, sau cum s-or fi numind chestiile alea din floare, erau de un roșu-aprins. N-am mai văzut niciodată un asemenea copac și mi-l aduc perfect aminte chiar și acum.

L-am auzit pe Garsecg râzând în spatele meu, dar tot nu m-am întors la el. Când am pornit-o din nou la drum, l-am întrebat însă dacă mergeam în direcția bună.

— N-am de unde să știu. Mai bine zis, știu că orice direcție se va dovedi bună dacă mergem îndeajuns de multă vreme într-acolo. Asta s-ar putea să fie calea cea mai scurtă. S-ar putea să fie și cea mai lungă. În orice caz, până la urmă ne va duce spre mare.

— Eu tot nu aud niciun val.

— Nici eu. Dar dacă o să continuăm să mergem în direcția asta, o să le auzim. Dacă or fi valuri.

M-am gândit la lucrul ăsta și la vreme. Vântul aproape că nu bătea deloc, așa că am zis:

— Ai dreptate, e destul de cald.

— Da, iar marinarii zăresc această insulă mai ales când vremea e ca acum. E o chestiune legată de căldură și de lipsa vântului și apare mai ales în amurg.

— Dar dacă nu au vânt care să le umfle pânzele până aici, n-ar putea să vâslească?

— Ba ar putea, și unii chiar o fac.

Eram destul de supărat că Garsecg plecase, lăsându-le pe Uri și pe Baki să se descurce singure. Dar m-am gândit apoi la toate lucrurile pe care le făcuse pentru mine și la faptul că și eu le părăsisem la fel ca și el. Așa că m-am oprit și am cerut să se apropie de mine ca să mergem împreună. Am mers o vreme în umbra copacilor.

Curând am ajuns într-un loc în care nu mai era umbră decât pe ici, pe colo, iar lumina soarelui pătrundea printre frunze, desenând petece strălucitoare pe pământ. Apoi mi s-a părut că lângă mine merge ceva cu mult mai mare decât Garsecg. Doar că nu era adevărat.

Nu era chiar ca un șarpe și nu era nici ca o pasăre. A trebuit să scriu cuvintele astea fiindcă ele descriu cel mai bine ceea ce vedeam. Era frumos, dar teribil de înfricoșător. Nu-mi amintesc toate culorile și oricum se schimbau încontinuu, dar chestia e că, indiferent de culori, erau cele mai întunecate nuanțe pe care ți le poți imagina. Albastrul era mai întunecat decât este de obicei negrul, și la fel și auriul, un fel de maroniu foarte închis în care simțeai că te-ai putea prăbuși. Era întunecat ca și cum ai vedea ceva auriu în mijlocul unei furtuni, dar mai efemer decât fumul.

Aproape că nu-l mai puteam vedea pe Garsecg, însă părea că era pe punctul să izbucnească în râs. I-am spus că îmi plăcea mai mult când era Garsecg.

— Știu.

— Asta e ceea ce ești tu de fapt, nu-i așa? Ești Setr. Ești cu adevărat din lumea de sub Aelfrice?

— Da. Vrei să te întorci puțin și să faci un pas sau doi, Sir Able? E ceva aici ce trebuie văzut fiindcă e mai important decât priveliștea mării. Dacă ai să fii de acord, am să-ți arăt.

Eu simțeam că văzusem deja ceva important, dar i-am spus că mă-nvoiesc.

Capitolul 27

KULILI

Nu era nicio cărare, doar iarbă moale și ferigi care creșteau sub copacii imenși. Am coborât o vreme, apoi am mai coborât puțin până când am ajuns într-o vale mică ce nu avea mai mult de o sută de metri lungime și o sută lățime. Frumusețea acelui loc îți tăia respirația. Erau cascade mici ce se rostogoleau peste stânci și un heleșteu în centru cu nuferi albi, dar și altfel de flori, mai frumoase decât nuferii. Erau și multe ferigi, de asemenea. Cele pe care le văzusem până atunci erau mărunte, însă acolo, în valea aceea mică, erau imense precum cele din Aelfrice. Se arcuiau deasupra capului meu atât de sus, încât aș fi putut merge pe sub ele călare și cu coiful pe cap. Era o umbră deasă, iar Garsecg părea real, atât de real, încât știam că, dacă l-aș fi atins, n-aș fi simțit ceea ce era cu adevărat.

Acolo unde umbra era cea mai deasă, se afla o statuie albă. Înfățișa o femeie dezbrăcată dar, fiindcă era în întuneric, părea o fantomă. Cu o mână parcă voia să-și acopere sânii, iar cu cealaltă părea să ceară ceva.

Și eu eram dezbrăcat, așa cum cred că ți-am spus deja, iar când am văzut statuia, mi s-a întâmplat același lucru care mi se întâmplase la școală când privisem fetele cum jucau volei. N-am vrut ca Garsecg să observe, așa că am sărit direct în heleșteu. A funcționat, fiindcă apa era bună și rece. Când am scos capul la suprafață, mi-am scos părul din ochi, așa cum facitu și am încercat să zâmbesc.

Garsecg s-a aplecat deasupra apei ca să mă vadă mai bine.

— De ce-ai făcut asta?

— Ca să mă răcoresc și să mă spăl de transpirație. Tu nu te-ai încălzit după atâta mers? Eu da.

Mi-a întins mâna, iar eu am înotat spre el și am urcat pe mal.

— Uită-te! Așteaptă până când se liniștesc valurile și uită-te cu atenție.

— Ai spus că vrei să-mi arăți propria mea reflexie, ca să-mi dau seama de ce erau Osterlingii speriați de mine. Însă eu nu cred că erau speriați. Despre asta e vorba?

— Nu. Privește în adâncul apei, Sir Able.

Am privit. Părea că heleșteul era infinit de adânc, dar curbat și lăsat într-o parte. I-am spus și lui asta.

— Ca multe alte asemenea ape, este o poartă către Aelfrice, mi-a zis Garsecg. Ți-o arăt ca să știi de-acum înainte cum arată asemenea porți. Când te-au adus Kelpiile la mine, nu ți-ai dat seama că intrai în Aelfrice?

Am dat din cap că nu.

— Nu ți se pare că te uiți în jos de pe cel mai înalt nivel al clădirii de sticlă?

Nu-mi dădusem seama până atunci, dar avea dreptate. Pământul de pe insulă nu avea cum să fie mai înalt de trei sau patru metri. M-am uitat mai cu atenție și mi-am adus aminte că, deși mă scufundasem destul de mult când sărisem, nu atinsesem fundul heleșteului cu picioarele.

— Aici, în Mythgarthr, se poate sta pentru a cerceta cu atenție poarta, a zis Garsecg. Adu-ți aminte ce vezi. Fixează-ți în minte. Destul de curând, ceea ce înveți acum s-ar putea să-ți fie de folos.

Nu-mi venea să cred că heleșteul acela dădea tocmai în Aelfrice și i-am și zis asta. Părea ciudat, foarte ciudat acolo jos. Dar sărisem deja în apă și singurul lucru care se

întâmplase fusese ceea ce dorisem eu să se întâmple (tot nu mă puteam uita la statuie. Pe lângă ea, Uri și Baki păreau niște băieți.) L-am întrebat:

— Vrei să-mi spui că aş putea ajunge în Aelfrice, dacă ai veni și tu cu mine ca să nu mă înec?

— Nu te vei îneca niciodată, mi-a spus Garsecg. Ești una cu marea... mai mult decât realizezi.

Din tonul vocii lui mi-am dat seama că vorbea serios. Și atunci nu m-am mai putut concentra decât asupra faptului că Disiri era în Aelfrice. O doream mai mult decât îmi dorisem orice altceva pe lume, așa că am plonjat cu hotărâre. Aș face-o din nou, dacă aş mai avea ocazia.

A doua oară, apa nu mi s-a mai părut atât de rece și, imediat ce am încetinit, am început să înot cu putere. Fusesem un înotător destul de bun chiar și în America, dar de când eram cu Garsecg devenisem atât de bun, că ai crede că vreau să te tachinez dacă ți-aș povesti. Am coborât și-am tot coborât...

Ar fi trebuit să se facă din ce în ce mai întuneric, numai că n-a fost așa. Era o lumină albastră minunată, așa cum mai văzusem sub apă și înainte, dar faptul că mă mai bucurasem de ea nu îi diminua frumusețea. După o vreme, am hotărât să mă odihnesc puțin și m-am lăsat pur și simplu să plutesc, încercând să-mi dau seama unde era sus și unde era jos. Probabil că ți se pare c-ar fi trebuit să-mi fie destul de evident, până și peștii știu, dar atunci când nu sunt pești în jur și nu poți vedea nimic altceva decât ceața aceea albastră, e greu să te orientezi.

Am plutit acolo destul de mult sau, în orice caz, așa mi s-a părut mie. Un curent ușor mă întorcea încet și mă purta odată cu el, iar senzația era minunată. Mă gândeam la Disiri și la statuie, iar cele două s-au amestecat în mintea mea până când am început să mă întreb dacă eu existam cu adevărat. Îmi părea că așa trebuie să te simți atunci când nu ești nimic

altceva decât o amintire și poate că Disiri își aducea aminte de mine și avea să-și aducă întotdeauna aminte de mine, să mă iubească așa cum o iubeam eu, iar în momentul acela eu eram amintirea mea în mintea ei.

„Eu sunt Kulili.” Cuvintele astea nu erau doar sunete ce-mi vibrau în urechi. Păreau mai degrabă să vină din oasele capului meu.

„Jos. Vino jos.”

Am început să cobor și am știut asta fiindcă vocea ei venea de jos. Lumina albastră a devenit purpurie și apoi totul s-a întunecat. Degete nevăzute îmi atingeau fața, dar știam că nu erau adevărate. Nu mi s-a părut corect și de aceea am zis:

— Eu nu te pot vedea.

„Ai să poți, prin voința mea.”

— Cine ești? am întrebat.

Deodată, mi s-a părut că nu mai știam nici măcar cine eram eu. Eram oare doar un puști din America? Un cavaler? Fratele lui Berthold Viteazul?

„Eu sunt Kulili. Tu ești acela care a jurat să se lupte cu Kulili.”

— Able, i-am zis. Numele meu e... Able.

„Ai să te lupți cu mine?”

— Nu știu.

Nu mai părea să conteze prea mult.

— Cred că va trebui să încerc. Așa am promis.

„Așa mă gândesc și eu. Onoarea îți este sacră.”

— Ești un monstru. Așa mi-a spus Garsecg.

Până atunci fusese foarte, foarte întuneric, dar când am spus asta, undeva în depărtare a apărut o lumină verde. „Ce naiba-i asta?”, mi-am zis eu.

„Un pește luminiscent. Uneori mai vin pe-aici.”

— E greu să gândești. Nu știu de ce am spus asta, dar era adevărat. De ce-i atât de greu să gândești aici?

„Apa mea e rece.”

— De ce m-ai adus aici?

Nu mi-a răspuns.

— E în regulă dacă înot înapoi în sus? Mi-ar plăcea să mă încălzesc din nou.

„Înainte să mă ucizi?”

Râdea de mine, dar asta nu m-a supărat deloc. Ba, într-un fel, chiar mi-a plăcut.

— Ai putea să mă ucizi cu ușurință aici dac-ai vrea.

„N-am s-o fac.”

— Dar i-ai ucis pe Aelfi când au venit să te omoare. Asta tot Garsecg mi-a spus-o.

„Lumea asta a fost a mea. A mea, într-o vreme în care nu existau Aelfi. Ei m-au aruncat de pe uscat în mare și din mare în acest abis. Nu mai au unde să mă alunge. Ai vrea să mă vezi?”

Ca și cum cineva ar fi apărut deodată acolo, am văzut o imagine clară în minte. Era statuia, doar că era vie.

„Ai privit în oglinda apei. Ceea ce-ai văzut erai tu așa cum te văd ceilalți. Ceea ce vezi acum sunt eu, așa cum mă văd alții.”

Nu-mi puteam imagina cum putea cineva să urască ceva atât de frumos. Am întrebat-o de ce o urăsc Aelfii.

„Întreabă-i!”

— Atunci, de ce-i urăști tu?

„Nu-i urăsc, dar trebuie să mă tem de ei atâta vreme cât și ei se tem de mine.”

Femeia frumoasă a dispărut. În locul ei a apărut o pădure ciudată. Copacii semănau cu niște stâlpi de telegraf, cu câteva frunze mari în vârf. Peste tot se vedeau mici bălți de apă, iar acolo unde ar fi trebuit să fie rădăcinile copacilor, era ceva foarte mare ce devenea tot mai mare și își întindea antenele pretutindeni. Copacii îi vorbeau femeii din adâncuri, la fel cum o făceau și plantele mai mici. Ea le răspundea tuturor, pe rând, și era nemaipomenită. Îi vedea

pe toți, le vedea sufletele, fiindcă fiecare era învelit într-un suflet așa cum oamenii se învelesc într-o mantie. Sufletele lor aveau culori minunate, dar indiferent de nuanță, părea că strălucesc cumva.

Insectele mâncau frunzele și beau seva plantelor și mai erau și tot felul de alte animale care mâncau coaja, omorând copacii. Așa că femeia de dedesubt a făcut paznici pentru ei, luând fărâmițe din sufletele lor și bucățele de înțelepciune din ea însăși, care străluceau ca niște perle gri. Mai folosea bețe, frunze și noroi, foc și fum și apă și mușchi. Tot felul de lucruri.

La început, paznicii erau ca niște animale, dar femeia cea mare de sub rădăcini a privit în sus, spre cer, și a văzut Mythgarthrul, iar oamenii de acolo arau și plantau flori și aveau grijă de livezi. Așa că i-a făcut pe protectori să semene mai mult cu oamenii. La început, erau mai degrabă ca niște sperietori de ciori, însă au devenit din ce în ce mai buni și au ajuns chiar să-și poată schimba forma pentru a se îmbunătăți și mai mult.

„Unii stau încă de pază, chiar și împotriva mea. Îi cunoști?”

Am văzut-o pe Disiri și mi s-a pus un nod în gât. Am simțit că eram gata să mor dacă nu puteam s-o ating și să-i vorbesc, așa că am zis:

— Da, o iubesc.

„Și eu” a spus Kulili. Apoi Disiri a dispărut. „Ai vrea să mă vezi acum cu ochii tăi adevărați?”

Cred că i-am spus că da.

Am așteptat. Nu au fost zece minute și nici zece secunde. A fost soiul acela de răgaz care exista înainte să construiască cineva primul ceas. Am rămas acolo în apa rece de mare, întorcându-mă și așteptând, fără să fac nimic altceva. Lumini albe, galbene și verzi, lumini de culoarea fânului și a cerului se învârteau în jurul meu.

„Lampa noastră.”

Au venit împreună și mi-am dat seama că erau într-adevăr pești. Pești mici și portocalii, care străluceau precum flacăra unei lumânări, pești negri cu capete imense și dinți de coșmar, de care atârnavă momeli roșii și albastre în fața propriilor guri, pești lungi și argintii cu branhiile și coada precum niște bécuri și pești mari și albaștri cu dungi albastre luminoase desenate pe părți și multe alte specii pe care le-am uitat. Erau tot felul de nuanțe de roșu, galben și roz.

Doar că nu peștii erau importanți. Important era ceea ce se afla sub ei: un fir alb, imens, care se încâlcise și părea în viață, orbecăia. Când l-am zărit prima dată mi s-a părut că nu are nicio formă, dar imediat ce am gândit asta, s-a schimbat. Am văzut o gură, care ar fi putut înghiți *Neguțătorul din Miazănoapte* și un nas ca un deal. Însă erau un nas frumos și o gură frumoasă. Curând, am văzut și ochii – erau albi și păreau orbi. Au clipit, apoi au apărut două pupile în care m-aș fi putut scufunda. Ochii erau albaștri. În obraji parcă îi înfloreau trandafiri. Era femeia după care fusese făcută statuia. Doar că statuile sunt de obicei mai mari decât modelele. Undeva jos, în apa întunecată, se afla modelul adevărat, care ar fi putut purta statuia drept amuletă legată de un lanț în jurul gâtului.

„Mai vrei să mă omori? Mai vrei?”

În primul rând, nu voiam. În al doilea rând, nu cred că aș fi putut.

— O să trebuiască să încerc, Kulili, i-am zis. Trebuie să mă străduiesc, fiindcă așa am promis. Dar sper să scapi. Sper că nu voi fi în stare să o fac.

„Acum?”

— Nu. Peștii ăștia ai tăi m-ar putea ucide foarte ușor și n-am nici măcar o sabie.

„S-ar putea să treacă o vreme până ne vom întâlni din nou.”

Capitolul 28

TREI ANI

A trebuit să înot mult până la suprafață. E ciudat, dar când ai fost în ape foarte adânci, ți se pare întotdeauna că ești mai aproape de suprafață decât ești de fapt. În jurul tău e întuneric, mai întuneric decât în cea mai întunecată noapte. Înoți puțin și vezi lumină, vezi lucruri de care crezi că te despart trei sau patru metri. Așa că înoți în sus, poate opt metri, poate douăzeci, poate treizeci. Și nu ajungi la suprafață și nici nu se prea schimbă multe în jurul tău. Am simțit că am ajuns de vreo cinci sau șase ori înainte să scot capul cu adevărat la suprafață.

Când am ajuns, am avut un șoc. În primul rând, nu respirasem și mă obișnuisem așa. Am scos capul la suprafață în porțiunea dintre două valuri. Am expirat puternic, iar apa mi-a ieșit prin nas și pe gură și mi-a curs pe bărbie. Pe urmă, un val imens m-a izbit în față. M-am înecat, iar când am reușit să ridic din nou capul la suprafață scoteam niște sunete ca o cafetieră. Când am reușit să respir normal din nou, am început să râd.

După aceea, m-am zbuguit printre valuri și m-am distrat pe cinste. Cred că m-am jucat așa preț de o jumătate de oră.

Puteam vedea soarele, așa că știam că eram iarăși în Mythgarthr, și nu în Aelfrice. Știam, de asemenea, că atunci când fusesem alături de Kulili mă aflasem în Aelfrice. Am realizat că eram destul de aproape de insulă, spre care aș fi

putut înota oricând ca să văd ce mai făceau cele două fecioare aelfe și Garsecg, căruia aveam să-i spun că îmi trebuia mult mai mult decât o lance sau un topor ca să o ucid pe Kulili și că, de fapt, nu voiam deloc să fac asta. Tot gândindu-mă la lucrul ăsta, am început să sper că l-aș fi putut convinge să-i fac altă favoare în loc. Poate chiar două sau trei.

Curând am decis că mă distrasem destul și că era posibil să am mult de înotat până la insulă, așa că ar fi fost bine s-o iau din loc. Am sărit din apă așa cum fac peștii uneori și am privit în jur. După prima săritură, am mai sărit o dată și încă o dată după aceea. Insula nu se vedea nicăieri. De fapt, nu se vedea deloc uscatul. Singurul lucru pe care l-am putut zări a fost o navă, la vreo milă depărtare. Am hotărât să înot spre ea, fie și pentru faptul că puteam să fiu ridicat la bord. Bătea puțin vântul, dar corabia se îndrepta spre mine, așa că tot ce-am avut de făcut a fost să înot spre locul în care avea să ajungă și să aștept. Oricum, puteam înota mai repede decât înainta ea, așa că ar fi fost simplu s-o prind din urmă.

N-am recunoscut-o decât când s-a apropiat foarte mult. O parte din vopseaua de pe bastiment se cojise, iar femeia de lemn ce ținea un coș și era așezată la provă își pierduse luciul auriu. Era însă *Neguțătorul din Miazănoapte*. Nu mi-a venit să cred nici măcar atunci când urcam pe la tribord.

Marinarul de cart a strigat ceva (nu știu ce anume) și a coborât, alunecând pe unul dintre suporturile catargului chiar în fața mea. S-a zgâit la mine, apoi s-a lăsat în genunchi.

— Sir Able, nu știam că ești dumneata, domnule! Nu mi-am dat seama că ești dumneata, domnule! Îmi pare rău, domnule! N-am vrut să te jignesc. Jur pe vânt și pe apă că n-aș face niciodată așa ceva.

— Nu-ți bate capul, i-am spus. Nu-i nimic. Dacă... stai așa puțin. Tu ești Pouk!

— Da, să trăiți, domnule.

— Te-ai schimbat. Ai barbă. Câtă vreme am lipsit, Pouk?

— Trei ani, domnule. Noi... Eu am crezut că n-o să te mai întorci niciodată, domnule. Și căpitanul a zis la fel. Nimeni n-a mai crezut.

— Căpitanul? Parcă l-am omorât.

— Căpitanul Kerl, domnule, care era secund. Eu... eu a trebuit să semnez niște hârtii, domnule, fiindcă nu voiau să mă hrănească dacă nu o făceam. Și... ș-am rămas aici de atunci, domnule. Sunt șef peste punte acum. Și tre'să spun că am făcut munci mult mai grele.

I-am strâns mâna și i-am spus că eram mândru de el.

— Doar că n-o să mai fiu, domnule. Dacă o să-l pui pe căpitan să mă șteargă din acte. O să fiu omul dumitale din nou, Sir Able. La fel ca înainte, dacă nu te-ai supărat că am făcut altceva în timp ce ai fost plecat.

Pouk s-a oprit și și-a înghițit nodul din gât.

— Sau chiar dacă te-ai supărat, domnule. Eu unul am rămas același.

Nu știam ce să cred despre el, așa că i-am zis:

— Ai o slujbă foarte bună aici. Tocmai mi-ai spus asta.

— Da, să trăiți.

— Nu te pot plăti și nici nu te pot hrăni. Uită-te la mine, n-am nici măcar pantaloni.

— O să-ți împrumut eu unii de-ai mei, domnule, doar că s-ar putea să-ți fie cam mici.

— Mulțumesc. Ai dreptate. Cu siguranță că i-aș rupe. Probabil că nici n-aș reuși să-i trag pe mine. Va trebui să vorbim cu căpitanul. Căpitanul Kerl?

— Da, să trăiți, domnule.

— Știu că nu poți să-ți părăsești postul și că probabil nici n-ar fi trebuit să vorbești cu mine. Dar înainte să merg să-l caut pe Kerl, vreau să știu de ce ești gata să-ți părăsești slujba ca să lucrezi pentru mine, deși știi că n-am niciun ban?

— Doar din egoism, domnule, mi-a spus Pouk fără să aibă curaj să mă privească în ochi.

— Cum adică din egoism?

— Echipajele trebuie să rămână unite, domnule. În principiu, ar trebui să nu-ți părăsești niciodată tovarășii, nu-i așa? Dar... dar asta e marea mea șansă, domnule. Poate că e singura pe care o s-o am vreodată. Acum mă duc.

S-a întors cu spatele și nu i-am mai putut vedea fața.

L-am bătut pe umăr și am mers să-l caut pe Kerl. În timp ce mergeam pe o porțiune îngustă a punții de la proră, am început să mă întreb ce-o să zică de mine restul echipajului.

Imediat după ce-am cotit, m-am lămurit. N-am făcut nici doi pași, c-am fost înconjurat de oameni care mă ovaționau.

— Ce se-ntâmplă acolo jos? a strigat un marinar nou de lângă cârmă. Ce e zarva asta? La posturi toată lumea! La posturi!

Un matelot de care nu-mi aduceam aminte, a strigat:

— E Sir Able, domnule! S-a întors!

— Hip, hip, ura! a urlat altcineva.

Pe urmă au izbucnit toți în urale, ceea ce l-a scos pe Kerl din cabină. A dat să întrebe, apoi m-a văzut în mijlocul unui grup de marinari și a rămas cu gura căscată.

N-a fost foarte ușor să-mi fac loc printre marinari fără să rănesc pe cineva, dar am reușit. Am ajuns la căpitan și i-am spus că trebuie să vorbim, apoi am intrat amândoi în cabina lui.

— Pe sforile lui Ran! a exclamat căpitanul. Pe Cerr, pe vânt și pe ploaie!

Apoi m-a îmbrățișat. Am fost cu adevărat surprins de multe ori în timpul călătoriilor mele în Mythgarthr și Aelfrice, dar nu știu dacă am fost vreodată mai surprins ca în momentul în care Kerl m-a îmbrățișat, poate cu excepția luptei cu cavalerul acela care avea un craniu fixat pe coif și cu care m-am luptat în Munții Șoarecilor. Nu cred că a existat vreodată vreun bărbat uman care să poată să mă strângă destul de tare ca să-mi rupă coastele, nici măcar

fratele Helei, Heimir, care nu era tocmai om. Multă lume ar spune că nu era om deloc, fiindcă de îndată ce venea căldura verii, transpira ca un cal chiar și dacă stătea sub un copac.

Doar Kerl aproape că a reușit asta. Mi-am auzit coastele pârâind.

— Am fost în Aelfrice, i-am zis într-un târziu, după ce mi-a dat drumul. Nu știu cât timp. Vreau să zic, nu știu câte zile de-ale lor.

— Stai jos, stai jos! a zis Kerl, după care a înșfăcat o sticlă, i-a scos dopul și a pus pe masă două pahare.

M-am gândit atunci la insula care se ridicase din mare, acolo unde o văzusem pe Disiri, și cum privisem copacii crescând pe ea. Așa că i-am zis:

— Poate că și acolo s-au scurs ani întregi. De fapt, nici nu știu dacă acolo există ani. Aelfii vorbesc despre așa ceva, dar se poate s-o facă doar fiindcă noi împărțim timpul în ani.

— Ia și bea, mi-a zis Kerl împingând un pahar în direcția mea. Trebuie să sărbătorim.

Am clătinat din cap că nu, fiindcă mă gândeam încă la Garsecg, ceea ce mi-a amintit de Uri și de Baki și de Insula de Sticlă. Am sorbit totuși din vin și am descoperit că era într-adevăr foarte bun, cel mai bun pe care-l gustasem vreodată. Și i-am zis asta și lui Kerl.

— I-am dat cuiva aflat în nevoie vreo două butoaie cu apă, a spus el rânjind. Mi-a dat în schimb cinci sticle din astea. În vine greu să nu beau trei sau patru pahare la cină în fiecare seară, dar mă abțin. Acum e însă altceva. E o ocazie specială și n-aș vrea să mor și să las vreo picătură în vreuna din sticlele astea.

— Mă bucur că gândești așa, am zis eu și am mai băut puțin vin. Poți să mă duci la Forcetti? Vrei?

— Da, să trăiți. Acum suntem hăt departe în sud, dar ne îndreptăm într-acolo. Putem să ne oprim și la Forcetti, a zis

Kerl, iar zâmbetul i s-a topit pe buze. Dar va trebui să mai fac câteva opriri pe drum, domnule. E în regulă?

I-am zis că da. Doream să merg la Forcetti, fiindcă ducele Marder avea probabil nevoie de un alt cavaler. Stând însă așa dezbrăcat în cabină, mi-am dat seama că, dacă ducele ar fi avut nevoie de cineva care să-i ia locul lui Ravd, probabil că-l găsisese deja, iar eu urma să am nevoie de o mulțime de lucruri, odată ajuns acolo. Cum ar fi fost niște haine. Așa că l-am întrebat pe Kerl dacă aveau ceva pe navă cu care să mă pot îmbrăca.

Asta i-a adus din nou zâmbetul pe buze.

— Le-am păstrat pe-ale dumitale, mi-a zis el.

A deschis un cufăr și a scos de acolo Sfărâmătorul de Săbii. Era încă în teaca lui legată de vechea mea centură.

— Cred că nu ai uitat asta.

A fost rândul meu să zâmbesc.

— Mi le amintesc destul de bine.

— Am și hainele, a zis Kerl ridicând două brațe pline. Le-am păstrat pentru dumneata. Am pus rumeguș de cedru ca să nu intre moliile și ar trebui să fie ca noi.

I-am mulțumit și i-am spus cât de mult însemna asta pentru mine (și chiar însemna), după care i-am zis că aveam să dorm pe punte și să fac orice treabă se putea ca să-mi plătesc mâncarea.

— Ba o să dormi chiar aici, domnule, m-a contrazis Kerl cu convingere. Asta de aici e cabina dumitale. La fel cum astea sunt cizmele dumitale, domnule. O să fie cabina dumitale până ajungem la Forcetti, iar eu sunt mândru să ți-o ofer.

— Nu pot să plătesc... Stai un pic. Am lăsat niște bani aici când am plecat cu Aelfii. Dacă i-ai păstrat și pe ăștia...

Kerl și-a ferit privirea.

— I-am cheltuit, Sir Able, a trebuit. Ni s-a găurit nava mai încolo de Nedam. Și după aia am avut nevoie de șapte

săptămâni de reparații, domnule. Dar o să ți-i înapoiez, jur. Doar că acum nu pot să plătesc decât o mică parte.

Și-a deschis seiful pentru mine și mi-a arătat ce mai avea. Era foarte puțin: doar câteva piese de cupru și de alamă și patru monede de argint. Primul meu gând a fost să-l las să le păstreze, însă știam că trebuia să am și eu ceva, așa că am luat jumătate.

La câteva zile după aceea, am zărit Muntele de Foc. Eram curios în privința lui datorită lucrurilor pe care mi le spusese Garsecg, așa că l-am întrebat pe Kerl și pe câțiva oameni dintr-un port micuț unde am vândut niște pânzeturi pe care Kerl nu putuse să le vândă mai în sud. Aparținuse Osterlingilor, care obișnuiau să arunce oameni în deschizătura din vârful lui pentru că aceasta ocolea Aelfrice și ajungea direct în Muspel, acolo unde sunt dragonii. Dacă ar fi făcut asta doar cu ai lor, probabil că nu i-ar fi păsat nimănui, dar ei năvăleau, și capturau sătenii. Pe unii îi mâncau, iar pe aceia care li se păreau mai gustoși îi aruncau prin deschizătură ca să hrănească dragonii.

Regele Arnthor a cucerit Muntele de Foc, l-a fortificat și a lăsat acolo o garnizoană. Unii dintre soldați se aflau și ei în oraș când am debarcat noi, și-și petreceau vremea bând și încercând să agațe fete. Erau primii soldați pe care-i vedeam și abia așteptam să văd și cavalerii. Am fi putut închiria măgari, dar aveam foarte puțini bani, iar Pouk n-avea deloc, așa că am decis să mergem la garnizoană pe jos.

Capitolul 29

PARIUL

Dac-aș fi știut ce-avea să m-aștepte, nu m-aș fi dus nici odată. Sau, dacă m-aș fi dus oricum, cu niciun chip nu l-aș fi lăsat pe Pouk să vină cu mine. N-am știut însă, așa că am pornit veseli, dis-de-dimineață, înainte ca soarele să devină arzător, luându-ne la întrecere. S-a făcut totuși destul de cald și a trebuit să încetinim, mergând practic din umbră în umbră, dacă înțelegi ce vreau să zic. Am fost norocoși, pentru că era multă umbră, dar am avut și ghinion, fiindcă erau și foarte multe insecte, care n-au fost însă prea norocoase. Cred că am storcit vreo sută, de ajunseseam să-mi doresc să le pot aduna pe toate într-o insectă gigantică în care să trag cu arcul.

Încercam să găsesc o cale de a face chestia asta, când ne-a ajuns din urmă un fermier ce avea o căruță plină cu fructe pe care le ducea la Muntele de Foc. Ne-a luat cu el și ne-a lăsat să mâncăm mango tot drumul. I-am promis să-l ajutăm să descarce odată ajunși acolo, dar după ce a aflat că sunt cavaler, n-a vrut să mă mai lase. Când am ajuns, Pouk a trebuit să descarce pentru amândoi.

În timp ce el făcea asta, eu m-am așezat la vorbă cu niște soldați. Am vorbit despre ziduri, și despre turnuri, și despre tot ce mai era prin preajmă. Lordul Thunrolf era comandant peste tot ce era acolo.

Ajunseseam deja dincolo de primul zid, unul destul de mic dar lung, care se întindea pe toată coasta pe care putea

fi urcat muntele. Le-am zis că sunt cavaler, ceea ce era adevărat, și că doresc să merg în sus pe drum ca să văd zidurile și turnurile înalte de acolo și poate chiar să urc până în locul de unde ieșea fumul. Kerl îmi spusese că fumul venea tocmai din Muspel, dar eu nu prea credeam asta, fiind convins că e mai degrabă doar o poveste pe care i-a spus-o cineva, așa că doream să văd cu propriii mei ochi.

Mi-au spus că nu puteam urca decât dacă lordul Thunrolf îmi dădea voie. Le-am zis că e în regulă și am întrebat unde era lordul. Bineînțeles că locuia undeva mult mai sus, într-un castel căruia îi spuneau Turnul Rotund, așa că am avut ocazia să văd destule în timp ce soldații m-au dus la el. Era frumos și înfricoșător deopotrivă. Dacă priveai în sus, nu vedeai decât turnuri, turnuri și alte turnuri și ziduri clădite unul peste altul și spații largi de stâncă goală. Pe cele mai înalte turnuri erau steaguri, steagul regelui, al lordului Thunrolf și stindardele unora dintre cavalerii cantonați acolo. Pe pereții turnurilor se vedeau scuturi cu blazoanele cavalerilor și armele lor de luptă. Piatra din care era construit totul fusese adusă chiar de acolo, din munte, și avea tot felul de culori, cele mai frecvente fiind roșu, negru și gri. Undeva deasupra se afla vârful muntelui, acoperit de zăpadă și fumegând. Era un fum negru, care plutea tot mai sus spre Cerr, ca și cum dragonii din Muspel încercau să-l afume pe Valfather și pe ceilalți Overcini. N-am să uit niciodată. A fost un urcuș greu, dar după o vreme, panta s-a mai domolit și a început să bată vântul. Înainte de a parcurge jumătate din drum, am înțeles de ce Thunrolf prefera să locuiască acolo în loc să stea jos, la poale. Nu mai era nici urmă de insectă. Fiindcă exista un singur drum ce ducea spre vârf, era limpede că Osterlingii nu aveau cum să redobândească Muntele decât dacă treceau de toate fortificațiile din lungul lui, altfel erau condamnați să moară de foame pe lângă ziduri. Nici n-am îndrăznit să întreb câtă apă și câtă mâncare

aveau acolo, însă Thunrolf mi-a spus că erau cisterne mari tăiate în stâncă și, de vreme ce ploua foarte mult, erau mereu pline. A cuceri zidurile și turnurile acelea mi se părea la fel de imposibil ca a cuceri Turnul de Sticlă. Pe atunci nu știam însă că Osterlingii aveau să-l ia înapoi de la noi sau că noi aveam să-l recucerim. Dacă mi-ar fi spus cineva că eu voi fi cel care va da ordinul să renunțăm și să ne retragem undeva spre sud, i-aș fi zis că e nebun.

Principala preocupare a lui Thunrolf și a oamenilor lui era să construiască și mai multe ziduri și turnuri, și chiar asta făceau când am ajuns pentru prima dată acolo, împreună cu Pouk. Ridicau ziduri noi peste cele vechi. Soldații erau și ei nevoiți să muncească, într-o anumită măsură, dar erau angajați și localnici. Cavalerii supravegheau lucrările, iar Thunrolf supraveghea cavalerii. Aceștia nu trebuiau să muncească fizic, ci doar să lupte și să se antreneze pentru lupte. Credeam că știu de regula asta din câteva lucruri pe care le observasem în Irringsmouth, dar nu mi-am imaginat că era atât de strictă până când n-am ajuns la Forcetti.

În orice caz, valorificau fiecare loc în care drumul era îngust și coasta muntelui abruptă, construind acolo ziduri cu porți pentru drum și turnuri ca arcașii să poată trage în jos în orice inamic. Începuseră de jos, iar acum înaintau spre vârf.

Am ajuns la turnul cel mare și am urcat patru sau cinci rânduri de scări pentru a ajunge la etajul unde se afla Thunrolf. Apoi a trebuit să așteptăm o grămadă de timp. În căruță, eu și Pouk mâncaserăm câteva fructe mango, dar ni se părea că asta se întâmplase cu mulți ani în urmă. Amândurora ne era foarte foame și extrem de sete.

Din când în când, venea cineva să vorbească cu noi, întrebându-ne cine suntem și ce dorim. Eram obosit și nu le-am dat prea multă atenție atunci când au vorbit cu Pouk, și se prea poate ca asta să fi fost o greșeală. Într-un târziu, i-am spus lui Pouk să plece și să încerce să găsească ceva de

mâncare și de băut, iar după aceea am rămas să aștept de unul singur. S-a făcut din ce în ce mai târziu și am început să mă întreb dacă Thunrolf sau altcineva avea să ne lase să ne petrecem noaptea acolo sau să ne ofere adăpost.

Eram tocmai pe punctul de a pleca, încercând să văd dacă mă oprea cineva, când a venit un servitor și mi-a spus să intru. Îl mai văzusem, intrase și ieșise din camera în care se afla Thunrolf de vreo cinci sau șase ori. Când mi s-a adresat, afișa un zâmbet superior. Nu mi-a plăcut, dar n-am avut ce face, așa că l-am urmat înăuntru.

Thunrolf era așezat la o masă și avea în față o sticlă de vin și câteva pahare. Îi spusese servitorului numele meu, iar acesta i l-a spus lui Thunrolf, care m-a invitat să stau jos și a poruncit servitorului să-mi toarne niște vin, ceea ce mi s-a părut amabil din partea lui. Era un bărbat înalt, cu picioare lungi. Majoritatea celor de vârsta lui au barbă sau mustață, dar el n-avea, și privindu-l, mi-am dat seama că probabil bea prea mult și nu se hrănea suficient.

— Deci ești cavaler.

I-am spus că da.

— Vii de pe o corabie care se îndreaptă spre Forcetti. Te-ai abătut destul de mult din drum ca să ajungi aici.

Am încercat să-i răspund cu o glumă.

— În general, încerc să merg direct în locul unde-mi doresc, dar se pare că nu-mi prea iese chestia asta.

S-a încruntat.

— Nu te-a învățat nimeni să spui „domnule” când vorbești cu un baron?

— Îmi pare rău, domnule. Mărturisesc că n-am întâlnit prea mulți baroni în viața mea.

A fluturat din mână ca și cum nu i-ar fi păsat și a mai băut din paharul lui, ceea ce mi-a dat și mie ocazia să iau două înghițituri zdravene din al meu. Îmi simțeam gura precum interiorul unui pantof scorjit, iar vinul era rece și avea un gust minunat.

— Înțeleg că vrei să te urci în vârful muntelui meu ca să admiri peisajul.

— Da, domnule, i-am zis. Asta dacă am permisiunea ta.

— Asta s-ar putea aranja, Sir...

Servitorul îi spusese deja, dar am zis:

— Sir Able de Inimă Înflăcărată.

— Deci acum vrei să-ți înflăcărezi inima, la fel ca toți cei de pe-aici.

Thunrolf a început să râdă la propria-i glumă. Râsul lui nu m-a făcut să mă simt mai bine, dar curând m-a întrebat:

— Ai mâncat?

— Nu, domnule.

— Vă este foame? Ție și omului care te însoțește?

— Ne cam este.

— Înțeleg. Poți să mănânci cu noi, Sir Able. Dar trebuie să stabilim mai întâi două lucruri înainte de masă. Primul e rangul tovarășului tău. I-ai spus meșterului Egorn că-ți este prieten.

Am încuviințat.

— Deci nu e cavaler?

— Nu, domnule. E doar un prieten. Cavalerii pot avea prieteni care nu sunt cavaleri, nu-i așa?

— Și nu e nici soldat?

— Nu, domnule. Pouk e marinar.

— Înțeleg.

Thunrolf a sorbit iar din paharul lui cu vin. Am băut și eu, dar am hotărât imediat că era mai bine să mă opresc. Simțeam ceva ciudat în buze.

— De fapt, ar trebui să spun că mai degrabă nu înțeleg. Prietenul tău i-a spus lui Atl că-i servitorul tău. L-am trimis pe meșterul Aud să-l întrebe încă o dată și i-a spus și lui același lucru. Unul dintre voi doi minte.

Am încercat să-l îmbunez.

— Pouk se teme că oamenii nu vor crede că sunt o persoană foarte importantă, domnule. Și de fapt, nici nu sunt. El vrea ca toată lumea să creadă asta, așa că spune că mi-e servitor. Poate c-ar fi adevărat, dacă mi-aș putea permite să-l plătesc, dar nu pot.

— Ești sărac?

— Foarte, domnule!

— Știam eu. Iată cealaltă problemă despre care ți-am pomenit. Pe-aici avem un obicei. De fapt, cavalerii mei îl au. E barbar, dac-ar fi să mă întreb pe mine, dar obiceiurile sunt obiceiuri, a zis Thunrolf și a râgâit. Un cavaler nou... tu ești cavaler, nu-i așa?

— Da, domnule, așa cum am spus...

— Știu că mi-ai zis. N-am uitat asta. Un cavaler nou trebuie să se lupte cu campionul lor. Cu săbii boante, pe masă, înainte ca cina să fie servită. Trebuie să se lupte, pardon, pentru o miză de un gologan. Pari uimit, Sir Able. Ți-e frică să lupți?

— Nu, domnule, dar...

— Dar ce?

Din felul în care se uita la mine mi-am dat seama că avea impresia că m-am speriat, iar asta nu mi-a plăcut, însă nu prea aveam ce face. I-am zis:

— Păi, în primul rând, n-am bani, domnule.

A deschis un sertar al mesei și a băjbăit prin el, după care a scos o monedă.

— Uite că eu am, a zis el ridicând banul în aer. Ai vrea să ți-l împrumut?

— Da, domnule. Te rog. O să-l înapoiez dac-o să câștig, promit.

— Și dacă pierzi? m-a întrebat el privindu-mă cu ochii mijiți, aproape închiși. Fiindcă o să pierzi, Sir Able, nu te îndoi de asta.

— Nici n-aș putea să mă-ndoiesc vreodată.

Că veni vorba de astfel de pariuri, mi-am amintit ce pusem în joc eu și Pouk atunci când ne luasem la întrecere să vedem cine merge mai repede.

— Poate că aş putea să fac altceva în loc, domnule, am zis eu. Aproape orice mi-ai cere.

— *Orice, Sir Able?*

Eram aproape sigur că intram în bucluc, dar în momentul ăla nu prea îmi păsa.

— Da, domnule, orice.

— Foarte bine, a zis el și mi-a aruncat banul. Am un capriciu. Va trebui să mergem până în vârful muntelui meu, ceea ce te aranjează foarte bine. E un plan bun, nu-i așa? Planurile bune se potrivesc unul cu celălalt precum... cum să spun, precum pietrele într-un zid. Cam așa. Tu vei ajunge în vârful muntelui meu, așa cum îți dorești, iar eu îmi voi împlini planul, după cum îmi este vrerea.

Mi-a turnat niște vin, după care a ridicat paharul să ciocnim.

Am mai băut un pic.

— Mai e o problemă, domnule. Dar nu cred că e foarte gravă. Ai spus că vom folosi săbii boante, dar eu nu lupt cu sabia. Aș putea să mă folosesc de asta în loc? l-am întrebat eu și am scos Sfărâmătorul de Săbii.

L-a ținut în mână o vreme și l-a rotit în aer ca un cunosător, după care mi l-a dat înapoi.

— Mi-e teamă că nu, Sir Able. E un buzdugan. Chiar tu ai spus asta.

I-am spus că e în regulă.

— Ceea ce-l face mult prea periculos. N-aș vrea să-și piardă nimeni viața. Îți găsesc altceva. Că veni vorba, ai scut?

I-am spus că nu, iar el mi-a zis că se va îngriji și de asta.

Venise deja vremea cinei, așa că am coborât în sala de mese. Acolo se aflau deja o mulțime de oameni, iar alții intrau mereu. Ne uitam la ei atunci când ne-a găsit Pouk. Mi-a zis că

nu găsisese nimic de mâncat sau de băut, dar că era posibil ca cineva din sala aia să ne dea și nouă câte ceva. I-am explicat că vom putea mânca împreună cu ceilalți după ce mă voi lupta pe masă, așa cum își dorea Thunrolf.

Lordul i-a indicat lui Pouk unde să se așeze. Pe urmă am mers la capătul mesei, iar el mi-a explicat că toți cavalerii stăteau lângă el, la masa principală. Prietenul unui cavaler, care nu era cavaler, trebuia să stea la capătul îndepărtat al mesei principale, împreună cu soldații. De aceea îl pusese pe Pouk să stea acolo.

Servitorii stăteau la o altă masă mai joasă, aproape de ușă. Doream să schimb ceva? I-am zis că nu.

Cineva, cred că Meșterul Aud, ne-a adus săbiile boante. Erau niște săbii obișnuite, vechi, destul de simple și cu tăișul tocit. Cavalerul care trebuia să se lupte cu mine a luat una, iar eu am explicat din nou că nu aveam de gând să folosesc o sabie, nici măcar una din aceea care nu era ascuțită. Așa că Thunrolf a trimis pe cineva să-l aducă pe bucătarul-șef, iar acesta a venit și lordul i-a explicat cum stăteau lucrurile și i-a poruncit să-mi aducă un scut și ceva care să poată fi folosit în luptă, dar să nu fie o sabie. În momentul acela mi-au luat Sfărâmătorul de Săbii și arcul.

Bucătarul-șef s-a întors destul de repede și în loc de scut mi-a adus un capac mare din acelea care se pun peste oale, iar în loc de sabie o lingură lungă de fier. Nu mi-a plăcut, dar a trebuit să mă urc pe masă și să le iau. Toată lumea mă îndemna, țipa și râdea și, ca să fiu sincer, ei m-au ridicat și m-au urcat pe masă. M-am gândit, în regulă, sunt mai mare și mai puternic decât tipul ăsta și am să le arăt eu lor.

Acum, lasă-mă să termin cu scuzele. Băusem prea mult vin cu Thunrolf și nu eram prea sigur pe picioare. Țăsta e adevărul. De asemenea, soldații mă înșfăcau de glezne și încercau să mă împiedice. Și asta e adevărat. Numai că nu lucrurile astea au contat până la urmă. Spre deosebire de

mine, cavalerul cu care mă luptam era un spadasin foarte iscusit. Înainte să mă lupt cu el, nici măcar nu știam ce înseamnă un bun mânuitor al sabiei sau ce putea face cu ea un asemenea om. I-am lovit scutul destul de tare ca să-mi îndoii lingura, și ce dacă? El nu mi-a atins niciodată capacul cu care mă apăram. Lovea în jurul lui și mă putea face să-l mișc oricând și oriunde dorea. Probabil că era un tip de treabă, fiindcă fața lui arăta că îi era milă de mine. M-a lovit de vreo trei sau patru ori, nu prea tare, și apoi m-a aruncat de pe masă. M-am ridicat și i-am dat banul pe care îl împrumutasem și așa s-a încheiat pariul nostru. Thunrolf a râs, la fel ca toți ceilalți, și m-a bătut pe spate, după care m-a pus să mă așez lângă el. Pe masă erau bere și mult vin, supă, carne și pâine. Mai era și un fel de salată care avea niște feliuțe dintr-o rădăcină crocantă, ulei și pește sărat. Chestia asta era destul de bună, la fel și carnea și pâinea. După aceea au venit fructele, cred că tocmai fructele mango pe care le adusesem noi. Am mâncat mult, dar Thunrolf abia dacă ciugulise ceva. Continua să bea, fără să pară vreodată cu adevărat beat. Mai târziu, am ajuns să o cunosc și pe Morcaine, iar ea era exact la fel. Ea bea brandy în loc de vin și în cantități destul de mari. Nu căpăta decât o roșeață intensă pe față și, câteodată, un ușor legănat în mers, însă nu a început niciodată să cânte, să se prostească și nici n-am văzut-o leșinând. N-am înțeles niciodată de ce ea și Thunrolf beau atât de mult.

Capitolul 30

MUNTELE DE FOC

După ce s-a terminat cina, Thunrolf s-a ridicat și a bătut în masă cu unul dintre pocalele lui de argint până când toată lumea a făcut liniște.

— Prieteni, a zis el, cavaleri devotați, ostași curajoși, arcași îndrăzneți.

După vorbele astea s-a oprit și le-a aruncat o privire dominatoare înainte de a spune:

— Servitori loiali.

Și-a împins scaunul și a mers către masa servitorilor, iar vocea i-a devenit înceată și serioasă.

— Am motive să cred că ni s-a adus o ofensă. Ni s-a adus nouă tuturor, dar mai ales vouă, servitorilor loiali.

S-a întors pe călcâie și a fost cât pe-acți să cadă, dar s-a redresat și a arătat spre Pouk.

— E adevărat că ești servitorul lui Sir Able?

— Da, să trăiți, domnule, a zis Pouk țășnind în picioare.

Ceilalți servitori au început să mârâie, la fel și soldații alături de care mânca Pouk.

— Te-ai strecurat printre oameni care nu sunt de seama ta, i-a spus Thunrolf, și ai întors spatele camarazilor tăi. Dacă i-aș lăsa să-ți stabilească ei pedeapsa, probabil că ai primi o bătaie care te-ar lăsa olog pe viață. Ți-ar plăcea asta?

— Nu, domnule, a zis Pouk. Eu doar...

— Liniște! Te voi scuti de bătaie. Fierarul e aici?

Acesta era așezat alături de soldați și s-a ridicat. Thunrolf i-a șoptit ceva, după care fierarul a ieșit din sala de mese.

— Am nevoie de șase cavaleri destoinici. Șase, pe lângă Sir Able aici de față.

I-a numit, după care a zis că oricine dorea să vadă ce se va întâmpla putea să vină cu noi.

Thunrolf a încălecat, la fel și cavalerii lui, dar eu și Pouk am fost nevoiți să mergem pe jos, asemenea multora dintre cei care au venit cu noi. Drumul devenea din ce în ce mai abrupt. În cele din urmă, am ajuns la un șir lung de scări la baza căruia călăreții au fost nevoiți să-și abandoneze caii. A mai urmat o bucată de drum, apoi alte scări acoperite de zăpadă și de gheață, până în vârf. Unii dintre oameni s-au oprit acolo și au făcut cale întoarsă, dar soldații ne vegheau atent, așa că eu și Pouk n-am îndrăznit să facem asta. I-am zis lui Pouk că urcușul ăla nu era cine știe ce pentru cineva care urcase Turnul de Sticlă, iar el mi-a zis că nu era cine știe ce nici pentru cineva obișnuit să urce foarte des până în vârful catargului principal. Ne-am încurajat în felul ăsta unul pe altul, însă adevărul era că fusese un urcuș greu și că, atunci când urcasem pe Turnul de Sticlă cu Uri și cu Baki, ne opriserăm destul de des ca să ne odihnim. În timpul urcușului pe Muntele de Foc, nimeni nu s-a oprit nicio clipă.

Am ajuns în vârf și era frumos, foarte frumos. La poalele muntelui era deja noapte și se puteau vedea luminile din turnurile de pe zidul cel mai de jos, iar dincolo de el, departe în junglă, luminile din vreo casă sau ale vreunui foc de tabără. Acolo în vârf, unde ne aflam noi, bătea un vânt rece și era încă lumină. Norii de deasupra mării erau aurii și gri, iar eu i-am privit îndelung și m-am gândit că s-ar putea ca undeva jos să văd câțiva cavaleri călărind către garnizoană. Iar când soarele a mai coborât puțin, chiar au venit câțiva. Erau foarte mici, așa cum îi vedeam în depărtare, dar le

puteam distinge steagurile și strălucirea armurilor. A fost foarte frumos, n-am să uit niciodată.

Însă n-am apucat să văd unde se duceau, fiindcă am auzit o lovitură de ciocan și m-am uitat să văd despre ce era vorba. Fierarul fixase un fel de inel de fier în jurul gleznei lui Pouk, iar acum înfîgea un țăruș mare de metal într-o piatră mare, pentru a-l lega pe tovarășul meu de ea.

După ce a terminat, Thunrolf i-a spus lui Pouk să ia piatra în brațe și să o care. Pouk a încercat, dar era atât de grea, încât a trebuit să-i dea drumul după numai doi pași. Până la urmă, l-a ajutat unul dintre servitorii care venise cu noi și am mers cu toții chiar până în vârf. Acolo era un fel de terasă de piatră în formă de semilună, pe care o construiseră Osterlingii. Dacă stăteai pe marginea ei puteai privi în jos în Muntele de Foc. Pereții nu erau drepecți, ci mai degrabă foarte înclinați, cu pietre ascuțite care se iveau din loc în loc. Se putea vedea până departe în adânc, fiindcă totul era luminat de focul de pe fund. Deschizătura unde ne aflam noi avea diametrul cât o aruncătură lungă de săgeată, sau mai mare. Hăul se îngusta însă pe măsură ce coborai.

Thunrolf i-a zis lui Pouk să se apropie de margine, iar eu tot îmi repetam că nu avea de gând să-l arunce în hău, fiindcă asta făceau doar Osterlingii. Așa credeam eu. Pe urmă însă, servitorul care l-a ajutat pe Pouk să care bolovanul l-a lăsat singur, iar Thunrolf i-a dat ușor un brânci marinarului meu, făcându-l să dispară dincolo de margine.

S-a rostogolit și s-a lovit de stâncile dinăuntru, încercând să se apuce de ceva, dar piatra îl trăgea în jos, obligându-l să-și dea drumul. În momentul acela, m-am repezit la Thunrolf.

Soldații m-ar fi putut ucide dacă lordul i-ar fi lăsat, dar în loc să facă asta, le-a făcut semn să se oprească. Îl doborâsem pe unul și-i rupsesem brațul altuia, însă ceilalți cavaleri mă imobilizaseră, așa că nu mai puteam lupta. Oricum, erau prea mulți soldați între noi. Își ațintiseră vârfurile lăncilor spre mine și-și țineau halebardele aproape de fața mea.

Cavalerii mă țineau bine, așa că n-ar fi fost nevoie decât să-și împlânte armele în mine. Thunrolf i-a spus fierarului să-mi pună o cătușă pe mâna dreaptă. De ea era fixat un lanț la al cărui capăt se găsea altă cătușă, pe care a ridicat-o în aer și le-a arătat-o cavalerilor.

— Deci, viteazule Sir Able, a zis el, susții în continuare că omul acela e prietenul tău și nu ți-e servitor?

— Da, ți-am spus adevărul, i-am răspuns eu.

— Domnule, a spus Thunrolf rânjind.

Cavalerii care mă prinseseră de brațe încercau să mi le răsucescă la spate, dar în mine începuse să crească puterea mării, care clocotea ca o furtună. Puteam auzi briza și simțeam valurile cum se sparg în mine. Nu-mi doream să constate că nu-mi puteau răsuca brațele nici măcar dacă se adunau câte trei pe o singură mână, așa că am zis repede:

— Domnule. Ți-am spus adevărul, domnule. E prietenul meu.

— Asta e bine, a zis Thunrolf zâmbindu-mi. Ținea încă în mână cătușa goală și părea că se distrează. Dacă e cu adevărat prietenul tău, a fost acuzat pe nedrept – acuzat de propriile lui vorbe, dar pe nedrept. Uită-te în jos. Îl vezi?

Cavalerii mi-au dat drumul ca să pot privi peste margine. Nu l-am zărit imediat, dar destul de repede. Piatra de care fusese legat se blocase între niște colți de stâncă, iar el încerca să se elibereze. I-am strigat să rămână unde era, fiindcă aveam să cobor să-l scot de-acolo.

— Ah! a exclamat Thunrolf.

Se putea citi pe fața lui că era extrem de încântat.

— O să cobori dacă-ți permit. Nu altfel.

Eram gata să mă reped din nou la el și încercam doar să prind momentul potrivit, însă i-am zis:

— Te rog, domnule, acordă-mi permisiunea. N-a făcut nimic rău. Lasă-mă să cobor ca să-l aduc înapoi.

— O s-o fac, Sir Able, a zis Thunrolf, dacă ești hotărât. Ești dispus să-ți riști viața în Muntele meu de Foc ca să-ți salvezi prietenul?

— Cu siguranță, domnule, i-am zis eu și am dat să cobor. Thunrolf le-a făcut semn celorlalți cavaleri și ei m-au oprit. Îmi venea să-i arunc pe toți peste margine și chiar aș fi putut s-o fac.

— Poți să mergi, mi-a zis Thunrolf, dar nu singur. Îți trebuie un tovarăș, un alt cavaler curajos care să te ajute să-ți scoți de-acolo prietenul și bolovanul lui. Se oferă cineva? a întrebat el, ridicând din nou cătușa.

Nimeni n-a spus nimic.

— Vreau un voluntar. Nu e niciun cavaler pe-aici? a întrebat Thunrolf fluturând cătușa.

Și eu eram ca el. M-am gândit că doi sau trei, sau poate că toți, ar fi putut să se ofere voluntari și atunci Thunrolf ar fi trebuit să aleagă. Însă niciunul nu s-a grăbit s-o facă, ba chiar i-am văzut pe câțiva făcând un pas mic înapoi. Nu le-am spus nimic, dar știam că Sir Ravd s-ar fi oferit și tare-aș fi vrut să le zic asta.

Thunrolf s-a enervat. Le-a spus că erau ticăloși și lași și mi-am dat atunci seama că mulți cavaleri își doreau să-l ucidă pentru insulta asta, dar chiar și așa, niciunul dintre ei nu s-a oferit să-și pună mâna în cealaltă cătușă.

În momentul acela, am privit în jos din nou, iar Pouk nu mai era acolo. Nu-l mai vedeam deloc, așa că mi-am dat seama că reușise să scoată bolovanul de unde se blocase și încercase să urce cu el în brațe, dar căzuse probabil mult mai în adânc.

L-am apucat pe Thunrolf de braț.

— Mă duc eu, i-am zis. Pune-mi tot mie și cealaltă cătușă.

— Nu, mi-a zis el, unul dintre viermii ăștia trebuie să meargă cu tine. Vreau să văd – și vreau să vadă și ei – cine dă înapoi primul.

Nici măcar nu s-au clintit, iar eu i-am spus lui Thunrolf că nu mai aștept și-am dat să trec dincolo de margine. El ținea încă în mâini celălalt capăt al lanțului, iar unul dintre ostași s-a grăbit să apuce și el, așa că m-au oprit împreună. Avea să fie greu să cobor cu două mâini și știam că, dacă încercam să-i trag spre margine, și mai mulți ar fi venit să prindă lanțul.

— Asta e ultima voastră șansă! le-a zis Thunrolf cavalerilor. Ultima ocazie. Vorbiți!

Mi-am ridicat capul peste margine și am strigat:

— Prinde-o de cealaltă mână a mea. Mă duc singur!

Multe lucruri m-au surprins strașnic de când am părăsit lumea ta. Și nu doar o dată sau de două ori. Știu că ți-am mai spus asta, dar e adevărat. Asta a fost una dintre împrejurări, fiindcă Thunrolf și-a pus cătușa la încheietură și a închis-o. Le-a aruncat cavalerilor o ultimă privire, apoi a coborât cu mine.

Pe măsură ce coboram, aerul devenea mai cald și era mai greu de respirat. Era fum și tușeam foarte mult. Știam că erau șanse mari să murim amândoi și asta nu făcea parte din planurile mele.

(Am ajuns într-unul din momentele acelea în care e greu să spui adevărul. Se poate ca acum să-mi fie cel mai greu. Așa cred. Am ieșit din casă, m-am plimbat puțin, m-am uitat la mare și la munți și la locul minunat în care locuim. Dacă Disiri sau Michael ar fi fost aici, aș fi vorbit cu ei, dar nu erau și a trebuit să decid singur. Am decis, și ăsta e adevărul.)

Dacă Muntele de Foc ar fi fost un vulcan asemenea celor pe care-i avem noi acasă, n-aș fi reușit niciodată. Știam însă că nu era, și asta m-a făcut să continui. Știam că mai exista o lume sub Aelfrice, că era cea de-a șasea și că se numea Muspel. Știam că gaura din mijlocul Muntelui de Foc ducea într-acolo și că focul pe care-l vedeam și fumul pe care-l respiram veneau de fapt de acolo.

Ăsta a fost un aspect. Celălalt era că nu credeam că va trebui să ajungem direct în Muspel. Pouk reușise să se oprească o dată, așa că m-am gândit că fusese în stare s-o facă din nou, dar m-am înșelat. Când Thunrolf a început să tușească rău de tot și mi-a zis că vrea să urcăm, l-am tras de lanț, îndemnându-l să mergem mai jos. Știam că încerca să-mi spună că avea să mă omoare, ba chiar uneori aproape că reușea să articuleze cuvintele. M-am prefăcut însă că nu-l puteam înțelege și am continuat să trag de lanț, strigându-i să coboare în continuare.

După o vreme, gaura a început să se lărgască din nou și ne-am trezit că nu mai coboram în interiorul unui munte, ci în josul unui pisc. Thunrolf a căzut din nou. Mai căzuse de vreo zece ori, dar de data asta a fost mai rău. Am prins lanțul cu putere, iar el a rămas suspendat. În timp ce încercam să-l aduc într-un loc în care să-și poată sprijini un picior, l-am văzut pe Pouk undeva mult mai jos. Un dragon din Muspel se îndrepta spre el.

Nu cred ca doi bărbați să fi coborât vreodată o pantă mai repede decât am coborât-o eu și Thunrolf imediat după aceea. Am ajuns jos și am strigat la Pouk, am urlat la dragon, iar în clipa aceea, Thunrolf și-a scos sabia și a încercat să mă ucidă. L-am prins de încheietură, i-am răsucit brațul, iar el și-a scăpat sabia.

Îmi e destul de greu să descriu în scris toate astea, fiindcă s-au întâmplat foarte repede. Nu mă puteam uita la dragon în timp ce mă luptam cu Thunrolf, dar știam că se îndrepta cu repeziciune spre Pouk. Îmi doream sabia și, deși promiseseam să nu folosesc niciuna până când n-o primeam pe cea pe care Disiri spusese că o va găsi pentru mine, trebuie să mărturisesc că mi-o doream oricum. Sabia părea să fie singura noastră speranță și, dacă Thunrolf pune mâna pe ea înaintea mea, avea să mă ucidă pe mine, nu pe dragon.

După cum ți-am zis, a scăpat sabia, iar ea a căzut într-o crăpătură în stâncă din care ieșea foc și care era atât de adâncă, încât n-am reușit s-o mai văd. M-am întors cât de repede am putut și am văzut că dragonul îl ținuse pe Pouk cu unul dintre picioarele din față. Gândiți-vă la un șarpe imens, un crocodil cât o corabie, și la un dinozaur din aceia, zburător. Amestecați părțile lor cele mai îngrozitoare și veți afla cum arată un dragon. Este mai rău decât fiecare dintre animalele astea, ba chiar și decât toate trei la un loc.

Am luat în mână o piatră. Era aproape prea fierbinte ca s-o pot ține în mână, totuși am reușit s-o arunc în dragon. A scos un fâșăit precum o țeavă prin care iese abur fierbinte și și-a deschis botul larg. Acolo, în loc de limbă, am văzut fața lui Garsecg.

— Sir Able, de ce te războiești cu mine?

Era vocea lui, suna la fel de puternic precum o formație rock în concert.

I-am explicat că Pouk era prietenul meu și că, dacă avea de gând să-l omoare, trebuia să mă ucidă și pe mine.

— Și dacă nu vreau? a zâmbit Garsecg din gura dragonului.

Fața lui era de trei ori mai mare decât cea cu care mă obișnuisem.

— Atunci am să fiu în viață și am să-mi pot ține promisiunea. Ți-am promis că o să mă lupt cu Kulili și așa o să fac.

În momentul acela și-a desfăcut aripile. Mi se păruse mare și până atunci, dar cu aripile întinse era mai mare decât un avion. S-a ridicat în aer, stârnind un vânt la fel de puternic ca un uragan care a aruncat nisip și pietre asupra noastră. Am căzut și ne-am rostogolit de parcă ne prăvăleam în interiorul Muntelui de Foc.

Pe urmă, dragonul a plecat. M-am uitat în sus și l-am zărit profilat pe cer. Aripile lui erau atât de mari, încât păreau imense chiar și în depărtare. Cerul era teribil, roșu și prăfos,

luminat de focurile de jos. Deasupra lui însă, acolo unde la noi sunt norii cei mai de sus, se putea vedea Aelfrice, cu copacii lui frumoși, cu munții și cu zăpezile, și cu florile. O puteam zări chiar și pe Kulili în adâncurile albastre ale mării.

N-am putut rupe lanțul care-l lega pe Pouk de piatră, dar m-am așezat cu amândouă picioarele pe el și am tras până am scos pironul. Dacă n-aș fi făcut-o, nu cred că eu și Thunrolf l-am fi putut căra în susul piscului și apoi pe peretele dinăuntru Muntelui de Foc.

Chiar și așa, era să nu reușim. Uneori ne opream să ne odihnim. Tușeam și ne înecam. Ne era atât de sete, că abia mai puteam vorbi. Am încercat să-i explic că putea să ni se pară că petrecuserăm în Muntele de Foc doar câteva zile, dar că, în momentul în care ajungeam sus, să constatăm că se scursese mult mai multă vreme.

— Dacă ajungem sus, Sir Able, a zis el, după care l-a ridicat pe Pouk și l-a aruncat pe un umăr, așa cum îl cărasem și eu, și a început din nou să urce. Pouk avea picioarele rupte și rareori era conștient. Thunrolf putea să-l care puțin, dar începea curând să tremure, așa că trebuia să-l iau eu din nou. Cu toate astea, lordul nu m-a rugat niciodată să-l ajut. Nici măcar o dată. Mi-a trebuit ceva vreme să observ asta.

Am urcat și am tot urcat. Mi se părea că era ceva necurat la mijloc, nu aveam cum să fi coborât atât de mult pe cât mi se părea că urcasem deja, și nu ajunsesem nicidecum aproape de vârf. Nu mai eram în Muspel, ci într-o altă lume făcută din stâncă, și căldură, și fum, una care se curba în jurul nostru. Știam că urmează să murim și m-am gândit că, dacă-l părăseam pe Pouk, sfârșitul lui ar fi fost mai rapid, iar al meu mai ușor. Dar eram prea încăpățânat ca să fac asta. Așa că am continuat să urcăm un timp care mie mi s-a părut o eternitate. Aveam impresia că nu fusesem niciodată fratele mai mic al cuiva din America, că nu pornisem niciodată în căutarea unui copac și că nu trăisem într-o colibă

din pădure alături de Berthold Viteazul. Că nu avusesem nimic niciodată, în afară de cățarat, tuse și oboseală.

Am simțit un vânt rece. Mirosea ciudat și avea un gust ciudat, dar era rece și parcă mă ardea peste tot. Îmi fusese însă cald atâta vreme, că nu-mi mai păsa. Am privit în sus încercând să văd de unde venea vântul și cât de greu avea să fie urcușul în perioada următoare. Și atunci am văzut stelele. N-am să uit niciodată asta. Dacă închid ochii, pot și acum să le văd. Nici nu știi cum sunt stelele sau cât de frumoase pot fi.

Dar eu știu.

Capitolul 31

ÎN APOI LA MARE

O stea strălucitoare și mai apropiată ardea undeva sub noi – era un foc de tabără făcut chiar la baza scării. Ne-am croit drum spre el, mișcându-ne foarte încet și înghițind bulgări mari de zăpadă. Eu îl căram pe Pouk și-l sprijineam pe Thunrolf ori de câte ori era nevoie. Nu eram prea departe de ultima treaptă când Thunrolf a exclamat:

— Aud!

Bărbații care stăteau în jurul focului au sărit în picioare, iar Thunrolf aproape că s-a prăbușit pe ultimele trepte încercând să ajungă mai repede ca să-i îmbrățișeze. Plângea. L-am așezat pe Pouk lângă foc, după care i-am tăiat nădragii și am constatat cu bucurie că oasele rupte nu-i străpunseseră pielea. Odată, când căzusem dintr-un copac, Berthold Viteazul îmi spusese cât de periculoase pot fi asemenea răni că, de obicei, cei care le capătă sfârșesc prin a muri.

— Acesta e Aud, secundul meu, mi-a zis Thunrolf, iar el e Vix, ordonanța mea.

Lacrimile i se scurgeau șiroaie pe față.

— N-am fost niciodată mai bucuros ca acum să-i văd pe bandiții ăștia doi, adăugă el.

Aveau vin și apă, așa că ne-am așezat cu ei, am băut și i-am dat și lui Pouk. Era amețit și bolnav și nu părea să-și dea seama nici unde se afla, nici cine eram noi.

— Astăzi se împlinește exact un an, domnule, i-a spus Aud lui Thunrolf, de când ați intrat în Muntele de Foc. Am venit astăzi aici ca să comemorăm.

— Tocmai voiam să ne întoarcem înapoi la Seagirt, domnule, a intervenit Vix. Plecăm mâine. Lord Olof a vrut să ne tocmească în slujba lui, dar noi l-am refuzat.

— Deci Turnul Rotund are un nou comandant, a zis Thunrolf părând că vorbește singur. Nu-mi pasă, nu-mi pasă deloc. Bine că am ieșit.

— Regele l-a trimis, domnule, l-a informat Aud.

— Înseamnă că pot să merg acasă. Asta o să fac.

A clătinat din cap, apoi și-a golit cana cu vin.

— Sunt atât de obosit... Va trebui să mă ajutați. Și pe Able. Pe Sir Able. Ajutați-l și pe el. Vei călători spre Seagirt cu mine, Sir Able? Ai putea să fii primul meu cavaler și moștenitorul meu. O să te adopt.

I-am mulțumit și i-am explicat că eu și Pouk mergeam spre Forcetti ca să intrăm în serviciul ducelui Marder.

— Eu am să mă culc aici. Învelește-mă, Vix.

Thunrolf s-a întins și a închis ochii, iar Vix l-a acoperit apoi cu mantia lui.

Veniseră până acolo călare pe măgari, iar Aud s-a grăbit să se întoarcă la Turnul Rotund ca să aducă un felcer. Am adormit înainte să se întoarcă și a fost una dintre puținele împrejurări în care am dormit în Mythgarthr fără să fiu chinat de vise despre oamenii ale căror vieți țeseau coarda arcului pe care mi-o dăduse Parka. Nu m-a tulburat nici Setr, deși avea să o facă de nenumărate ori după aceea.

* * *

Nu mi-a fost niciodată mai greu să mă trezesc și să mă scol decât a doua dimineață. Soarele era sus pe cer când

m-am ridicat, dar nu aveam cum să-mi dau seama fiindcă felcerul ne acoperise fețele cu o bucată de pânză.

— Prietenul tău a fost dus la Turnul Rotund, mi-a zis felcerul. Am făcut tot ceea ce-am putut pentru el: i-am pus atele la picioare și la braț, i-am îngrijit arsurile. Am avut grijă și de ale tale, și desigur și de ale lordului Thunrolf.

Nici măcar nu știusese că Pouk avea un braț rupt.

— Lordul Olof e de părere că n-ar trebui să te miști decât atunci când ești pregătit.

Thunrolf a fost trezit probabil de vocile noastre. Și-a luat cârpa de pe față și a încercat să se ridice. Vix și Aud au sărit să-l ajute.

— Nu știi dacă pot merge, i-a spus el felcerului, dar dacă mă puteți așeza pe un cal, cred c-aș putea să călăresc.

— Nu va fi necesar, domnule. Pentru dumneavoastră și pentru Sir Able avem litiere.

— Iar eu n-am să mă urc în așa ceva, a zis Thunrolf. Nu. Nici mort! Ajută-mă să mă ridic, Aud! Unde mi-e calul?

Nu era niciun cal prin preajmă în afară de cel al felcerului. Eu și Aud l-am ajutat pe Thunrolf să încalece și am mers pe lângă el, ținând animalul de dârlogi. Îmi era frică să nu cadă și cred că el se temea ca nu cumva să mă prăbușesc. Când am ajuns aproape de destinație, mi-a spus încetișor:

— Vreau să-ți cer o favoare, Sir Able. Nu-mi datorezi nimic, știu bine asta, dar ți-o voi cere oricum, asigurându-te că vei avea în mine un prieten de nădejde.

I-am explicat că, de fapt, îi eram dator. Luasem cu împrumut o monedă de la el și o pierdusem, așa că-i promisesem să-i fac orice serviciu îmi va cere.

— Uitasem de asta. Foarte bine. Te rog să mă ierți. Vrei?

— Da, domnule, dar ăsta nu e un favor, i-am răspuns eu privind în sus. Și oricum te-am iertat deja.

— Asta a fost favoarea pe care mi-o datorai. Acum însă îți mai cer una, Sir Able. Îmi dai voie?

— Desigur.

— Lasă-mă pe mine să vorbesc atunci când ajungem la Turnul Rotund. Fii de acord cu ceea ce spun și nu povesti nimic ce-ar putea să mă dezonoreze.

Am încercat să mă gândesc la un răspuns politicoș, însă am fost întrerupt de șase cavaleri care ne-au ieșit în întâmpinare. Unii erau ai săi, iar alții ai lui Olof, dar înțeleseseră cu toții că se petrecea ceva și veniseră să vadă ce anume. Cavalerilor lui Thunrolf nu le venea să-și creadă ochilor.

— Ne-am întâlnit cu un dragon, le-a zis el. Și mi-am pierdut spada. Mi-ar plăcea s-o recuperez, dar nu și dacă va trebui să mă lupt cu alt dragon. Mai văzuseși vreunul înainte, Sir Able? Eu văzusem doar în desene și în picturi, dar nu se compară...

— O singură dată, domnule, i-am răspus eu. Dar n-a ajutat prea mult, fiindcă nu cred că există cineva care să se poată obișnui cu ei.

A zâmbit. Era un zâmbet strâmb din cauza arsurilor de pe față, totuși era un zâmbet.

— Eu unul n-am să mă pot obișnui niciodată.

Pe urmă ne-au scos lanțul. Au urmat mai multe lucruri, dar am de gând să scurtez povestea. Thunrolf a plecat destul de curând. A coborât în port și a luat o corabie spre casă. Aproape toți oamenii lui plecaseră deja, luând calea uscatului, din cauza cailor. Noi am rămas până când Pouk a putut să meargă din nou, iar Olof a fost foarte amabil cu noi. Mi-a înapoiat Sfărâmătorul de Săbii, arcul și tolba de săgeți, împreună cu o mulțime de cadouri. Când am plecat, ne-a împrumutat cai și a trimis niște oameni de-ai lui să-i aducă înapoi.

Am stat la un han timp de trei nopți. Cred că era un han, însă nu prea mi-a plăcut acolo. După aceea, Pouk a găsit o familie de bătrâni care ne-au găzduit mai ieftin și în condiții mai bune. Bătrânul fusese căpitan de corabie, dar trebuise să renunțe din cauza vederii care i se stricase cu vârsta. Știa o

mulțime de povești. Toate meritau ascultate și multe dintre ele meritau chiar să fie ținute minte. Am stat la oamenii aceia mai bine de o lună.

În timpul zilei mă antrenam cu arcul sau cu Sfărâmătorul de Săbii sau mergeam până la grajd, de unde luam un cal. Costa o para pe zi, sau două, pentru un cal ceva mai bun. Călăream toată ziua, la trap și la galop, explorând. Mi se părea că devin un călăreț destul de bun, dar de fapt eram abia la început.

Pouk mergea în fiecare zi pe chei în căutarea unei corăbii. Vorbea cu marinarii, însă și cu oamenii care-și făceau veacul prin port. Într-o zi, când m-am întors acasă, l-am găsit tot numai un zâmbet. Mi-a spus că în port acostase o navă care mergea la Forcetti și al cărei căpitan se învoise să ne ia cu el.

— Bun, i-am zis, hai să mergem și să vedem cât vor. E bună corabia?

— Da, să trăiți. Sunt convins. Dar am rezervat deja locurile, domnule, fiindcă nu erai aici. Avem o cabină bunicică și vom fi duși chiar la Forcetti.

Am vrut să știu cât costase. Thunroolf îmi dăduse o mulțime de bani, dar știam că, odată ajuns la Forcetti, trebuia să-mi cumpăr multe lucruri. Armura unui cavaler nu e tocmai ieftină, iar un cal precum Coamă Neagră (care fusese al lui Sir Ravd) era și el foarte scump.

— O să-ți placă prețul, domnule, mi-a zis Pouk rânjind ca o maimuță.

— Vrei să spui c-ai plătit tu? Voiam să plătesc eu pentru amândoi.

— Da, să trăiți. Așa am făcut, a zis el râzând.

— Atunci am să-ți dau banii înapoi.

— Păi... las-o așa, domnule. Eu am plătit cu ce mi-a dat dragonul.

Știam foarte bine că Setr nu-i dăduse nimic altceva decât vânătași și lovituri.

Corabia era *Neguțătorul din Miazănoapte* și sunt convins că tu ai ghicit asta mai repede decât mine. Nu arăta cu mult mai bine decât cu un an în urmă, dar nici cu mult mai rău, iar când am urcat la bord și am putut să mă uit mai atent, am observat că cele mai multe dintre pânze erau noi.

M-am îmbrățișat cu Kerl, care mi-a spus că mersese până la Turnul Rotund ca să ne caute pe Pouk și pe mine. Trecuse o săptămână de când coborâsem înăuntrul Muntelui de Foc și i se spusese că am murit, împreună cu Thunrolf. Eu i-am povestit aproape tot ce ni se întâmplase, spunându-i că Thunrolf dorise să-i facă de răs pe cavalerii lui, ceea ce era adevărat. Am lăsat deoparte amănuntul că dorise să mă omoare când îl văzuse pe Setr, ca să poată fugi. Am rugat-o pe bătrână să-mi coasă un stindard în timp ce așteptam ca *Neguțătorul din Miazănoapte* să încarce și să descarce și să se pregătească din nou de drum. L-a făcut din mătase, de fapt din resturile pe care le păstrase după ce îi făcuse o rochie fiicei comandantului portului. Era din mătase verde pe care cususe inimi de material roșu, câte una pe fiecare parte. Kerl l-a arborat pe catargul principal și l-a ținut acolo câtă vreme am fost la bord. Pe urmă l-am pus bine și am cam uitat de el, până când mi-am făcut o lance dintr-un portocal spinos. Atunci mi-am amintit de el, l-am scos și l-am legat de lance. Abia atunci lancea a fost gata cu adevărat.

Pouk și cu mine am rămas pe mal în casa bătrânului căpitan și a soției sale până când nava a fost gata de plecare. Întâi, fiindcă ne obișnuisem cu casa lor și ne simțeam foarte confortabil, apoi fiindcă dorisem să-l las pe Kerl să-și păstreze cabina cât mai mult cu putință. Nu avea de gând să-mi ceară bani și nu voia nici măcar să audă de vreo plată, dar eu am hotărât că, atunci când vom ajunge la Forcetti îi voi lăsa cuțitul Osterling pe care mi-l dăduse Olof. Avea mânerul și teaca din argint, ambele încrustate cu corali, așa că trebuie

să fi fost destul de valoros, totuși semăna mult prea mult cu o sabie ca să-mi placă.

Așa am și făcut.

Timpul scurs până la plecare mi s-a părut o veșnicie. Se rupsesse verga mare, iar Kerl trebuise să caute o bucată lungă de lemn bun pentru ca tâmplarul să poată ciopli una nouă. Asta a durat ceva timp, iar după aceea a trebuit să încarce restul mărfii și să stivuiască totul cu grijă. Pe vremea când locuiam cu tine, am citit povești despre corăbii și pirați și despre luptele lui Napoleon, dar nu am realizat niciodată cu adevărat cât de încet se petreceau lucrurile. Cât de mult dura totul. Sunt mii de lucruri care trebuie să fie gata deodată, iar ultimul dintre ele este să umpli butoaiele cu apă, fiindcă apa începe să se strice chiar din momentul în care o pui în butoi. Berea e mai potrivită, așa cum a zis și Pouk, pentru că se păstrează mai bine. Dar costă bani, în timp ce apa e gratis.

Pouk și cu mine aveam bere în cabină, însă și vin. De fapt, nu era tocmai vin, fiindcă pe-acolo nu creșteau struguri. Dar se făceau alte băuturi din fructele pe care le cultivau, cam așa cum facem noi cidrul. Fusese destul de ieftin și-l cumpărasem din micul port unde se afla garnizoana de la Muntele de Foc. Și ne și obișnuiserăm cu el. Mai aveam pâine, brânză, gem și trei feluri diferite de carne sărată, două soiuri de pește afumat și o mulțime de alte chestii. Bătrâna ne pregătise un coș pentru prima zi: sandvișuri, fructe și tot felul de murături. Erau însă atât de multe, încât ne-au trebuit vreo trei zile să le terminăm. Bătrânul căpitan mi-a dat cavila lui din alamă, folosită la matisare, pe care o luase pe mare în prima sa călătorie. Mi-a zis că trebuia să învăț să împletesc frânghii dacă tot aveam ocazia. Era o deprindere folositoare, de care era posibil să am nevoie uneori. Și chiar am avut.

În cele din urmă, am plecat pe mare. Când s-a întâmplat, nici nu ne-a venit să credem, atât de lungă ne fusese așteptarea.

Mulți dintre oamenii de-aici nu urcaseră niciodată pe o corabie, iar câțiva nu văzuseră nici marea. (Disira n-o văzuse). Așa sunt și oamenii din America, și asta nu-i deranjează. Așa că există câteva lucruri pe care trebuie să le explic, iar unul este despre pâine și cum se prepară ea. În bucătărie se află o sobă în care bucătarul coace pâine pentru echipaj, atunci când poate. Nu își aprinde însă niciodată soba când e vreme rea, fiindcă tăciunii încinși s-ar putea vărsa, dând foc la întreaga navă. Când e vreme rea, primești pâine veche și carne rece. E valabil pentru toată lumea, inclusiv pentru căpitan. Pe vreme bună, bucătarul fierbe carnea în apă de mare ca să-i mai scoată din sare. Problema e că de fiecare dată când gătește, consumă lemn de foc, care nu se găsește în cantități prea mari pe navă. Dacă vremea e rece, pe corabie nu există altă sursă de căldură decât soba aceea. Niciuna. Și se făcea din ce în ce mai frig pe măsură ce înaintam spre nord, în susul coastei. Iarna aproape că se terminase, dar la nord de Kingsdoom era încă frig. Fusesem plecat aproape trei ani cu Garsecg în Aelfrice și exact un an cu Thunrolf în Muspel. Timpul se scurge întotdeauna mai încet în lumile de sub Mythgarthr, dar nu se știe niciodată cu cât mai încet. Câteodată e doar cu puțin, alteori e cu mult mai mult.

Când mă gândesc la zilele acelea, la toate zilele, săptămânile și lunile de după ce am ieșit din Muntele de Foc, îmi amintesc cel mai bine două lucruri. Primul e cât de rău arăta Pouk atunci când l-am scos, când stătea pe o piatră așteptând felcerul, și mai apoi în patul său de la Turnul Rotund. Nu se putea spune despre el că era un bărbat frumos, asta pe lângă faptul că era și destul de scund. Avea un nas mare și coroiat, iar maxilarul îi era pătrat. Ochiul său orb

arăta groaznic, iar cel bun era mic și mijit. Arătase însă atât de înduioșător când zăcuse rănit și își înfruntase suferința cu atâta curaj. Când Thunrolf i-a spus că nu avea să-i mai facă așa ceva niciodată, a zis doar atât:

— Mulțam, domnule, mulțam.

După aia și-a închis ochii. Iar eu mi-am dat seama că nu știusem cât de mult îl iubesc până în clipa aceea în care îl văzusem suferind atât de mult. Uneori bea prea mult, dar nici măcar atunci nu mă puteam supăra pe el așa cum ar fi trebuit.

A rămas cu mine în majoritatea timpului, până când am plecat cu Disiri. Apoi mi-am dat seama ce dorise să spună când pretinsese că eu eram șansa lui cea mare. Devenise important (la fel ca și Ulfa) doar fiindcă fusese cu mine atâta vreme. Devenise meșterul Pouk și lucra pentru rege.

Celălalt lucru pe care n-am să-l uit niciodată este înfățișarea Insulei de Sticlă. Soarele era aproape de asfințit, iar eu eram pe punte și vorbeam cu Kerl. Mi s-a părut că văd ceva, așa că am împrumutat de la el telescopul lung de alamă.

Și-am văzut-o. Copacii înalți și mândri și valurile mângâind o plajă cu nisipul de culoarea sângelui. M-am uitat, m-am tot uitat și curând am început să plâng. Ți-aș spune dacă aș ști de ce, dar nu știu. Lacrimile mi se scurgeau pe față și nu mai puteam respira. Am lăsat jos telescopul, mi-am șters ochii și mi-am suflat nasul. Iar când m-am uitat din nou, dispăruse. N-am mai văzut-o decât când am intrat în Camera Iubirilor Pierdute a lui Thiazi.

Așa s-au petrecut lucrurile. Dar trebuie să spun că nu știam că Uri și Baki mă căutau. Nici prin cap nu-mi trecuse, iar drumul meu în Muspel le îngreunase căutarea. Veniseră pe *Neguțătorul din Miazănoapte* de trei sau de patru ori și renunțaseră să mă mai caute la bordul navei cu mult înainte ca eu și Pouk să ne îmbarcăm din nou.

Capitolul 32

TURNUL LUI AGR

— Ține mâinile departe de mânerul sabiei, mi-a șoptit soldatul din spatele meu, și vezi să nu fii prea arogant.

Apoi a adăugat cu voce tare:

— El este Able, stăpâne Agr.

— Sir Able, domnule, am adăugat eu.

— Zice că e cavaler, stăpâne. Voia să-l vadă pe duce, așa că m-am gândit că e mai bine să-l aduc aici.

Asta mi se întâmpla din cauză că nu reușisem să cumpăr un cal ca lumea la Forcetti. Plănuisem să-mi cumpăr unul și chiar mă uitasem împreună cu Pouk la cei puși la vânzare. Dar niciunul nu-mi convenise cu adevărat fiindcă, deși Thunrolf îmi dăduse o mulțime de bani, nu erau suficienți pentru unul bun.

Bărbatul slab din spatele mesei mari a clătinat din cap și și-a dus mâna la mustață. Părea deștept și avea aerul că nu prea îi plăcea ce vedea, adică pe mine. Mi s-a părut întotdeauna că oamenii ar trebui să vadă imediat că nu sunt cu adevărat bărbat, ci doar un băiat pe care Disiri l-a făcut să arate mai matur. Doar că nu puteau. Nici Pouk nu reușise și nici Kerl. Nici măcar Thunrolf. Însă acum mi se părea că dădusem peste cineva capabil să vadă asta.

— Sunt dregătorul ducelui, mi-a zis.

Se vedea că nu dădea doi bani pe ceea ce credeam despre el și nu se sfia să-mi arate asta prin tonul pe care-l folosea. Îmi prezenta doar fapte.

— Eu mă ocup de cai, cavaleri, servitori și în general de oricine se întâmplă să ajungă aici în Sheerwall.

Nu mi s-a părut un moment potrivit să zic ceva, așa că doar am aprobat dând din cap.

— Dacă trebuie să vorbești cu ducele, mă voi îngriji să capeți o audiență. Dacă nu e musai, poți vorbi cu mine. Sau te voi trimite la persoana potrivită. Ai vreo jalbă pe care s-o prezinți curții ducelui?

— Vreau să intru în serviciul ducelui Marder, am răspuns eu.

— În calitate de cavaler?

— Da, asta sunt.

— Serios? m-a întrebat el zâmbind într-un fel nu tocmai plăcut. Și cine te-a înnobilit?

— Regina Aelfilor de Mușchi. Regina Disiri.

— Glumele se fac seara, la un pahar, Able.

— Sir Able, domnule, și nu glumesc.

— Să zicem că ești cavaler. Putem s-o lăsăm în pace deocamdată pe regina Aelfă.

— Așa e.

— Măcar ai statura unui cavaler. Ești un călăreț experimentat? Un cavaler se deosebește de orice alt bărbat prin felul în care se pricepe să-și strunească armăsarul. Sunt convins că știi asta.

— Onoarea este ceea ce-l deosebește pe un cavaler de restul lumii, i-am zis.

— Dar, a oftat Agr, felul în care îți strunești armăsarul este calitatea esențială a oricărui cavaler. Ai măcar un cal de război?

Am început să-i explic, dar m-a întrerupt.

— Ai suficienți bani ca să-ți cumperi unul?

— Nu îndeajuns ca să-l iau pe cel pe care-l doresc.

— Am înțeles, a zis el netezindu-și din nou mustața.

Cred că nici măcar nu era conștient că avea ticul ăsta.

— Ai vreun conac care-ți aduce venituri? Unde e?

I-am spus că n-am.

— Știam eu!

Agr s-a ridicat și s-a apropiat de fereastră pentru a privi afară.

— Ducele are nevoie de războinici, Sir Able. Care sunt condițiile tale ca să-l servești pe duce?

Nu mă gândisem niciodată la asta și nici la felul în care să explic ce părere aveam în această privință. După aproape un minut i-am spus:

— Aș vrea să fiu cavalerul lui, mă rog, unul dintre ei. N-am venit să-i cer bani.

De afară se auzea zgomotul oțelului lovit de oțel, iar Agr s-a aplecat puțin pe fereastră ca să vadă mai bine ce se întâmpla. Când s-a întors din nou spre mine, m-a întrebat:

— Nu vrei deci o soldă lunară? Nici măcar una care să-ți acopere cheltuielile?

— Am un servitor, domnule. Îl cheamă Pouk.

Când i-l prezentasem pe Pouk lui Thunrolf, îl numisem prietenul meu și asta ne băgase în bucluc. N-aveam de gând să repet greșeala.

— Nu-l plătesc pe Pouk și uneori nu pot nici măcar să-i dau de mâncare sau să-i asigur un loc de odihnă. În cazurile astea, se descurcă singur.

M-am gândit la vremurile în care fusesem grav rănit și zăcusem în magazia cu funii în care se strecurau doar câteva raze de lumină prin crăpăturile dintre scânduri și unde veneau șobolanii atrași de mirosul sângelui meu.

— Uneori Pouk are grijă de mine, atunci când nu pot s-o fac eu însumi. Dacă aș fi cavaler al ducelui Marder, mi-ar fi rușine să-l tratez mai rău decât mă tratează Pouk pe mine. Dacă ducele vrea să-mi dea ceva, o să accept și am să-i mulțumesc. Dacă nu vrea, o să încerc să-l slujesc și mai bine.

Acela a fost primul moment în care Agr s-a uitat prima dată la mine ca la un om.

— Te pricepi la vorbe, Sir Able. Știu un baron de la curtea regelui care flecărește și el despre Aelfi. Eu unul cred că e la fel de nebun ca un iepure de câmp primăvara, și mai cred că nici tu nu ești sănătos. Dar nu mă pot abține să nu-mi doresc să fii în toate mințile. Cu puțin antrenament, ai putea deveni un soldat foarte bun. Știi să mânuiești arcul ăla?

— Da, domnule, știu, i-am răspuns.

— Vezi că în curte, pe terenul de antrenament, e maestrul Thope. El e maestrul de arme și dacă i te vei adresa cu domnule, așa cum mi te-ai adresat mie, o s-o încurci. Știi ce e un maestru de arme?

— Nu, domnule, nu știu.

— Îi antrenează pe scutieri și pe soldați în folosirea armelor și îi învață totul despre cai, pe care-i primește de la mine. Nu sunt destul de buni pentru a fi călăriți de un cavaler la război, sunt sigur că înțelegi asta; un cal inferior poate fi însă mai de folos la antrenament decât un cal bun, fiindcă în felul ăsta învățăceii vor ști să recunoască un cal adevărat. Vreau să te înfrunți cu maestrul Thope într-un turnir.

Și-a dat seama că nu-l înțeleg, așa că mi-a explicat:

— Vei călări împotriva lui cu o lance de antrenament. O să-ți împrumute un cal, un scut și toate cele necesare. Dacă ai să te descurci, vom vedea apoi cât de bun ești cu arcul și cât de îndemânatic ești cu spada.

Imediat după aceea, soldatul care mă adusese la Agr m-a dus la maestrul Thope. Bărbatul avea aceeași statură ca și mine, dar părul îi era cărunț. I-am spus cine sunt și de ce eram acolo și i-am explicat că trebuia să-l înfrunt în turnir. Mi-a strâns brațele. Avea mâini mari și foarte puternice.

— Țsta e mușchi, a murmurat el, nu grăsime. Te descurci cu o lance, băiete?

— Pot să încerc, i-am răspuns.

— Asta poate face oricine.

Mi-a adus un scut de antrenament. Sunt cu mult mai grele decât cele adevărate, dar asta pentru că sunt mult mai solide.

— Eu o să țintesc în asta, mi-a zis el în timp ce îmi ajustam cureaua, iar tu o să țintești într-al meu. Fără șmecherii.

— În regulă, i-am zis.

Calul meu era un armăsar castrat de culoarea castanei, care începuse deja să asude. Știa totul despre înfruntările cu lancea și nu ardea de nerăbdare să repete experiența. Nu aveam pinteni, scutul de antrenament îmi era fixat pe un braț, iar în mâna cealaltă țineam lancea, așa că nu mi-a fost prea ușor să-l aduc în poziția de luptă. Nu cred că era foarte rău, dar unul dintre cavaleri, care se oprise să mă privească, mi-a strigat „îmboldește-l cu lancea“, iar eu m-am uitat la capătul ei înaintea să-mi aduc aminte că nu era ascuțită. Ceilalți s-au distrat copios pe seama mea, însă eu începusem să mă enervez.

Locul unde se desfășoară turnirul se numește pistă. Dar nu e tocmai o pistă. Sunt doar niște scândurele subțiri din lemn, care închipuie un fel de gard. Cei doi cavaleri călăresc pe lângă gardul pe care-l au întotdeauna în partea stângă, și astfel ajung să se întâlnească scut în scut. E ca la fotbal. Nu-ți dorești să rănești adversarul. Turnirul e la fel de periculos ca un placaj făcut în plină viteză, iar cel cu care te înfrunți ți-ar putea sta alături în bătălia următoare.

Cum ți-am spus, am avut ceva bătaie de cap cu calul, dar după ce-am reușit să-l aduc în poziție, a știut exact ce se întâmplă. Era speriat, însă încerca să n-o arate, exact ca mine. Am încercat să-i șoptesc ceva care să-l facă să se simtă mai bine. Nimic din ceea ce i se întâmpla nu era din vina lui, dar el era cel care trebuia să fugă cu mine și cu șaua imensă în spinare și știa că putea fi rănit.

Nu mă simțeam prea sigur de mine, așa că i-am spus:

— Aș vrea să scurmi oleacă pământul, cum face Coamă Neagră.

Vorbele astea spuse unui cal care nici nu mă înțelegea și căruia probabil că nici nu-i păsa ce zic m-au făcut să mă gândesc la Gylf și la cât de mult îmi lipsea. Nu se mai întorsese la *Neguțătorul din Miazănoapte* și nimeni nu părea să știe unde se află. Mi-ar fi plăcut să pot merge înapoi în Aelfrice, să-l caut pe el și pe Disiri, dar nu știam cum să ajung acolo.

Destul de aproape de locul în care ar fi trebuit să ne-ntâlnim era un băiat cu o goarnă. A suflat în ea, calul meu a mers la trap aproape un minut, apoi a pornit în galop, după care lancea maestrului Thope mi-a lovit scutul, izbindu-mă cu el în piept. Îmi amintesc cum m-am rostogolit în aer și cum a dудuit pământul când am căzut.

Îmi aduc de asemenea aminte cum, stând în praf, năucit de durere, îi auzeam pe ceilalți cavaleri strigând: „Încă o dată!” Așa că am sărit în picioare, deși nu prea-mi venea să sar, mi-am luat lancea de pe jos, mi-am prins calul și am urcat din nou în șa.

În momentul ăla a venit Agr să-mi vorbească. Până atunci nu realizasem că venise și el pe pistă ca să privească. Încetișor, ca să nu-l audă și ceilalți, mi-a zis:

— Nu trebuie s-o faci din nou. Nu ești cavaler.

Scuipam sânge, fiindcă îmi spărsesem buza, dar i-am zâmbit.

— Ba sunt cavaler, însă unul cam nepriceput cu lancea.

Maestrul Thope nu purta coif sau cască, nici eu, de altfel, dar cred că ne-a auzit, fiindcă a făcut un gest ca și cum și-ar fi ridicat vizorul și a zâmbit.

Am încercat din nou și a fost exact ca prima dată. M-am gândit că voi reuși măcar să-i lovesc scutul cu lancea, dar n-am reușit. Asta m-a deranjat foarte tare, iar când m-am ridicat de la pământ urlam în gând la mine însumi. Am încercat să nu las să se vadă asta și i-am mulțumit lui Agr pentru ajutor.

— Aș face la fel pentru oricine.

Avea o față rece și dură, a cărei expresie era mereu neschimbată.

— E un antrenament bun, știu. Dar îmi pare rău că te-am băgat în buclucul ăsta.

— Păi, o dată și-o dată va trebui să învăț, i-am zis.

În momentul ăla, unul dintre cavaleri mi-a strigat:

— Nu ești cavaler, băiete!

L-am privit în tăcere câteva momente, după care i-am spus:

— Eu sunt cavaler, dar tu nu ești.

Asta l-a cam redus la tăcere.

Îl privisem cu atenție pe maestrul Thope în timp ce călărise spre mine, așa că a treia oară m-am aplecat în șa la fel cum făcea și el și m-am concentrat să-i lovesc scutul cu lancea. Înainte îmi făcusem griji ca lancea lui să nu mă lovească. A treia oară însă nu m-am mai gândit la asta și mi-am repetat că eu trebuia să lovesc celălalt scut. Era singurul lucru care conta.

Și am reușit. L-am lovit, iar lancea mea s-a rupt. Lancea lui Thope s-a oprit în scutul meu ca și mai înainte și m-a dărâmat din șa de parcă aș fi fost o păpușă, trimițându-mă în țărână. Am căzut rău. Doar că de data asta m-a ajutat să mă ridic unul dintre cavalerii care râseseră de mine, iar când am ajuns în picioare, mi-a tras un pumn în față.

Până în acea clipă, nu fusesem în stare să simt marea clo-cotind în mine. S-a ridicat însă deodată, mai amarnică decât orice furtună, rupând oasele ca pe niște surcele și aruncând oamenii încoace și încolo, de parcă ar fi fost scândurile unei corăbii sfărâmate. Primului cavaler pe care l-am lovit cred că i-am rupt falca. Nu știu. Cred că l-am lovit mai mult pe lateralul gâtului, dar indiferent unde l-am pocnit, l-am doborât, făcându-i pe ceilalți să sară pe mine. De obicei, bătăile nu durează tot atâta timp cât îți trebuie să le povestești, însă mi se părea că oponentii mei aveau mereu patru sau cinci bărbați care le săreau în apărare, venind parcă de nicăieri.

Capitolul 33

BEA! BEA!

Am crezut că mă aflu din nou în magazia cu frânghii. Nu ca și cum aș fi fost din nou închis acolo, ci mai degrabă ca și cum n-aș fi plecat niciodată. Era întuneric, eram foarte rănit și abia dacă reușeam să gândesc.

După o vreme, mi-am dat seama că nu zăceam pe un colac de frânghie, ci mă aflu pe un pat. Un timp, am fost convins că mă aflu într-un spital. Lumina lunii intra printr-o fereastră care avea forma vârfului unei săbii. Mi s-a părut atunci că nu mă mai aflu nici în magazia de frânghii, nici la spital. De fapt, nu mai știam unde eram. Și nici nu-mi păsa.

Mult după aceea, am încercat să mă dau jos din pat. Cred că voiam să mă uit să văd ce e primprejur. Dar m-am prăbușit imediat.

* * *

Apoi am ajuns iarăși în pat și mi s-a părut că întreaga cameră era scaldată în lumina soarelui. De obicei, era destul de întunecoasă, la fel ca toate camerele de pe-acolo. Dar acum soarele pătrundea prin fereastră și lumina mi se părea grozav de puternică. Lângă pat se afla o măsuță pe care cineva pusese un pocal, ceea ce mi-a adus aminte de cel pe care-l găsisem pe Insula de Sticlă. Acela fusese otrăvit, iar acum îmi era frică să beau din cel de pe masă.

După un timp, am simțit miros de bere, dar a trecut multă vreme până să mă pot ridica și să beau. Nu era de la gheață și nici măcar rece, însă mi-a plăcut. Mai aveam și o farfurie de lemn pe care se aflau pâine, carne și brânză. Nici măcar nu mă puteam gândi la mâncare, dar am băut restul berii și m-am lungit din nou pe pat, apoi am adormit.

Când m-am trezit, m-am simțit de parcă aș fi dormit mult timp, deși nu știam sigur cât. Era iarăși întuneric. Din când în când, o femeie cu un șorț intra în cameră și-mi vorbea. Nu o înțelegeam și nici măcar nu puteam fi atent. A început să-mi scoată bandajele ca să mi le schimbe cu unele noi și mi-a zis:

— Am și ceva de mâncare pentru dumneata, domnule, dacă vrei. Cred că a venit vremea să mănânci puțin.

I-am spus că aveam deja mâncare. De fapt, i-am șoptit. N-am vrut să șoptesc, dar așa mi-au ieșit cuvintele.

— Aia? Ei, e uscată de-acum. O s-o dau la câini. Ți-am adus o supă bună, caldă.

A vrut să mă ridice în capul oaselor, dar n-am lăsat-o. M-am ridicat singur și asta m-a durut. I-am luat și lingura din mână, însă am lăsat-o să țină castronul în timp ce mâncam.

— Dumneata te recuperezi bine, domnule. Bietul Sir Her-mad e pe moarte, așa se zice, fiindcă are toate coastele rupte. Și Sir Lud vomită sânge, a continuat ea, țâțâind ușor. Și el o să moară, zic unii. La bucătărie se fac pariuri, domnule.

— Mă numesc Sir Able. Dacă-ți pasă cu adevărat de mine, spune-mi Sir Able.

S-a ridicat repede și s-a lăsat într-un genunchi, așa cum fac femeile pe-aici.

— Da, Sir Able. N-am intenționat niciun rău, Sir Able. La auzul acestor cuvinte, m-am simțit mai bine.

— Firește că n-ai intenționat nimic rău, i-am zis. Stai jos. Cum te numești?

— Modguda, Sir Able.

— Sunt încă în castelul ducelui Marder, Modguda?

— Da, domnule. În Sheerwall, Sir Able. Doar că ești în turnul stăpânului Agr. El e singurul care are un turn întreg, cu excepția ducesei. Și ea are unul, îi spunem Turnul Ducesei, însă nu-l poți vedea de la fereastră. Țasta e Turnul lui Agr, fiindcă stăpânul Agr și-a pus oamenii să te aducă aici după ce te-au snopit cu lancea pe care ai rupt-o. Așa am auzit eu, deci aici te afli.

Am clătinat din cap, dar am constatat că era un gest cu care capul meu nu era de acord.

— Dacă suntem în Turnul lui Agr, înseamnă că el e șeful tău.

N-a înțeles, așa că a trebuit să-i explic. Apoi a zis:

— Așa e, Sir Able... domnule.

Am zâmbit și asta nu m-a durut deloc.

— Dar hai, zi odată! Ce vrei să-mi spui?

— Păi, ești cavaler, domnule.

— Da.

— Iar voi, cavalerii, nu-l prea iubiți pe stăpânul meu, domnule, fiindcă trebuie să faceți ce spune el, deși el nu e unul dintre voi. Și nici nu e baron sau ceva de genul ăsta, Sir Able. Însă se bucură de sprijinul ducelui. E omul lui, domnule, așa că voi, cavalerii, trebuie să-i dați ascultare.

— Nici că se poate să spui prostie mai mare, i-am zis eu. Nu sunt împotriva lui Agr. Deloc!

— Oricum, asta am vrut să spun, domnule. Nici n-ar trebui să fii supărat, fiindcă ceilalți te culcaseră la pământ și își scosese răbiile ca să te omoare. Numai Sir Woddet s-a împotrivit, domnule. Și scutierul Yond, care e scutierul lui Sir Woddet. El s-a aruncat deasupra dumatăle și atunci au venit gărziile stăpânului meu, soldații pe care-i chemase când el și maestrul Thope nu reușiseră să oprească bătaia,

iar maestrul Thope a fost înjunghiat, domnule. Atunci au venit gărzile. Pe urmă...

— Stai puțin. Ai spus cumva că maestrul Thope a fost înjunghiat de gărzile stăpânului tău?

— O, nu, Sir Able, a răspuns femeia șocată. Stăpânul Agr nu le-ar porunci niciodată să facă așa ceva, domnule. A fost unul dintre cavaleri. Sau poate unul dintre scutieri. Apoi au venit și niște paji, deci se poate să fi fost vreunul dintre ei. În orice caz, stăpânul Agr și maestrul Thope încercau să ajungă între dumneata și cavaleri așa cum făcuse și scutierul Yond. Atunci a fost înjunghiat maestrul Thope, Sir Able, când încerca să te ajute împreună cu stăpânul Agr. Până la urmă, te-au salvat gărzile, domnule.

— Maestrul Thope a murit? am întrebat eu, simțind că mi se învâрте capul.

— Nu, domnule, dar e rănit destul de rău. Așa se zice.

— Trebuie să-l văd, Modguda, de vreme ce a fost rănit când încerca să mă apere.

— Da, domnule. Doar că n-o să prea poți merge o bucată de vreme, Sir Able.

S-a ridicat și și-a îndoit genunchiul ca mai înainte.

— O să fie încântat să te revadă, domnule, sunt sigură, iar eu mă voi îngriji să-ți arăt unde să-l găsești atunci când vei fi pregătit, domnule.

Am rămas pe gânduri, iar unul dintre lucrurile la care mă gândeam era ceea ce tocmai spusese Modguda, și anume că avea să mai treacă o vreme până să fiu capabil să merg din nou.

— Poți să trimiți un mesaj în oraș?

— O să încerc, domnule, sau o să trimit un băiat.

— Bine. Am un servitor pe nume Pouk. Stăteam la un han în Forcetti. Are un semn cu o sticlă și o scoică. Știi unde se află?

— Da, domnule, Sir Able. E *Scoica și Butelca*, domnule.

— Mulțumesc. Să-i transmiți lui Pouk că am fost rănit și să-i spui unde mă aflu.

— Da, domnule. Asta e tot, Sir Able? Se vor întreba unde mă duc.

Am făcut un gest vag cu mâna și femeia a plecat.

Pe urmă am mâncat puțină brânză și ceva pâine, nefiind sigur dacă era sau nu o mare greșeală. Am băut toată berea și m-am întins ca să dorm din nou, destul de amețit.

* * *

În vis, Garsecg și cu mine ne aflam în sala tronului din Turnul de Sticlă. Un dragon mare și albastru, care stătea pe tron, a suierat la noi exact așa cum o făcuse Setr în Muspel, iar fața lui Garsecg era din nou în botul bestiei. Așa că m-am întors spre Garsecg să văd dacă observase și el, însă nu se mai afla lângă mine. Nu mai era el, ci Berthold Viteazul.

* * *

M-am trezit destul de înfrigurat și de data asta am reușit să ajung la fereastră. Nu aveam cum s-o închid, era doar o gaură în perete. Afară zburau niște lilieci mult mai mari decât cei pe care-i avem acasă. Căutau insecte, așa cum fac toți liliecii – zburau în picaj, se năpusteau, strigând și chițâind atât de ascutit, încât uneori abia dacă-i puteai auzi. Undeva sus, deasupra lunii, pentru o clipă mi s-a părut că văd niște Khimere.

De cealaltă parte a patului meu se afla un șemineu mic, doar că nu avea lemne în el și, oricum, nu aveam cu ce să fac focul. Mi-am zis că trebuia s-o întreb pe Modguda ce se putea face sau să-l pun pe Pouk să-mi aducă niște lemne atunci când va veni. Apoi m-am întors în pat și m-am

cuibărit în așternut, sperând că nu voi mai avea și alte vise precum cel de dinainte.

* * *

— Stăpâne, stăpâne!

De data asta eram din nou pe insulă. Am privit în jur și am văzut o mulțime de copaci, de flori și de păsări.

— Stăpâne!

Nu erau portocali spinoși. Am vrut să găsesc unul și să-l las să-mi mulțumească pentru că-l plantasem, dar știam că n-ar fi putut să mă audă și, oricum, nu era niciunul prin preajmă. În schimb, erau șerpi mari și roșii. Mi se încolăceau în jurul picioarelor, însă nu era rău, fiindcă picioarele îmi erau reci, iar ei mă încălzeau.

* * *

— *Mușcă-mă, stăpâne, mușcă-mă și apoi sărută mușcătura pentru că sărutul tău te va face din nou puternic.*

Asta m-a trezit repede. Camera n-ar fi putut fi mai întune-coasă. În pat cu mine se afla o femeie foarte slabă, care se agățase de mine, ținându-mă de o parte a corpului pe care alți oameni nici măcar n-ar fi trebuit s-o vadă. Mâinile ei m-au prins de cap, încercând să-mi apese gura pe gâtul ei.

— *Bea! Bea!*

— *Bea! Bea!*

Am simțit o altă mână cum strânge și apoi alunecă. Atunci am realizat că erau două.

N-am vrut s-o mușc. Țsta e adevărul și pot jura oricând că așa a fost. Însă ceva dinăuntrul meu a pus stăpânire pe mine și-am mușcat.

Simțisem ca și cum eram foarte înfometat și aveam în față o friptură scoasă de un minut din cuptor. Gura mi-a fost

inundată de un lichid fierbinte. Gras și murdar și fierbinte precum iadul. Avea un gust minunat.

— De-ajuns!

Una a început să împingă și cealaltă să tragă pentru a-mi îndepărta gura. Au reușit destul de repede, iar eu am rămas gâfâind, gândindu-mă cât de bun fusese. Când mi-am recăpătat răsuflarea, am lovit păturile cu mâna și am strigat:

— Tu, încetează imediat!

Ceea ce făcea era minunat, dar mă simțeam prea minunat, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Sub pături, acolo unde loviseam, era cineva mult mai cald decât mine.

— Sunt Uri, stăpâne! N-am vrut să-ți fac rău.

Așa cum ți-am spus, era foarte întuneric, iar când cealaltă și-a scos capul de sub pătură și m-a sărutat pe obraz, n-am putut nici măcar să-i văd fața.

— Ai băut din Baki, stăpâne.

După care a continuat, ca și cum ea ar fi câștigat jocul:

— Cine poate să mi te mai ia acum?

— Bea și din mine! a zis Uri făcându-și loc între noi. Te-am găsit în sfârșit!

— Aelfi de Cenușă în întuneric, am zis eu. Berthold Viteazul vorbea uneori despre asta.

— Aelfi de Foc! a spus una dintre ele râzând. Ți-a spus cumva și cât suntem de drăguțe? Sau cât ești tu de drăguț? Pielea ta are niște culori de-a dreptul fermecătoare.

— Acelea sunt vânătași, i-am zis. Dar dacă puteți să vedeți prin întunericul ăsta, nu știți cum aș putea să vă văd și eu pe voi?

Imediat au început să strălucească. Era ca și cum ar fi fost făcute din aramă sau din bronz și ar fi avut un foc în interiorul lor. Nu erau atât de fierbinți încât să mă ardă, dar erau destul de calde. Uri a sărit din pat și a luat o poziție din care s-o pot admira.

— Privește-mă! Nu-s frumoasă?

— Mă preferă pe mine, i-a spus Baki, care continua să mă îmbrățișeze strâns.

Cred că așa era, fiindcă am vrut să-i ating fața, iar ea mi-a lins vârfurile degetelor.

— M-am sacrificat pentru tine, mi-a explicat ea după ce a terminat de lins, ca să te fac mai puternic și să fii stăpânul meu de-a pururi. Ridică-te, și-ai să vezi!

— Și eu o s-o fac, mi-a spus Uri. Mușcă-mă de oriunde!

M-am ridicat și am descoperit că Baki avea dreptate. Și am mai constatat că transpiram, deși în cameră era de-a dreptul frig. Sau, cel puțin, asta simțeam eu. Era încă primăvară, ba chiar o primăvară timpurie, iar nopțile erau reci. Le-am spus să aducă niște lemne de foc și niște iască, iar după ce au spus că o vor face, le-am poruncit să-mi aducă și hainele, Sfărâmătorul de Săbii, arcul și tolba cu săgeți. După ce le-am explicat ce era Sfărâmătorul de Săbii, mi-au promis că o să-l caute.

Pentru un moment, mi s-a părut că în cameră a intrat un stol de lilieci. Pe urmă s-a deschis ușa. Am văzut o luminiță roșie, apoi ușa s-a închis din nou, destul de zgomotos, iar eu m-am ridicat din pat și m-am înfășurat într-o pătură. Nu mă simțeam prea bine, dar nici foarte rău, însă aveam senzația că înnebunisem. Am deschis ușa și s-a dovedit că luminița roșie pe care o văzusem venea de la ceea ce ei numesc opaiț. Pe vremea aceea, nu știam acest cuvânt. Este un fel de coș de fier în care poți arde orice ai la îndemână ca să faci lumină. Un astfel de opaiț se afla în fața ușii mele și mai târziu aveam să aflu că erau peste tot în castel. Am fost bucuros să-l văd acolo, fiindcă asta însemna că puteam aprinde focul, dacă aveam să fac rost de lemne. Am pornit în căutarea lor și curând am dat de o încăpere în care se afla o ladă cu lemne așezată lângă un șemineu. Am luat-o cu totul și am dus-o în camera mea, iar când s-au întors Uri și Baki făcusem deja un foc bun.

Capitolul 34

CUM E SĂ FII CAVALER

Când m-am trezit a doua zi dimineață, Uri și Baki plecaseră. Cam așa se întâmpla de fiecare dată când veneau la mine. O să-ți explic acum, ca să nu mai am de ce să insist mai târziu. Nu le plăcea soarele nostru. Lumina lui le rănea și, dacă stăteau în ea, abia dacă le puteai vedea. Așa că se întorceau în Aelfrice atunci când răsărea soarele, asta dacă nu cumva era o zi întunecată, cu mulți nori pe cer. Dacă erau nevoite să rămână, stăteau la umbră sau măcar încercau s-o facă. N-am înțeles asta atunci și m-am gândit că poate visasem că veniseră la mine.

Voiam să mă dau jos din pat ca să văd dacă Sfărâmătorul de săbii și arcul erau sub el, când am auzit o ciocănitură la ușă.

— Intră! am zis.

Era mai masiv decât mine, de-a dreptul imens, blond, cu o mustață deasă, nu cu mult mai închisă la culoare decât părul. L-am plăcut pe loc pentru că mi-am dat seama că voia să fie prietenos, dar nu prea știa cum s-o arate. (Și eu sunt așa de multe ori.)

— Sper că nu te-am trezit, mi-a spus el.

Nu eram prea sigur dacă el mă trezise, fiindcă se putea să mai fi ciocănit și înainte, dar i-am spus că nu. Judecând după cât de luminată era camera mea și adulmecând aerul, mi-am dat seama că era dimineața târziu.

— Eu sunt Sir Woddet de la East Hall, mi-a spus el întinzându-mi mâna.

— Sir Able, i-am răspuns strângându-i mâna.

— N-ar trebui să fiu aici, a zis el uitându-se împrejur după un scăunel. Pot să mă așez?

I-am spus că da.

— Din ordinul Lăcomiei sale, n-ai voie să primești vizitatori, dar asta pentru că e convins că te va ucide cineva.

Woddet și-a împins în afară buza de jos, ridicându-și cu ea mustața, un gest pe care aveam să-l mai văd de o mulțime de ori.

— Cineva ar putea să te ucidă, dar nu eu, altcineva.

În momentul acela, eram suficient de treaz ca să-mi aduc aminte că-mi povestise Modguda.

— Tu m-ai salvat!

— Am încercat. La fel și alții.

— Scutierul tău s-a aruncat deasupra mea ca să nu mai fiu lovit. Așa mi-a spus cineva, nu mai știu cine.

— Erai la pământ, a zis Woddet făcând din nou gestul acela cu mustața. Asta e problema cu luptele de felul ăsta. Nu țin cont de rang. Nu că ți-ar fi acordat așa ceva.

Nu știam ce voia să spună, dar l-am aprobat.

— Cred că ai dreptate.

— Și eu mă luptam cu tine. M-ai atins exact aici, a zis el arătându-mi locul. Mi-ai tăiat răsuflarea. Înainte să pot sta din nou drept, scosese rădăcina la tine. Le-am strigat să se oprească și în clipa aia Yond s-a aruncat deasupra ta.

— Îți sunt îndatorat. Îți datorez viața, i-am zis eu.

— Ba nu.

Era într-adevăr un bărbat masiv și claia de păr cânepiu făcea să-i pară capul cât al unui taur.

— Maestrul Thope și dregătorul Agr încercau și ei să te apere. Un nenorocit și-a înfipt lama în spatele lui Thope, care se străduia să păstreze onoarea casei Alteței Sale.

— Mda. Am auzit și despre asta. O să-i fac o vizită astăzi. Woddet a părut surprins.

— Mă bucur să aud că ești în stare. N-am vrut să te omor. Doar să te snopesc în bătaie. Și chiar am încercat. Dar ești un om foarte puternic, Sir Able.

— Nu și când lupt cu lancea.

— Nu, a zâmbit Woddet.

— Nu încă, dar o să fiu. Dar de ce voiai să mă snopești în bătaie?

S-a uitat la mine măsurându-mă din priviri.

— Ai sânge demn de cinste?

— Adică dacă sunt nobil? Nu.

— Să ai sânge nobil înseamnă să moștenești un titlu și niște pământuri. Calitatea de cavaler nu poate fi însă moștenită. Sângele demn de cinste înseamnă pur și simplu că strămoșii tăi n-au făcut niciodată negoț și nici n-au lucrat cu brațele.

I-am explicat că bunicii mei fuseseră fermieri, iar tatăl meu avusese un magazin.

— Mi-ar plăcea să-ți spun că sunt fiul pierdut al vreunui rege, i-am zis. Dar n-ar exista nicio fărâmbă de adevăr în asta. Nu putea să mă privească în ochi.

— Păi, vezi tu, Able, când cineva are sânge demn de cinste...

— Sir Able, l-am corectat eu.

— În regulă. Când cineva are sânge demn de cinste, așa cum am eu și ceilalți, iar cineva care nu are pretinde contrariul sau susține că e cavaler, deși nu este, de pildă...

— De pildă, ce?

— Păi, trebuie să-l batem. Nu să-l omorâm, doar să-l batem măr. La fel se întâmplă și dacă cineva care are sânge demn de cinste spune că nu-l are.

— În regulă. A existat cineva aici care a spus că nu sunt un cavaler adevărat, iar eu i-am răspuns că sunt, dar că el nu este.

— Nu puteam fi siguri că nu ești cavaler, m-a aprobat Woddet, deși niciunul dintre noi nu te credea. Dar când ai spus că Sir Hermad nu este, asta a umplut paharul.

— Înțeleg. Dar chiar sunt cavaler. Dacă nu mă crezi, o să ne luptăm.

— Cu lănci? a întrebat Woddet zâmbind.

— Aici. Chiar acum. Ai sabie. Ți-e frică s-o folosești?

— Deloc, a zis el scoțându-și sabia mai repede decât s-a ridicat.

Și s-a ridicat repede. Am văzut o sclipire de oțel și imediat vârful lamei mi-a apăsât pe gât.

— Pretinzi că ești cavaler. Nu pot ucide un cavaler neînarmat. N-ar fi onorabil.

— Ți-am spus despre ai mei. Nu am sânge demn de cinste.

— Dar eu am, a zis Woddet băgându-și sabia în teacă aproape la fel de repede pe cât o scosese.

Încerca să nu zâmbească.

— Va trebui să întreb la cancelaria Alteței Sale, a adăugat el.

I-am spus că aș fi preferat să fim prieteni.

— Ți-am întins mâna, a zis Woddet ridicând din umeri. Cu toate astea, mi-aș fi dorit să ai strămoși cu sânge demn de cinste, Sir Able. Totul ar fi fost cu mult mai simplu pentru amândoi.

— Eu sunt un strămoș cu sânge demn de cinste, i-am zis.

Pe urmă, am mers să-l văd pe maestrul Thope, așa cum promisesem. Aproape că ajunseseam din nou în camera mea când am dat peste Agr care era însoțit de un bărbat înalt cu barbă albă și mantie de catifea roșie. Agr a fost surprins să mă vadă pe coridor și a zis:

— Iată-l, Alteța Voastră.

Am știut atunci că bărbatul celălalt era Marder, așa că am făcut o plecăciune. Aș fi ghicit oricum, judecând după

hainele lui. Învățasem destule lucruri despre haine ca să știu că acelea costau o mulțime de bani.

— Auzisem că ești răpus la pat, tinere, mi-a zâmbit Marder.

— Am fost, Alteța Voastră, i-am zis eu. Astăzi sunt mai bine.

— Mult mai bine.

— Da, Alteța Voastră.

— Când am venit să te căutăm, a zis Agr, am găsit patul gol. Mi-a fost frică să nu te fi ucis cineva și să fi scăpat de cadavru. Unde-ai fost?

I-am explicat că mă dusesem să-i mulțumesc maestrului Thope.

— Am vrut să vă mulțumesc și dumneavoastră, domnule Agr, dar servitorii mi-au spus că sunteți cu Alteța Sa. Eu... mi-ați făcut o mare favoare. Când veți vrea să vă fac și eu o favoare, ajunge doar să-mi spuneți. Nu voi putea probabil să mă revanșez niciodată, dar o să încerc.

Marder și-a dres glasul.

— Știi cine sunt, tinere. Eu însă știu doar ceea ce mi-a spus dregătorul Agr despre tine și aș vrea să aud ce poți să-mi spui despre persoana ta. Cine ești?

— Sunt Sir Able de Inimă Înflăcărată, Alteța Voastră, un cavaler care vă va servi bucuros și loial.

— Și fără bani, a adăugat în șoaptă Agr.

— Nu chiar, fiindcă nu am nicio proprietate.

Marder a dat din cap. Părea destul de serios.

— Nu ai pământ? Și nici prea mulți bani? Dar ce ai?

— Hainele astea și alte câteva, dacă servitorul meu nu a fugit cu ele. Și mai am câteva cadouri pe care mi le-au făcut lordul Olof și lordul Thunrolf. Imediat ce am pomenit de Pouk, a început să mă mustre conștiința, așa că i-am zis: I-am făcut o nedreptate servitorului meu, Alteța Voastră. N-ar face așa ceva și ar trebui să învăț să-mi țin gura.

— Nimic altceva?

— O cămașă de zale, doar că e cam ruptă, Alteța Voastră. Am lăsat-o undeva în Forcetti ca să fie reparată. Mai am un coif din oțel, Sfărâmătorul de Săbii, arcul și câteva săgeți.

— I-am luat noi armele, i-a spus Agr lui Marder.

— Să i le dați înapoi de îndată ce le cere, dregătorule Agr.

— Așa voi face, Alteța Voastră.

Marder mă tot studia.

— Dacă te accept în slujba mea, n-o să-ți fie tocmai ușor, Sir Able.

— N-am venit aici în căutarea vreunui pat, Alteța Voastră.

— Vei fi trimis să-mi înfrunți dușmanii. Iar când te vei întoarce, vei pleca spre alții. Înțelegi lucrul ăsta?

— Înțeleg, Alteța Voastră. I-am fost prieten lui Sir Ravd. Am văzut ochii ducelui Marder mărimdu-se puțin.

— Ai fost cu el până la sfârșit?

— Nu, Alteța Voastră. Pe vremea aia eram doar un puști, dar aș fi luptat pentru el. Cred că aș fi murit alături de el.

Marder a schimbat vorba, apoi a tăcut, iar eu am văzut că Agr nu era tocmai în apele lui.

— A murit luptând pentru Alteța Voastră, am zis eu.

Agr și-a dres vocea.

— Au trecut patru ani, a zis Marder, destul de mult pentru un bărbat de vârsta ta. Ieri ai fost doborât cu o lance ruptă, așa am auzit.

— Am fost pocnit în cap, Alteța Voastră, asta e tot ce știu.

— Sir Ravd mi-a fost cel mai credincios cavaler, Sir Able. Îl consideram fiul meu.

I-am spus că nu mă surprindea deloc să aud asta.

— Scutierul lui a pretins că și lui i-a fost spart capul în timpul bătăliei. Când și-a revenit, lupii sfâșiau deja cadavrele, cel puțin așa zice el. Acum, tu spui că ai fost prietenul lui Sir Ravd?

— Da, Alteța Voastră. Am fost călăuza lui Sir Ravd prin pădure.

În clipa în care am rostit aceste vorbe, m-am gândit că erau, probabil, o mulțime de păduri, așa că am adăugat:

— La nord-est de Irringsmouth.

— Și n-ai fost cu el când a murit?

— Nu, Alteța Voastră, făceam altceva.

— În cazul ăsta, probabil că ai vorbit cu cineva care ți-a povestit despre moartea lui. Cine a fost acea persoană?

— Nimeni.

M-am simțit deodată de parcă mi s-ar fi înfipt în gât o gheară invizibilă.

— I-am găsit spada, Alteța Voastră. Asta e tot. Era ruptă. Am omorât și niște bandiți, Alteța Voastră. Câinele meu și cu mine, împreună cu un bărbat numit Toug. Spada ruptă era printre comorile lor. Am văzut-o și...

— Înțeleg. Și erați numai doi? Tu și soldatul de care ai pomenit?

— Toug nu e soldat, Alteța Voastră. E doar un țăran.

— Și câți nelegiuiți spuneai că erau?

Nu-i spuseseam și, în momentul în care m-a întrebat, mi-am dat seama că nu eram prea sigur. I-am spus adevărul și am continuat.

— I-a numărat Ulfa, Alteța Voastră. Le-a numărat corpurile. Ulfa e fiica lui Toug. Cred că a numărat douăzeci și trei.

— Și te aștepti ca Alteța Sa să creadă așa ceva? a pufnit Agr.

— Sunt cavaler, i-am zis. N-aș putea să mint. Nu pe Alteța Sa.

— Pah!

Marder i-a făcut semn să tacă din gură.

— Am sperat că vei putea să-mi spui mai multe despre moartea lui Sir Ravd.

— V-am spus tot ce știu, Alteța Voastră.

— Și despre scutierul lui, de asemenea, mi-a zis Marder. A ajuns la vârsta la care ar trebui făcut cavaler.

— Cred că spune probabil adevărul, Alteța Voastră, dar nu pot fi sigur.

— E scutierul lui Sir Hermad acum și, dacă nu mă înșel, Sir Hermad e invalid, a continuat Marder privind spre Agr. Acesta l-a aprobat tăcut, părând destul de întristat.

— Ei bine, poate să aibă grijă de stăpânul său o vreme. Asta o să-l țină ocupat. Dar de vreme ce l-ai călăuzit pe Sir Ravd în pădurile din nord, Sir Able, probabil că l-ai călăuzit și pe scutierul Svon.

I-am spus că da.

— Și nu ai nimic mai mult să-mi spui?

Îți dai seama ce eram tentat să-i povestesc. Dar n-am făcut-o.

— Am spus tot ce-am avut de spus, Alteța Voastră.

— La rândul tău, și tu ai fost doborât în turnir. Nimeni nu mi-a spus despre incidentul ăsta, a zis Marder aruncându-i lui Agr o privire mânioasă, până n-am observat ochi vineți și dinți lipsă. Ca să nu mai vorbesc de nasul spart al lui Sir Vidare. Am făcut investigații.

N-am știut ce să-i spun.

— Vrei să intri în slujba mea, Sir Able?

— Da, Alteța Voastră.

Asta a fost ușor de zis.

— Fără plată, deși de-abia dacă ai doi gologani?

— Am câte ceva, Alteța Voastră, nu sunt chiar sărac lipit.

— Ai pomenit ceva de-un servitor. Cum ai să-l recompensezi pe el?

— Da, Înălțimea voastră, am un servitor. Numele lui e Pouk. Mă slujește fără să vrea vreun ban, Alteța Voastră.

— Înțeleg. Deși n-ar trebui s-o facă. E cumva orb? Olog? Debil? Poate are vreo boală de piele?

— E chior de-un ochi, Alteța Voastră.

— Iar cu celălalt nu poate vedea, pun pariu, a bombănit Agr.

— Nu, domnule. Pouk are ochii buni... un ochi bun, vreau să zic. Dacă Alteța Sa vrea să știe de ce mă slujește, deși nu-l pot plăti, n-am ce să-i răspund, fiindcă nu știu.

— În cazul ăsta, nu câștigăm nimic dacă o să continuăm discuția. Ți-a explicat dregătorul Agr regulile după care îmi aleg cavalerii?

— Nu, Alteța Voastră.

— Dacă un cavaler are reputație exemplară, îl accept în serviciul meu imediat. Trebuie să-mi jure credință. E un fel de ceremonie.

— Voi face bucuros acest jurământ, Alteța Voastră.

— Nici nu mă-ndoiesc. Când însă un cavaler fără reputație își oferă serviciile, fie îl refuz pe loc, fie îl accept informal și provizoriu până când are ocazia să demonstreze din ce aluat e făcut. Te voi accepta în termenii aceștia, dacă vrei.

— Vreau, Alteța Voastră. Mulțumesc foarte mult.

— Îngenunchează, mi-a șoptit Agr. Într-un genunchi. M-am așezat într-un genunchi și mi-am plecat capul. Era ca și cum mi s-ar fi dat titlul de cavaler.

— Mă acceptați doar de probă, Alteța Voastră, dar eu vă accept ca stăpân... stăpân...

Ceea ce m-a făcut să mă poticnesc a fost fie Uri, fie Baki. Una dintre ele ne privea și râdea. Marder și Agr nu auzeau, eu însă, da.

— Domn și stăpân, până la moarte.

Așa am încheiat, dar glasul îmi era destul de slab.

— E bine. Nu prea ești echipat, Sir Able.

— Mi-e teamă că-i adevărat, Alteța Voastră, i-am zis eu ridicându-mă.

— Intenționez să te trimit împotriva dușmanilor mei ca să poți da măsura valorii tale – și sunt sigur că o vei face –,

dar pentru propria mea onoare nu pot și nu te voi trimite neînarmat.

— Am auzit, Alteța Voastră, că unii cavaleri obișnuiau să aștepte la un capăt de pod și să-i provoace la duel pe cavalerii care voiau să treacă mai departe. Dacă mi s-ar îngădui să fac asta, aș putea să fac rost de armură, o lance și un cal bun. De tot ce am nevoie...

— Fără cal, lance sau scut? Vei fi ucis, a mârâit Agr. Am dat din umeri.

— Mi-e totuna. Mi-ar plăcea să încerc.

— Am încercat și eu asta, în tinerețe, Sir Able, a zis Marder încetișor. Cred că eram de vârsta ta. Să știi că nu e vreo întrecere cu arme boante. Îți pot arăta cicatricile.

— Păi, eu n-am încercat, Alteța Voastră. Dar pot să vă arăt o cicatrice și câteva vânătăi.

— Am avut și de-astea la vremea mea.

— Sunt sigur că ați avut, Alteța Voastră. Acela a fost timpul dumneavoastră. Acum e rândul meu și mi-ar plăcea să încerc.

Pentru o secundă, Marder s-a încruntat, dar supărarea a lăsat curând locul unui hohot de râs.

— De la un țângău cu capul spart, a zis ducele și l-a ghiontit pe Agr. Vrei să trimiți umerii ăștia împotriva unei cete de Fii ai Furiei? S-ar duce, pe legea mea!

— S-ar duce, Alteța Voastră, dacă i-ați da un cal, a mormăit Agr.

— M-aș duce pe jos, Alteța Voastră, dacă nu mi-ați da, am zis eu.

— Ascultă la vorbele mele, a zis Marder, care se oprișe din râs și devenise extrem de serios. Timp de două săptămâni vei rămâne aici la Sheerwall să te îngrijești. Când se va fi împlinit sorocul ăsta, dregătorul Agr îți va da tot ceea ce ai nevoie. Caută un pod îndepărtat, vreun vad sau vreo trecătoare din munte, așa cum ai sugerat, și stai de pază.

Rămâi acolo până vine iarna, până când în port va fi gheață. Atunci te vei întoarce și-mi vei spune cum te-ai descurcat.

— Presupunând că va pierde prima lui luptă, Alteța Voastră, tot ce i-am dat se va duce pe apa Sâmbetei, a zis Agr.

— Uită-te la zâmbetul lui, Agr.

Bărbatul s-a uitat, dar fără vreo plăcere deosebită.

— El își va risca viața. Putem risca și noi câțiva cai, câteva lănci și o cămașă de zale.

* * *

Când a venit Pouk, în după-amiaza aceea, m-a găsit în curte, privind la luptele de antrenament ale soldaților. Mi-a adus haine curate.

— Am încercat să aduc totul, domnule, dar hangiul nu m-a lăsat, fiindcă nu l-am plătit. Pentru vreo două nopți...

— O să vedem ce putem face în după-amiaza asta, i-am zis eu. E dincolo de poartă, ceva mai la vale.

— Oleacă mai departe, domnule.

— Nu prea mult. Înainte de a pleca însă, aș vrea să mă antrenez puțin în lupta cu lancea. Uită-te la mine și spune-mi dacă ți se pare că fac ceva greșit.

Mi-a dat ascultare și, în după-amiaza aceea, în timp ce călăream înapoi spre Forcetti pe cai împrumutați, mi-a zis:

— Cu asta se ocupă cavalerii, nu-i așa? Ca atunci când dumneata și Sir cum-îl-cheamă călăreați unul spre celălalt.

— Sir Woddet, i-am zis. Da, așa e.

— Ei bine, pare spectaculos, domnule, dar eu nu văd vreo noimă în asta.

Am început să-i explic, dar m-a întrerupt imediat.

— Să presupunem că sunt pe jos. Când te văd venind cu sulița aia lungă...

— Se numește lance, i-am zis.

— Și cu calul ăla mare, aș sări din calea dumitale, nu-i așa? Mie nu-mi plac deloc caii, continuă el privind în jos cu dispreț la armăsarul pe care-l călărea. Iar dacă aș fi fost pe unul bun, te-aș fi atacat pe la spate.

— Deocămdată, nu mă pricep foarte bine la mânuit lancea, i-am zis eu. Dar un cavaler priceput își poate înfige vârful lăncii printr-un inel nu mai mare decât podul palmei tale, care, pe deasupra, se și leagănă, și poate face asta cu calul în galop. Așa că, dacă sari, ar fi bine să sari departe.

Pouk părea să aibă dubii.

— Cât despre atacul din spate, un cavaler îndemânat te va lovi din flanc cu succes de zece ori din zece încercări. N-ai avea nicio șansă să te aperi de lancea lui. Asta dacă ai fi singuri în luptă.

— Presupun că ai dreptate.

— Într-o bătălie sunt multe linii de cavaleri care se năpustesc spre tine, unele în spatele altora, dacă e vorba de armata regelui Arnthor. Cavaleria ușoară, alcătuită din scutieri și soldați obișnuiți, păzește flancurile, în timp ce pedestrașii și arcașii păzesc căruțele. Știu toate astea fiindcă l-am întrebat pe maestrul Thope. Cavalerii pot fi înfrânți, bineînțeles, mai ales în munți, acolo unde dușmanul se poate strecura deasupra lor, de unde pot arunca cu sulițe sau pot prăvăli bușteni. Dar nici asta nu e tocmai simplu.

— Da, domnule. Sper să nu fie, a zis Pouk încetișor.

— Și eu sper. Dar știu că nu există bătălii în care să fii în siguranță. Sper să capăt onoruri de la ducele Marder, Pouk. Onoruri, cai buni și multe altele. Un conac al meu. Deși nu voi putea fi niciodată egalul reginei Disiri, mi-ar plăcea să mai reduc diferențele dintre noi. Lordul Olof mi-a spus că știe o mulțime de cazuri în care reginele s-au căsătorit cu cavaleri. Nu e ceva nemaivăzut.

— Eu sper doar să nu fii ucis, domnule. Asta e tot, a zis Pouk dând din cap.

— Mulțumesc, am spus eu, apoi am călărit în tăcere, bucurându-ne de soarele cald de primăvară.

Conștiința nu-mi dădea însă pace, și într-un târziu m-a silit să vorbesc.

— Ți aduci aminte ce-am spus despre pedestrașii care păzesc căruțele, Pouk? Dacă rămâi cu mine, vei fi unul dintre ei. O să ai un topor, o tunică și un coif de oțel, sper. Nu-mi pot permite mai mult.

— N-o să fie mai rău decât atunci când ne-am luptat cu Osterlingii pe mare, domnule.

Chiar atunci am ajuns într-un loc mai înalt; am pus mâna streășină la ochi și am văzut ferma care se afla în valea de dedesubt, un loc ce părea destul de prosper și de care îmi aminteam de când trecusem spre Sheerwall, așa că am zis:

— Acolo e o fermă care trebuie să aibă o fântână bună, Pouk. Ne putem adăpa caii și putem bea și noi.

Capitolul 35

ȘI AU FOST CĂPCĂUNI

Mintea lui Pouk rămăsese însă la lupta imaginară.

— Dar dacă eu o să fiu la căruțe, cum o să pot să am grijă de dumneata? Să zicem că tocmai dumneata rămâi agățat de lancea vreunuia, domnule. Cum o să ajung eu pe câmpul de bătălie ca să te găsesc?

— Asta va fi sarcina scutierului meu, dacă o să am unul.

— Eu tot cred că n-are niciun sens să săriți unul la altul așa cum ați făcut dumneata și Sir... Sir...

— Woddet.

— Da, să trăiți. Nu l-ai rănit niciodată. Doar l-ai doborât de pe cal.

— El m-a doborât pe mine, Pouk, l-am corectat eu. De trei ori.

— Ba numai de două, domnule. A treia oară...

— Asta înseamnă trei. Te pot contrazice în zeci de feluri, Pouk, și nu cred că are sens să le încercăm pe toate.

— Dacă zici dumneata, domnule.

— În plus, curând vom ajunge la fermă. Trebuie totuși să-ți spun că n-am participat niciodată la o bătălie adevărată, în care cavalerii să lupte călare. Ceea ce ți-am povestit eu despre ei și ceea ce-ți voi mai spune despre felul în care luptă cavalerii am aflat de la Sir Ravd, de la maestrul Thope și de la Sir Woddet, dar mai ales de la maestrul Thope. El e

o adevărată comoară de informații și l-aș putea asculta preț de ore întregi.

— Pare un loc destul de bun, domnule, a zis Pouk privind spre fermă.

Pereții ei de chirpici erau proaspăt văruiți, iar acoperișul părea nou.

— O duc mai bine decât mulți alții de pe-aici.

M-am oprit, aducându-mi aminte de mârâitul pe care obișnuia să-l scoată maestrul Thope.

— Te plângi că eu și Sir Woddet nu ne-am cauzat răni prea mari, darămite să ne ucidem. Spui că el m-a doborât de pe cal, iar o dată am avut noroc și l-am doborât și eu.

— Da, să trăiți, a zis Pouk, iar tonul său era plin de satisfacție.

— Primul lucru, cel mai important pe care trebuie să-l înțelegi, este că eu și Sir Woddet nu încercam să ne ucidem unul pe celălalt și nici măcar să ne rănim. Într-o bătălie, în schimb, cavalerii își propun să-și omoare adversarul.

Pouk a dat din cap fără prea multă tragere de inimă.

— Am folosit lănci de antrenament, făcute dintr-un lemn care nu e la fel de puternic. Lancea de antrenament nu trebuie să fie prea tare, fiindcă ar putea răni sau omorî pe cineva. O lance adevărată este realmente puternică. Și are și vârf de oțel. Ale noastre erau boante. Îți aduci aminte că atunci când m-a lovit puternic cu un pumnal ascuțit, unul dintre Osterlingi, a reușit să-mi rupă cămașa de zale? Vârful a deschis câteva inele și a fost de ajuns.

— Da, domnule, tare ne-a fost frică să nu mori.

— Am fost foarte aproape, și poate c-aș fi murit dacă nu l-aș fi găsit pe Garsecg. Acum imaginează-ți că în loc de pumnal, cămașa de zale ar fi fost lovită de o lance de război, împinsă de greutatea unui cavaler și a unui cal în plin galop.

Pouk s-a scărpinat în cap.

— Ar fi trecut ca prin brânză, domnule.

— Te-ai prins. Mai mult, eu și Sir Woddet am ținut unul în scutul celuilalt. În general, în bătăliile reale, cele mai multe lovituri sunt în scut.

— Păi și la ce folosește asta? Același lucru ziceam și eu, domnule?

— De obicei, la nimic. Dar scuturile folosite în luptă sunt mult mai ușoare decât cele de antrenament și, uneori, vârful lăncii trece prin ele. Și chiar dacă nu se întâmplă asta, cavalerul al cărui scut este lovit poate să cadă din șa, așa cum am făcut eu. Adu-ți aminte ce ți-am spus despre cel de-al doilea rând de cavaleri din spatele primului. Imaginează-ți că ești un cavaler care a căzut de pe cal și ești destul de amețit de lovitură.

Am ajuns la fermă, iar Pouk a zis:

— Dacă nu-ți e cu supărare, domnule, n-am să-mi imaginez.

A descălecat, iar asta a agitat câteva rațe și o găscă.

— Poate că ar trebui să dau fuga și să le spun cine ești, domnule.

În pragul ușii a apărut o femeie între două vârste căreia i-am zis:

— Suntem călători pașnici și vrem doar apă pentru noi și pentru caii noștri. Dacă ne dai, nu-ți vom mai cere nimic altceva.

Nu a zis nimic, așa că am continuat:

— Dacă preferi să ne lași însetați, spune, și o să plecăm. Pouk s-a îndreptat spre ea, ținându-și calul de dârlogi.

— Țasta e Sir Able, cel mai viteaz cavaler pe care-l are ducele Marder.

Femeia a dat din cap, cântărindu-mă din priviri.

— Pari destul de curajos și puternic.

— Da, și mi-e sete. M-am antrenat și am călărit cu capul descoperit. Ne poți da puțină apă?

— Avem cidru, dacă vrei, s-a îmbunătățit femeia. E mai sănătos. Poate vrei și niște ouă fierte, ceva pâine și cârnați?

Nu-mi dădusem seama că-mi era foame, dar vorbele ei m-au făcut să realizez că eram hămesit, așa că am zis:

— Îți putem plăti, doamnă, și-o s-o facem cu plăcere. Mergem spre Forcetti să ne plătim datoria către un hangiu și îți putem plăti și duminică.

— Nu costă nimic. Poftiți înăuntru.

Ne-a îndemnat să intrăm în bucătărie – o cameră mare și luminoasă, cu pardoseală de piatră și cu funii de ceapă care atârnau de grinzi.

— Luați loc. Trec toată ziua cavaleri pe-aici. Și asta e bine. N-avem probleme cu bandiții, doar cu funcționarul care strânge taxele. Cei mai mulți dintre cavaleri nu se opresc din drumul lor. Și nici nu ne răspund când le urăm 'neața bună.

— Poate că nu le este atât de sete ca nouă.

— Aduc imediat cidrul. Butoiul e jos, în pivniță, a zis ea grăbindu-se să iasă.

— Poate că e cidru din ăla tare, a zis Pouk lingându-și buzele.

I-am dat dreptate, dar mă gândeam la femeia aceea și la ce-ar fi putut ea să vrea de la noi.

S-a întors cu trei câni de lemn, pe care le-a așezat pe masă.

— Luați și pâine. E proaspătă. Mă rog, aproape proaspătă, am copt-o ieri. Apoi a scos un cânat din buzunarul șorțului și l-a așezat pe un fund de lemn, unde a început să-l taie în felii groase cu un cuțit lung. E un cânat de vară. Îl afumăm timp de trei zile și nu se mai strică. Asta dacă nu cumva se umezește...

I-am mulțumit și am mâncat din cânat, care mi s-a părut foarte bun.

— Sir Able? Așa te numești? Pentru un cavaler mi se pare că ești o persoană cu picioarele pe pământ.

M-am oprit din băutul cidrului și am spus că încerc să fiu.

— Și ești cu adevărat cel mai curajos cavaler al ducelui?

— Da, este! a exclamat Pouk.

— Mă îndoiesc, am zis eu, dar n-am de unde să știu cu adevărat. Ca să-ți spun drept, nu cred că există vreun cavaler în castelul Sheerwall care să ezite să încrucișeze sabia cu mine. Dar nici eu n-aș ezita s-o fac.

— Ți-e frică de fantome?

— Nu mi-e frică de nimeni, am zis eu ridicând din umeri, și nu prea cred că un om mort este mai periculos decât unul viu.

— Nu un om, a zis femeia privind la Pouk, care își golise cana cu cidru și părea neobișnuit de treaz. Îți mai torn puțin?

Pouk a dat din cap că nu.

— Dacă e fantoma unei femei, i-am zis, poate să dorească vreo proprietate sau vreun lucru de care i se pare că are nevoie. Mai demult, am vorbit cu o femeie bătrână, undeva, în sud, care știa o mulțime de lucruri despre fantome, și mi-a spus că, în general, doar spiritele femeilor care au fost ucise se transformă în fantome. De obicei, își caută dreptatea.

— Nu e o femeie, a zis ea și s-a ridicat ca să ia o pâine.

— Fantoma unui copil? Asta ar fi trist.

— E mai rău, a răspuns tăind pâinea cu o grijă exagerată și părând că se lupta din greu să-și țină sentimentele sub control.

— Te referi la Aelfi? Ei nu sunt fantome.

— Bănuiesc că știți cum ați apărut voi, cavalerii.

Am recunoscut că nu știam, că nici măcar nu mă întrebam vreodată și că mi-ar fi plăcut foarte mult să aud povestea.

— Nu e nicio poveste. Înainte, în vremurile vechi, pe aici erau căpcăuni. Și dragoni. Monștri. Toți cei care acum sunt în Țara Ghețurilor. Erau mulți. Orice om care omora un căpcăun devenea cavaler, așa că, după o vreme, n-au mai existat

căpcăuni, și au fost nevoiți să inventeze alte feluri de a ajunge cavaler.

— Tot nu mi-ai spus a cui este fantoma.

— A unui căpcăun. Probabil că l-au ucis chiar aici, fiindcă îmi bântuie ferma.

Pouk a privit repede în jur, ca și cum s-ar fi așteptat să vadă fantoma.

— Nu trebuie să te îngrijorezi, a zis femeia. Nu vine decât noaptea.

— În cazul ăsta, nu avem cum să te ajutăm. Trebuie să mergem la Forcetti, i-am zis eu, după care am mai luat o bucată bună din cârnatul de vară, fiindcă mi-era teamă să nu-l strângă de pe masă. Dar nu putem rămâne nici în Forcetti peste noapte. Și nici aici. I-am promis lui Agr că-i aduc caii în seara asta.

S-a întristat.

— Va fi destul de târziu, presupun, când vom trece din nou pe lângă casa ta. Va fi întuneric. Ne-am putea opri pentru un moment să ne asigurăm că totul e în regulă.

— Eu și fiii mei am fi foarte încântați, Sir Able. O să vă cinstim cu de-ale gurii și-o să vă hrănim și caii.

— Așa e, am zis eu pocnind din degete. Caii nu au fost adăpați. Ai grijă de ei, Pouk.

— Nu e bine să le dăm prea multă apă, domnule.

— Asta atunci când sunt încălziți după galop. Acum n-au cum să fie înfierbântați, fiindcă au stat la umbră și-au alungat muște cât timp am mâncat noi. Dă-le să bea cât vor.

— Da, să trăiți, domnule, a zis el, după care a zbughit-o pe ușă.

— Băieții mei și cu mine lucrăm la ferma asta, Sir Able. Sunt puternici, amândoi, dar nu pot să facă față fantomei. Duns a încercat și aproape că a fost ucis. I-a fost rău mai bine de un an.

I-am spus că nu m-aș fi putut gândi că spaima te poate îmbolnăvi într-un asemenea hal.

— I-a rupt mâinile și aproape i-a smuls un braț.

După ce-am auzit asta, am vrut să vorbesc cu fiul, dar era plecat cu treburi; mi-a rămas însă în minte povestea.

Capitolul 36

SCOICA ȘI BUTELCA

În sala mare a hanului *Scoica și Butelca* (era o cameră simplă, murdară, în care mirosea a bere acrită), hangiuul mi-a dat nota de plată cu un zâmbet larg.

— Nu pot să citesc, i-am zis eu. Sau, cel puțin, nu ce-ai scris tu aici. Mi-ar fi plăcut să pot – mi-ar fi plăcut să învăț, dar până una alta va trebui să-mi explici tu ce scrie aici, i-am spus și am pus nota de plată pe masă, în fața lui. Ia loc și explică-mi. Văd semnele de pe hârtie, dar nu înțeleg ce înseamnă.

— Îți bați joc de mine, a mârâit el.

— Deloc. Nici eu și nici Pouk nu putem citi, dar mi-ar plăcea să știu pentru ce anume trebuie să plătesc.

S-a tras mai lângă mine și mi-a arătat pe hârtie.

— Astea de-aici sunt singurele care contează. Cinci gologani în total.

— Pentru trei zile? Mi se pare foarte mult.

— Chiria pe trei zile pentru cea mai bună cameră pe care-o am. Asta e aici, a zis el arătându-mi pe hârtie. Iar hrana e aici și băutura alături.

Pouk mi-a evitat privirile.

— A, și mâncarea pentru câine, asta e separat.

— Mai zi o dată! am exclamat eu și l-am apucat de braț. Ce vrei să spui?

— Mâncarea pentru câine, mi-a răspuns hangiuul ușor neliniștit. E un câine mare și maro, cu o zgardă cu țepi. Sunt

dinți de rechin, de fapt. I-am dat oase de la bucătărie, vreo două bucăți de pâine unse în untura de prăjeală și resturi de carne și tot altele... dar nu te pun să plătești pentru ele. Problema e că a furat o friptură întreagă și asta costă.

— Nu aveam niciun câine când am venit aici, i-am zis eu strângându-l mai tare, fiindcă aveam sentimentul că voia s-o șteargă. Dar am avut un câine. Pouk îl știe. I l-ai arătat și lui Pouk, nu-i așa? Și l-ai întrebat pe Pouk dacă știe cui aparține câinele, nu?

Pouk a clătinat violent din cap.

— Îți jur, domnule, că nu mi-a arătat niciun câine și nici n-a suflat vreo vorbuliță despre el.

— Mă gândeam să te pedepsesc, i-am zis, fiindcă ai băut pe socoteala mea, deși știai că nu prea am bani. Dar dacă minți și despre Gylf, n-am de gând să te pedepsesc. Dacă minți despre Gylf, tu și cu mine o terminăm chiar acum și ai face bine să nu mai calci prin fața mea.

— N-am văzut niciun câine în acest han, a zis Pouk ridicându-se în picioare, și nici n-am auzit de vreunul, domnule. Nici de la el și nici de la altcineva. Nu mi l-a arătat pe Gylf, câinele acela al dumatăle care a sărit peste bord în noaptea aia pe care ne-o amintim amândoi, și nici n-am văzut vreun alt câine.

— De ce nu i-ai arătat câinele lui Pouk? l-am întrebat pe hangiu, ținându-l zdravăn de braț fiindcă încerca să scape.

— Am încercat, dar dormea.

— Probabil noaptea trecută, plin de bere. Ți-a spus cumva că i-am permis să bea oricât dorește?

Hangiul n-a zis nimic.

— Ai spus despre câine că ți-a furat o friptură. De ce nu i l-ai arătat lui Pouk după aia? N-a fost el aici până când a venit Modguda să-l ia?

— Ea a trimis un băiat cu un cal, domnule, a explicat Pouk. Am călărit cu el înapoi. Eu am stat în șa, în spatele lui.

— E limpede că Pouk era treaz azi-dimineață, am zis eu, de vreme ce băiatul trimis de Modguda l-a găsit și i-a vorbit.

— N-am putut să prindem câinele ăla, Sir Able. E tare rău.

— Și tu ești la fel, i-am zis gândindu-mă la nota de plată și la cei câțiva bani de aur care-mi mai rămâneau.

Puteam plăti, dar știam că ar fi trebuit să mă despart de o sumă considerabilă.

— N-am să plătesc friptura. Nu i-ai fi dat câinelui toată mâncarea pe care mi-ai zis că i-ai dat-o după ce-a furat o friptură întreagă. Știai foarte bine că e aici și n-ai făcut nimic ca să-l împiedici să fure o bucată mare de carne care probabil că zăcea nepăzită în bucătărie. Ai fost neglijent, iar friptura este prețul pe care-l vei plăti pentru asta.

— În regulă, a zis hangiul. Dă-mi drumul la braț și-o șterg de pe nota de plată.

— Dar cât mi-ai cerut pe ea?

— Trei parale. O să le scad. Promit. Dă-mi drumul! Am clătinat din cap și m-am ridicat în picioare.

— Nu încă. O să-ți fac o ofertă. Voi plăti cele trei parale. Cu mâna liberă am pescuit monedele de aramă din punga de la cingătoare.

— Asta dacă-mi arăți câinele chiar acum și mi-l dai mie. O să-ți dau drumul dacă faci asta. Ce zici?

— Nu pot, a fugit.

Am luat monedele și le-am pus din nou în pungă.

— În cazul ăsta, nu-ți voi plăti nimic pentru hrana câinelui. În loc să-l informezi pe servitorul meu, l-ai lăsat să fugă. Și n-am să-ți dau niciun ban nici pentru ceea ce a băut el. Scade toate astea și vom vorbi despre restul. Dacă nu m-ai înșelat și prin alte părți, o să plătesc tot.

— Cinci gologani face, a insistat hangiul. Cinci, fără trei parale, pentru hrana câinelui. Atâta, sau chem garda.

L-am ridicat de la podea, l-am întors și i-am dat drumul jos.

— Acum locuiesc în castelul Sheerwall. Poți să te duci la ducele Marder și să-i ceri să facă dreptate. Sunt sigur c-o vei căpăta. Dar mai înainte ar trebui să te gândești dacă asta-ți dorești cu adevărat. Uneori oamenii nu-și doresc asta.

L-am lăsat zăcând pe podea și am urcat în camera care fusese a noastră. M-am spălat și m-am bărbierit, apoi am împachetat toate lucrurile cu care venisem de la bordul *Neguțătorului din Miazănoapte*.

Când am coborât din nou, în sala mare a hanului am văzut un cavaler cu o mantie verde care aștepta. A dat să mă lovească în cap. M-am aplecat, iar sabia lui s-a înfipt în tocul ușii. L-am îmbrâncit înainte s-o poată scoate de acolo, doborându-l la podea. Când i-am pus la gât vârful propriului pumnal, a început să mă implore să am milă.

I-am spus c-o să-i arăt milă, apoi m-am ridicat și m-am șters de praf.

— Eu sunt Sir Able de Inimă Înflăcărată și pretind de la tine armura și scutul, armele, cu excepția sabiei, calul sau caii, dacă ai mai mult de unul, și punga cu bani. Îți poți păstra hainele, viața și sabia. N-am de gând să cer vreo răscumpărare pentru tine. Dă-mi lucrurile pe care ți le-am cerut și poți pleca.

— Eu sunt Sir Nytir din Fairhall.

S-a ridicat și a făcut o plecăciune.

— Oferta ta e generoasă, a zis el. O accept!

— Pah! a exclamat Pouk, iar eu i-am aruncat o privire care l-a redus la tăcere.

Nytir și-a scos scutul și l-a sprijinit de teighea, și-a luat de pe cap casca de oțel, și-a dat jos cămașa de zale, mantia și le-a așezat pe toate pe cea mai apropiată masă.

— Coiful meu e legat la șa, mi-a zis. Pot să păstrez surtucul? Pe el am blazonul.

Am dat din cap aprobator.

— Mulțumesc.

Și-a desfăcut apoi punga și mi-a dat-o.

— Cinci gologani și câteva parale, a adăugat el. Ai spus că-mi pot păstra sabia. Asta include și teaca și centura?

Am aprobat din nou.

— Hangiul mi-a spus că ești un bandit. O să am o vorbă cu el foarte curând.

— Și eu, i-am zis, după care l-am trimis pe Pouk să se îngrijească de cal și să-mi spună dacă erau mai mulți.

— Sunt trei, a zis Nytir, după care și-a eliberat sabia dintr-o mișcare îndemânată. Și poți să-i spui scutierului meu să vină și el aici, dacă tot te duci acolo, băiete!

Pouk s-a grăbit să iasă.

Am făcut greșeala să mă uit când ieșea Pouk, iar lovitura lui Nytir aproape că m-a spintecat. Am sărit, sau mai degrabă am căzut, iar vârful sabiei mi-a sfârtecat tunică. Tăietura care a urmat probabil că m-ar fi omorât, dacă arma n-ar fi izbit mai întâi tavanul jos al încăperii. Am scos Sfărâmătorul de Săbii și am reușit să-l lovesc peste față pe Nytir. Când a intrat scutierul lui, stătea pe podea și încerca să-și oprească sângerarea. Scutierul s-a repezit la el dornic să-l ajute, dar Nytir n-a vrut să-și ia mâinile de pe rană ca să-l lase să se uite la ea. Și nici n-a zis nimic.

— Caii tăi sunt acum ai mei, i-am spus scutierului. Pouk, e printre ei și un armăsar de război?

— El călărea pe unul bun, a spus Pouk. Nu știu dacă e cal de război, sau nu, dar e bun. Pe urmă, mai e calul scutierului și un cal de povară.

— Încărcătura de pe calul ăla e de asemenea a mea, i-am spus scutierului. Păstrez calul de povară și pe cel pe care călărea stăpânul tău. Cât despre calul pe care mergeai tu... e al tău? Sau îi aparține lui?

— E al lui Sir Nytir, Sir...

— Able.

— Sir Able... dar nu aveți armură.

— Acum am. Îți dau ție calul pe care călăreai. Fii atent! Calul acela a fost al lui Sir Nytir, eu i l-am luat când l-am înfrânt, iar acum ți l-am dat ție. Acum că e al tău, vreau să-ți pui stăpânul pe el și să-l duci undeva la un doctor.

— Are o casă aici, Sir Able. Eu... sunteți un cavaler adevărat. Curând sper să fiu și eu la fel ca dumneavoastră.

I-am urat succes.

— Trebuie să vă mărturisesc că am fost printre cei care v-au atacat pe câmpul de antrenament. Nu e nevoie să mi-l dați pe Tropot, nu aveți de ce.

Nytir a mormăit ceva ce nu am înțeles.

— Nu-l vreau pe Tropot înapoi, i-am spus scutierului. E al tău. Pune-ți stăpânul pe el și plecați de-aici.

Am ieșit împreună cu Pouk și i-am privit cum plecau. După ce au dispărut la primul colț al străzii întortocheate, Pouk m-a întrebat dacă nu voiam să se uite în desagii de pe calul de povară. Am clătinat din cap că nu și i-am spus să-l găsească pe hangiu.

— Aici, domnule? S-ar putea ascunde oriunde.

— Caută-l oricum. Trebuie să aibă vreun servitor, ceva, poate un bucătar. Caută-i și pe ei. Eu intru în sala mare să încerc armura lui Sir Nytir.

În han rămăsese și sabia cavalerului. Nu mi-o doream, însă am fost fericit s-o pot examina. Era puțin mai mare decât a lui Ravd și puțin mai grea, dar cu toate astea nu mi se părea la fel de bună. Vrând să văd de ce era în stare, am lovit puternic cu ea în tăblia tejghelei. S-a înfipt aproape cincisprezece centimetri în lemn și s-a înțepenit, așa că am lăsat-o acolo.

Mi-am pus platoșa lui Nytir și încercam să-mi ajustez curelele (ceea ce poate fi destul de greu de făcut de unul singur) când Pouk a intrat în cameră împreună cu o femeie zdravănă și roșcovană.

— Ea e nevasta hangiului, m-a anunțat el, iar el e stăpânul meu, Sir Able de Inimă Înflăcărată.

Femeia a făcut o plecăciune, iar eu i-am explicat că închirasem o cameră pentru trei nopți.

— Sus pe scări, chiar în față, a adăugat Pouk.

— Pe ăsta îl știu, a exclamat nevasta hangiului arătându-l cu degetul pe Pouk. Dar pe dumneata nu te-am mai văzut până acum, Sir Able. Mi-a zis că stăpânul lui e cavaler, dar eu n-am prea înghițit-o. ăsta-i marinar, domnule, și nu te poți încrede în de-alde ăștia.

— Marinarii văd lucruri pe care alți oameni nici nu pot să și le închipuie, i-am zis eu. Tu l-ai crede dacă ți-ar spune că a văzut Insula de Sticlă?

— Nu, domnule.

— Nu te învinovățesc. Dar și eu am văzut-o, ba chiar m-am plimbat prin pădurile ei. Marinarii mint, la fel ca orice oameni, și probabil din aceleași motive. Dar eu îți spun adevărul.

— Departe de mine gândul să cred că dumneata ești mincinos, Sir Able.

— Mulțumesc. Nu mă minți nici tu pe mine și-o să fim prieteni buni. Știi cumva unde este soțul tău? Aș vrea să-i vorbesc.

— N-am nici cea mai vagă idee, Sir Able. Se pare că a ieșit din han.

— Da, așa se pare. Înainte să plece, mi-a spus ceva despre un câine care a venit aici. A pretins că e un câine mare, maro, cu o zgardă cu țepi.

— Da, a spus femeia. Și de zgardă îi atârna un capăt de lanț.

— Înțeleg. Soțul tău a crezut că s-ar putea să fie al meu, iar eu sper să aibă dreptate. Mi-am pierdut câinele cu ceva timp în urmă. Știi cumva unde este?

— Nu, domnule. L-am văzut ieri, dar acum nu știu unde s-a dus. L-am fugărit cu toții ca să-i luăm friptura pe care-o furase. Și a fugit. E foarte mare, cu urechi lungi și cu pieptul lat.

— Pare să fie Gylf. Dacă se întoarce, fii blândă cu el și trimite-mi vorbă. O să fiu în castelul Sheerwall.

— O să încerc, domnule.

Soția hangiului se tot uita la sabia lui Nytir.

I-am spus a cui era și i-am poruncit ca ea și bărbatul ei să o lase acolo până când Nytir avea să se întoarcă să și-o recupereze, iar ea a făcut din nou o plecăciune în fața mea.

— Știu că e cam în drum... am zis eu, dar femeia m-a oprit scuturând puternic din cap.

— Toată lumea va veni s-o vadă, Sir Able, și-o să mai bea un pahar sau două, dacă tot au ajuns aici. Vor spune apoi și altora. Vom face bani frumoși.

— Sper. Dar când se întoarce Sir Nytir va trebui să-l lăsați s-o ia. Să-i spuneți că n-am vrut-o și că i-am lăsat-o acolo.

— Sunteți prieten cu el, Sir Able?

Pouk a izbucnit în râs.

— A încercat să mă omoare cu ea, i-am zis. Probabil că m-a urmărit până aici și l-a alungat pe soțul tău înainte să lămurim noi lucrurile. Ai observat că ți-a stricat tocul ușii?

M-a aprobat șovăitor din cap.

Nota de plată era încă pe masă, acolo unde o lăsasem. Am luat-o și i-am arătat-o nevestei hangiului.

— Soțul tău și cu mine discutăm despre asta. A zis că face cinci gologani. Nu mi s-a părut corect.

— Uneori exagerează, Sir Able, așa face Gorn, mi-a zis ea după ce a examinat-o.

— Fără îndoială că toți o facem. Știi să scrii?

Mi-a făcut semn că da.

— Atunci am să-ți plătesc patru gologani de argint dacă o să scrii: „Achitat în totalitate”, după care te semnezi. Ai face bine să pui și data.

S-a grăbit să aducă cerneală și un condei.

Capitolul 37

UN CAVALER VERDE

Călărisem mult în ziua aceea; mă dureau toate, dar am pus piciorul stâng în scară și m-am aruncat în șa ca și cum aș fi știut ce făceam. Calul pe care-l călărise Nytir era un armăsar îndesat, cu o coamă mare și albă, nervos și energic. Nu era însă destul de puternic sau de mare ca să fie considerat cal de război. Pe frumoasa lui șa de luptă făcută din piele verde trona încă o lance verde (cu un stindard legat în vârf).

Armăsarul s-a dat într-o parte, iar potcoavele lui de fier au tropăit pe pietrele caldarâmului.

— Mă bucur că dumneavoastră trebuie să-l călăriți și nu eu, a zis Pouk în timp ce termina de legat scutul lui Nytir pe spatele calului de povară.

— Ai grijă cu ăla, i-am zis. E singura piesă care-mi vine cu adevărat.

— Ce păcat că are semnele lui, domnule, a zis Pouk în timp ce făcea ultimul nod.

— Blazonul lui, vrei să spui, i-am zis eu în timp ce struneam armăsarul.

— Da, să trăiți, domnule. O oaie cu coarne mari, domnule. Dar iată că nu au fost îndeajuns de mari.

— O să-l vopsim. Trei străzi în sus, pe deal, și apoi patru spre vest.

Pouk m-a aprobat uitându-se bănuitor la propriul cal.

— E prăvălia aia cu un ciocan și niște clești, domnule?

— Da. Poți să conduci doi cai, Pouk?

— Dacă se supun, pot, domnule. Unii o fac, alții nu. N-ai de unde să știi până nu încerci.

Armurierul la care lăsasem cămașa mea de zale era mai masiv, mai tânăr și mai încet la vorbă decât meșterul Mori. A ridicat în sus zalele, a fluierat pentru sine și s-a îndreptat cu ele spre o fereastră unde lumina era mai bună.

— Am luat-o de la Sir Nytir, dacă te ajută cu ceva, i-am zis.

— Zale duble. Nu-s de-ale noastre, dar nu-s nici rele.

— Dacă ai putea să lărgеști umerii și să lungești brațele...

— Bineînțeles că pot, Sir Able, dar o să coste.

— Uite pantalonii ăștia de zale. Nici nu știu cum să-i numesc. Ți-i dau ție dacă-mi lărgеști cămașa de zale.

Mi-a întins mâna și mi-a zis:

— Trebuie să vă iau măsurile, Sir Able. O să facem ultimele potriveli când veniți să o luați. Și-o s-o termin în aceeași zi dac-o s-o probați dimineață.

— Întrebați-l despre scut, domnule, a zis Pouk. Spuneți că vă place.

— Da, i-am zis eu luând scutul și ridicându-l la vedere. Poți să acoperi cu vopsea berbecul ăsta fără să faci o treabă de mântuială?

— Bineînțeles că pot, a zis armurierul, după care a cercetat cu atenție scutul. Piele peste salcie. Probabil două straturi de lemn de salcie.

A privit apoi spre mine.

— Dacă-l scutur în sus și-n jos și apoi la stânga și la dreapta, nu pare să fie crăpat. Dar va trebui să dau jos pielea, ca să fiu sigur. Cel care l-a făcut era un meșter bun, n-ar fi folosit un singur strat. Nu-l voi desface însă decât dacă doriți. Pot și doar să-i vopsesc fața. Ce vreți să fac în locul berbecului?

Văzând că nu răspund, Pouk a zis:

— Ce-ai zice de o inimă, domnule? O inimă cu soarele sub ea. Asta s-ar potrivi.

Am clătinat din cap.

— Costă în funcție de cât de mult trebuie să muncim, a zis armurierul. Cu cât artiștii mei au mai mult de treabă, cu atât trebuie să vă cer mai mult. Un cavaler a vrut odată trei inimi și trei lei, toate pe un singur scut. Le-am pictat, dar a costat o avere.

I-am spus că n-aș folosi niciodată un leu pe blazon.

— Păi și-atunci ce-ați folosi? Asta-i întrebarea.

M-am gândit la stele și la dungi și mi-am amintit că toate echipele de la școală se numeau Lincșii, dar nimic nu părea potrivit.

Pouk se plimbase prin încăpere și luase de pe perete un cuțit lung, cu lama neagră. O examina plin de curiozitate.

— Lucrătură aelfă, i-a spus armurierul. N-am decât unul ca ăsta. Ați văzut vreodată așa ceva, Sir Able?

— Nu, dar tare mi-ar plăcea.

Pouk mi-a dat cuțitul.

— Le plac lamele în formă de frunză. Mă scot din minți!

— Mie mi se par în regulă, a zis Pouk.

Am întors pe o parte și pe alta lama neagră ca să prind pe ea cât mai multă lumină.

— Se văd niște vârtejuri în oțel, precum curenții dintr-un pârau.

— Metale amestecate, a spus armurierul. Când noi facem aliaje din metale, se amestecă precum apa și oțelul. Aelfii au o metodă de a le amesteca precum uleiul și apa. Se amestecă, dar rămân separate. Înțelegeți ce vreau să zic?

— Înțeleg, i-am zis eu. Am totul în fața ochilor. Nu eram sigur dacă se cuvenea să spun mai multe, dar am făcut-o. Crezi în Aelfi. Mulți oameni nu cred.

— Eu știu ce știu, mi-a răspuns armurierul ridicând din umeri.

— Stăpâne... a intervenit Pouk.

L-am amuțit cu un gest al mâinii.

— Și stăpânul lui știe ce știe. Cred că te pricepi la săbii. Ai auzit de vreuna numită Eterne?

— E faimoasă. S-au scris poezii despre ea.

— Și știi unde se află?

— E lucrătura Aelfilor de Foc, a spus el clătinând din cap. Ca și cuțitul acela. Regele lor a făcut-o și apoi a fermecat-o. Nu se poate rupe, nu se îndoaie. Ai nevoie de o gheară de dragon ca să o ascuți, doar că nu trebuie ascuțită niciodată. A aparținut unor oameni faimoși, regi și cavaleri, din ăștia, și se întorcea mereu la cel care o scotea din teacă. Doar că nu știu la cine e acum. E pe undeva prin lumea aelfă, probabil.

— Care se cheamă Aelfrice, nu-i așa, domnule? a intervenit Pouk.

— Știu, a zis armurierul. Dar nu mă așteptam să știți și voi. Aici suntem în Mythgarthr, știați asta?

Pouk a clătinat din cap.

— Mă gândeam eu că nu știți.

— Ai spus că Eterne a fost făurită de regele Aelfilor de Foc, am zis eu. Mie mi s-a spus că a făcut-o un om ca noi, un bărbat pe nume Weland.

— Așa îl cheamă, a zis armurierul, doar că era rege al Aelfilor de Foc, după cum v-am spus. Regele Weland. L-a ucis un dragon, dar oamenii încă-l mai pomenesc.

— Asta e adevărat, a zis din spatele meu o voce moale. Vorbim despre el și îl jelim chiar și acum.

Am dat din cap ca să arăt că auzisem. Apoi am spus cu voce tare:

— Poți picta în verde scutul pe care ți l-am adus?

— Verde să fie, domnule. Și ce vreți pe el?

— Doar verde, i-am zis. Nu vreau să fie nimic pe el. Aco-peră berbecul cu vopsea, ca să nu se mai vadă.

Când am ieșit din atelierul armurierului, afară era mai răcoare; la început am crezut că schimbarea asta – care era o îmbunătățire majoră – se datora faptului că mă depărtasem

de căldura emanată de forjă. În timp ce traversam orașul alături de Pouk, o pală de vânt venită de la vest a trecut prin coama calului, făcând-o să fluture, și mi-a umflat mantia în spate, ca pe o pânză de corabie. A trebuit s-o strâng mai bine în jurul meu. Era un vânt rece. Ba chiar, dacă stau să mă gândesc, era înghețat.

— Cerrul să-i ajute pe cei aflați pe mare, a murmurat Pouk.

Privea undeva în spatele nostru, așa că m-am întors și eu. Nori negri se ridicau spre soare. Chiar când mă uitam spre ei, am văzut primul fulger.

Mi-am proptit călcâiele în burta calului. Există un lucru pe care nu-l poți lua niciodată unui cavaler, nici dacă-l bați și nici dacă-l ucizi, iar acest lucru sunt pintenii de aur. Îi dorișem pe-ai lui Nytir, și-ncă rău de tot, dar n-am scos o vorbă despre ei, din cauza legii. Îi doream fiindcă erau însemnul demnității de cavaler, însă în timp ce călăream spre Forcetti i-am vrut doar fiindcă erau pinteni.

— Trebuie să întindem pasul, i-am spus lui Pouk. Sau o să ne ude leoarcă.

El și-a lovit calul cu capătul căpăstrului, i-a dat cu călcâiele și l-a înjurat până când animalul a luat-o la trap și aproape că l-a aruncat din șa.

— Trebuie să-mi tai un băț, domnule, așa c-o să mă opresc lângă primul tufiș care-mi place. Te ajung eu din urmă, n-ai grijă. Ai chef de vorbă?

— Nu prea, dar nici n-am chef să nu vorbesc. Ce vrei să-mi spui?

— Erai pierdut în gânduri, domnule, dacă se poate spune așa, și n-am vrut să te tulbur. Voiam să spun, domnule, că n-are rost să călărim prea repede. Furtuna va lovi cu mult înainte să ajungem la castel. Dar nu e prea plăcut să călărim nici așa, pe vremea asta, domnule. Deci are rost să ne grăbim. Și ne așteaptă cu cina, domnule. Le-am spus că venim.

— La fermă, am zis eu pocnind din degete. Ai dreptate. Am vrut să vorbesc cu Duns.

— E normal să fi uitat, domnule, dacă ai atâtea pe cap. Și mai e ceva, domnule. Cât timp vom fi acolo, o să toarne cu găleata. Și va fi un vânt de-o să ne doboare de pe cal. Chiar crezi că dregătorul Agr se va supăra dacă vom rămâne peste noapte acolo, punând și caii la adăpost de furtună?

— Probabil că nu. Va trece asta cu vederea, sunt sigur, deși nu ne-a dat permisiunea.

— Așa cred și eu, domnule. Numai oamenii de pe uscat consideră c-ar trebui să călătorești indiferent de vreme. Din ce-am văzut eu la ei, la castel, nu prea sunt oameni de uscat când vine vorba despre cai, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Pouk și-a dres vocea și apoi a continuat.

— Și mai e ceva ce-aș vrea tare mult să te întreb, domnule. Fără supărare, dar de ce i-ai spus fierarului ăluia că vrei un scut simplu, verde? Poți să nu-mi răspunzi dacă n-ai chef, domnule.

— Nu e niciun secret. Dar odată ce m-am gândit la asta, am știut că așa trebuia să fac. Uite-aici, i-am zis eu luând în mâini coiful care era prins de șa. Ar trebui să-ți spun că am scos micul berbec de lemn de aici din vârf și l-am aruncat. Era galben, dar asta ce culoare e?

— Verde, domnule.

— Da. M-ar fi costat să-l vopsesc din nou. Sunt bani pe care nu-mi permit să-i cheltuiesc. Casca de oțel pe care ai pus-o în bagaje e și ea smălțuită. Cred c-ai observat.

— Da, domnule. Însă nu i-am dat prea multă atenție.

— Un desen pe scut m-ar fi costat destul de mult, chiar și unul simplu precum o inimă și un soare așa cum ai sugerat tu. Sau copacul plin de mușchi la care mă gândeam eu. Așa că lasă să fie doar verde... Doamna mea e regina Aelfilor de Mușchi.

Capitolul 38

VÂNTUL DIN ȘEMINEU

Ploua destul de tare când am ajuns la fermă. Unul dintre fiii femeii ne-a deschis ușa grajdului. Am intrat și ne-am legat caii printre celelalte animale, în care ne-am înghesuit împreună cu toți caii noștri. I-am spus lui Pouk să dea jos desagii din spinarea calului de povară, ca să se poată odihni în timp ce noi mâncăm.

— N-o să găsiți mâncăruri sofisticate pe-aici, m-a prevenit băiatul. Suntem oameni simpli.

— Așa sunt și eu și așa e și Pouk, am spus, și i-am întins mâna. Eu sunt Sir Able.

Băiatul și-a șters mâna de cracul ud al pantalonului.

— Mă cheamă Duns, domnule. Am mâna udă și-ți cer iertare.

— Așa-i și-a mea, i-am spus.

Am dat mâna, după care băiatul a dat noroc și cu Pouk.

Apoi a venit și Uns. La început, am crezut că era o variantă mai scundă a lui Duns; mai târziu, când l-am văzut într-o lumină mai bună, am observat că avea ceva la spate.

I-am întrebat cum o cheamă pe gazda noastră, iar Duns mi-a zis:

— Pe mama o cheamă Nukara, domnule, dar acum gătește și n-o să vină să vorbească până nu termină.

— Înțeleg. Dac-o să continue să plouă, s-ar putea să vă cerem și adăpost peste noapte, nu numai mâncare, asta dacă aveți unde să ne culcați.

— N-o să țină decât pân' la răsăritul lunii, a bombănit Uns. Vântul se potolește, ploaia o să mai cadă o vreme.

Prezicerile lui despre vreme erau întotdeauna excelente, așa cum aveau să aflu mai târziu.

— Putem să vă dăm un pat. Vi-l dau pe-al meu, a zis Duns.

— Eu o să dorm pe podea, domnule, a zis Pouk repede. Am dormit așa de multe ori.

Privind cumva prin el, am zâmbit.

— Pe pragul ușii mele, ca să nu lași fantoma să mă omoare în somn.

— Da, domnule. Încerc, domnule.

— Mâine va trebui să mergem înapoi la Sheerwall, fie că e furtună, fie că nu, i-am zis. Sunt suficient de viteaz să fac asta. Am putea însă să rămânem aici peste noapte, dacă ne primește gazda. Dacă rămânem, trebuie să scoatem șeile de pe cai și să avem grijă să fie hrăniți. Ce crezi, Duns? Dacă rămân cu Pouk aici peste noapte, o să zăresc și eu fantoma aia?

— Nu-i de glumă, domnule.

— Pentru tine, cu siguranță. Poate că n-ar trebui să fie nici pentru mine. Când am trecut pe-aici mai devreme, mama ta mi-a spus că te-a ologit și-ai zăcut un an.

Duns a dat din cap, afișând un zâmbet vag pe fața lui arsă de soare.

— Și dac-aș vrea să mă uit la fantomă, ce-ar trebui să fac?

Duns s-a uitat la Pouk, a văzut că terminase de descărcat lucrurile de pe calul de povară și ne-a spus să-l urmăm.

— Haideți mai întâi în casă, domnule, ca să ne uscăm.

În timp ce Uns își târa picioarele în spatele nostru, l-am urmat pe Duns prin ploaia deasă către ușa casei, printr-un noroi ce ne ajungea până la glezne. A tunat atât de tare, încât pereții casei s-au cutremurat.

— Fluieră căpitanul, a zis Pouk imediat ce am intrat în casă și s-a putut face auzit.

I-am zâmbit și i-am amintit că majoritatea oamenilor ar spune că Valfather e furios.

— Nu, pe noi nu, ne-a zis Duns. Avem nevoie de el.

— Dacă o să dormiți în bucătărie, poa' c-o să vină, a zis Uns și m-a prins de mânecă. Răspundea întrebării pe care i-o pusesem în hambar, dar mi-a trebuit o secundă să realizez ce voia să zică.

Duns și-a trecut degetele prin păr, apoi și-a scuturat mâna udă.

— E cavaler, nătărăule! Cavalerii nu dorm în bucătărie. Aduc un prosop, domnule. Măcar pe față să te ștergi.

— În bucătărie o să fie un foc tare bun, mi-a spus Pouk aproape în șoaptă.

Tremurând și uzi până la piele, i-am spus lui Uns că doream să o salutăm pe gazda noastră și i-am promis că nu aveam s-o încurcăm la gătit. Ne-a condus într-o cameră veselă, cu pardoseală de piatră. Am salutat-o pe femeie și ne-am încălzit la focul unde ni se pregătea cina.

* * *

În timp ce mâncam, Duns ne-a spus:

— Voiai să știi cum îl poți vedea, dac-ar fi să rămâi, domnule. Am clătinat din cap și am spus că n-aveam nimic împotriva să dorm în bucătărie, dacă așa aveam să văd fantoma. Nukara a clătinat din cap.

— Tot ce pot să-ți zic e ce-am făcut eu. Cred că mama ți-a spus ce mi s-a întâmplat.

— Se pare că e o fantomă destul de puternică.

Duns m-a aprobat fără prea multă tragere de inimă, spre deosebire de maică-sa. Uns privea doar în farfurie.

— Ce-am făcut a fost să mă ridic din pat într-o noapte și să stau liniștit până am auzit ceva. Apoi m-am furișat cât am putut de ușor. Pot să-ți arăt unde-am văzut-o prima dată.

— Poate mai târziu.

— Era cald și ferestrele erau deschise. A sărit afară și am prins-o în grădină. Eram un bărbat puternic...

— Și acumia ești. Țin încă minte strângerea ta de mână, i-am zis.

— Atunci eram mai puternic. Doar că fantoma a fost mai tare ca mine, mult mai tare, a mărturisit el, fiind evident rușinat.

Nukara s-a uitat la mine cu teamă.

— N-ai de gând să te iei la trântă cu ea, Sir Able? Așa ca Duns? Am crezut că... nu știu ce-am crezut.

— N-am de gând... am zis eu, după care am tăcut, ascultând urletul nepământeian al vântului cum umplea camera, ca o fantomă nici pe departe la fel de substanțială precum cea pe care speram să o înving.

— Furtuna se întetește, a murmurat Duns.

— Da, i-am zis, după care m-am ridicat în picioare.

Nukara a părut surprinsă.

— Țsta a fost doar șuieratul vântului pe horn, Sir Able.

I-am dat dreptate, dar îmi amintisem ce-mi spusese Disiri când ne-am despărțit și știam că trebuia să merg. Pouk s-a ridicat și el, însă i-am zis să rămână și să termine de mâncat.

Pe urmă, m-am întors și am ieșit din bucătărie, speriat ca nu cumva să spun sau să fac ceva care să-mi trădeze secretul. În spatele casei era un fel de cerdac și am stat acolo vreo jumătate de minut privind în ploaie. Poate de aceea am pierdut-o.

* * *

Nu știu câtă vreme mi-a trebuit să traversez câmpurile și pășunile ca să ajung în pădurea de pe partea cealaltă. Înaintam încet și cu greutate, dar nu m-am lăsat. Mi-am pus

capul în piept, mi-am tras gluga mantiei cât de jos am putut, ca să-mi apăr cumva fața. Am început s-o strig când m-am apropiat și am fost destul de prost ca să mă bucur că vântul se mai domolise, imaginându-mi că astfel ea ar fi putut să mă audă. Și ploaia se mai oprise, nu de tot, însă acum nu mai turna ca înainte.

— Dacă pur și simplu vrei o femeie, a zis o voce moale în urechea mea, știu una care ar fi onorată.

Am tresărit. Era o fecioară aelfă, mai înaltă decât mine și mlădie ca un vătrai abia scos din foc.

— M-am întors, stăpâne, mi-a zis. Sunt Baki, poate că m-ai uitat.

— Ca să fiu sincer, chiar mă întrebam unde ești, i-am zis. Mi-ai adus Sfărâmătorul de Săbii și arcu, le-ai pus sub patul meu.

— După care mi-ai spus să plec și să te las singur.

Nu prea voiam să-i vorbesc, deși simțeam că trebuia s-o fac.

— Ai vrut să te bagi în așternut cu mine, din nou. Tu și cealaltă.

A chicotit.

— Ți-a spus cineva că faci ca un liliac?

— Doar liliicii, stăpâne.

— Tu ai fost, nu-i așa? În atelierul armurierului. Te-am auzit, dar nu te-am văzut.

— N-am fost eu, stăpâne. Mi-a zâmbit. Avea dinți albi și lungi. Păreau tare ascuțiți. Trebuie să fi fost Uri. Sau poate mult iubita ta regină Disiri.

— Ar trebui să te pedepsesc fiindcă minți, am zis eu oftând.

— Eu? Al cui sânge ai sorbit? Oricum, nu te-ar lăsa inima să mă pedepsești, stăpâne.

— Ai dreptate, nu m-ar lăsa.

Am început din nou s-o strig pe Disiri, deși începusem să fiu foarte sigur că n-am s-o găsesc.

— Nu trebuie să arăt așa, să știi.

Din ochii ei a început să iasă fum. S-a micșorat și a pălit, devenind cumva mai lată, într-un vârtej de alb și auriu. După un minut, în locul unde stătuse Baki era acum o fată dezbrăcată, sfioasă, cu părul blond și un piept generos. Ochii fetei au absorbit fumul înapoi.

— Acum mă placi mai mult, stăpâne? Capul îi ajungea până la bărbia mea.

Credeam că doar Disiri se putea transforma în felul ăsta. Dar n-am lăsat să se vadă că eram surprins.

— Nu mă-nnebunesc după tine nici sub înfățișarea asta.

— Sclava ta vinovată ți se închină, a zis fata blondă plecându-și capul. Ar face orice ca să-ți fie pe plac, stăpâne. Și dacă nu știi tu însuși, îți poate oferi foarte multe sugestii încântătoare.

— Nu ți-e frig?

— Ba mi-este, stăpâne, la fel ca și ție. Ne putem încălzi în mod plăcut, urmând una dintre cele mai incitante sugestii ale mele. Mai întâi, o să îngenunchez... așa! tu...

— M-ai urmărit cumva toată ziua? am întrebat eu cât am putut de repede.

Blonda a clătinat din cap, ținându-și ochii în jos, așa cum făcuse tot timpul.

— Aici sus, stăpâne? Bineînțeles că nu. Dar te-am privit din Aelfrice. Nu mergi cu mine, acolo? E plăcut, nu plouă.

Ceva cu vocea mult prea groasă ca să fie lup a urlat în depărtare. Am ascultat o clipă, după care am zis:

— Am petrecut destul de mult timp în Aelfrice, cu Garsecg. Nu-mi aduc aminte să fi văzut însă vreun cunoscut din lumea asta.

— Fiindcă n-ai știut cum să te uiți, stăpâne. Pune-ți capul chiar aici.

Am scuturat din cap.

— Nu vrei? Serios, dacă vii cu mine în Aelfrice, am să te învăț să privești în Mythgarthr. Nu e greu. Poți să înveți într-o zi sau două.

— Și dup-aia mă voi întoarce și voi descoperi că am fost plecat trei ani.

— Nu chiar atât de mult. Sau cel puțin, așa cred, stăpâne. E puțin probabil. Stăpâne, dacă nu te joci cu mine, pot să mă transform la loc?

Nu i-am răspuns, fiindcă începuse deja să se schimbe în timp ce vorbea și fiindcă m-a privit pentru prima dată în ochi și am văzut că fata blondă avea ochi aelfi de foc galben. Din ei a început să iasă un fum care a învăluit-o într-un veșmânt de amurg și zăpadă. Când fumul s-a risipit, era din nou Baki.

— Ești cu adevărat sclava mea?

Stând încă în genunchi, a plecat capul până a atins o ferigă udă.

— Sunt gata să-l servesc pe stăpânul meu zi și noapte, deși aș prefera s-o fac noaptea. Îmi trebuie doar poruncă.

— Și cine e stăpânul tău?

Dinții albi au strălucit fugar pe fața de culoarea aramei.

— Tu ești. Cine mi-ar putea fi stăpân decât cel mai nobil cavaler, Sir Able de Inimă Înflăcărată.

— Cavaler, da, i-am zis, dar nu nobil.

— Sunt de altă părere, stăpâne.

— Armurierul părea să știe multe lucruri despre voi, Aelfii de Foc, și a zis că sunteți meșteri fierari. E adevărat?

— Lucrăm cu metale, stăpâne. Fier și altele. Ai vrea să vezi ceva ce-am făcut eu? Ce-ai zice de un lanț de argint cu un singur capăt? Când ai nevoie de bani, tai o bucățică și o vinzi.

— Dar de ce și-a ales Setr lucrători în metal drept sclavi? am întrebat eu clătinând din cap.

— Doar el îți poate răspunde, stăpâne.

— O să-l întreb data viitoare când îl văd. Dar de ce l-au persecutat ai tăi pe Berthold Viteazul?

— *Persecutat?* E un cuvânt prea tare, stăpâne. Poate că l-am necăjit puțin. Nu merita atenția noastră?

— Trecerea anilor, Fiii Furiei și voi – toate astea l-au rănit. De ce-ați făcut-o?

O rafală de ploaie ne-a lovit înainte să-mi răspundă; urlul pe care-l auzisem și mai devreme venea odată cu ea, singuratic precum strigătul unei păsări rănite.

Baki și-a șters apa de pe ovalul învăpăiat al feței.

— Încă îți mai pasă de acest Berthold, stăpâne? Pe el nu l-am văzut niciodată, dacă tot veni vorba. Sau am putea vorbi despre ceva interesant.

— Îl voi iubi întotdeauna.

— Foarte bine. N-am fost eu. Știi că am fost Khimeră pentru Setr timp de mulți, mulți ani. Aici trebuie să fi trecut secole. Dacă Aelfii l-au necăjit, îmi cer iertare în numele lor.

Eram obosit și mă convinsesem că nu aveam s-o găsesc pe Disiri; dar eram și încăpățânat.

— Tare îmi doresc să știu însă de ce au făcut-o.

— Asta n-o vei putea afla de la mine, stăpâne, fiindcă n-am de unde să știu. Aș putea specula, dacă asta vrei, a zis Baki cu un aer bosumflat.

— Te rog, i-am zis.

— Nouă ne place să vă necăjim pe voi, oamenii de deasupra. Vă credeți atât de importanți, iar noi nu contăm deloc pentru voi. Așa că vă necăjim; dacă vrei să spui că vă chinăm, n-ai decât! De obicei, nu vă facem rău și uneori chiar vă ajutăm, mai ales atunci când credem că ajutorul nostru îl va surprinde pe acela pe care îl tachinăm. Nouă, Aelfilor de Foc, ne place să ajutăm meșterii, mai ales pe aceia ca armurierul tău. Ne plac fiindcă fac același soi de muncă pe care-l facem noi în Aelfrice.

— Vrei să spui că și lui Disiri îi place să-i chinuie pe alții? Nu-mi vine să cred!

Baki a preferat să privească la ferigile de la picioarele ei.

— O face? Hai s-aud!

— Poate ea, nu, stăpâne, dar noi ceilalți o facem. Alegem mai ales oameni care sunt singuri, fiindcă asta vă necăjește mai tare. Nu ești convins de adevărul spuselor mele. Berthold ăsta era singur?

— Da. Într-o colibă din pădure.

— Păi se leagă atunci. Este exact genul de om cu care ne place să ne jucăm.

— Am întâlnit Aelfi de Foc, Aelfi de Apă și Aelfi de Pământ, care sunt maro. Am oftat, aducându-mi aminte de Disiri. Și-am mai întâlnit Aelfii de Mușchi, care au fost tare buni cu mine.

Baki s-a ridicat brusc și s-a apropiat atât de mult de mine încât obrajii noștri se atingeau.

— Și eu aș fi foarte bună cu tine, dacă m-ai lăsa, a zis în timp ce degetele ei fierbinți și lungi se jucau cu cordonul pelerinei mele.

I-am zâmbit cu amărăciune, din păcate.

— Acum e rândul meu, nu-i așa? Sunt singur printre copaci, exact ca Berthold Viteazul.

— Crezi că vreau doar să te ațâț și apoi să fug? Pune-mă la încercare, stăpâne. E tot ce-ți cer.

Am clătinat din cap că nu vreau.

— Putem face o mulțime de lucruri dacă ne întindem pe pământul ăsta ud, să știi. Privește cât de moale este feriga asta. E udă, dar și noi suntem la fel. Hai să ne facem un foc.

— Vreau să te duci la ferma de unde am venit, i-am zis eu, arătând cu degetul. Stai de pază acolo. Păzește-i pe toți, dar ai grijă mai ales de fratele mai mic. Să nu te arăți nimă-nui și să fii pregătită să-mi povestești tot ce au făcut când mă întorc.

— Cum vrei, stăpâne.

Am așteptat până când a dispărut printre umbrele copacilor, întrebându-mă dacă va face ceea ce i-am cerut, ba chiar dacă o voi mai revedea vreodată. Imediat ce a dispărut, am început să-l strig pe Gylf.

Capitolul 39

MAGIA DIN AER

Gylf m-a găsit pe mine, nu eu pe el. L-am auzit tropăind pe lângă mine când mă afundasem deja atât de mult în pădure, încât începusem să cred că mă pierdusem. M-am oprit și m-am așezat pe un buștean (era la fel de ud ca mine) și i-am făcut un semn pe care l-am sperat prietenos. Părea mai mare decât îmi aminteam, dar îi puteai număra coastele.

— Te deranjez? m-a întrebat el.

A înaintat spre mine, făcând câte un pas o dată, de parcă n-ar fi fost sigur.

— Dacă m-ai fi deranjat, nu te-aș fi strigat, nu-i așa? i-am zâmbit iar el a venit direct la mine și m-a lăsat să-l scarpin după ureche. Știu că am încercat să te părăsesc atunci când m-am urcat pe corabie. Îmi pare rău. Poate că mi-am mai cerut scuze pentru asta, iar dacă am făcut-o, îmi cer din nou iertare. Ai crezut probabil că făceam același lucru atunci când nu m-am întors să te caut, dar nu știam că mă așteptai în Aelfrice. Am crezut că te-ai întors pe corabie. M-am dus și eu acolo și după aia nu m-am mai putut întoarce la Garsecg. Ți-a spus el ce s-a-ntâmplat?

Gylf a negat clătinând din cap.

— Poate că nu știa.

M-am gândit la lucrul ăsta. Garsecg era o persoană înțeleaptă și știa o mulțime de lucruri; dar când cineva este așa, poți să-l supraestimezi cu ușurință și să-ți închipui că știe absolut totul. Nici măcar Valfather nu știe totul.

— Am crezut că aranjase să mă întâlnesc cu Kulili, i-am zis, și ca noi doi să ne despărțim așa cum am făcut-o. Dar nu pot fi sigur. Ba acum chiar cred că nu e adevărat.

— Și eu cred la fel.

— Serios?

Am mai meditat la chestia asta un minut sau două. Se părea că Gylf așteptase acolo unde se aflau Kelpiile o bucată bună de vreme după ce Garsecg și cu mine ne despărțiserăm. Dacă Garsecg s-ar fi întors acolo, poate că Gylf ar fi auzit ceva. Într-un târziu, am început să-i povestesc despre căpcăun, însă numai pentru că se cuibărise în gândurile mele și voiam să-mi eliberez mintea.

I-am povestit cum îl rănise pe Duns și o speriasse pe Nukara.

— Eu nu prea cred că e o fantomă, i-am zis. De ce-ar fugi o fantomă de Duns? Ar putea dispărea. Baki poate dispărea foarte ușor, iar ea nu e fantomă. Oamenii pot crede că toți căpcăunii sunt morți, dar ei mai există încă în nord și sunt mulți. Eu cred că ăsta e un căpcăun adevărat și viu. În plus, este în siguranță, pentru că toată lumea crede că ultimul din neamul căpcăunilor a murit cu multă vreme în urmă.

Lui Gylf i-a trebuit ceva vreme să mă aprobe, dar a făcut-o în cele din urmă.

— N-am venit aici să caut căpcăunul. Eu vreau s-o găsesc pe Disiri. Dar poate ar trebui să-l caut. Probabil că trăiește în pădurile astea.

Gylf a clătinat din cap.

— Nu trăiește? De unde știi?

— După miros.

Gylf a căscat și s-a așezat la picioarele mele.

— Bineînțeles că nu-i simți mirosul. Cum ai putea? A plouat foarte tare și încă mai picură și acum. Ploaia alungă mirosurile din aer. Toată lumea știe asta.

Gylf a tăcut, dar felul în care m-a privit arăta că nu era prea convins.

— Fii atent, i-am zis, totul se potrivește și vei putea și tu să-ți dai seama. Ferestrele erau deschise, fiindcă era cald afară. Fantoma sau căpcăunul – eu cred că era căpcăun – putea să urce pe fereastră și să intre.

Gylf a clătinat din nou din cap că nu.

— Crezi că e prea mare? Păi a sărit pe-o fereastră când l-a fugărit Duns. Așa că s-ar fi putut cățara înăuntru.

Gylf era prea politicos ca să spună ceva, dar îmi dădeam seama ce credea.

— Era o ființă mare, ca un șarpe în formă de om. Așa l-a descris Duns, iar el ar trebui să știe. Poate că se va întoarce când se îmbunează vremea. Atunci ai putea să-i iei urma.

Gylf și-a pus capul între labe și a închis ochii.

— Te-am plictisit? Sper că nu ți-e frică, l-am tachinat eu.

— Nu, mi-a spus Gylf foarte clar.

— Fiindcă, uite, mie mi-e frică de tine. De aia am încercat să te părăsesc înainte să trecem râul Irring.

S-a prefăcut că nu m-aude.

— Îmi place să spun tuturor cât de curajos sunt. Ce tâmpit! I-am spus femeii de la fermă că nu există niciun cavaler în Sheerwall cu care n-aș încrucișa sabia. Poate că e adevărat – sunt sigur că o credeam când am zis-o. Dar am văzut cum te-ai transformat când ne-am luptat cu bandiții și asta m-a înspăimântat de moarte. Când s-a transformat Disiri, nu m-am temut deloc. Și nici mai devreme, când s-a transformat Baki. Nu m-a speriat prea tare nici Garsecg, atunci când lumina soarelui mi-a arătat ce era cu adevărat, chiar dacă mai târziu, în Muspel, mi-a fost frică de el. Dar ceea ce ai făcut tu a fost diferit.

Gylf și-a pus capul pe labe, întorcându-l, și a mormăit în felul lui.

— Îmi pare rău. Nu vreau să te fac să te simți prost. Și-mi pare rău și că n-am mai mult curaj. Sunt cavaler și n-ar trebui să-mi fie frică de nimic. În plus, tu ești cel mai bun prieten pe care-l am.

— Câine, a zis el și a privit în sus la mine.

Avea ochi căprui, adânciți în fața lui maro, și de obicei nu prea îi observam; dar când a spus „câine“, m-a privit direct în ochi și am înțeles că mă ruga să înțeleg ce era și cum se simțea.

— Da, i-am zis, ești câinele meu și nimănui n-ar trebui să-i fie frică de câinele lui. Cu atât mai puțin unui cavaler. Disiri mi-a spus că sabia numită Eterne se află la un dragon – la cineva precum Garsecg, presupun. Cum aș putea să mă lupt cu un dragon, dacă mi-e frică de propriul meu câine?

Gylf a privit către mine și am citit în ochii lui că nu se putea face mai mic decât era (era însă foarte mare, mult mai mare decât orice alt câine pe care-l văzusem vreodată).

— Ar trebui să mă lupt și cu Kulili.

Imediat ce-am spus asta, mi-a venit să-mi ascund fața în mâini.

— I-am promis asta lui Garsecg și uite câte a făcut el pentru mine. Dar nu vreau s-o omor pe Kulili. Aelfii o urăsc fiindcă le e frică de ea, asta e tot. Așa se întâmplă când ți-e frică: îți vine să omori ființe care nu te-au rănit niciodată, doar fiindcă s-ar putea s-o facă. Așa și eu am încercat să te părăsesc înainte să trecem prin vad, la Irring. Și de-asta mi-e rușine.

Am așteptat mult timp ca el să spună ceva, fiindcă mie nu prea-mi mai venea să vorbesc. Într-un târziu, l-am întrebat:

— De ce nu te-ai întors pe corabie? Te-ai dus să-l aduci pe Garsecg, iar când a ajuns era însoțit doar de niște Aelfi de Apă. De ce n-ai venit cu ei?

— M-au legat.

— Așa e, nevasta hangiului mi-a zis că aveai un lanț rupt care-ți atârna de zgardă.

I-am întors puțin cureaua cu țepi de la gât și am găsit imediat locul de unde atârnav două sau trei zale de lanț. Nu avea nicio clemă sau altceva, așa că am desfăcut zgarda și am aruncat lanțul. Se poate să fi fost piele aelfă, dar țepii erau într-adevăr colți de rechin. Apoi l-am întrebat pe Gylf dacă știa de ce-l legase Garsecg.

— Frică de mine.

— Uite, vezi! Din nou.

Am tras adânc aer în piept și l-am lăsat să iasă cu un șuierat.

— Ei bine, eu mi-am cerut iertare și poate c-o va face și Garsecg la un moment dat. Totuși, te-ai eliberat după ce m-am despărțit de el. Mă bucur de asta.

— Eu l-am rupt, a zis Gylf succint.

— Și ai venit la Forcetti să mă aștepți?

Uri a apărut din spatele unui copac. Era ca și când stătuse acolo de când fusese creată Mythgarthr.

— A venit să te caute pe tine, stăpâne. A ajuns și în pădurea asta în căutarea ta, ca și în multe alte locuri. Baki și cu mine îl mai zăream din când în când în timp ce te păzeam.

— Nu-mi place când faceți asta, i-am zis, dar dacă tot ați făcut-o, de ce nu mi-ați zis?

— Nu ne-ai întrebat. Abia dacă ne-ai vorbit, și atunci n-ai făcut decât să ne poruncești să-ți aducem armele înapoi.

N-am înghițit momeala.

— N-am observat ca tu și Baki să fiți vreodată prea timide atunci când vine vorba să-mi spuneți ceva.

Uri a făcut o reverență, așa cum obișnuiau să facă femeile, apucându-se de fusta ei imaginară.

— Asta fiindcă nu ești suficient de atent. Suntem diferite, stăpâne, indiferent dacă observi asta sau nu.

— Atunci înseamnă că ai un motiv întemeiat să mă urmărești pe mine și pe Gylf.

— Am, stăpâne. Cineva trebuie să-ți explice că nu e prima dată când câinele tău a ajuns în pădurea asta. Nici pe departe. Tu pari să crezi asta, dar...

— Nu, a zis Gylf.

A sunat mai mult ca un lătrat, dar a fost un „nu”.

— Crezi că din cauza ploii nu poate să adulmece căpcăunul pe care-l cauți. Adevărul e că el a fost pe-aici pe toate tipurile de vreme. L-ai adulmecat vreodată, câine?

Gylf a privit-o cu dispreț, dar a negat din cap.

— L-ai adulmecat pe undeva? Vreodată? l-am întrebat eu.

— Nu.

— Dar poate că ai făcut-o, am zis eu tachinându-l. Poate că ai simțit un miros ciudat și n-ai știut al cui era.

Câinele și-a închis ochii.

— Simte că n-are sens să-ți vorbească de vreme ce nu-l crezi, mi-a explicat Uri. Baki și cu mine avem adeseori același sentiment, așa că recunosc simptomele.

M-am ridicat și am început să-mi mișc brațele ca să mă-ncălzesc.

— Păi, e posibil, nu-i așa?

— Ba nu e, stăpâne.

— De unde știi asta?

— Pentru că a spus că nu a adulmecat căpcăunul. Eu îl cred pe cuvânt și așa ar trebui să faci și tu. Poate că e într-adevăr o fantomă, n-aș putea să-ți spun. Nici eu n-am văzut-o și nici n-am mirosit-o. Dar dacă există vreo fantomă, să știi că nu e aici în pădure, fiindcă aș ști.

— Dar Disiri? Ea e aici? Ar fi trebuit să te întreb mai devreme. Și pe Gylf, de asemenea. Ați văzut-o vreunul dintre voi?

Gylf și-a ridicat capul și a clătinat din el.

— Foame?

— Nu, a zis Uri. N-aș putea să-ți spun că nu e prezentă, fiindcă talentele ei sunt mai mari decât ale mele. Dar aș fi la

fel de surprinsă dacă aş vedea-o ieşind de după un copac pe cât ai fost tu de uimit când am apărut eu.

— Mergi acasă, în Aelfrice, i-am zis. Aşteaptă acolo până te chem.

M-a aprobat în tăcere şi a dispărut.

— Când o să găsim căpcăunul ăsta, i-am zis lui Gylf, am de gând să mă lupt cu el de unul singur. Am mare nevoie de ajutorul tău ca să-l găsesc, dar imediat ce începe lupta, trebuie să-l laşi în seama mea.

Gylf părea nefericit.

— Trebuie să-mi demonstrez ceva mie însumi, mi-am zis, şi abia după aceea mi-am dat seama că vorbisem cu voce tare.

O plăceam cu adevărat pe Kulili? Era doar un ghem de viermi. Poate am căutat să mă conving că nu voiam s-o omor fiindcă, de fapt, nu doream să mă lupt cu ea. Când l-am învins pe Sir Nytir, a fost unul dintre lucrurile acelea nebuneşti ca atunci când o echipă aproape retrogradată învinge liderul clasamentului. Ştiam că nu eram bun la mânuit lancea. Dar eram bun în vreun fel?

Nu ştiam să răspund, iar asta mă făcea să mă simt atât de rău, încât eram gata să risc orice pentru a avea un răspuns. Între timp, s-a oprit şi ploaia. A apărut soarele, dar nu era duşmănos precum cel care ne dogorise pe mine şi pe Pouk cu o zi înainte, ci unul frumos, ca de aur nou. La est, un curcubeu se arcuia glorios, podul pe care Uriaşii Iernii şi ai Bătrânei Nopti îl construiseră pentru Overcini ca să poată urca în Cerr.

— E magie în aer, i-am spus lui Gylf. Îmi place.

El n-a zis nimic, aşa că eu am început să fluier.

Capitolul 40

PRIN PIVNIȚE

La cină ne-au dat pâine caldă, abia scoasă din cuptor, cu unt și câte un castron mare de supă bună de legume. Nukara eliberase o cameră pentru mine și pusese așternuturi curate pe pat. În timp ce mâncam, mi-a povestit cât de bine e în cameră.

— Am promis să duc acasă caii lui Agr și știu că ducele își dorește să-mi petrec toate nopțile la Sheerwall, până când mă va trimite în nord. Am crezut că furtuna îmi va fi o scuză numai bună ca să rămân aici cu voi, dar uite că s-a terminat. Eu și Pouk va trebui să ne luăm la revedere de la voi imediat ce caii vor fi gata de drum.

Femeia n-a mai zâmbit, făcându-mă să înțeleg că și-ar fi dorit tare mult să rămânem.

— Dar poate că o să mă întâlnesc totuși cu fantoma aia. Dacă avem noroc, poate că va dispărea pe vecie înainte ca Pouk să termine de încărcat desagii pe calul de povară.

— Așa de repede? m-a întrebat femeia și se vedea că nu mă crede.

I-am făcut semn că da și am luat o bucată de pâine pe care i-am dat-o lui Gylf.

— Îl lași pe Uns să vină un pic cu mine?

Femeia a privit către Uns, la fel ca și mine, dar el a continuat să-și țină ochii pironiți în castronul cu supă.

— E timid, mi-a zis ea.

Băiatul tot nu și-a ridicat capul.

— Doar nu... o să fie omorât? Sau rănit, așa ca Duns?

— Cu căpcăunul am să mă lupt eu, i-am răspuns. Dacă eu și Uns o să-l găsim. Fiul tău nu va fi rănit.

— Mi-ar plăcea și mie să mă uit, a intervenit Pouk după ce și-a dres glasul. Îmi permiți?

Am profitat de faptul că muiam niște pâine în castronul cu supă pentru Gylf ca să mă gândesc mai bine la ce trebuia să răspund. În cele din urmă, i-am spus:

— Ai treabă de făcut. Uns și cu mine vom merge pe câmpuri să căutăm căpcăunul. Poate vom intra și în pădure. Probabil că te-ai rătăci dacă ai încerca să ne cauți. Cred că mai bine rămâi aici.

— O să se întunece curând, Sir Able, mi-a spus Duns.

I-am răspuns că eram foarte sigur că, pe lumină, căpcăunul n-o să se arate, așa că aveam o mulțime de timp să mai vorbim și să mai suflăm în supa fierbinte.

— După ce terminăm, i-am zis, eu și Pouk putem călători la lumina lunii. În seara asta e lună plină, iar străjile de la castel ne vor vedea și vor coborî podul.

Am tot așteptat ca Uns să zică ceva, dar n-a făcut-o.

* * *

Am plecat. Gylf tropăia pe lângă mine și Uns își târa picioarele în urma noastră. Fiindcă nu aveam altă idee, am urmat cărarea îngustă care traversa câmpul și am intrat în pădure, drumul pe care Duns și Uns îl foloseau probabil când mergeau să taie lemne de foc. Când am ajuns la primii copaci, ne-am oprit. Îmi amintesc perfect că luna se arătase din spatele munților de la est. Când Uns ne-a ajuns din urmă, i-am zis:

— N-am venit aici să mă lupt cu căpcăunul și știu la fel de bine ca și tine că nu e pe aici. Am vrut doar să avem o discuție între patru ochi.

Am așteptat să spună ceva, dar n-a făcut-o.

— Să știi că nu prea am timp. De fapt, știi asta. Am putea economisi timp dacă-mi mărturisești totul acum. Consider-o ca pe o favoare, fiindcă nu am de gând să te lovesc.

A deschis gura ca să spună ceva, a ezitat puțin, apoi a închis-o la loc. În momentul următor, a început să clatine din cap.

— Cum vrei. Dacă nu vorbești, nu mai ai ce să-mi ceri. Te-am avertizat, așa că nu voi mai avea milă.

Gylf a început să mârâie gros.

— Înainte să vin aici, i-am zis, două prietene de-ale mele au trecut să mă-ngrijească. Ele spun că sunt sclavele mele. În realitate, îmi sunt prietene.

Din cauza spinării sale deformate, lui Uns îi era greu să privească în sus, dar destul de ușor să-și proptească privirea în pământ. A preferat calea mai ușoară și a continuat să se zgâiască la picioarele lui pline de noroi.

— Gylf n-a adulmecat nicio urmă de căpcăun prin pădurile astea și, după cum cred că ți-am zis, Gylf e copoiul meu. Are un nas foarte fin.

Uns m-a aprobat în tăcere.

— Dar există un căpcăun. Fratele tău s-a luptat cu el și a zăcut mai bine de un an. Nu știu dacă cred în fantome, dar cu siguranță nu cred că există fantome care se comportă ca și cum ar fi încă în viață. Una dintre prietenele mele a rămas de veghe la voi acasă cât timp eu am fost plecat. E nevoie să-ți spun ce-a văzut? Asta-i ultima ta șansă, Uns.

Băiatul s-a întors și a rupt-o la fugă. I-am făcut semn lui Gylf, care l-a doborât după numai zece metri.

— Te-a văzut intrând în pivniță și vorbind cu căpcăunul, i-am spus, în timp ce Gylf se așezase mârâind peste el. Cred că acolo se ascunde. Presupun că fură mâncarea din bucătăria mamei tale. Ai propus ca eu să dorm acolo. Doreai poate

să fiu răpus în somn de căpcăunul tău? Sau doreai să-l faci să nu mai fure măcar o noapte?

— Ia-l dă pă mine, mi-a cerut Uns.

— Imediat. E un căpcăun adevărat, asta trebuie să fie, dacă nu cumva nu e căpcăun. Sau este?

— Nuș'. Cre'că da.

Atunci a fost prima dată când a recunoscut ceva și m-am gândit că ar fi mai bine să mă fac că nu observasem. Mi-am ridicat bărbia și l-am întrebat ce spusese.

— Nu vorbește prea mult.

— Dar vorbește.

— Puțintel. L-am 'nvățat io.

Am zâmbit, deși nu prea îmi venea.

— Bănuiesc că l-ai prins pe când era mic. Cum îl cheamă?

— Org. Ia-l dă pă mine sau nu mai suflu o vorbuliță.

I-am spus lui Gylf să-i dea drumul, iar câinele m-a ascultat, însă nu s-a oprit din mârâit.

Uns a așteptat puțin, neștiind dacă Gylf avea să-i smulgă un braț în cazul în care se ridica de la pământ. A făcut-o totuși într-un târziu. Nu i-a fost tocmai ușor, fiindcă spinarea lui încovoiată îl împiedica să-și țină trupul drept.

— Poate că dau impresia că le știu pe toate. Nu e așa. Ceea ce contează pentru mine e că nu știu dacă aș putea învinge un căpcăun într-o luptă dreaptă. Nici tu nu poți să-mi spui asta, deși s-ar putea să crezi că poți. L-ai prins pe când era mic?

— Ba deloc nu l-am prins, a bombănit Uns. Mă-sa murise, zăcea-n pădure cu săgeți băgate-n ea. Și Org murea dă foame. Poa' că trebuia să-l las. Știu. Numa' că sufletu' meu l-o vrut și l-am dus acas'.

— Și l-ai ascuns în pivnița mamei tale?

— Da, dom'le. E acolo o cămară de care o uitat mama. Acolo stă el.

— Înțeleg.

Uns și-a întins gâtul ca să privească în sus, căutând înțelegere.

— Pute, pute rău, că doarme-n rahatul lui. Și câteodată vreau să-l scot. Da' poa' să rămâie prins p-undeva! D-asta o murit mă-sa. Așa că nu-l scot. Vreau, dar nu-l scot. Poată într-o zi.

Am așteptat în tăcere, sperând că o să-l fac să spună mai multe dacă-i dau ocazia să se gândească mai mult.

— L-am 'nvățat să vorbească puțințel. A-ncercat să-l fac să zică „căpcăun“, fiindcă ăsta-i el. Numa' că zice Org. Așa că-i zică și io Org, dom'le. Mai zice „da“ și „nu“ și „Uns“. Cuvinte mici, d-astea.

— Presupun că faptul că ai un monstru de care nimeni din casă nu știe – te-a făcut să te simți mai bun decât fratele tău. Poate mai bun și decât mama ta.

— Tot așa dă bun ca ei, așa-i drept, dom'le. Mama... E maică-mea, e drept; câteodată se poartă de parcă aș fi prunc. Și-i ferma ei. O să i-o lase lu' Duns când o să moară.

Am clătinat din cap.

— Așa că Org înseamnă că și eu contez.

— Poți să-l scoți din pivniță și să-l aduci aici fără să vă vadă careva?

Uns a ezitat, mușcându-și buza de sus.

— Vrei să-l omori, Săr Able?

— Am de gând să mă iau cu el la trântă, dacă vrea și el. Poate c-o să mă ucidă el pe mine, rupându-mi spatele sau gâtul. Dacă o face...

Gylf a mârâit; și tu ai auzit același zgomot, dar ai crezut că era un tunet îndepărtat.

— Tu, Gylf și Pouk va trebui să vă descurcați. Sau s-ar putea ca eu să-l ucid pe Org. O să vedem.

— Da' o să fie trântă dreaptă trânta, dom'le?

— Da, fără arme, dacă la asta te referi. Poți să-l aduci? Dar fără să te vadă nimeni.

— Da, dom'le, a zis Uns. Îl scot pe ușa pivniței. N-o să știe nimenea.

— Atunci, adu-l! Adu-l chiar acuma și-o să încerc să nu-l rănesc prea tare.

Gylf a vrut să meargă cu Uns, dar nu l-am lăsat. Când Uns a plecat, mi-am scos cizmele și centura și le-am așezat alături, cu Sfărâmătorul de Săbii și pumnalul încă în tecile lor. După aceea, mi-am dat jos hainele. Erau încă destul de ude, însă am constatat că mi-era cu mult mai frig fără ele decât îmi fusese când le purtam. Îmi pusesem centura pe cizme ca să n-o așez pe pământul ud, iar Sfărâmătorul de Săbii și pumnalul le băgasem în câte-o cizmă. Hainele le-am așezat deasupra, încercând să nu le ud mai mult decât erau deja.

După ce m-am dezbrăcat, am început să fac mișcări de încălzire, așa cum te învață la orele de sport, aplecându-mă în stânga și în dreapta și atingându-mi degetele de la picioare. Tumultul mării clocotea în mine și l-am lăsat să mă cuprindă, în timp ce îmi relaxam mușchii. Eram un bărbat masiv, mulțumită lui Disiri, cu un cap mai înalt decât aproape toată lumea, cu umeri mari și brațe mai groase decât picioarele altor bărbați. Știam că voi avea nevoie de toate astea, dar mai ales de puterea mării. Valurile imense se sparg și apoi dispar. Sunt puternice, dar nu rigide, și înghit orice arunci în ele, ca apoi să le arunce înapoi în tine, cu mult mai tare.

Gylf a mârâit și am știut după felul în care a făcut-o că se apropia Org. Am respirat adânc și am lăsat apoi aerul să-mi iasă ușor din piept.

Pe urmă, mi-am încrucișat brațele și-am așteptat. Știam că era un test și habar n-aveam cum avea să se încheie.

Capitolul 41

ORG

— Cam mușcă, dom'le. Trebuie să vă spun asta. Și-i mai mare acu' ca atunci când l-o prins Duns.

I-am spus că e în regulă, dar nu mă simțeam prea bine. Așa cum stătea în spatele lui Uns, luminat de lună, căp-căunul nu părea mult mai înalt decât băiatul, însă umerii îi erau imenși. Capul lui era de două ori mai mare decât al lui Uns, dar chiar și așa, pe umerii aceia colosali, părea prea mic. Am observat că mâinile îi erau atât de lungi, încât atingeau pământul, dar eram prea uimit ca să-mi dau seama că mergea ajutându-se de pumni.

— E iute, Săr Able, mi-a zis Uns cu un soi de mândrie în glas. Ai grijă, dom'le. Să nu crezi că-i 'ncet numa' că-i mare. Îi iut' și lovește repede cu mâinile. O să te pălmuiască, dar n-o să se simtă ca o pălmuială.

— Vorbești de parcă te-ai fi luptat și tu cu el, i-am zis.

— Nu cum s-o luptat Duns, dom'le. Mă bate ușor, da' l-am făcut să-nțeleagă c-are nevoie de mine, de cineva care să aibe grije de el. Cre'că a vrut totuș' să mă mân'ce odată.

— Păi, de mine nu are nevoie, am zis eu apropiindu-mă puțin. Să mă mănânce, dacă poate.

Mâna stângă a lui Org a lovit mai repede decât orice sabie. Am încercat să mă eschivez, dar muchia palmei m-a lovit peste ceafă. M-a-nțepenit pe jumătate, însă mi-am dat seama că trebuie să trec printre cele două brațe lungi înainte

să mă doboare. M-am avântat puternic și am izbit cu umărul în burdihanul său imens.

A fost ca și cum m-aș fi lovit de-o stâncă. Am început să-l lovesc cu pumnii, lovituri scurte date cu toată forța mușchilor mei, dreapta-stânga și stânga-dreapta, iar și iar. Solzii lui îmi sfâșiau pielea de pe pumni, dar n-am simțit asta decât mai târziu. La un moment dat, m-a ridicat de la pământ și m-a aruncat. Ar trebui să-mi amintesc momentul în care am zburat prin aer, însă nu pot.

* * *

Când mi-am revenit, eram întins pe iarba udă și mă simțeam de parcă înghițisem săpun. Mi se părea că dormisem când ar fi trebuit să fac cu totul altceva, ceva cu adevărat important, dar nu-mi puteam aduce aminte ce anume. Curând, urma să vină Berthold Viteazul și să vadă că nu mi-am făcut treaba, totuși avea să fie prea delicat ca să-mi reproșeze asta, iar eu aveam să-mi doresc să-mi pun capăt zilelor și să termin cu tot.

Dar poate că mi-aș fi putut da seama care era treaba, dacă m-aș fi putut ridica în capul oaselor. Dacă aș fi putut măcar să încerc să mă ridic, m-aș fi putut apuca de treabă până venea Berthold Viteazul și totul ar fi fost bine. Apoi am auzit un câine și am crezut că erau oi prin preajmă. Îi promisesem că am grijă de oile cuiva și adormisem. Doar că era întuneric, nu vedeam decât lumina lunii, iar oile ar fi trebuit să fie în vreun țarc pe undeva, dacă nu cumva uitasem să le-nchid și mă culcasem înainte să apună soarele.

Câinele părea la fel de mare ca un urs.

Berthold Viteazul era probabil mort. Disira murise și ea, iar pe micul Ossar îl dădusem Aelfilor de Pământ în schimbul lui Gylf. M-am ridicat amețit și tușeam îngrozitor. Iarba s-a dovedit a fi orz, destul de înalt, dar nu gata de secerat.

Când l-am găsit pe Org, Gylf îl prinsese deja de gât. Câinele era mai mare decât un cal. Îl scutura pe Org ca pe un șobolan, iar căpcăunul încerca să se elibereze, în timp ce un șarpe cu două capete, unul de foc și altul de aramă îl lovea peste față. Am strigat la șarpe până când s-a oprit și s-a transformat în Uri și Baki înveșmântate într-un nor de fum.

Le-am rugat să mă ajute să-l facem pe Gylf să-i dea drumul. Nu cred că am făcut vreodată o treabă mai grea. Baki și cu mine încercam să-i descleștăm fălcile, dar el ne arunca încoace și încolo ca pe niște surcele când îl scutura pe Org. Uri încerca să ne țină pe-amândoi. Când am reușit să-l eliberăm, Org s-a prăbușit moale la pământ și știam exact cum se simțea. I-am spus că-mi pare rău, că dorisem o luptă cinstită și că el câștigase. Acceptam asta. Poate c-ar fi trebuit să-i ofer armura și caii, dar nu m-am gândit la asta atunci și el, oricum, nu era cavaler. Am spus că nu voi pretinde niciodată că am învins și că, dacă mă va întreba cineva, îi voi spune adevărul.

Gylf nu voia să revină la dimensiunile normale ale unui câine, însă eu i-am poruncit s-o facă, după care l-am ajutat pe Org să se ridice și i-am promis că Gylf n-o să mai sară la el.

— Sunt gata să ne luptăm din nou, dacă vrei, i-am zis eu.

Știam că nu era adevărat, însă m-am gândit că Org se simțea mult mai rău decât mine.

— Dacă ai nevoie de câteva minute ca să-ți tragi răsuflarea, e în regulă, dar nu poate să dureze prea mult, fiindcă mă grăbesc să ajung la castelul Sheerwall.

Am avut ceva surprize în viața mea, dar asta a fost una dintre cele mai mari. Org s-a aruncat din nou la pământ și s-a târât pe burtă la picioarele mele.

— Se supune, stăpâne, mi-a zis Uri. Țsta e felul lui de a se preda.

— Așa e, Org? l-am întrebat. Vrei să spui că te lași bătut?

A gemut și mi-a pus piciorul pe capul lui. Era mai rece decât orice piatră.

— Dorește să ni se alăture, stăpân încântător și dezbrăcat, a zis Baki.

Uri a început să râdă, iar mie mi-a venit să mă ascund în lanul de orz.

— Aceste două fete aelfe spun că sunt sclavele mele, i-am explicat lui Org.

Îmi pusesem mâinile peste părțile rușinoase și mă simțeam cel mai prost om din lume.

— Ele zic că și tu vrei să fii sclavul meu, am continuat eu, după care m-am oprit un minut, încă amețit și întrebându-mă dacă mă înțelesese. Cel puțin, asta vor ele să credem că gândesc. Asta-ți dorești și tu? am întrebat eu în cele din urmă.

A mormăit de două ori.

— Uite, vezi? a zis Baki, de parcă ar fi câștigat la loterie. Vezi, stăpâne? A zis: „Aham.”

— Nu, nu văd și nu știu ce a zis, am spus eu enervat. Și cred că nici tu nu știi.

Mi-am găsit centura și mi-am pus-o; nu eram sigur că puteam sparge craniul acela imens cu Sfărâmătorul de Săbii, dar eram gata să încerc și nu mă puteam gândi decât la ce-ar fi spus lumea de la castel dac-aș fi omorât ultimul căpcăun. Așa cum stătea întins pe pământ, eram groaznic de tentat; așa că l-am făcut să se ridice în picioare.

S-a ridicat, totuși stătea ghemuit.

Uri și-a trecut degetele în susul și în josul spinării mele.

— Nu l-ai acceptat încă, stăpâne. Îi e frică că dacă stă în picioare o să crezi că vrea din nou să lupte.

— Dacă ești sclavul meu, Org, înseamnă că te pot vinde, i-am zis eu cu mâna sprijinită de mânerul Sfărâmătorului de Săbii. Înțelegi chestia asta? Pot și probabil c-am s-o fac. Asta-ți dorești?

A clătinat din cap că nu. Mișcarea n-a fost tocmai corectă, dar am reușit să înțeleg ce voia să zică.

— Și atunci ce vrei? l-am întrebat. Nu pot să te duc înapoi acasă la Nukara. I-am promis c-o să scap de tine, dacă pot.

— Dacă te las liber... ei bine, lui Uns îi era frică să nu începi să omori vaci și oi, dar mie mi-e teamă c-ai să ucizi și oameni.

— C'tine, a murmurat căpcăunul.

N-am știut ce să spun, așa că am preferat să-i dau centura lui Baki, în timp ce eu mă îmbrăcam cu hainele mele ude. După ce mi-am potrivit și mantia, i-am zis:

— Vrei să zici, așa, ca Pouk? Îmi va fi tare greu să-i împiedic pe oameni să te omoare. Org s-a aruncat din nou la pământ și s-a târât până în locul în care stăteam.

— C'tine, stăpâne!

— Bine. Poți să-mi fii servitor, i-am zis eu, după ce m-am gândit bine la asta, dar trebuie să recunosc că au existat momente după aceea în care mi-am dorit să mă fi gândit mai bine. Doar că, ascultă aici: dacă vei fi cu adevărat în slujba mea, trebuie să-mi promiți că n-ai să ucizi pe nimeni decât dacă-ți dau eu voie. Și nici vite n-ai voie să omori decât dacă-ți permit eu.

N-am fost convins că a înțeles ce înseamnă „vite”, așa că i-am explicat:

— Nici cai, nici vaci, nici oi și nici măgari. Nici câini și nici pisici. Nici găini.

A privit în sus (i-am văzut ochii strălucind în lumina lunii) și cred că se-ntreba dacă vorbeam serios. După câteva momente, a dat din cap că acceptă.

— O să-ți fie foame, dar asta nu-ți va servi drept scuză să nu m-ascuți. Ai înțeles?

— Presupun că acum vei dori să-l luăm noi în Aelfrice și să-l dădăcim noi ori de câte ori îți stă în cale, a zis Uri. Ei bine, poți să-ți pui pofta-n cui.

— Să mori tu? am întrebat-o în timp ce-mi potriveam centura în așa fel încât să pot scoate cu ușurință Sfărâmătorul de Săbii la nevoie. Presupun deci că nu sunteți cu adevărat sclavele mele.

— Vom face tot ce ne ceri, stăpâne, mi-a răspuns Baki pe un ton voit umil. Dar mă-ndoiesc că l-am putea lua cu noi în Aelfrice. E prea mare...

Uri a clătinat din cap cu un gest extrem de energic.

— În plus, e și prea prost. Odată ce-l ducem acolo, nu-l vom putea controla. N-am putea să facem asta nici măcar cu ajutorul lui Gylf.

I-am spus că e în regulă.

— Nu mi-ai cerut sfatul, mi-a zis Uri, dar eu ți-l voi oferi oricum. Am cunoscut și eu câteva creaturi din astea, pe vremea când erau peste tot. Sunt proaste, leneșe și înșelătoare. În schimb, sunt foarte bune să se ascundă și să se strecoare în spatele oamenilor fiindcă pot avea orice culoare doresc. Dacă-i poruncești ăstuia să te urmeze fără să fie văzut, foarte puțini oameni îl vor zări vreodată. Nu spun că nimeni, pentru că asta depinde de locurile în care vei merge și de cât de bună e lumina. Chiar și-așa, cred că vei fi surprins cât de puțini oameni îl vor putea vedea.

Am ridicat din umeri, dorindu-mi să-i pot cere sfatul lui Gylf.

— În regulă, o să încerc. Dar mai întâi vreau să-l duc la fermă și să-l arăt lui Duns și lui Nukara. Pe ei am să-i întreb și ce s-a întâmplat cu Uns. Apoi presupun că i-l voi da lui Pouk, care va trebui să-l păzească și să-l hrănească. Sper ca bietul Pouk să nu devină hrana căpcăunului.

— Nu l-a mâncat pe Uns, a zis Uri zâmbind.

— Nu, dar poate că n-ar fi fost rău să-l fi mâncat. Mergi înapoi în Aelfr...

— Ce să fac? a întrebat Baki.

— Mergi și spune-i reginei Disiri, dacă o vezi – dac-o vei găsi – cât de mult mi-aș dori să fiu cu ea. Cât de mult o iubesc și cât de recunoscător îi sunt pentru tot ceea ce mi-a dat.

Mi-au promis că așa au să facă și au dispărut în umbră. M-am întors spre Gylf.

— Dacă nu ești un câine Aelf, și trebuie să recunosc că nu te porți ca atare, atunci ce ești?

Gylf arăta drăgălaș, ghemuit la pământ cu botul între labe.

— Poți să-mi spui? Haide, Gylf, ești cu adevărat unul dintre câinii lui Valfather? Așa mi-au spus.

A privit spre Org plin de înțeles.

— Contează prezența lui? Vrei să-mi zici că n-ai să vorbești cât e el prin preajmă?

Gylf a încuviințat din cap, așa cum făcuse prima dată când ne întâlnisem.

— Alt dezavantaj. Ei bine, poate că există și avantaje dacă te păstrez, Org, dar trebuie să recunosc că n-am găsit încă niciunul. Sper s-o fac.

Am pornit spre fermă și le-am spus amândurora să mă urmeze, ceea ce au și făcut.

Disiri ne privea în momentele acelea. Știu asta pentru că mi-a dat ceva când am ajuns acolo, nu un desen (deși, la început, am crezut că e un desen), ci o bucată de hârtie neagră lipită pe o hârtie albastră: un cavaler mergând țăntos cu mâna pe mânerul unei săbii scurte; un monstru venea în spatele lui, mai înalt decât el, clătinându-se pe picioarele lui strâmbe, și care își pusese o mână solzoasă pe umărul cavalerului; și un câine mare, care părea însă mic pe lângă monstru. Am pus hârtia într-un loc în care să o văd în fiecare zi. Până acum, nu m-a făcut să-mi doresc să mă întorc în Mythgarthr, dar știu că o voi face cândva.

Ferestrele bucătăriei erau luminate și vesele când i-am văzut pe Nukara, Duns și, în cele din urmă, pe Pouk. Nu mă simțeam ca și cum m-aș fi întors acasă, dar sentimentul era aproape la fel. Aș fi putut să mănânc – nu mâncasem mare lucru înainte de luptă – și să mă încălzesc în fața focului. În clipa aceea mi se părea că nu-mi puteam dori mai mult.

Aceste lucruri erau importante, într-adevăr, dar mai erau și altele care contau. Vorbisem cu Gylf, cu Uri, cu Baki și chiar cu Org, ceea ce fusese în regulă. Vocile pe care le auzeam însă prin pielea muiată în grăsime care acoperea ferestrele bucătăriei erau omenești. Toate. Uneori, asta poate fi un detaliu foarte important. Am bătut, iar Pouk mi-a deschis ușa.

— Bine-ai venit, domnule! Mi-a fost dor de dumneata. Da, mi-a fost. Știam eu că n-o să...

Mi-am dat seama că văzuse căpcăunul din spatele meu, așa că i-am zis:

— El e Org, Pouk. N-ai voie să-i faci rău. Dacă e obraznic și nu-ți dă ascultare, îmi spui mie.

Pouk a rămas stană de piatră, cu gura deschisă. Nu cred că a auzit vreo vorbă din ce i-am zis.

— Org, el e Pouk, alt servitor al meu. El o să-ți dea de mâncare și o să te îngrijească. Tu trebuie să-l asculți, să faci tot ce-ți spune ca și cum cuvintele ar veni de la mine.

Org a mârâit și s-a uitat la Pouk, care a făcut doi pași în spate. Poate c-ar trebui să spun acum că Org nu rânjea niciodată. Nici nu zâmbea și nici nu ridica din sprâncene. Ochiul îi erau ca două mărgelile negre. Păreau foarte mici pe fața lui lată, unde gura ocupa cel mai mare spațiu. Nu era o față omească, nici pe departe. Fața unui câine sau cea a unui cal sunt mult mai omenești decât cea a lui Org.

Am intrat în casă, iar căpcăunul m-a urmat. Gylf ne-a ocolit și s-a așezat în fața focului. Duns și Nukara stătuseră la masă cu Pouk, sau cel puțin așa mi se păruse. S-au ridicat, probabil când Pouk a mers la ușă. Acum păreau la fel de contrariați ca și el.

— Iată fantoma voastră! le-am zis. În carne și oase. Auziți dușumeaua cum scârțâie? Dacă vreți să-l atingeți, n-aveți decât!

Duns a deschis gura de trei ori înainte să mă poată întreba.

— Te-ai luptat cu el?

— Da, și nu mi-a plăcut deloc. M-a înfrânt, însă după aia s-a predat. E o poveste destul de lungă pe care n-aș vrea s-o istorisesc acum.

— Dar unde-i Uns? a întrebat Nukara. Unde-i fiul meu?

— Nu știu. A mers cu mine, m-a ajutat și m-am gândit să-l iau să lucreze pentru mine, alături de Pouk, dacă dorește. Dar când m-am luptat cu Org, a dispărut.

— A fugit? a întrebat Pouk, care părea să-și fi revenit întrucâtva.

— Nu l-am văzut când a plecat, așa că nu știu. Dacă a făcut-o, nu-l condamn. Și mie mi-a venit să fug.

Gylf a mârâit la Org, care n-a părut însă să-l audă.

— O să am o vorbuliță cu el când vine acasă, a zis Duns.

— Nu trebuie să-l iei prea tare, i-am zis. Nu cred că se așteaptă la așa ceva.

— Ș-acum omorâm chestia asta, nu-i așa, domnule? m-a întrebat Pouk în timp ce-și scotea cuțitul din teacă.

— Să-l omorâm după ce s-a predat? Dac-ai fi fost atent, ai fi știut ce vom face. O să-l luăm cu noi la Sheerwall, iar tu vei avea grijă de el.

— Putem să-i facem de petrecanie și aici, domnule, dacă mai chemăm vreo sută de oameni în ajutor.

— Oamenii îi vor face într-adevăr de petrecanie, dacă nu-i împiedicăm, dar el va omorî mai întâi zece sau douăzeci dintre ei. Va trebuie să găsim o cale să împiedicăm asta.

Nukara mi-a dat brânză și pâine și încă un castron cu supă. A găsit o coastă mare de oaie pentru Org și m-a rugat pe mine să i-o dau. A mâncat-o cu oase cu tot și a părut mulțumit.

Pe urmă, am plecat. Mă tot gândeam la lupta mea cu Org și la ce-aveam să fac cu el; Pouk mi-a pus probabil o mulțime

de întrebări, dar mă-ndoiesc că i-am răspuns la vreuna. Pe urmă, am ajuns în vârful unui deal și am văzut castelul Sheerwall profilându-se în lumina lunii care strălucea în spațele lui, cu turnurile sale înalte încununate de creneluri. Mai târziu aveam să văd Utgard, care era mult mai mare (atât de mare, încât te speria) și Turnul Thor, care era mai înalt și mai frumos. Dar Sheerwall rămâne Sheerwall și nici atunci, nici acum nu există un castel mai frumos pentru mine.

Cred că trecuse puțin de miezul nopții când am ajuns la castel. Dregătorul Agr îmi spusese parola, deși îi zisesem că ne vom întoarce înainte de asfințit. Mi-am dat seama că avusese dreptate. Am strigat către străji și, când m-au întrebat, le-am spus-o, iar ele au început să coboare podul. Nu mai văzusem niciodată un asemenea spectacol și de aceea nu mă mai săturam privind. Lanțul mare se mișca hârâind, iar contragreutățile de piatră se ridicau încet. Castelul avea un șanț cu apă destul de larg, iar podul era îngust și fără balustrade. Mi-a fost puțin frică, dar m-am străduit să trec dincolo fără să las să se vadă asta.

Când am ajuns de partea cealaltă, am chemat străjile ca să le pot vorbi.

— În curând, pe podul vostru va trece ceva și n-o să vă credeți ochilor când o să vedeți ce e, le-am zis. N-am de gând să vă cer să-mi promiteți că nu veți spune nimănui. Dacă voi considerați că e de datoria voastră să raportați, înseamnă că așa trebuie să faceți. Vă cer doar să nu împrăstiați vorba. Îmi dați cuvântul vostru?

Mi-au spus că mi-l dau.

— Bine, cum am spus, puteți raporta superiorilor voștri, dacă așa credeți de cuviință. Dar vă ordon să nu încercați să vă luptați sau să opriți creatura să treacă podul. Dacă o veți face, va trebui să vă luptați și cu mine. Lăsați-o să treacă și eu voi fi responsabil de ceea ce face odată ajunsă în castel.

— De acord, mi-a zis străjerul mai în vârstă.

— Nu l-ai văzut încă, i-am rânjit eu.

Tocmai eram pe punctul să-i spun lui Pouk să-i zică lui Org că poate să traverseze, când am auzit zgomotul mai multor cai pe pod. Era Pouk. Călare pe calul său, îi conducea pe restul, în timp ce Gylf se agita în spatele lor ca să-i facă să înainteze.

— Parcă ne înțeleseserăm să stai cu Org până te chem.

— Da, să trăiți, domnule, mi-a zis Pouk dând drumul oblâncului. Eu încerc să stau cu el. E pe-aici pe undeva, domnule.

— Vrei să spui c-a traversat fără să-l vadă nimeni?

— Nu, domnule, n-a trecut peste pod, a înotat prin șanț, a zis Pouk privind țință la curtea întunecată care se vedea dincolo de poartă. Pe urmă, a luat-o prin spatele lor.

— Înțeleg. Dar nu-l văd. Tu-l vezi?

Pouk a ezitat, de frică să nu mă enervez.

— Nu, domnule, în momentul ăsta nu-l văd, domnule. Dar cred că știu unde e, domnule. Și dacă-l vrei, o să încerc să-l ademenesc să iasă.

— Nu acum, am zis eu, după care m-am întors către străji. Eu n-am să raporteze chestia asta. Voi puteți să faceți orice doriți.

— Noi suntem cu dumneavoastră, Sir... Sir...

— Able de Inimă Înflăcărată.

— Sir Able, atâta vreme cât și dumneavoastră sunteți cu noi.

— Eu sunt de partea voastră și am de gând să-l arunc în temniță pe servitorul meu, Pouk, fiindcă n-a fost vigilent.

— Asta-i bine, domnule, mi-a zis străjerul mai tânăr.

— Mă gândeam eu c-o să vă placă, am zâmbit eu din nou. Va trebui să-l găsesc pe șeful temniței și să-i vorbesc, dar cred că pot s-aștept până dimineață. S-a culcat, probabil, ceea ce-mi doresc și eu să fac. De cine să întreb?

— De meșterul Caspar, domnule. Slujește sub dregătorul Agr, domnule, și e temnicer-șef. Știți unde e Turnul lui Agr?

— Acolo locuiesc.

— Atunci, domnule, în loc s-o luați în sus pe scara de acolo, așa cum ați face ca s-ajungeți în cameră, mergeți în jos. Vă opriți la prima ușă și acolo îl găsiți.

— Mulțumesc.

Abia după ce m-am dat jos de pe cal, mi-am dat seama cât eram de obosit.

— Pouk, du toți caii în grajd. Scoate-le șeile. Asigură-te că primesc apă, orz și paie curate.

— Da, să trăiți, domnule!

— Știi unde e camera mea.

— Da, domnule.

— Bine. Eram gata să mă prăbușesc, dar știam că nu trebuia s-o fac. Am stat în schimb foarte drept, trăgând de umeri înapoi și bombându-mi pieptul. O să vin și eu imediat ce mă-ngrijesc de Org. Să duci bagajele noastre acolo sus – tot ce am avut pe corabie și ce am luat de la Sir Cum-îl-Cheamă. Dacă servitorii îți fac probleme, să le zici că așa am poruncit eu.

— Da, să trăiți, domnule!

Din șanț venea o duhoare oribilă, iar eu călcam cu cizmele prin urină și balegă de cal, dar nu-mi păsa; m-am îndreptat spre cel mai întunecat colț al curții, știind exact ce voiam să fac și gândindu-mă că apoi mă puteam duce la culcare.

* * *

Eram femeie și mă aflam pe un pat murdar dintr-o cameră mică și neaerisită. O bătrână care stătea lângă mine îmi tot spunea să împing, iar eu împingeam, însă eram atât de obosită, că nu puteam împinge prea tare, indiferent cât de mult

aș fi încercat. Știam că bebelușul meu încerca să respire, dar nu putea și avea să moară curând.

— Împinge!

* * *

Încercasem să-l salvez; acum încercam doar să scap. Dar nu mă lăsa, se cățara pe mine, împingându-mă sub apă.

* * *

Luna strălucea printre picăturile de ploaie, în timp ce-mi croiam drum pe cărarea mocirloasă. La capătul ei, am văzut silueta căpcăunului, întunecată și imensă. Eram băiatul care intrase în peștera lui Disiri și nu bărbatul care ieșise de acolo. Sabia mea marca locul unde se afla mormântul Disirei, bățul mai scurt fiind legat de cel lung cu o sfoară. Am înfipt vârful în pământ ca să-mi marchez propriul mormânt și am trecut mai departe. Când m-a aruncat căpcăunul, sabia a devenit cea pe care mi-o doream, cu o gardă aurie și o lamă strălucitoare.

M-am ridicat de la pământ și am pornit înapoi s-o recuperez, dar nu mai puteam respira.

Capitolul 42

SUNT EROU

M-am trezit transpirat, am aruncat pătura și am privit pe fereastră. De afară pătrundea o lumină sură. Mi-am dat seama că era mai greu să dorm decât să mă ridic în picioare; m-am chinuit să torn apă în lavoarul crăpat și mi-am spălat capul atât cât puteam ajunge cu mâinile. Când locuiam cu Berthold Viteazul, făceam baie în Grifon. Era mult mai bine – cel puțin când vremea era călduroasă – și m-am întrebat dacă ducele avea parte de îmbăieri măcar pe jumătate la fel de bune.

Pouk sforăia de partea cealaltă a ușii. Îi puteam auzi limpede fiecare sforăit și am crezut că zgomotele pe care le făceam când mă spălam aveau să-l trezească, dar nu s-a întâmplat asta. Pentru o clipă, am vrut să-i torn în cap apa cu care mă spălasem, dar m-am răzgândit și am aruncat-o pe fereastră, după care mi-am scos capul și am privit în jur.

Castelul se numea Sheerwall, dar zidurile nu erau tocmai drepte. Pietrele mari din care era clădit erau neregulate și nu erau îmbinate prea ordonat. Mă obișnuisem să mă cațăr foarte bine cât fusesem la bordul *Neguțătorului din Miază-noapte*, așa că mi-am pus cizmele la centură ca să nu mă incomodeze și am trecut peste pervaz.

Într-un fel, pot spune că a fost o cățărare destul de dificilă, dar nu sub toate aspectele. Ajungeam mereu în locuri în care nu mai aveam cum să cobor fără să alunec, iar peretele era

îndeajuns de înclinat ca alunecarea să nu difere prea mult de o cădere. Așa că trebuia să renunț la acele locuri, să merg în lateral sau chiar în sus și să încerc prin alte părți. Era însă un exercițiu bun, solicitant și nu m-am gândit nici măcar un singur moment că aș putea cădea. Toug s-a cățărat odată pe zidurile de la Utgard, cam cum făceam eu în dimineața asta pe Turnul lui Agr, iar când mi-a povestit de isprava lui, mi-a amintit și mie de coborârea asta. Doar că la Utgard era un fel de iederă pe pereți. O să-ți scriu despre asta la vremea potrivită.

Odată ce am ajuns pe pământ, mirosul de pâine caldă m-a atras fără prea multe ocolișuri spre bucătărie. Eram sănătos și flămând, așa că am ajuns repede.

— N-aveți voie să intrați aici, domnule, mi-a spus un bucătar. Micul dejun va fi servit în sala mare după ce se aude goarna.

Nu am spus nimic, așa că a adăugat:

— Azi avem șuncă proaspătă, domnule, și brânză.

— Pâine cu unt și o bere mică, am completat eu.

Știam pentru că mâncasem acolo de două ori cu o zi înainte.

— Ce zici de niște ouă? Ai? Dar niște mere?

— Nu, domnule, a zis el clătinând din cap. Facem tot ce ne stă în putere, domnule.

— Asta e bine, am zis eu și l-am bătut pe umăr. Din moment ce vă străduiți așa de mult, probabil că nu vă veți supăra dac-o să iau eu asta, am spus eu, înșfăcând o pâine fierbinte, grea, făcută din făină de orz și de secară albă. O doamnă drăguță mi-a pregătit aseară o cină excelentă, i-am explicat eu bucătarului, dar știam că va trebui să lupt și n-am vrut să mănânc prea mult ca să nu mă-ngreunez. Te superi?

— Nu, domnule, a zis el, deși fața lui arăta contrariul. Nu mă supăr deloc, domnule.

— Bun. Hai puțin cu mine până-n sală.

— Dar mai am câteva pâini să...

Văzând cum mă uitam la el, s-a grăbit să-mi dea ascultare.

Sala de mese era mult mai mare decât bucătăria, cred că avea o sută de pași în lungime și cel puțin cincizeci în lățime. Era acolo o estradă pentru ducele Marder, soția lui și oaspeții mai de seamă. Pentru restul, erau mese lungi de lemn negeluit, bănci și scaune. Câteva femei pregăteau mesele pentru micul dejun, așezând câte un fund de lemn unsuros și o cană de metal în dreptul fiecărui loc.

— Meșterul Caspar mănâncă și el aici, nu-i așa? Care e locul lui?

— Eu lucrez în bucătărie, mi-a zis bucătarul. N-am de unde să știu asta, dar Modguda v-ar putea spune probabil.

— Cred că ai dreptate, i-am zis eu împăciuitor. Și-o să-mi spună, pentru că suntem prieteni vechi.

— Mă bucur că vă simțiți mult mai bine, Sir Able, mi-a zis ea și a făcut o plecăciune.

— Și eu sunt bucuros, i-am răspuns, după care m-am întors către bucătar. Parcă mai aveai niște pâini de copt. Treci la treabă!

Modguda mi-a arătat unde stătea meșterul Caspar. Avea un scaun. Asta însemna ceva, deși nu-mi era prea limpede ce anume. M-am așezat pe scaunul acela ca să-mi mănânc pâinea și i-am spus Modgudei să-mi aducă o cană cu bere.

— Meșterul Caspar o... o să fie furios, Sir Able, mi-a zis ea aproape moartă de frică.

— N-o să se supere pe tine. Și nici pe mine, pentru că am să mă ridic imediat ce apare și-o să-l las să se așeze. Vreau doar să mă asigur că nu-l pierd.

În sală începuseră să intre deja câțiva oameni, iar eu încercam să ghicesc care dintre ei erau gardienii temnițelor.

Modguda era îndeajuns de scundă, iar eu destul de înalt, așa că n-a fost nevoie să se aplece ca să-mi șoptească la ureche.

— Toată lumea se teme de el, domnule. Chiar și cavalerii.

Aveam gura plină, iar asta mi-a dat ocazia să mă gândesc înainte să zic ceva.

— Imposibil să le fie tuturor teamă, am spus, după ce am înghițit și am tras o dușcă de bere. Mie nu mi-e frică, așa că nu poți spune asta.

— El e stăpânul temniței, domnule. N-ați vrea să ajungeți acolo, domnule, dar dacă...

— Exact asta vreau. Am coborât acolo noaptea trecută, dar n-am avut lanternă – vreau să zic torță – așa că n-am văzut mare lucru. Aș vrea să merg din nou și să-l rog pe meșterul Caspar să mă călăuzească. Țsta e unul dintre favorurile pe care vreau să i le cer.

— Cui să-i ceri? am auzit o voce care venea chiar din spatele meu.

Era un bărbat masiv căruia îi plăcea negrul. L-am întrebat dacă el era Caspar și a încuviințat din cap. Modguda fugise atunci când mă întorsesem cu spatele.

M-am dat din dreptul scaunului său și i-am întins mâna.

— Eu sunt Sir Able de Inimă Înflăcărată.

— Ț? a zis el.

— M-am așezat aici ca să fiu sigur că te găsesc atunci când vii la micul dejun. Trebuie să vorbesc niște lucruri cu tine și m-am gândit că e o idee bună să discutăm în timp ce mâncăm.

— Zi acum, a spus el trântindu-se pe scaun. Stau la masă cu oamenii mei, nu cu tine.

În jurul nostru se strânseseră vreo șase temniceri îmbrăcați în haine negre. Unii au tras de scaune și s-au așezat, iar alții au rămas în picioare ca să asculte ce vorbeam.

— În regulă, am zis eu. O să merg în temnița ta...

— Mulți fac asta.

Bărbatul care stătea lângă Caspar a început să râdă, dar nu ca unul care se amuză de glumele șefului; în râsul acela puteam ghici ce planuri avea cu mine dacă ajungeam în

temniță. L-am trântit la podea, iar când a început să se ridice, am apucat de scaun și l-am lovit cu el.

În sala de mese s-a așternut tăcerea. Cineva îi pusese lui Caspar un platou cu șuncă proaspătă. L-am tras spre mine, am luat o bucată și am început să o mestec, mușcând câte puțin și din pâine.

— Tu ești tipul ăla care i-a ologit pe ceilalți cavaleri, a zis Caspar.

— Da, vreo trei sau patru. Poate cinci. Doar atât, i-am zis eu, după care am sorbit cu poftă din cana mea.

— Dă-mi șunca, mi-a poruncit el, iar eu i-am dat ascultare.

— Ar fi fost mai bine dac-ai fi spus: „Dă-mi șunca, te rog, Sir Able.” O să trec însă cu vederea de data asta.

A mormăit ceva.

— Vreau să fim prieteni, meștere Caspar. Un servitor de-al meu stă la tine și-aș vrea să ai mare grijă de el.

S-a întors către mine, mestecându-și încă șunca.

— Așa mă gândeam și eu...

Între timp, Woddet ajunsese lângă noi și ne-a întrerupt.

— N-ai voie să te lupți în sala mare. Dregătorul Agr vrea să te vadă după micul dejun.

— Voi fi bucuros să-i vorbesc, i-am zis, dar nu ne băteam. Vorbeam doar despre o chestiune personală.

Woddet s-a aplecat să vadă dacă temnicerul mai răsufă și dacă mai avea puls.

— Și asta ce e?

— A, ăsta? Nu cred că e lovit prea tare. Dacă l-aș fi lovit cu adevărat, l-aș fi omorât, dar n-am făcut-o.

— Ai face bine să mergi să-l vezi pe dregătorul Agr imediat ce pleci de-aici, mi-a zis Woddet ridicându-se. Altfel... a adăugat el ridicând din umeri.

— Altfel vii la mine, a zis Caspar.

— Aș prefera să vorbesc cu ducele, i-am spus lui Woddet, dar, de vreme ce dregătorul Agr vrea să mă vadă, în regulă. Spune-i că va fi o plăcere pentru mine.

— Vrei să vii cu mine? O să-ți fac loc la masa cavalerilor.

— Știu unde este, dar deocamdată trebuie să vorbesc cu meșterul Casper și apoi cu dregătorul Agr.

Woddet s-a întors la masa cavalerilor, iar cineva aflat la două mese mai încolo, a început să vorbească puțin cam tare, iar curând toată lumea a început să mănânce și să vorbească de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Modguda a adus o roată de brânză pe un fund mare de lemn, iar eu mi-am scos pumnalul și mi-am tăiat o felie. Mi-au plăcut dintotdeauna și șunca, și brânza, deși le primeam cam la fiecare masă.

— Uneori ne însemnăm prizonierii cu fierul roșu, a zis Caspar. Depinde cum poruncește ducele. Scandalagiii, hoții. Tu ai fost însemnat vreodată?

Aveam gura plină, așa că am dat din cap că nu.

— Eu am fost, mi-a zis el, și și-a dat gluga deoparte ca să-i pot vedea semnul de pe frunte. Și nu mi-a plăcut deloc.

— Nimănui nu-i plac durerile de cap, am zis eu după ce am înghițit. Cu toate astea, avem parte de ele.

Caspar a chicotit. Avea un chicotit răutăcios.

— Și zici că ai un prizonier nou pentru mine?

M-am gândit atunci la un prieten care mersese la școală în străinătate și trebuise să stea la cămin.

— Mai degrabă un chiriaș. Nu trebuie să-l închizi, dar o să stea la tine până când plec spre nord să fac de pază la vreun pod sau ceva de genul ăsta.

— O să stea cu noi.

— Da. Știu că trebuie să-ți hrănești prizonierii – ar muri de foame dacă n-ar mânca și văd că nu vin aici să mănânce. Tot ce ai de făcut este să pregătești o farfurie de mâncare pentru servitorul ăsta al meu.

Am stat un pic să mă gândesc la lucrurile pe care mi le spusese Uns.

— Cred că ajunge s-o faci din două în două zile. Lasă farfuria undeva ca s-o poată găsi, iar dacă găsești mâncarea neatinsă, încearcă să muți farfuria în altă parte.

— N-am de gând să accept pe nimeni care să umble liber prin temnița mea, mi-a spus Caspar pe un ton hotărât.

— E deja acolo. Nu trebuie decât să-i dai de mâncare.

Fața lui Caspar s-a înroșit și ochii i s-au micșorat.

— L-am dus eu acolo aseară și i-am spus să stea. Mi-a promis că așa va face și atâta vreme cât primește îndeajuns de multă mâncare, cred că va rămâne acolo.

Am sperat că după vorbele astea Caspar se va mai relaxa puțin, dar n-a fost așa.

— S-ar putea să găsești și rahați, bănuiesc. Dar într-o temniță, asta n-ar trebui să conteze.

Caspar și-a șters pumnalul de mânecă, după care l-a pus la loc în teacă.

— Și zici că acum e acolo.

— Da, așa e, i-am spus eu încântat că începea să priceapă. L-am dus în temniță aseară. Tu te culcaseși și n-am vrut să te trezesc. Un prieten mi-a deschis ușa și apoi a închis-o din nou după ce am plecat.

În momentul acela am încercat să-mi aduc aminte dac-o auzisem cu adevărat pe Uri ferecând ușa. N-am putut fi sigur, așa că i-am zis:

— Sau, în orice caz, așa i-am poruncit. Dar sunt destul de sigur c-a închis-o.

— Țsta e un alt prieten, a zis încetișor Caspar. Nu e cel pe care mi l-ai lăsat să-i schimb scutecele.

— Așa e, am zis eu și-am văzut că bărbatul pe care-l doborâsem se ridicase în picioare și-și ducea mâna spre un cuțit mare pe care-l avea la cingătoare.

L-am prins de încheietura mâinii.

— Dacă-l scoți, o să trebuiască să ți-l iau. Ai face mai bine să te așezi și să mănânci ceva, înainte să se termine brânza.

Caspar s-a ridicat în timp ce omul lui se așeza.

— S-ar putea ca, foarte curând, să ajungi să-l cunoști mai bine pe Hob.

— Asta-i bine, i-am zis. Mi-ar plăcea să dreg lucrurile dintre noi, dacă pot. Între timp, o să ai grijă de servitorul meu, nu-i așa? Știu că-ți cer o favoare.

S-a întors și a pornit spre ieșirea din sala mare.

* * *

Când am intrat, Agr stătea cu spatele la fereastră. A dat din cap, și-a dres glasul, a așteptat puțin ca și cum ar fi vrut să spună ceva, după care și-a mai dres o dată glasul.

— Neața bună, Sir Able.

— Bună dimineața, dregătorule Agr. Ce s-a-ntâmplat? Când fusesem acolo prima oară mi se spusese să stau în picioare, drept, așa că am avut grijă și de data asta.

— Sir Able, eu...

— Da, dregătorule Agr.

— Nu pot să discut cu tine așa, a oftat Agr. Ia loc, te rog, mi-a spus el, arătându-mi un scaun. Adu-l înapoi, te rog.

El s-a așezat pe locul său obișnuit, în spatele unor teancuri de rapoarte și de catastife.

Mi-am dat scaunul mai aproape și m-am așezat.

— Bătaia în sala mare contravine grav poruncilor Alteței Sale. Știai asta?

— Da, știu. Știam.

— Și cu toate astea, l-ai lovit pe unul dintre temniceri cu un scaun. Așa mi s-a spus. N-am văzut cu ochii mei.

— Cu pumnul mai întâi. Cu scaunul când a început să se ridice.

Agr a dat din cap. Nu cred că l-am văzut să fie bucuros vreodată, dar cu siguranță în momentul acela nu era.

— De ce-ai făcut asta, Sir Able?

— Fiindcă trebuia să vorbesc cu meșterul Caspar. Știam că dacă-l lăsam pe temnicer să se ridice, avea să ne întrerupă. Ceea ce aveam eu de zis era și așa destul de complicat și fără să trebuiască să-i spun lui să tacă din gură.

Am tras adânc aer în piept, simțind că voi agrava lucrurile, dar am continuat:

— Lasă-mă să zic ce-am de zis și apoi îmi poți spune orice. Nu încerc să-mi justific acțiunile, dar nu cred că au fost greșite. Câteodată trebuie să faci o excepție, indiferent de ceea ce spune regula. O să mă pedepsești pentru purtarea mea. Știu asta și accept. Nu te învinovățesc. Îmi cer iertare că am făcut scandal și ți-am creat neplăceri. Dar dac-ar fi s-o iau de la capăt, să știi că l-aș pocni din nou exact așa cum am făcut-o.

Agr a dat din cap. Pe față nu-i tresărise nici măcar un mușchi.

— Pentru cei inferiori în grad cavalerilor, așa ca mine, pedeapsa obișnuită este concedierea. Pentru cavaleri e exilul pe o perioadă de câteva luni sau chiar pentru câțiva ani.

— Foarte bine. Oricum voiam să merg spre nord. Câtă vreme să rămân acolo?

Agr s-a ridicat și s-a dus lângă fereastră, unde a rămas privind afară atât de mult timp încât am început să cred că aștepta să părăsesc încăperea. Într-un târziu, când s-a așezat înapoi pe scaun, mi-a zis:

— Au mai fost bătaii în sala mare, dar atunci chestiunile au fost simple. În cazul tău, sunt o mulțime de complicații. În primul rând, Sir Able, câțiva dintre cavalerii noștri continuă să nu te recunoască drept unul de-ai lor. Trebuie să fii conștient de asta.

I-am spus că sunt.

— Nu le place că mănânci la masa lor. Dacă te pedepsesc ca pe un cavaler, o să le placi și mai puțin. Nu mă privi așa, te rog. Nu am de gând să te concediez ca pe un servitor.

— Eu cred că am dovedit ceea ce sunt.

— Și eu. Și la fel crede și Alteța Sa. Spun doar că, dacă te voi pedepsi ca pe un cavaler, resentimentele față de tine vor fi mult mai multe.

— Eu nu voi avea resentimente, domnule. De asta nu trebuie să te temi.

— Nu mă tem de resentimentele nimănui, mi-a zis Agr, dar e de datoria mea să mențin ordinea printre cavaleri. Asta printre multe alte lucruri. Asta este prima complicație. A doua ar fi că dățile trecute, atunci când au izbucnit, luptele au fost în special între doi cavaleri. Îmi aduc aminte doar de una în care s-au luptat doi servitori. Aceea a fost singura excepție. I-am concediat pe amândoi, dar ți-am dat cuvântul că pe tine nu te voi concedia, Sir Able. Pe de altă parte, dacă te trimit în exil, cavalerii se vor supăra. Unii fiindcă ai fost tratat ca unul de-al lor, iar ceilalți pentru că un cavaler a fost exilat din cauză că a lovit un servitor. În cel mai rău caz, vor protesta la Alteța Sa.

— Eu n-o să protestez, i-am zis.

— Nu. Știu asta. Dar sunt unii cavaleri pe care Alteța Sa îi apreciază foarte mult. Dacă ar lua și ei parte la protest, atunci... a zis Agr ridicând din umeri.

— Îmi pare foarte rău pentru ce-am făcut. Te rog să mă crezi!

— Te cred. Ultima complicație, dar nici pe departe cea mai puțin importantă, este faptul că temnicerii sunt temuți și urâți de toată lumea. Nu numai de toți cavalerii, ci de toată lumea. Nu vreau să-ți minimalizez modestia, dar sunt destul de sigur că ești privit ca un erou de nouă zecimi dintre cei care știu ce s-a-ntâmplat în dimineața asta.

— Eu sunt un erou, i-am spus, dar nu fiindcă am bătut un temnicer. Țsta e un fleac.

Agr a zâmbit cu o umbră de amărăciune.

— Probabil că ai dreptate, Sir Able. De fapt, cred că ai dreptate. Dar acum că ți-am spus care sunt dificultățile mele, aș vrea să aud tot ce ai de spus în apărarea ta. Dacă ți-ai pregătit vreun discurs, acum e momentul să-l ții.

— Nu mi-am pregătit.

M-am gândit la ceea ce se-ntâmplase și la faptul că, la bordul *Neguțătorului din Miazănoapte*, nimeni n-ar fi acordat vreo importanță incidentului.

— Știu că s-ar putea să nu fii de acord cu mine, domnule, dar nu m-am bătut. L-am lovit întâi cu pumnul și după aceea cu scaunul. Dar n-a fost o bătaie, fiindcă el n-a ripostat niciun moment.

— Continuă.

— L-am lovit fiindcă avea de gând să mă amenințe și cred că ar fi continuat s-o facă până aveam să-l lovesc. Porunca Alteței Sale privind interzicerea bătăilor e o idee bună atâta vreme cât toată lumea se comportă civilizată. Credeți că-i mai rău ca din când în când să aibă loc câte o bătaie decât să existe oameni ca el, cărora le place să-i rănească pe ceilalți știind că ei nu pot reacționa, să-i scuipe în față pe cei care nu vor decât să schimbe o vorbă cu ceilalți oameni?

— Înțeleg punctul tău de vedere, a zis Agr. Altceva?

Am clătinat din cap că nu.

— Încă ceva, Sir Able. Înainte să încep, dă-mi voie să-ți spun că îmi placi. Am să-ți fiu prieten atât cât îmi îngăduie postul. Aș vrea ca și tu să fii prietenul meu.

— Sunt, i-am zis, știu că ai făcut multe pentru mine. Îți sunt dator.

— Ți-am confiscat armele după lupta de pe terenul de antrenament, arcul și tolba cu săgeți și sabia asta falsă pe care o porți acum. A trebuit s-o fac, fiindcă altfel ți-ar fi fost

luate. Alteța Sa mi-a spus că ți le pot înapoia oricând le ceri. Poți să le ceri.

Am așteptat, fiindcă nu-mi dădeam seama unde vrea s-ajungă.

— Ieri mi-am amintit că nu mi le-ai cerut și m-am dus să le caut cu intenția să trimit un paj să ți le aducă. Dispăruseră. Astăzi constat că porți centura și sabia. Să înțeleg că ți-ai recăpătat și arcul? Și săgețile? Fiindcă nu mai sunt la mine.

— Sunt în camera mea, i-am răspuns eu, încruntându-mă puțin la amintirea viselor pe care mi le provocase coarda arcului în noaptea precedentă.

— Poți să-mi spui cum le-ai căpătat?

Am clătinat ușor din cap că nu, după care i-am spus:

— Probabil că vom ajunge să ne luptăm, fiindcă n-o să mă crezi.

— Pune-mă la încercare, Sir Able, tare mi-ar plăcea să știu cum ai pătruns în dulapurile mele.

— Îți vine să crezi că am fost făcut cavaler de regina Disiri?

Agr nu mi-a răspuns. Cineva alerga pe coridorul de-afară și l-am auzit amândoi odată. Era greoi și alerga destul de rău, fiindcă pașii nu păreau să fie egali. L-am auzit oprindu-se în fața ușii. Gâfâia.

— Santinela îl va alunga, indiferent cine este, a zis Agr.

Dar nu a fost așa. Înainte ca Agr să-și termine vorbele, ușa mare de stejar s-a dat de perete, Caspar a năvălit în cameră și a căzut la picioarele mele.

Capitolul 43

DRUMUL RĂZBOIULUI

Din lunga noastră călătorie către nord, noaptea pe care mi-o aduc aminte cel mai bine e cea în care ne-am despărțit. Svon avea grijă de cai, iar Pouk trebuia să se ocupe practic de toate celelalte lucruri. Gylf plecase la vânătoare, iar eu stăteam lângă foc, privind în flăcări și gândindu-mă la Sir Ravd, la Muspel și la nopțile pe care le petrecusem împreună la cabană, la grămezile de lemne pe care le adunam și cărora le dădeam foc în vatra mică de piatră și cum coceam apoi cârnați și bezele.

Și, ca să fiu sincer, mă întrebam cum naiba ajunsesem eu de acolo în locul în care mă aflam acum. Agr îmi spusese că, dacă mă grăbeam și dacă aveam noroc, aș fi putut ajunge în munți în șase săptămâni. Când mi-a zis asta, nu mi s-a părut posibil că avea să-mi ia atât de mult timp.

* * *

Ne-am întâlnit într-o cameră mare și plăcută din apartamentele private ale ducelui. Eram acolo eu, Agr, Caspar și ducele. Mi-ar fi plăcut să-l fi adus și pe Hob; dar, într-un fel, chiar era și el prezent acolo pentru că la el ne gândeam cu toții. Org îl omorâse și-l mâncase.

— Animalul ăsta al tău de companie, mi-a zis ducele Marder, căpcăunul pe care l-ai băgat în temnița mea, e cea

mai simplă dintre problemele noastre. Hai să ne ocupăm de el mai întâi. Poți să-l alungi?

— A-l alunga de lângă mine înseamnă a-l condamna la moarte, Alteța Voastră.

Discutasem chestiunea asta deja cu Agr, înainte să mergem la întrevederea cu Marder.

— Veți spune că ar trebui să fie ucis. Așa zice și dregătorul Agr. Și meșterul Caspar. În regulă, poate că aveți cu toții dreptate. Dar l-am acceptat în serviciul meu, nu pot să-l trimit la moarte.

Marder și-a trecut degetele prin barbă, iar Agr încerca să se comporte ca și cum situația n-avea nicio legătură cu el. Într-un târziu, Caspar a zis:

— Trebuie să-l scoatem de acolo, Alteță. Să-l ademenim în curte, acolo unde cavalerii îl pot ataca.

Marder a ridicat din umeri; nu-l văzusem niciodată atât de obosit și de bătrân.

— Sir Able nu-i va porunci să iasă din temniță dacă știe că asta îl condamnă la moarte. I-aș putea trimite pe cavaleri înăuntru, să-l omoare acolo.

Caspar a clătinat din cap. Nu era posibil.

— Dar nu bag mâna în foc că vor reuși. Din câte mi-ai zis, s-ar putea să nu fie în stare nici măcar să-l găsească.

Agr a repetat ceva ce mai zisese și înainte, doar că a folosit alte cuvinte.

— Dacă acest căpcăun e servitorul lui Sir Able, atunci el ar fi trebuit să-i dea instrucțiuni precise și să-l facă să înțeleagă că protecția lui va înceta în cazul în care încalcă ordinele.

— I-am poruncit lui Org să nu rănească pe nimeni, i-am zis, iar el mi-a promis că așa va face. Cred că a auzit că l-am lovit pe Hob. S-a gândit probabil că Hob e dușmanul meu și că e în regulă să-l atace.

Marder a încuviințat mut un gând care a rămas nerostit.

— Dacă ar fi trăit, Hob mi-ar fi fost cu siguranță dușman. Toată lumea din castel se teme de temniceri, cu excepția mea și a Alteței Voastre. Nu știu de ce se întâmplă asta, dar nu cred că e vorba doar de fețele lor urâte și de hainele lor negre. Dacă voi coborî în temniță, meșterul Caspar și oamenii lui vor face tot ce le stă în putință să se asigure că nu mai ies niciodată. Sunt convins de asta. Dar dacă vreți ca eu să...

— Alteță! a sărit Caspar. Jur... el... Sir Able nu...

Marder l-a redus la tăcere cu un gest al mâinii.

— O să mă duc oricum, i-am zis, dacă îmi porunciți. Și-am să-i spun foarte limpede lui Org că nu mai are voie să omoare pe nimeni, nici măcar pe meșterul Caspar.

Marder și-a ascuns gura cu mâna, dar din felul în care i s-a mișcat mustața mi-am dat seama că zâmbea.

— Eu am însă un plan mai bun și sper să vă conving să-l aprobați. Ar rezolva toate problemele despre care discutăm. O să-l scoată pe Org din temniță. Și va fi și o pedeapsă pentru mine, una care nu va putea fi respinsă de niciun cavaler din solda Alteței Voastre.

— Vrei să spui că planul ăsta o să te omoare, a oftat Marder. Cu cât te văd și te ascult mai mult, Sir Able, cu atât îmi doresc mai puțin să te pierd.

— Sper că nu se va întâmpla asta, Alteță. Aveați de gând să mă trimiteți să apăr ținutul. Am vorbit despre lucrul ăsta când ne-am întâlnit pe coridor.

— Îmi aduc aminte, a spus ducele.

— Atunci vă amintiți că mi-ați spus că m-ați putea trimite să mă lupt cu Fiii Furiei. De ce n-o faceți? Porunciți-mi acum! Nu știu exact pe unde pătrund ei în ducatul...

— O să-ți desenez o hartă a Drumului Războiului, a zis Agr (ceea ce a și făcut după aceea).

Am dat din cap în semn că am auzit ce-a zis.

— Dar n-au cum să fie prea multe drumuri prin munți. Puneți-mă de strajă în locul pe unde ar trebui să treacă ei.

O să-l iau pe Org și-o să rămânem acolo până când zăpada va bloca trecătoarea.

Am vorbit despre planul meu o vreme, iar Marder mi-a zis că atâta vreme cât nu mă întorc înainte să înghețe apele golfului, o să mă creadă pe cuvânt că nu am plecat înainte ca trecătoarea să fie blocată. Agr l-a trimis pe Caspar să aducă un paj pe care l-a trimis apoi la armurierul din Forcetti cu mesajul să se grăbească și să-mi termine de făurit armele. Pe urmă, Marder mi-a zis:

— Mai este o problemă a cărei soluție s-ar putea să fie tot asta, Sir Able.

* * *

Problema era Svon. Îmi aduc aminte că l-am privit cu atenție în seara aceea, când adormise lângă foc. Gylf pusese un iepure mort destul de aproape de capul lui. L-am luat, l-am jupuit și am înfipt o pulpă într-un băț lung, așa cum faci și tu, și am pus-o deasupra focului.

Carnea începuse să se rumenească când s-a trezit Svon.

— Ai de gând să mănânci toată carnea aia, Sir Able?

— Mai am aici, i-am zis, arătându-i restul iepurelui. Ia cât îți trebuie.

— Ești generos. Am cam mâncat pe sponci, nu-i așa?

I-am amintit că de fiecare dată când ne opriserăm pe la hanuri sau prin sate, cumpărase pentru el mai multă mâncare decât ar fi trebuit. Era ușor – prea ușor, ca să fiu sincer – să te superi pe Svon. Poate că ne era la fel de ușor să fim supărați pe el cum îi era lui să fie supărat pe noi. Când m-am gândit la asta, am crezut că-l înțeleg destul de bine. Era încă scutier, deși erau mulți cavaleri mai tineri decât el.

Iar eu eram unul dintre ei.

A plecat să-și facă și el o țepușă. Când s-a întors, și-a pus o pulpă deasupra focului.

— Aș putea s-o mănânc crudă, așa cum face monstrul, Sir Able. Sunt însă om, așa că o s-o pârpălesc nițel.

Am tăcut din gură fiindcă știam că voia să mă enerveze.

— *Căpcăunul* dumitale, ar fi trebuit să spun. Nu-mi place deloc.

Am mai examinat o dată carnea, după care am întors țepușa.

— Am tras un pui bun de somn până când m-a trezit mirosul iepurelui.

— Ai dormit vreun pic?

I-am spus că nu.

— Fiindcă ți-e frică să dormi dacă nu ești păzit de câinele și de monstrul tău, nu-i așa? Ți-e frică să nu te înjunghii.

— Am mai fost înjunghiat, i-am zis.

— Nu de mine, mi-a răspuns el subțindu-și buzele.

— Nu.

— Dă-mi voie să-ți spun ceva, Sir Able. Știu că n-o să-mi dai crezare, dar aș vrea s-o spun oricum. N-o să te înjunghii și mai ales n-o să fac asta în timp ce dormi. Dar căpcăunul ăsta al tău o să te atace la un moment dat.

— M-ai apăra, dac-ar face-o?

— Ar trebui să zic că da, ca să ai ce să spui de bine despre mine când ne întoarcem?

— Ar trebui să iei lucrurile mai în serios, asta-i tot, i-am zis eu, și să răspunzi cu onestitate, chiar dacă o faci doar în sinea ta.

Am încercat să scot carnea de pe țepușă fără să mă frig la degete; când am reușit, am luat o înghițitură bună. Era așa de fierbinte, că m-am fript la limbă; era și tare. Avea însă un gust minunat.

— Tu spui întotdeauna adevărul. Corect?

Aveam gura plină, așa că am încuviințat din cap.

— Știu că încerci să lași impresia asta, a zis el, ațintindu-și arătătorul spre mine. Dar este o minciună.

Am mestecat o vreme și apoi am înghițit.

— Da, bine. De vreme ce te-ai trezit, du-te și îngrijește caii. M-a ignorat.

— I-ai spus Alteței Sale că ne-ai călăuzit pe Sir Ravd și pe mine în pădurile de dincolo de Irringsmouth. Altă minciună.

Strigătul unui animal ne-a făcut să sărim amândoi în picioare. Svon a trăs aer în piept și mi-a rânjit.

— Cățelușul tău a mai omorât pe cineva.

Am ocolit focul și l-am pocnit zdravăn.

Probabil că în cădere l-a atins pe Pouk, fiindcă s-a ridicat și a început să se holbeze la Svon, clipind des și frecându-se la ochi.

Am ridicat țepușa pe care o scăpase Svon și i-am dat-o lui Pouk.

— Ia de-aici. Carnea are funingine pe ea, dar n-o să-ți facă rău.

Pe urmă, am mers în locul unde erau stivuite bagajele și mi-am luat arcul și tolba de săgeți.

Svon s-a ridicat (poate că a crezut că plecasem) – îmi dădusem deja seama că uneori eram destul de greu de văzut, asta de când cu întâmplarea cu Baki –, și-a pipăit falca și partea laterală a gâtului, fiindcă acolo îl lovisem.

— Ai cerut-o cu lumânarea, i-a zis Pouk.

— Ar fi trebuit să-i tai capul ăla de țărănoi, i-a zis Svon.

M-am îndepărtat puțin, fiindcă nu voiam să-l omor, dar știam că, dacă m-ar fi văzut, ar fi trebuit s-o fac.

Pouk privea carnea pe care i-o dădusem. A hotărât că mai trebuia friptă, așa că a băgat-o din nou în foc.

— N-aș încerca. În locul tău, n-aș încerca, domnule.

— Sunt gentilom și am obligația să mă răzbun pentru toate suferințele pe care le îndur, a zis Svon țeapăn.

— Ai cerut-o cu lumânarea, a repetat Pouk, așa că nu e nicio suferință.

— N-ai de unde să știi. Tu dormeai.

M-am întors să plec, iar în spatele meu l-am auzit pe Pouk spunând:

— Îl ştiu şi pe el şi te ştiu şi pe tine.

— O să-l omor!

— Dac-aş fi convins că vorbeşti serios, te-aş ucide eu mai întâi, a spus Pouk, iar eu i-am auzit cu greu cuvintele.

Capitolul 44

MICHAEL

Dacă aş şti, n-aş ezita să-ţi scriu unde am vrut să merg în momentul în care m-am îndepărtat de foc. Dar adevărul e însă că n-aveam nici cea mai vagă idee. Doream doar să mă îndepărtez de Svon, dar şi de Org. Asta era tot. Îmi doream să găsesc un loc în care să mă pot odihni şi să-mi pun ordine în gânduri înainte de a mă hotărî ce trebuia să fac în privinţa celor doi. Aş fi putut face un foc în locul unde m-am oprit, dar ar fi durat foarte mult, fiindcă era întuneric beznă. Eram obosit şi nici nu prea mi-era frig, deşi era noapte. Presupun că era pe la sfârşitul lunii iunie sau la început de iulie. Nu ştiu exact.

În orice caz, m-am înfăşurat în mantie, aşa cum faci şi tu, şi m-am aşezat pe jos. Nici măcar nu mi-am dat jos cizmele, aşa cum aveam să aflu mai târziu de la Uri şi de la Baki. M-au găsit dormind acolo, asemenea lui Gylf, care se întorsese la foc şi apoi îmi luase urma. Toţi trei au rămas în jurul meu ca să mă apere, deşi nu mi-e limpede în ce pericol mă aflu.

Când m-am trezit, soarele se ridicase binişor pe cer şi strălucea. Când am deschis ochii, Gylf m-a lins pe faţă; aşteptase multă vreme această şansă şi o făcea doar atunci când credea că aveam nevoie de înviorare. I-am zâmbit strâmb şi i-am spus că sunt în regulă, iar când am văzut că nu-mi răspunde, mi-am dat seama că mai era cineva cu noi.

Când a văzut că mă uit spre ea, Baki mi-a făcut semn din locul umbrat în care stătea; la fel şi Uri, care se adăpostise sub acelaşi copac.

— Ne-am temut să nu pățești ceva rău, stăpâne. Toți trei ne-am temut pentru tine.

— Mulțumesc, i-am zis eu.

Apoi m-am ridicat și am privit în jur în căutarea unui pârau din care să beau și să-mi arunc ceva apă pe față. Și, poate, chiar să-mi dau jos hainele și să fac o baie după ce rămâneam singur. Nu era însă niciun pârau, așa că le-am întrebat unde erau Pouk și Svon.

— Nu știu unde sunt acum, stăpâne, mi-a zis Uri, dar eu și Baki îi vom căuta, dacă ne poruncești.

— Poate știe Gylf, a zis Baki, dar câinele a clătinat din cap că nu.

Uri a plutit către mine – o fată frumoasă și zveltă, cu pielea roșiatică, dar transparentă la lumina soarelui (gândește-te la o fată dezbrăcată, cu pielea arămie, văzută într-un vitraliu).

— De ce te-ai afundat în pădurea asta singur, pe întuneric? A fost un gest prostesc, hotărât lucru.

— O prostie ar fi fost să rămân unde eram. Aveți idee dacă e apă pe-aici?

— Nu, mi-a zis Uri. E la depărtare de vreo leghe, poate și mai mult.

Gylf a aprobat-o.

— Aveai apă acolo unde ați făcut tabăra, mi-a zis Baki. Se afla în burdufurile voastre.

— Dac-aș fi rămas acolo, ar fi trebuit să mă lupt cu Svon, le-am explicat. În plus, știam că Org a omorât ceva și voiam să văd ce anume.

— A, asta putem să-ți spunem noi, a intervenit Baki.

— A fost un catâr, mi-a zis Uri. O femeie a trecut pe drum călare pe un catâr, iar Org s-a repezit la ei. Nu cred că voia s-o omoare pe ea.

— Dar femeia așa a crezut, a adăugat Baki.

— Catârul s-a ridicat pe picioarele din spate și a aruncat-o din spinare. Apoi l-a prins Org. Asta ai auzit.

- L-a și mâncat, să știi. Mă rog, destul de mult din el.
- Dar femeia a scăpat? am întrebat eu.
- Da.

În clipa aceea, soarele a fost acoperit de un nor, iar Baki s-a apropiat de mine părănd o fată obișnuită.

— Avea o sabie, dar a fugit cu tot cu ea. Nu pot s-o învinovățesc. Cine ar vrea să se lupte cu Org pe întuneric?

— Eu aș vrea, i-am zis, sau, cel puțin, am făcut-o deja. Și poate c-o să mai vreau la un moment dat. Bănuiesc că nu știți unde l-aș putea găsi pe Org.

Au clătinat amândouă din cap.

— Atunci, găsiți-l. Sau găsiți-i pe Svon și pe Pouk. Când ați dat de vreunul dintre ei, întoarceți-vă să-mi spuneți.

Au dispărut imediat.

— Ai zis că știi unde putem găsi apă, am zis eu întorcându-mă către Gylf. E foarte departe?

— E un iaz drăguț, mi-a zis el.

— Du-mă acolo, te rog.

A dat din cap și a pornit-o, uitându-se peste umăr, așa cum fac toți câinii, ca să vadă dacă-l urmez. A trebuit s-o rup la fugă ca să țin pasul cu el.

— Nu e nimeni primprejur, nu-i așa? Poți vorbi?

— Am făcut-o deja.

— Uri și Baki știu unde e apa asta?

— Îhî.

— Dar n-au vrut să-mi spună. Și asta nu pentru că-și doreau să mor de sete. Suntem într-o pădure, nu într-un deșert, așa că nu poate fi foarte greu să găsești apă. De ce n-au vrut să știu de apa asta a ta?

— E un zeu acolo.

M-am oprit brusc. Primul lucru la care m-am gândit a fost Parka, apoi Thunor – el era unul dintre Overcinii despre care oamenii vorbeau foarte mult.

— Nimeni nu le spune zei Overcinilor, i-am spus lui Gylf. Oricum, nimeni de pe-aici. E cumva Parka? Știi cine e Parka?

Nu mi-a răspuns, fiindcă deja se îndepărtase foarte mult. M-am luat după el, alergând cât puteam de repede, dar nu l-am prins decât când s-a oprit lângă iaz.

M-am uitat după un zeu, însă n-am văzut niciunul, așa că am îngenuncheat și mi-am spălat mâinile și fața (eram tare transpirat), după care am băut cu nesaț.

Pe urmă, mi-am mai dat cu niște apă pe față. Mi-am făcut mâinile căuș și mi-am turnat apă și în cap; în timp ce făceam asta, soarele a ieșit din nori. Lumina a transformat în diamanțe picăturile care curgeau din mâinile mele și a pătruns adânc în iaz. Pe fundul lui, undeva foarte jos, le-am putut vedea pe Uri și pe Baki. Erau într-o încăpere care mi s-a părut a fi de dimensiunile unui aeroport. Era plină cu săbii și sulite, și tot felul de topoare fixate pe pereți și pe rasteluri, astfel încât încăperea era luminată de sclipirile lamelor de oțel. Vorbeau cu cineva mare și întunecat, care se unduia ca un șarpe. În timp ce o priveam, Uri s-a transformat din nou în Khimeră.

Curând, imaginea s-a stins. Soarele era la fel de strălucitor, dar parcă nu mai lumina direct în jos. Oricum, așa mi s-a părut. Imediat ce n-am mai văzut ce se petrecea pe fundul iazului, a venit și un nor – sau ceva ce semăna cu un nor –, iar Gylf mi-a zis:

— A venit zeul.

Uneori se entuziasma cam tare, iar acum părea foarte emoționat, însă era tăcut și politicos.

Am privit în sus și-am văzut că soarele nu fusese acoperit de un nor, ci de o aripă. Era atât de albă, încât strălucea. Depășea cu mult mărimea celei mai largi pânze de pe *Neguțătorul din Miazănoapte*; venea din spatele unui bărbat în armură care stătea pe marginea iazului. Nu-mi venea să cred că aripile – avea patru – chiar îi aparțineau. Și-a dat și el seama de asta doar uitându-se la mine, așa că și le-a

strâns în jurul corpului. În momentul acela, nu i-am mai putut vedea armura – arăta ca și cum ar fi purtat o rochie lungă făcută din pene.

— Și eu am fost alungat, mi-a zis.

— Și tu?

Eram atât de surprins, încât nu prea știam ce să zic.

— Eu am fost exilat din castelul ducelui Marder până când vor îngheța apele golfului.

— De asta am venit la tine.

Părea că știe tot ce mi se întâmplase. Rămăsesem cu gura căscată de uimire.

— Eu nu. Dar te cunosc mai bine decât te-a cunoscut vreodată mama ta, fiindcă îți pot auzi gândurile.

Și-a ridicat mâna dreaptă (mai târziu aveam să îl cunosc pe regele Arnthor, iar lui i-ar fi plăcut să-și poată ridica mâna în felul acela, dar nu putea. Niciun om nu poate).

— Mama ta nu te-a cunoscut niciodată, mi-a zis bărbatul. Eu, care știu atât de puține, am aflat asta abia acum. Vezi tu, mai fac și greșeli. Nu sunt tocmai perfect.

Mă așezasem în genunchi și-mi plecasem capul.

— Îți mulțumesc, mi-a zis, dar trebuie să te ridici. N-am venit ca să mă venerezi, ci ca să te ajut. Și eu sunt cavaler sub porunca unui lord. Numele meu e Michael.

În momentul acela nu mi-a trecut prin cap decât că era un nume din lumea noastră. Mi s-a părut cu totul miraculos. Și încă mi se pare. Avea un nume de pe Pământ și venise în Mythgarthr ca să mă ajute.

— Punându-mi cunoștințele la dispoziția ta.

Eram atât de bucuros, încât n-am știut ce să spun. Mi-am adus aminte că-mi spusese să mă ridic și asta am făcut, după care m-am holbat la el în timp ce și el mă privea pe mine. Ochii săi nu aveau alb deloc și nici punctul negru în mijloc. Era ca și cum aș fi privit prin ochii lui direct la Cerr.

— Te gândești la Cerr, la a treia lume. Crezi că am fost trimis din castelul pe care-l vezi acolo.

Nu mi-a fost prea ușor să dau din cap, dar am făcut-o.

— Așa... așa sper.

— Nu sunt de acolo, sunt din a doua lume, numită Kleos, sau lumea celor drepți.

— Nici nu știam că așa se numește, Înălțimea Ta.

Era să mă înec în momentul în care mi-am dat seama că îi vorbeam exact așa cum îi vorbisem și lui Thunrolf.

— Mi-ar... mi-ar plăcea să ajung la castelul ăla, dacă ar fi posibil. E un lucru greșit?

— E o ambiție neobișnuit de mare.

— Ai putea...

Mi-am adus aminte de Ravd și mi-am dat seama că asta era șansa mea.

— Îmi poți spune cum să ajung acolo?

Michael m-a studiat din nou; mi s-a părut că a trecut o veșnicie. Într-un târziu, mi-a zis:

— Cunoști bazele luptei cu lancea.

Am dat din cap că da, prea speriat ca să vorbesc.

— Ai fost învățat de un om foarte priceput în luptă.

Michael a pocnit din degete, iar Gylf a venit și s-a așezat la picioarele lui cu un aer foarte mândru.

— Da, i-am zis. De maestrul Thope. A fost rănit prea grav ca să mă mai poată antrena, dar mi-a spus o mulțime de lucruri, iar unul dintre ajutoarele lui s-a antrenat cu mine.

Asta l-a făcut pe Michael să zâmbească. A fost un zâmbet atât de firav, încât abia dacă l-am văzut, dar mi s-a părut că a făcut ca soarele să strălucească mai tare.

— Nu te deranjează că patrupedul tău mă preferă pe mine?

— Nu, i-am zis. Și eu te prefer pe tine în locul meu.

— Înțeleg. Maestrul Thope e priceput cu lancea, dar nu va ajunge niciodată în castelul despre care vorbim. Și ce e dincolo de pricepere?

Am început să zic ceva tâmpit, dar m-am oprit. Nici măcar nu-mi aduc aminte ce-am vrut să zic.

— Când vei afla răspunsul la această întrebare, vei ajunge la castel. Nu înainte. Mai ai întrebări? Pune-le acum. Curând va trebui să plec.

— Cum o pot găsi pe regina Disiri?

N-a mai zâmbit.

— Mai bine roagă-te să nu te găsească ea pe tine.

I-am simțit vorbele ca pe o lovitură în stomac.

— Foarte bine. Nici eu nu sunt perfect, așa cum am aflat pe pielea mea. Învață s-o chemi, pe ea sau pe oricare din neamul ei, și va trebui să vină la tine.

— Uri și Baki vin câteodată când le chem, i-am zis. La asta te referi?

— Nu, mi-a spus Michael în timp ce-l mângâia pe cap pe Gylf. Trebuie s-o chemi așa cum cei pe care-i numești Overcini te-ar chema pe tine.

— Și mă poți învăța?

— Nu pot, a zis Michael. Nimeni nu poate. Trebuie să înveți singur. Așa e și cu toate celelalte.

Și-a închis ochii și dintre copaci a apărut un om cu un singur ochi care purta o lance. A îngenuncheat și și-a lăsat arma la picioarele lui Michael. Gylf a mârâit la omul cu un singur ochi.

Apoi bărbatul a dispărut cu tot cu lance.

— Vezi? Cum aș putea ca eu, sau oricine altcineva, să te învețe așa ceva?

Am privit în jur la iazul cu apă strălucitoare și la poiana din jurul lui. Îl căutam pe omul cu un singur ochi – bine, pe Valfather, fiindcă el era – și am știut încă de atunci că n-am să-i pot uita niciodată. Am avut destulă dreptate. Mai târziu, în momentele în care am uitat absolut tot, chiar și de Disiri pentru o vreme, de ei am continuat să-mi aduc aminte.

— Dacă nu mai ai întrebări, Sir Able, o să plec.

— Mai am, Sir Michael.

Mi-a fost tare greu să spun asta.

— Pot să le pun? Mai am trei, dacă...

— Dacă n-or fi prea multe. Întreabă!

— Odată, m-am aflat pe... pe o anumită insulă, în locul în care a fost odată Castelul Albastru.

A aprobat din cap.

— Și acolo am văzut un cavaler, doar pentru o secundă. Un cavaler pe al cărui scut se vedea un dragon negru. Pe el l-am chemat așa cum l-ai chemat tu pe Valfather?

— El te-a chemat pe tine, a zis Michael.

Și-a deschis puțin aripile și am văzut strălucirea armurii.

— Poți zbura îmbrăcat în zale?

În ochii lui de culoarea cerului am văzut ceva foarte asemănător cu un hohot de râs.

— Nu asta era a doua ta întrebare.

— Nu. Voiam să întreb cine era cavalerul pe care l-am văzut.

— Da, pot. Dar oricum, am venit să mă cobor, nu să zbor. Cât despre cavalerul pe care l-ai văzut, îți spun că în afară de tine pe insula aia nu se mai afla nimeni.

— Nu înțeleg nimic.

— Cea de-a treia întrebare este cea mai înțeleaptă. Așa se potrivesc lucrurile de obicei. Zi!

— Doream să știu ce întrebare ar trebui să-ți pun.

A zâmbit din nou.

— Ar fi trebuit să mă întreb de unde proveneau cleștii cu care a fost prinsă Eterne. Ai, te rog, în vedere că nu ți-am spus că-ți voi și răspunde. Rămâi cu bine. Merg în Aelfrice să-l caut pe cavalerul acela faimos, Sir Able de Inimă Înflăcărată.

Spunând aceste cuvinte, Michael a pășit până în mijlocul apei, după care s-a scufundat și a dispărut.

Capitolul 45

CĂSUȚA DIN PĂDURE

Mi-am petrecut restul zilei făcând ceva ce nu mai făcusem niciodată, ceva ce aş fi jurat pe un teanc de biblie că nu voi face niciodată. Văzusem la Sheerwall o masă de piatră unde se făceau sacrificii înaintea unui război sau a unei bătălii, iar eu am construit una asemănătoare lângă iazul acela. Am cărat toată ziua pietre, în timp ce Gylf vâna, şi le-am potrivit ca într-un fel de puzzle. Am terminat cu puţin înainte de lăsarea întunericului.

A doua zi dimineată, am strâns o mulţime de lemne uscate, suficiente pentru un foc cu adevărat mare, ceea ce s-a dovedit a fi mult mai uşor decât îmi fusese să adun pietrele. Multe dintre ramurile pe care le găsisem puteau fi rupte pe genunchi, iar pe cele cu care nu m-am descurcat aşa le-am fixat pe pământ ca să nu se mişte când le spărgeam cu Sfărâmătorul de Săbii. Pe urmă, am mers şi eu la vânătoare cu Gylf. Îmi adusese o potârniche şi o marmotă cu o zi înainte, dar acum aveam nevoie de ceva mai mare pentru sacrificiu. Chiar înainte ca soarele să ajungă deasupra copacilor am prins un elan frumos. Nu avea coarne în perioada aceea a anului; dar era un mascul mare. Dacă ar fi avut coarne, ar fi fost cu siguranţă foarte mari. L-am văzut pe o culme la vreo două sute de metri. Coarda arcului meu aproape că mă-nnebunise cu o noapte înainte, când mă făcuse să visez visele altor oameni. Îmi trecuse prin cap că ar fi mai bine să renunţ

la ea. Când am văzut elanul, m-am bucurat că n-am făcut-o. Săgeata a zburat ca un fulger și a lovit animalul undeva în umăr, afundându-se în carnea lui până la jumătate. Elanul a fugit ca vântul, dar Gylf a reușit să-l mâne înapoi spre masa noastră și l-a obosit până când s-a prăbușit.

Sunt destul de mare, mulțumită lui Disiri, și multă lume mi-a spus că sunt puternic; n-am reușit însă să car elanul. A trebuit să-l târăsc, iar Gylf m-a ajutat și el, trăgând cu dinții. În cele din urmă, am renunțat. I-am spus lui Gylf că nu putem s-o facem și că ar trebui să luăm o parte din carne ca să o mâncăm și să lăsăm acolo restul. În momentul acela, a devenit mare și negru și a luat elanul ca pe un iepure și l-a cărat el în locul meu. Ciudat e că îmi puteam da seama, chiar și când devenea mare, că se temea să nu mă supere. Nu eram supărat. Speriat, desigur. Dar nu supărat.

Am pus elanul pe lemnul de pe masă și l-am acoperit și cu alte lemne. Pe urmă, ne-am rugat amândoi zeilor din Kleos, iar eu am dat foc lemnurilor. Eram singur cu Gylf, dar nu m-am simțit niciodată atât de împlinit cum m-am simțit în seara aceea.

Când m-am dus la culcare, târziu, mi s-a întâmplat același lucru ca în noaptea de dinainte. Am fost cineva, apoi altcineva, apoi altcineva din nou. Câteodată, eram cu tine și cu Geri, doar că eram mai bătrâni cu toții. Ca să fiu sincer, m-am bucurat când m-a trezit Uri. Știam că ar fi trebuit să fiu furios pe ea, dar n-am putut.

— Vorbeai în somn, stăpâne, mi-a zis ea. M-am gândit că e mai bine să te trezesc.

I-am spus că da. Visam că sunt o fetiță care trebuia operată, însă știam că anestezia nu va avea efect și că voi simți absolut totul.

— În regulă. Ce s-a-ntâmplat?

— Am făcut cum ne-ai poruncit, stăpâne, a zis Baki cu o plecăciune.

— Eu l-am găsit pe servitorul Svon, a intervenit Uri, iar Baki pe servitorul Pouk.

Le-am spus că e grozav și că aveam să merg la ei dimineată.

— La servitorul Svon, stăpâne? Sau la servitorul Pouk?

— S-au despărțit?

— Chiar așa, a subliniat Baki. Servitorul Pouk e la două zile de mers călare pe drumul către nord. L-am urmărit până când a intrat aici, în pădure, stăpâne.

Știam că trebuia să părăsesc iazul, știusem asta încă de la început, dar nu-mi plăcea asta.

— Și Org unde e? am întrebat.

— Servitorul tău Org este cu Svon, stăpâne, mi-a zis Uri.

— Înțeleg. Jupânul Agr mi-a dat un cal de luptă, un armăsar murg numit Magneis. Unde e?

— Îl știu bine, stăpâne, mi-a zis Baki. Este cu servitorul tău Pouk, stăpâne. Toți caii sunt cu el.

— Atunci ar trebui să merg mai întâi la Pouk. În ce parte e drumul? O să-l prind din urmă, dac-o pornesc spre nord?

— N-aș putea spune, stăpâne. Călătorește cât poate de repede, așa cred. Dar se va opri fără îndoială atunci când ajunge la munți.

— Se va opri mult mai curând, dacă-i spui tu să o facă. Găsește-l din nou și spune-i că i-am poruncit să se întoarcă spre sud.

Amândouă au clătinat din cap dezaprobat.

— N-o să ne creadă niciodată, mi-a zis Uri. Nu ne-a văzut niciodată și nu va avea încredere în noi.

— Va face vrăji împotriva noastră care s-ar putea să ne omoare, stăpâne, a intervenit Baki. Vrei să ne trimiți la moarte?

Am izbucnit în râs.

— Vrei să-mi spui că tocmai Pouk – dintre toți oamenii de pe pământul ăsta – știe vrăji care vă pot face rău vouă, Aelfilor?

Uri s-a uitat împrejur ca și cum ar fi vrut să se asigure că nu ne asculta nimeni, apoi mi-a șoptit pe un ton îngrijorat:

— E ignorant, stăpâne, și oamenii de felul ăsta sunt periculoși. Ei cred în vrăjile lor.

— El crede în zeii vechi, stăpâne, a adăugat Baki, la fel ca tine. Cei din neamul lui nu au uitat lucrurile astea.

— Voi trebuie să ne dați ascultare nouă.

Asta era o idee nouă pentru mine.

— Da, stăpâne, așa trebuie. Așa cum voi vă supuneți Overcinilor, stăpâne.

Remarca asta era destul de dureroasă. Noi le dădeam ascultare Overcinilor mai ales când ne era teamă că nu aveam altă scăpare. Stătusem destul de multă vreme pe acolo ca să-nțeleg lucrul ăsta. Pe scurt, le-am spus să se ducă spre sud și să rămână în Mythgarthr cu Svon și Org, în timp ce eu și Gylf aveam să mergem după Pouk și după cai. Pe urmă, m-am culcat și am dormit ca un prunc.

* * *

În timp ce alergam prin pădure, a doua zi dimineată, Gylf a vrut să știe cum se întâmplase că Pouk rămăsese cu toți caii.

— S-a luptat cu Svon, i-am spus, iar Pouk a câștigat. L-a lăsat pe Svon să-și păstreze armele și banii, dar a luat caii, inclusiv pe-ai lui Svon, și tot echipamentul.

— Fără sabie.

— Ai dreptate. Pouk n-are sabie. Dar e o femeie cu el, așa mi-au spus Uri și Baki, iar ea are o sabie. A pus vârful sabiei la gâtul lui Svon după ce Pouk l-a doborât. Așa mi-au spus.

M-am gândit o vreme la asta, apoi am continuat.

— Cred că trebuie să fie femeia de pe catârul pe care l-a mâncat Org.

— Și de ce e acolo? a mârâit Gylf.

— Uri și Baki nu știau. Sau or fi știut, dar nu mi-au spus.

Gylf nu m-a întrebat despre lucrurile pe care le văzusem când privisem în iaz. Nu cred că le observase, iar eu am preferat să nu-i spun nimic. Le-am întrebat însă pe Uri și pe Baki, iar ele recunoscuseră că silueta întunecată pe care o văzusem era Setr, căruia îi spusese însă Garsecg, ca să pară mai puțin amenințător. Era un zeu nou, mi-au zis, și ele trebuiau să i se supună.

Era trecut puțin de amiază când am ajuns la Drumul războiului. Am mers o vreme în lungul lui fără să ne întâlnim cu nimeni. În noaptea aceea am făcut tabăra lângă drum.

* * *

Cu puțin înainte să răsară soarele, a început să plouă, iar stropii m-au trezit repede. Îmi era frig – prima dată după mult timp eram înfrigurat –, eram ud și tremuram. Îmi era și foame, n-aveam nimic de mâncare, iar Gylf dispăruse. Am mai pus lemne pe foc și am blestemat fumul, apoi am încercat să mă încălzesc și să mă usuc.

La un moment dat, s-a luminat de ziuă. Am stins focul și am pornit pe drum prin ploaie, știind că Gylf avea să mă ajungă din urmă.

Ceea ce a și făcut după două sau trei ore. Vremea devenea însă din ce în ce mai rea. Ploua mereu, uneori doar picura, alteori turna cu găleata. Ploaia a șters mirosurile animalelor, așa că Gylf n-a putut să prindă nimic. După câteva asemenea zile, a încetat să-mi mai fie foame și am început să mă simt slăbit. Mi-am dat seama că trebuia să ne oprim și să vânăm sau, în orice caz, să facem rost de ceva de mâncare, fiindcă altfel am fi murit.

A doua zi, am avut noroc și am prins un zimbru tânăr, primul pe care-l văzusem vreodată. Gylf l-a imobilizat, iar

eu m-am năpustit și l-am înjunghiat în gât cu pumnalul. Animalele astea arată puțin ca un taur și puțin ca un bizon. Dar nici că se putea să moară într-un loc mai prost: un desiș aflat în fundul unei viroage abrupte. L-aș fi putut ruga pe Gylf să care zimbrul, așa cum procedase cu elanul, dar n-am făcut-o. Am tăiat o halcă de carne și am dus-o într-un loc unde puteam face focul dacă eram cu adevărat norocoși. Halca de carne cântărea vreo cincizeci sau șaiszeci de kilograme, dar până am reușit să găsim un loc potrivit unde să o arunc din spinare, mi se părea că aveam pe umeri două tone. Am făcut focul și am mâncat cât de mult am putut, ascultând lupii care se băteau pe restul animalului.

* * *

A doua zi dimineață, m-a trezit o furtună, un uragan cu ploaie torențială și tunete ce bubuiau printre dealuri. Am încercat să glumesc și i-am spus lui Gylf că mi-e teamă că Mythgarthr o să se dezmembreze.

— E ca acasă, a zis el.

Focul ni se stinsese, dar ochii lui sclipeau purpuriu de fiecare dată când fulgera.

— Ce vrei să spui prin *ca acasă*? N-am locuit niciodată într-un loc în care vremea să fie atât de rea.

— Mama. Frații mei. Și surorile.

Am vrut să știu unde era locul ăla, însă el a încetat să mai vorbească. Bun, știu că se referea la Cerr; dar aș fi vrut să-mi vorbească despre el. A fost întotdeauna zgârcit la vorbă când trebuia să povestească despre Cerr.

Am stat adăpostiți toată ziua așteptând ca ploaia să se oprească. I-am auzit când s-a făcut întuneric. Cred că a fost singura dată când i-am auzit, înainte să ajung eu însumi în Cerr. Am auzit lătratul a o mie de câini precum Gylf și

bubuitul tobelor hăitașilor cu care vâna Valfather în Cerr. Gylf a vrut să-i urmeze, dar nu l-am lăsat.

Ziua următoare, vremea s-a mai îmbunătățit puțin, totuși n-am mai putut găsi Drumul Războiului. Știam că o cotisem spre vest când plecasem la vânătoare, așa că am încercat să mergem spre est sau spre nord-est; însă nu puteam să văd soarele, așa că mergeam pe băjbăite. În plus, pădurea ne scootea în cale sute de obstacole care ne făceau să mergem spre sud. Sau spre nord, sau chiar spre vest – desigur, măcăciuni încâlciți, pâraie furioase cu albi adânci și chiar canioane.

La un moment dat, am găsit o cărare destul de bună și am decis s-o urmărim, atâta vreme cât direcția în care ne ducea nu părea cu totul greșită. Cărarea s-a terminat la ușa unei căsuțe de piatră care părea să fie părăsită de ani buni. Jumătate din acoperiș se prăbușise. Obloanele căzuseră sau fuseseră spulberate de vânt și putrezeau printre buruieni și ierburi. Ușa era deschisă și atârna de o singură balama.

— Aici nu locuiește nimeni, i-am spus lui Gylf. Hai să ne oprim, să facem un foc și să vânăm ceva. Poate că în seara asta reușim să ne uscăm.

— Cărare, a zis el.

— Ai dreptate, cineva a făcut cărarea, dar e clar că nu locuiește aici. N-ar putea. Probabil că vine din când în când să arunce o privire.

N-aveam nici cea mai vagă idee la ce ar fi putut arunca o privire, dar Gylf nu m-a întrebat.

— Ciocănește! mi-a zis el când am ajuns în pragul ușii.

Mi s-a părut o prostie, dar i-am dat ascultare. Am bătut ușor în ușă cu mânerul pumnalului. Dinăuntru nu s-a auzit nici vreo urare de bun venit, nici vreo amenințare. Am ciocănit mai tare, ca să arăt că eram hotărât și am strigat:

— Alo! Alo!

Gylf a adulmecat puțin, apoi a spus:

— Motan.

— Poftim? am zis eu privind surprins în jur.

— Pute. Motan înăuntru.

Am intrat în cabană și i-am zis:

— Și eu sunt înăuntru.

Gylf m-a urmat și chiar atunci un motan mare și negru care se afla în colțul cel mai îndepărtat al încăperii a mieunat suficient de tare cât să ne sperie, după care s-a cățarat pe perete și a dispărut în pod.

Vatra era plină de cenușă, dar am găsit și câțiva bușteni uscați lângă ea, ceva frunze uscate și surcele. Am ridicat un buștean și l-am potrivit, după care l-am lovit cu Sfărâmătorul de Săbii și l-am crăpat.

— Bună lovitură, a mârâit Gylf.

Chiar când a spus asta, mi s-a părut că aud pe cineva spunând „mâncare”. Am privit în jur, dar n-am văzut pe nimeni.

Am aranjat lemnele în vatră și am potrivit totul ca să pot aprinde focul cu amnarul și cremenea. Mai aveam puțină carne de zimbbru. Am scos-o și am așezat-o pe sobă.

— Ia cât vrei, i-am spus lui Gylf, dar ai grijă să-mi lași și mie câteva bucăți.

Pe urmă, am ieșit din nou în ploaie ca să caut un băț.

Capitolul 46

MANI

Nu cred că a durat prea mult să găsesc un băț, dar plimbarea prin ploaie, frigul și gândul că în căsuță ardea un foc vesel au făcut să mi se pară că rătăceam de o veșnicie. Am găsit un băț potrivit ca să-mi fac o țepușă și am fugit înapoi înăuntru, însă mi s-a părut că aud vorbă, care a încetat imediat ce am intrat pe ușă.

Lipseau două bucăți de carne din cele pe care le așezasem pe sobă. Am luat una dintre cele rămase, am înfipt-o în băț și am pus-o deasupra focului încercând în același timp să mă usuc și eu. Gylf a venit și s-a așezat lângă mine, iar eu l-am întrebat:

— Cu cine vorbeai?

A clătinat din cap și a plecat să se cuibărească în cel mai uscat colț al încăperii.

— Știi, i-am zis, uneori îmi doresc să fii un câine obișnuit, unul care nu vorbește. Dacă ai fi așa, n-aș mai fi niciodată supărat că nu vorbești. Cum sunt acum. Știi bine că mai e cineva cu noi aici, iar eu sunt convins de asta. Dar te încăpățânezi să nu-mi spui.

N-a zis nimic; aș fi fost surprins dacă ar fi făcut-o.

Când carnea mea era aproape friptă, i-am zis:

— Știu că mai e cineva aici. Sunt cavaler și cuvântul meu nu e vorbă în vânt. Oricine ai fi, nu vreau să te rănesc. Dacă vrei bucata asta de carne pe care am fript-o, arată-te și salută-mă, iar eu ți-o voi da.

Nimic.

Am privit în jur cu băgare de seamă fiindcă acum camera era luminată de foc și puteam vedea mult mai bine decât atunci când intrasem. Nu mai era nimeni cu noi; nu exista nici mobilă sau alte lucruri după care s-ar fi putut ascunde cineva.

Am rupt cu dinții o bucată de carne, am mestecat-o, m-am mai uitat o dată și am început să mă gândesc. Pe cărarea de afară nu era nimeni. Mi-am scos capul pe una dintre ferestrele mici și am privit în jurul casei, dar n-am văzut pe nimeni. O ușă întunecată ducea însă spre o încăpere mai mică, în spate. Acolo se afla doar un pat dărăpănat, iar pe el era doar un maldăr de cârpe murdare.

— Dacă n-ar fi nimeni aici, am zis eu cu voce tare, câinele meu ar vorbi cu mine. Dar de vreme ce vrei să te ascunzi, n-am de gând să te mai caut. Aș vrea să mănânc și să-mi usuc hainele. E în regulă? O să plecăm imediat ce se oprește ploaia. Fără supărare.

N-am auzit pe nimeni, însă Gylf a venit în pragul ușii și a dat din coadă semn că ar fi vrut să plecăm chiar atunci.

— Doar nu ești legat? am întrebat eu. Dacă vrei să pleci, eu unul n-am de gând să te opresc.

A mers înapoi în colțul lui.

— E cineva care ar putea să ne facă rău? l-am întrebat pe Gylf.

El și-a închis ochii.

— Cum vrei, i-am zis, după care am pus ultima bucată de carne în țepușă. Nu vrei să vorbești cu mine? În regulă! Nici eu n-o să mai vorbesc cu tine.

Când carnea era aproape făcută, cineva a șoptit:

— *Te rog...*

Am privit în jur.

— Dacă vrei ceva de-aici, vino și ia (Și tu spuneai așa când împărțeai mâncarea, ți-aduci aminte?)

— *Te rog...*

De data asta mi-am dat seama de unde venea vocea. Se părea că până la urmă era cineva în camera din spate. Am mers cu carnea acolo.

— Ești prea bolnav ca să mergi?

Nu mi-a răspuns nimeni, dar grămada de cârpe de pe pat s-a mișcat. Și cum stăteam așa cu țepușa întinsă, deodată m-a cuprins cea mai mare spaimă pe care-am simțit-o vreodată în viața mea.

— Eu... mulțumesc. Ești... bun cu o femeie bătrână.

Acum urmează să-ți scriu ceva ce știu că nu vei crede niciodată. Vorbea ploaia de afară. Ritmul în care cădeau picăturile se transforma în cuvinte.

— Binecuvântarea ei... oriunde...

M-am ghemuit lângă pat și m-am străduit să nu las spaima să pună stăpânire pe mine, convins că era cineva în cameră – trebuia să fie! – care avea nevoie de ajutor.

— Eu... binecuvântare. Blestem.

— Ce-ai zice dacă ți-aș da o bucățică? am zis eu.

— Nu mori niciodată.

Mi s-a părut a fi un răspuns afirmativ, așa că am rupt o bucățică de carne.

Între cârpe s-a deschis o gură – de fapt, o gaură – unde am pus bucățica de carne. Atunci și-a scos la iveală capul, printre cârpe. Doar capul. S-a rostogolit însă în locul în care stinghiile patului erau rupte și s-a prăbușit pe podea, iar bucățica de carne pe care i-o dădusem i-a căzut din gură.

N-am să uit asta niciodată. Aș vrea să pot. Am încercat, dar n-am reușit. Amintirea asta e mereu în mintea mea.

Mi-a fost foarte greu să ridic țeasta. Cu toate astea, am făcut-o. Pielea era ca o piele veche; nu părea murdară. Am dus capul în cealaltă cameră ca să i-l arăt lui Gylf, iar la lumina focului am putut să-l văd mai bine. Mai avea câteva fire de păr alb, dar ochii dispăruseră.

— Uite cine mi-a vorbit și mie, i-am zis. Nu cred că va mai vorbi însă. Când i-am pus puțină carne în gură, am realizat că e mort. Sau, oricum, așa se pare. Așa că s-a dus, acum poți vorbi.

Am fost convins că o va face. De-aia am și zis ce-am zis. În loc de asta, Gylf s-a ridicat și a ieșit în ploaie.

Mi-am dorit să arunc capul în foc. Avusesem gândul ăsta tot timpul, dar n-am făcut-o. L-am pus pe sobă și am mers în prag ca să-mi spăl mâinile cu apă de ploaie, apoi am ieșit în ploaie și am pornit pe urmele lui Gylf.

* * *

Ploaia s-a oprit cu puțin înaintea asfințitului. Mi-am scos hainele și le-am întins la uscat. Fuseseră destul de murdare, dar ploaia le spălase bine, la fel ca și pe mine.

— O să-mi ruginească armura, i-am spus lui Gylf, dar n-am ce face. O s-o frec cu nisip, dac-o să găsim, și rugina va dispărea. Iar uleiul o va împiedica să mai ruginească. Sau grăsime, dacă nu găsim ulei. Tremuram.

— Foc?

Era pentru prima dată când Gylf îmi vorbea după întâmplarea din căsuță.

— Dacă găsesc ceva suficient de uscat ca să ardă...

— Eu vânez, mi-a zis Gylf.

I-am spus să treacă la treabă, dar să vadă dacă nu cumva găsește și drumul.

Era pe picior de plecare când mi-a venit o idee și am zis:

— Stai! Nu vorbeai cu persoana aia moartă, nu-i așa? Pentru că dac-ai fi vorbit cu ea, mi-ai fi spus când am adus capul. Deci cine era?

Nu s-a uitat la mine.

— Eu am crezut că ai vorbit cu mortul. Dar vocea venea dinăuntru. Când a vorbit mortul, vocea venea de-afară,

vorbeau cumva picăturile de ploaie. În plus, vocile erau diferite. Și dacă nu vorbeai cu persoana aia moartă, atunci cu cine?

Gylf a plecat înainte ca eu să termin. Am înjurat puțin, numindu-l câine prost și încrezut; iar când am terminat într-un târziu, cineva mi-a spus pe un ton destul de speriat și plângăcios:

— Eu eram.

Am înșfăcat Sfărâmătorul de Săbii, dar n-am văzut pe nimeni împrejurul meu.

— Ai niște mușchi extraordinari, mi-a zis vocea. Te antrenezi mult?

Am dat din cap privind în continuare în jur, fără să văd însă pe nimeni.

— La fel și eu. Acum îți pot arăta însă un copac al cărui lemn arde chiar și când e ud. Vrei să-l vezi?

Am încercat să-mi dau seama dacă era femeie sau bărbat, dar vocea ar fi putut aparține oricui, iar câteodată suna ca și cum n-ar fi aparținut unei persoane reale.

— Da. Un asemenea lemn ar fi foarte folositor. Arată-mi te rog unde e.

— E la o aruncătură de băț.

Vocea moale devenise neliniștită, ca aceea a unui copil obosit.

— Crezi că ne-am putea usca la foc?

— Desigur, am zis eu. O să-mi pun cizmele, dar o să las aici hainele și armura. E în regulă?

N-a zis nimic, așa că am insistat.

— Uite ce e, nu trebuie să faci asta dacă nu vrei. Dar n-ai putea să-mi spui și mie ce vorbeai cu Gylf în căsuța din pădure?

— El nu mă place.

Tocmai îmi trăgeam cizmele. Chestia asta nu mi-a făcut niciodată plăcere, dar acum picioarele îmi erau ude, la fel și

cizmele, și era de-a dreptul chinuitor. După ce mi-am pus cizma stângă, i-am zis:

— Îmi pare rău s-aud asta.

— Tu ce părere ai? Despre mine, vreau să zic, m-a întrebat cu o voce slabă și scâncită care îmi aducea uneori aminte de țipătul pescărușilor.

Nu îmi plăcea prea mult, dar aveam senzația că aș fi putut să mă obișnuiesc repede cu vocea aceea. În plus, avea să-mi arate lemnul minune, așa că i-am zis:

— Pari prietenos. Dacă ai dreptate și soiul ăsta de lemn despre care mi-ai spus chiar o să ia foc, o să fiu prietenul tău câtă vreme dorești.

— Vorbești serios? a rostit vocea care venise puțin mai aproape.

— Absolut, am zis eu și am încercat din răspuțeri să-mi trag și a doua cizmă.

— Ai fost bun cu vrăjitoarea, dar eu nu-s mort.

— N-am știut că e o vrăjitoare moartă decât după aia, i-am zis. Și nici nu știam că e *vrăjitoare*. Eu și Gylf am crezut că e încă în viață, judecând după cărare.

— O, uneori se ridica și se ducea pe-afară.

Asta m-a înfiorat, iar acest lucru a fost foarte evident. A râs. N-a fost un râs plăcut, de fapt n-a semănat cu niciunul din râsetele pe care le auzisem până atunci.

Când m-am ridicat în picioare, mi-a spus:

— Se numește pin rășinos. Ai vorbit serios? Despre faptul că am putea fi prieteni. Va trebui să faci totuși niște surcele, la început. Nu ți-am promis c-o să fii scutit de asta.

— Nicio problemă.

— Cât despre prietenie, a mai întrebat el o dată, ai vorbit serios?

— Da, i-am zis. Tu și eu suntem amici pe viață.

— Ei bine, oricum am nevoie de un alt stăpân și ar fi bine să fie un cavaler. Ai arcul ăla mare. Nu cumva i s-a udat coarda?

— Coarda e aici, am zis eu ridicând punga de la cingătoare. Probabil că e încă uscată, dar n-am de gând s-o scot ca să ți-o arăt.

— Nu cred c-o să mă placi.

— Ba te plac, serios, i-am zis.

— Ți-ar plăcea să mă mănânci. Probabil că ne urăști. Mulți oameni ne urăsc, la fel și câinele tău.

Am încercat să mă gândesc la ceva ce urăsc cu adevărat. Când am fost închis în încăperea în care se țineau frânghiile pe corabie, urăsem șobolanii, dar după o vreme mi-am dat seama că era o tâmpenie. Erau doar animale. E drept că am încercat să-i omor, dar asta fiindcă o dată sau de două ori mă mușcaseră în somn. N-avea însă niciun sens să-i urăști, așa că am încetat. În cele din urmă, i-am zis:

— Încerc să nu-mi displacă nimic. Nici măcar șobolanii.

— Nu sunt șobolan.

— Nici n-am zis că ești.

Ramurile unui tufiș din dreapta mea s-au mișcat puțin, iar din ele au căzut câțiva stropi de apă. Când am văzut asta, m-am gândit că noul meu prieten era mic de statură. Într-un fel, am avut dreptate. Dar mă și înșelasem.

— Ești cumva invizibil? l-am întrebat.

— Doar noaptea. Urmează-mă.

— Dar nu te pot vedea.

— Ia-te după voce.

Mi-am dat toată silința. Am ieșit din poiana unde speram să fac focul și am ajuns, în schimb, în pădurea udă. Simțeam că mai aveam puțin și mă transformam într-o statuie de gheață.

— Uite-aici!

Acela a fost momentul când l-am văzut prima oară (însă, în realitate, asta era a doua oară). Zărisem ceva negru pe un buștean prăbușit, dar a dispărut înainte să pot privi cu atenție.

— Uite-aici! Vezi copacul ăsta mic?

— Așa cred.

— Rupe-i o rămurică și miroase-o. Ține minte mirosul ăsta. Rășina ți se va lua pe mâini și le va face lipicioase.

Aveam încă în săculețul de la cingătoare cuțitașul cu care îmi cioplisem arcul. După ce-am rupt o rămurică, așa cum îmi zisese, mi-am folosit cuțitul și am tăiat opt-nouă ramuri.

— Vezi cum curge rășina din locurile unde copacul e rănit?

— Văd. Și-o să ardă?

— Desigur c-o să ardă. La fel și acele.

Am cărat totul în locul unde-mi lăsasem echipamentul, apoi am început să cioplesc ramurile până când am obținut o grămăjoară de așchii și de ace de pin, toate pline de rășină. Când am terminat, cuțitul devenise negru. La fel și mâinile mele.

— Nici mie nu-mi place, a zis vocea din spatele meu, dar e o culoare frumoasă.

— Te referi la culoarea rășinii. Pare neagră doar fiindcă s-a lipit murdăria de ea, i-am spus eu încercând fără cine știe ce succes să-mi șterg mâinile cu un mănunchi de frunze ude.

— Negrul este cea mai îndrăzneată și mai bună culoare. Cea mai dramatică.

— Bine, i-am zis. Dacă chestia asta chiar ia foc, o să-mi placă indiferent de culoare.

Am încetat să-mi mai frec mâinile și am scos amnarul și cremenele. După primele scântei, am obținut o flacără galbenă care a început să șuiere.

— Vezi?

— Sigur că da, i-am zis eu în timp ce ridicam lemne să le pun pe foc. Știi, ești un motan destul de drăguț.

— M-ai văzut?

— Da, în momentul în care ai urcat în pod. Tu ai fost.

— Și nu ne urăști? Cei mai mulți bărbați ne urăsc, a zis motanul și și-a scos capul dintre niște flori aflate pe partea cealaltă a poienii.

Era tare mic pentru o persoană, dar era de departe cel mai mare motan pe care îl văzusem vreodată.

— Îmi placi, i-am zis. Mi-ar plăcea să te mângâi... când o să-mi curăț mâinile.

— Nu poți să ți le lingi? întrebă motanul. Nu părea foarte sigur în privința aceea și continuă: Că tot veni vorba, numele meu este Mani.

— Eu sunt Sir Able de Inimă Înflăcărată, i-am zis. Sunt încântat să te cunosc, Mani.

După o vreme, când focul a început să ardă binișor, Mani se freca deja de picioarele mele.

Capitolul 47

BUNUL JUPÂN CROL

— Iepuri. Asta-i tot ce-am putut prinde, a zis Gylf aruncând animalele lângă capul meu. Dar l-am găsit.

M-am ridicat în capul oaselor și m-am frecat la ochi.

— Ai găsit Drumul Războiului?

— Mda!

— Minunat!

Gylf a mârâit și s-a așezat. Mi-am dat seama că era obosit.

— Și oameni.

Eu tăiam capul și labele celui mai mare dintre iepuri ca să-l pot jupui.

— Oameni de treabă?

— Au încercat să mă lege.

— Înțeleg. Erau tăietori de lemne sau ceva de genul ăsta?

A așteptat o vreme până să-mi răspundă. Într-un târziu, mi-a zis:

— Nu știu.

Eram ocupat cu jupuitul animalului.

— Gătești pentru mine?

— Desigur. Tot iepurele dacă-l vrei. La urma urmei, tu l-ai prins.

De pe o ramură aflată la vreo trei metri înălțime, Mani mi-a zis:

— Ai putea s-arunci capul ăla înapoi dacă nu-l vrea nimeni.

Gylf a mârâit.

Am ridicat capul iepurelui, ținându-l de urechi, și l-am băgat printre frunze pentru ca Mani să-l poată înhăța.

— Mani e prietenul nostru, i-am spus lui Gylf, care a clătinat din cap. Cred că e momentul să treci peste faza asta în care nu vorbești când e și el prin preajmă. Doar nu e bărbat sau femeie, sau vreun Aelf. E un animal ca și tine și te-a auzit deja vorbind. De fapt, ai vorbit cu *Mani* când nu eram eu de față.

— Ai dreptate.

— Mulțumesc, i-am spus eu, după care l-am scărpinat după ureche. Ești cel mai bun câine din lume, știai asta? Ești și cel mai bun prieten al meu.

De pe creanga unde stătea, Mani a întrebat:

— Cunoști niște Aelfi? Așa mi s-a părut că aud.

— Da. Iar când ne-am întâlnit prima dată am crezut că și tu ești Aelf. Însă te-a atins o rază de soare când făceam focul, iar tu nu te-ai ferit de ea.

— Sunt motan, mi-a explicat Mani. Gylf și-a arătat colții.

— Înțeleg. Gylf, ce-ar fi să-mi spui despre ce vorbeai cu Mani când am intrat în căsuță? E ceva ce trebuie să știi?

Și-a scuturat capul atât de tare, încât urechile s-au plesnit una de cealaltă.

— Nu!

— Ți-e rușine cu ceea ce-ai spus? Când suntem nervoși, cu toții spunem lucruri de care apoi ne rușinăm.

A tăcut.

— Spui lucruri necugetate, dar trebuie să fii un câine cu adevărat înțelept ca să recunoști.

În momentul acela m-am simțit destul de pueril, dar adevărul e că prefer să vorbesc cu animalele decât cu cei mai mulți dintre oameni.

— Îi e rușine că a vorbit cu mine, mi-a explicat Mani, exact cum și mie mi-e rușine că am vorbit cu un câine. Îți aduci aminte de carnea pe care-ai lăsat-o lângă focul nostru?

Vorbele lui mi-au adus aminte de iepuri și m-am întors la treabă.

— O adu-meca, a continuat Mani, iar eu, fiind înfometat, i-am furat cu îndemânare o bucată chiar de sub nasul ăla lacom al lui.

— Înțeleg, am zis eu și m-am ridicat să caut un băț în care să înfig iepurele.

— M-a făcut în toate felurile, în stilul lui câinesc. A rostit niște epitete îngrozitoare. Eu am subliniat că el era doar un câine vagabond care a intrat în casa stăpânei mele fără să fie invitat sau să aibă dreptul legal. El m-a informat – și omit să-ți spun cu ce insulte – că era câinele unui nobil cavaler și apoi mi-a spus numele tău.

Am înfipt în țepușă iepurele pe care voiam să-l gătesc pentru Gylf.

— Am observat că n-ai încercat să furi din carne cât timp am lăsat-o nesupravegheată.

— Sper să te conving să gătești și pentru mine o parte din iepurii care au mai rămas, mi-a zis Mani politicoș.

— Dar încă rozi capul, i-am zis în timp ce așezam iepurele deasupra focului.

— E adevărat, și-ți mulțumesc pentru asta.

— O să facem așa: Gylf primește prima bucată, următoarea e a mea, fiindcă deocamdată n-am mâncat nimic. O să-ți dau și ție după ce mâncăm noi.

— Tu o să vorbești când sunt și alți oameni prin preajmă? Gylf nu vrea.

— Ce veste bună. Să vină cât mai mulți ca să tacă! a exclamat Mani, lăsând să cadă craniul descărn timer al iepurelui. Cât despre mine, depinde de cine e prin preajmă, presupun, de ce părere au ei despre pisici și tot așa. O să văd atunci.

A început să-și spele labele.

— Trebuie să mă conving. Te deranjează dacă facem un test?

Nu mi-a răspuns, așa că i-am luat tăcerea drept aprobare și am strigat.

— Uri! Baki! Am nevoie de voi.

Mă așteptam ca una dintre ele sau chiar amândouă să se ivească în umbra copacilor care ne înconjurau, dar nu s-a întâmplat așa.

— Uri! Baki!

— Țipetele astea ne-ar putea aduce oaspeți nepoftiți, dacă îmi dai voie să-ți atrag atenția, a spus Mani pe un ton politico.

— Sunt supărate pe mine fiindcă le pun să stea aici când soarele e sus, i-am explicat. Lumina soarelui nu le rănește prea mult, decât dacă sunt expuse direct, dar pur și simplu nu le place.

— Uri și Baki sunt din neamul Aelfilor, așa înțeleg. Ai grijă, te rog, de carnea aia.

I-am dat ascultare.

— Chiar îi știi pe Aelfi? Vreau să zic că ești în termeni cordiali cu ei? De obicei?

— Nu sunt îndeajuns de prieten pe cât mi-ar plăcea cu unul dintre ei, i-am zis.

Mani a vrut să-i explic și am făcut-o vag; nu mi-a fost însă prea ușor s-o fac și când a văzut că nu-mi place să vorbesc despre asta, motanul nu a mai insistat.

Am terminat de fript iepurii și i-am împărțit între noi, dar nimeni nu a mai spus mare lucru.

* * *

Iarba era încă udă când am găsit Drumul Războiului, a doua zi dimineață. Gylf a fugit înainte, ca să-mi arate calea. Când nu stătea cocoțat pe umărul meu, Mani rămânea în urmă ca să nu-i stea în picioare. După o jumătate de oră de mers alert, am zărit niște șoproane în care câteva slugi

somnoroase făceau curat și aveau grijă de mai bine de o sută de cai și de catâri. Un soldat înarmat cu un fel de halebardă a venit în mijlocul drumului ca să ne oprească.

— Sunt Sir Able de Inimă Înflăcărată, cavaler din castelul Sheerwall, și m-am rătăcit prin pădurea asta. Dacă-mi împrumuți un cal, îți voi fi foarte recunoscător și ți-l voi înapoia de îndată ce îl prind din urmă pe servitorul meu care are toți caii mei.

Soldatul a chemat un sergent, un bărbat ceva mai în vârstă, care avea un coif de oțel și un pieptar de piele tare. I-am explicat și lui ce pățisem, iar el m-a lămurit:

— Va trebui să-i cereți asta jupânului Crol, domnule. Țsta e câinele dumeavoastră?

— Da. Se numește Gylf.

— L-am văzut astă noapte și am încercat să-l prindem, dar ne-a scăpat. E un câine bun de vânătoare?

— Cel mai bun.

— Bine, veniți cu mine, domnule.

Sergentul l-a bătut ușor pe cap pe Gylf, care l-a lăsat să facă asta ca să-i arate că nu-i purta pică.

— Ați luat micul dejun?

Am clătinat din cap că nu.

— Am mâncat câțiva iepuri aseară și, ca să fiu sincer, tare m-am bucurat că i-am avut. A fost însă doar cina – pentru Gylf, pentru mine și pentru motanul meu. N-am mâncat chiar pe săturate, și nici ei.

— Aveți un motan, domnule? a întrebat sergentul privind în jur fără să-l vadă pe Mani.

— E pe aici pe undeva, i-am spus eu fără să-mi pot opri un zâmbet. E invizibil doar noaptea. Acum presupun că se ascunde ca să vadă dacă ești prietenos.

— Nu sunt, domnule. Mie unul îmi plac câinii. Până la urmă, la ce e bun un motan?

Gylf a lătrat încetișor.

— Ei bine, i-am zis, eu vorbesc cu motanul meu. Poți afla foarte multe lucruri de la un motan.

Un servitor a trecut pe lângă noi, cărând o tavă imensă plină cu mâncare aburindă, și îndreptându-se spre cel mai apropiat cort.

— Ăsta e micul dejun pentru jupânul Crol, mi-a zis sergentul, și pentru servitorii mai importanți, domnule. Hai să vedem dacă jupânul Crol vrea să vă vorbească în timpul mesei. Dacă vrea, poate c-o să căpătați și ceva de mâncare.

I-am spus că așa speram și eu.

— Jupânul Crol iubește pisicile, cred, oricum, la el la castel are cel puțin o duzină. Ar fi mai bine să lăsați câinele cu mine, domnule. N-o să-i fac niciun rău.

— Știu că n-o să-i faci, i-am zis, dar am de gând să-l țin lângă mine. Dacă jupânul Crol comentează ceva la adresa lui, o să plec.

Sergentul a zâmbit și și-a atins cu degetele coiful de oțel.

— Așteptați aici, domnule. N-ar trebui să dureze.

A trecut însă mai mult timp decât sperasem, dar asta mi-a dat răgazul să-l scarpin pe Gylf după urechi și să privesc în jurul meu la tabăra aceea imensă. Trebuie să fi fost cam cincizeci de servitori de toate felurile, numeroși arcași și soldați.

— O să vă primească acum, domnule, mi-a zis sergentul când s-a întors.

Apropiindu-se, și-a coborât vocea și mi-a spus:

— L-am informat despre câine. A zis că e în regulă.

Interiorul cortului era întunecat, în contrast cu lumina strălucitoare de afară, dar am putut vedea trei bărbați care mâncau la o masă.

— Jupâne Crol?

Bărbatul care stătea cu fața spre mine mi-a făcut semn să mă apropiu.

— Ești Sir Able, unul dintre cavalerii ducelui Marder?

I-am spus că da.

— Te-ai rătăcit? Și ai vrea ceva de mâncare?

— În primul rând, aș vrea să vă rog să-mi împrumutați un cal mai de Doamne-ajută, i-am zis, dar mi-ar plăcea să iau și o înghițitură de mâncare, dacă nu e prea mare deranjul.

— Și dacă e?

Nu mi-am dat seama dacă dorea să mă provoace sau doar să facă o glumă, așa că am zis:

— Atunci lăsați-mă să împrumut un cal, vă rog, și am să plec.

A bătut zgomotos din palme.

— Mai întâi, trebuie să facem rost de ceva pe care să te așezi, Sir Able. Câinele ăla mănâncă la fel de mult cât cred eu?

Gylf a dat frenetic din coadă, iar eu am zis:

— Mai mult.

— O să pun pe cineva să-i aducă și lui de mâncare.

Unul dintre ceilalți bărbați de la masă s-a ridicat spunând:

— Eu m-am săturat. Și ar trebui să mă întorc la treabă. Poți să te așezi în locul meu, Sir Able, dacă vrei.

I-am mulțumit și m-am așezat.

— Mai am și un motan. Dar pare că se ascunde în momentul ăsta.

— Înțeleg.

— Aș vrea ceva de mâncare și pentru el ca să-i dau când o să-l găsesc.

A intrat un servitor, iar Crol i-a spus să ia fundul de lemn de pe care mâncase celălalt bărbat și să-mi aducă unul curat.

— Și oase. Cu carne pe ele, a adăugat el.

— Eu sunt meșterul Papounce, mi-a spus bărbatul de pe partea cealaltă a mesei. Eu mă ocup de servitori. Meșterul Egr, care tocmai a plecat, are în grijă echipamentul și grăjdarii. Sir Garvaon e comandantul soldaților și al arcașilor.

— Ei sunt în cortul cel mare, mi-a explicat Crol. Poți să folosești arcul ăla?

Asta mă întrebase și jupânul Agr mai demult.

— Pot să trag la fel de bine ca oricine, i-am zis.

— Am putea face o întrecere în seara asta, a sugerat Papounce. Sir Garvaon e un arcaș iscusit.

— Voi fi departe de aici, i-am zis, dac-o să-mi dați un cal.

— Asta depinde de jupânul Crol. El e crainicul lordului Beel și răspunde de tot ce se află aici, cu excepția oamenilor lui Sir Garvaon.

Crol a clătinat din cap.

— Excelența Sa Lordul ar trebui să-l vadă. Eu...

În momentul acela, în cort au intrat doi servitori, unul cu un fund curat de lemn pentru mine și cu un coș cu chifle, iar celălalt cu un castron mare cu resturi și oase pentru Gylf.

După ce au plecat, iar Gylf a început să spargă bucuroș oasele, Crol s-a tras ușurel de barbă. Atunci am observat că era de neagră și de stufoasă. Fața bărbatului părea destul de bătrână ca să mă facă să mă întreb dacă nu cumva negrul acela fusese obținut cu ajutorul unei vopsele.

— Nu ești de origine nobilă, Sir Able, mi-a zis el.

Am clătinat din cap și am încercat să-i explic că tatăl nostru avusese un magazin de bricolaj; când am văzut că asta avea să-mi dea și mai multe bătaii de cap, am zis că fusesem crescut de fratele meu Berthold Viteazul, care era doar un țăran.

— Dar nu ești cavaler? Nouă așa ni s-a spus, s-a mirat Papounce.

— Ba da, i-am zis, sunt cavaler în slujba ducelui Marder din Sheerwall.

— Și părinții mei au fost țărani, mi-a zis Crol. Iar eu am devenit soldat. Tatăl meu a fost mândru de mine, dar frații mei m-au invidiat.

— Sunt sigur că și Berthold Viteazul ar fi fost mândru de mine acum, i-am zis. Iar dacă ar fi fost sănătos și tânăr din nou, l-aș fi făcut să îmbrace cămașa de zale și să-și pună un coif de oțel. N-am cunoscut pe nimeni mai curajos decât

el. Era atât de puternic, încât putea să doboare un taur cu mâinile goale.

— Dar tu ești puternic?

Dinții lui Crol au strălucit o clipă, încadrați de negrul mustății și al bărbii.

Am ridicat din umeri, iar el a întins mâna peste masă.

— Hai să ne strângem mâinile.

Nu l-am prins prea bine, iar mâna lui Crol (mai mare chiar și decât a mea) m-a prins ca într-o menghină. Am alungat durerea din minte, dacă înțelegi ce vreau să spun, și am devenit furtuna care lovea piscul pe care stătusem împreună cu Garsecg, val după val, aruncând cu bolovani ce păreau mingi de ping-pong.

— Ajunge!

I-am dat drumul.

— Dacă aș fi fost ducele Marder, și eu te-aș fi făcut cavalier. Ce-o să hotărască lordul Beel în privința ta, n-am de unde să știu. Ai mâncat pe săturate? Putem să mergem să vedem dacă lordul și fiica lui s-au trezit.

Papounce s-a întins spre Crol și i-a șoptit la ureche suficient de mult timp ca eu să am răgazul să mai iau o bucată de șuncă.

— Eu n-o să pomenesc de tatăl și fratele tău. Ar fi foarte înțelept să n-o faci nici tu.

— N-am s-o fac decât dacă lordul Beel...

Ceva mare, greu și catifelat mi-a aterizat în poală, iar capul lui Mani, mai mare decât pumnul meu, s-a ițit de sub masă ca să se uite la mâncare. Nu m-am putut abține să zâmbesc, iar Crol și Papounce chiar au râs; o labă mare și neagră și-a înfipt ghearele ca niște cârlige de prins somoni, iar șunca mea a dispărut.

— O să mai rămânem un minut sau două, a zis Crol. Nu-i nimic.

— Mulțumesc. Am vrut doar să spun că nu mi-e rușine cu familia mea. Asta s-ar putea să-mi provoace neplăceri, așa cum s-a întâmplat la Sheerwall, dar nimic din ce-ar spune cineva nu poată să mă facă să-mi fie rușine cu ei. Cât despre Berthold Viteazul, v-am povestit despre el. I-am povestit și lui Sir Ravd odată, iar părerea lui nu s-a deosebit prea mult de a mea.

— E un cavaler destoinic, din câte înțeleg, a zis Papounce.

— A murit, le-am zis. A murit acum patru ani.

Mi-am dat înapoi scaunul și m-am ridicat în picioare.

Capitolul 48

O ONOARE PREA MARE

Cortul lui Beel era cel mai frumos. Pereții și acoperișul erau stacojii, iar în loc de funii avea cordoane împletite din mătase. Stâlpii erau strunjiți dintr-un lemn întunecat care se vedea purpuriu în lumina soarelui. Soldații care păzeau intrarea l-au salutat pe Crol, iar trei slujnice au ieșit din cort ca un mic stol de vrăbii; prima căra un lighean cu apă fierbinte, a doua ducea niște prosoape, iar a treia – săpun, bureți și ceea ce părea a fi un morman de rufe.

— Va trebui să așteptăm puțin, a zis Crol în timp ce unul dintre străjeri a bătut într-un stâlp.

Imediat însă, un servitor cu față de șoarece șiret și-a ițit capul pe ușă și ne-a spus să intrăm.

Beel stătea la o masă pliantă și avea în față un platou pe care abureau prepelițe; fiica lui cu ochi de căprioară, de vreo șaisprezece ani, stătea pe un scaun pliant. Rupea bucăți mici de friptură.

Beel, un bărbat între două vârste și atât de scund, că acest lucru se observa chiar și când stătea jos, ne-a studiat pe Mani, pe Gylf și pe mine, a zâmbit puțin și mi-a zis:

— Îmi aduci un cavaler vrăjitor, așa văd, jupâne Crol. Sau un cavaler fără stăpân, poate. Cum e?

Crol și-a dres glasul.

— 'Neața bună, Excelența Ta. Sper că ai dormit bine.

Beel a încuviințat în tăcere.

— M-am gândit că e mai bine ca Sir Able să-și aducă motanul și câinele, Excelența Ta, fiindcă ar trebui să afli despre ei. Dacă n-aș fi făcut-o, Excelența Ta ar fi vrut să știe de ce n-am adus animalele ca să le vadă Excelența Ta și ar fi avut dreptate. Dacă deranjează, putem să le ducem de-aici.

Beel a zâmbit din nou subțire și apoi mi-a zis:

— În afara crainicului meu nu prea văd pe nimeni cu o pisică pe umăr. E o noutate pentru mine să mai văd și pe altcineva. Îți plac pisicile la fel de mult ca lui Crol?

— Îmi place această pisică, Excelența Ta, i-am zis.

— Un răspuns sănătos. El are o droaie de pisici, îți jur. Are totuși una favorită, e albă, dar nu e nici pe departe de mărimea monstrului ăluia. Cred că i-ar plăcea o pasăre de-asta, nu-i așa?

Beel a ridicat o prepeliță, iar Mani a sărit de pe umărul meu direct pe masă, a prins-o cu amândouă labele din față, a făcut o plecăciune grațioasă către Beel, după care a sărit jos și a dispărut sub fața de masă.

— Vrajitor sau mag, a murmurat Beel. Lasă-ne, jupâne Crol.

— Dar, Excelența Ta...

Beel l-a redus la tăcere cu un gest; iar cu un altul l-a făcut să părăsească iute încăperea.

— E doar o vrajă, domnule cavaler? Nu cumva ești de fapt o babă gheboasă? În ce formă mi te-ai arăta dacă te-aș lovi peste față cu o baghetă de alun?

— Nu știu, Excelența Ta. De fapt, sunt un băiat aproape de vârsta fiicei dumatăle. Cine știe ce chip s-ar ivi dacă ai face cu adevărat lucrul ăsta?

Zâmbetul i-a dispărut.

— Știi cum te simți, Sir Able. Ești cavaler, nu-i așa? Așa zice toată lumea.

— Da, Excelența Ta, sunt Sir Able de Inimă Înflăcărată.

— Vrei să călătorești împreună cu noi la Jotunland? Asta am înțeles de la cei care au vorbit cu tine.

— Nu, Excelența Ta. Doresc doar să împrumut un cal ca să-l pot ajunge din urmă pe servitorul meu.

Abia în momentul acela mi-am dat seama că era posibil ca Pouk să fi trecut și el pe-acolo și am continuat:

— Nu cumva l-ai văzut? E un tânăr cu nasul mare și cu un singur ochi.

Beel mi-a făcut semn că nu.

— Presupunând că ți-aș da un cal, unul bun... o să ne părăsești?

— Imediat, Excelența Ta, dacă asta îți e vrerea. Și-o să mă întorc, tot așa, cât de repede voi putea.

— Noi ne îndreptăm spre nord și nu ne vom opri până nu ajungem la Utgard. O să ne urmezi până acolo doar ca să-mi înapoiezi calul?

— Voi călări înaintea voastră, i-am explicat. Misiunea mea este să stau de strajă într-o trecătoare din munți și să-i înfrunt pe cei care trec pe-acolo. Înainte să mă lupt, îți voi înapoia însă calul cu mulțumiri.

Fiica lui Beel a chicotit. Tatăl ei i-a aruncat o privire care ar fi amuțit aproape pe oricine.

— Acționez din porunca regelui, Sir Able.

— E o mare onoare, Excelența Ta. Te invidiez, i-am zis.

— Dar n-ai ezita să te lupți cu mine.

— Am jurat pe onoarea mea c-am s-o fac, Excelența Ta. Sau să mă lupt cu campionul dumitale, dacă vei desemna unul.

— Îl am cu mine pe Sir Garvaon, mi-a zis Beel, cel mai viteaz și mai îndemânatic dintre cavalerii mei. E de ajuns?

— Nicio problemă, Excelență.

— Iar când îți va rupe câteva oase și-ți va sparge capul, te aștepti cumva să ne oprim ca să te îngrijim?

— Bineînțeleg că nu, am răspuns eu.

— Te crezi cumva invincibil? Întreb, fiindcă mi s-a spus că nu te poate înfrânge nimeni.

— Nu, Excelență, n-am spus niciodată asta și nici n-aș face-o vreodată.

— Nici eu n-am spus că ai zis, ci doar că mi s-a spus că tu așa crezi. Ieri, Sir Garvaon mi-a spus că unul dintre oamenii lui a alungat un cerșetor olog.

După ce a zis asta, a așteptat să spun și eu ceva.

— Sper că i-a dat mai întâi ceva de pomană.

— Mă îndoiesc. L-am pus pe Sir Garvaon să-și aducă omul la mine. Te aștepți să întâlnești cerșetori în Kingsdoom, nu în pustietate, și l-am întrebat ce făcea un cerșetor pe-acolo. Am aflat de la soldatul acela că milogul îl căuta pe cel mai nobil dintre cavaleri, pe nume Sir Able, care-i promisese că-l va lua în serviciul lui. Pari uimit!

Eram și nu am ezitat s-o recunosc.

— Cine era cerșetorul, Sir Able? Ai idee?

Am clătinat din cap.

— Probabil că i-ai dat vreodată câteva monede și i-ai zis o vorbă bună, a intervenit fiica lui Beel.

Vocea ei era moale și m-a făcut să mă gândesc la o chitară la care cântă o fată într-o grădină, singură în noapte.

Am așteptat să continue, fiindcă doream să-i mai aud vocea, dar n-a făcut-o. Într-un târziu, i-am zis:

— Dacă am făcut așa ceva, domniță, să știi că am uitat cu desăvârșire.

— Un cavaler nobil, a zis Beel, ca și cum ar fi vorbit pentru el însuși, deși știam că nu era cazul. Bunicul meu a fost și bunicul Majestății Sale, Sir Able.

Am făcut o plecăciune, neștiind sigur dacă trebuia să fac asta.

— E o onoare pentru mine să-ți vorbesc, Excelență.

— Tatăl meu a fost prinț, fratele mai mic al tatălui Majestății Sale. Asta nu e puțin lucru.

— Știu asta, i-am zis.

— Eu sunt doar baron, dar fratele meu mai mare e duce. Dacă el și fiul lui s-ar prăpădi, eu aș deveni duce, Sir Able.

N-am știu ce să spun, așa că am dat doar din cap.

— Doar un baron. Cu toate astea, mă bucur de încrederea vărului meu. Sunt trimis deci către regele Fiilor Furiei cu daruri nenumărate, în speranța că voi reuși să-l conving să-și întrerupă incursiunile în teritoriul nostru. Nu-ți spun toate lucrurile astea ca să mă fălesc, Sir Able, n-am de ce să mă fălesc și nici măcar de ce să te impresionez. Îți spun toate astea doar ca să înțelegi că știu bine ce vorbesc.

— Nici nu mă-ndoiam, Excelență, am zis eu.

— Ți-aș putea numi fiecare cavaler de obârșie nobilă – și nu doar numele, ci și legăturile de familie și faptele de vitejie săvârșite. Ți i-aș putea numi nu doar pe câțiva. Nu doar pe mulți. Ci pe toți.

— Înțeleg, Excelență.

— Cunosc, de asemenea, fiecare tânăr de obârșie nobilă care va deveni cavaler. În întreg Celidonul nu există un cavaler de obârșie nobilă numit Able. Și nici nu există vreun tânăr nobil cu numele ăsta, aspirant la titlul de cavaler sau nu.

Ar fi trebuit să înțeleg dinainte unde bătea, dar n-am făcut-o. După ce am înțeles, i-am spus:

— Nu sunt de viță nobilă, Excelență. Bănuiesc că așa a spus cerșetorul ăla. Probabil că nu știe nimic despre mine.

— Crol a crezut că ești nobil. Nu ți-ai dat seama?

— I-am spus că nu sunt, am răspuns eu dând puternic din cap.

— Așa a crezut. Era evident în purtarea lui. Statura ta mândră, fizicul și fața – mai ales fața – te-ar putea îndreptăți să pretinzi că ești nobil.

— Se poate, dar nu e de ajuns.

Treceam prin aceeași stare pe care o aveam uneori la școală și mi-era greu să-mi maschez neliniștea.

— Am fost tentat să te invit să te așezi, când te-a adus Crol. Și încă sunt.

Vorbele acelea mi-au adus un zâmbet drăguț din partea fiicei, semn că ea ar fi fost încântată.

— N-am s-o fac, a zis Beel tușind. Sir Able, trebuie să te informez că, din principiu, nu stau aproape niciodată la aceeași masă cu cei de rang inferior.

— E masa dumată, i-am zis.

— Așa este. Așa ceva încurajează familiarismele și sunt forțat să pedepsesc oameni pe care eu însumi i-am corupt. Am fost silit s-o fac o dată sau de două ori, a zis el clătinând din cap, și nu mi-a plăcut deloc.

— Pun pariu că nici lor, am zis eu.

— Adevărat, dar...

— Pot să mă joc cu motanul? ne-a întrerupt fiica.

După ce-a spus vorbele astea, Mani a ieșit de sub masă și i-a sărit în poală.

— L-am întrebat pe soldat dacă nobilul cavaler despre care îi vorbise cerșetorul se credea invincibil.

M-aș fi așteptat ca Beel să fie supărat, dar am constatat că zâmbea în timp ce aștepta o reacție din partea mea.

— Mi se pare o chestiune distractivă, i-am zis. Mă îndoiesc că există un asemenea cavaler.

Aici trebuie să mă opresc și să-ți spun că pavilionul imens al lui Beel era împărțit în două printr-o perdea de mătase stacojie, dar nu la fel de groasă precum cea folosită pentru pereți și acoperiș. Trebuie să-ți spun, fiindcă am văzut-o pe Baki pândind din spatele ei și rânjind la mine.

— Sunt de acord, mi-a zis Beel. Întrebarea mea însă poate doar părea ciudată. Ți-am pus-o din cauza unor vorbe pe care mi le-a zis unul dintre fiii unei rude de-ale mele, lordul Obr, cu o zi mai înainte.

Uneori pot fi destul de prostănaț, dar atunci am înțeles pe dată.

— Scutierul Svon?

— Da, cred că-l cunoști.

— E scutierul meu, Excelență.

— Nu și dacă te-a părăsit, a zis el clătinând din cap. El a pretins că nu, dar mie mi s-a părut fix pe dos.

— N-a făcut-o.

Presupun că vorbele astea ar fi trebuit să fie destul de greu de rostit, dar n-a fost așa. Știam că erau adevărate și n-aveam niciun motiv să ascund adevărul.

— Sunt încântat să aud asta. Mergi în munții de la nord ca să faci de strajă într-o trecătoare. Pentru câtă vreme, Sir Able?

— Până când va fi gheață pe mare, Excelență. Până când îngheață golful Forcetti.

— Mijlocul iernii, cu alte cuvinte, a oftat Beel. N-aș fi fost foarte uimit dacă mi-ai fi spus că Svon te-a părăsit.

— Dar n-a făcut-o, i-am zis eu hotărât.

Beel a oftat din nou și s-a întors către fiica lui.

— E o rudă a bunicii tale, fiul mai mic al lui lord Obr. Obr este nepotul surorii bunicii tale.

Ea a dat din cap.

— Tânărul Svon mi-a spus niște lucruri. E neplăcut să pui la îndoială adevărul vorbelor unui om de viță nobilă, dar el...

— Înțeleg, l-am oprit eu cu un gest larg.

— Și Idnn îl înțelege, cu siguranță, a zis Beel, după care s-a întors spre ea. A fost scutierul unui anume Sir Ravd, un cavaler cu o reputație aleasă. Se spune că l-a părăsit în timpul bătăliei. Nu spun că a făcut-o – nu cred că a făcut-o. Dar caracterul lui face ca o asemenea minciună să fie credibilă. Înțelegi?

— Probabil că-l cunoști mai bine decât tatăl meu, Sir Able. Tu ce crezi? m-a întrebat fiica, pe care o chema Idnn.

— Domniță, eu nu cred asemenea lucruri decât dacă am dovezi, ceea ce nimeni nu pare să aibă.

Beel a zâmbit din nou ușor.

— Așa cum ar fi procedat oricine, l-am întrebat ce făcea pe dealurile astea pustii. Mi-a spus o mulțime de lucruri, dar nu le-am crezut pe toate. De pildă, mi-a zis că fusese făcut scutierul unui țăran care pretindea că e cavaler.

A așteptat ca eu să zic ceva, dar am preferat să tac.

— Bănuiesc, Sir Able, că ești de origine nobilă.

— Nu sunt: N-o să-ți povestesc despre familia mea – oricum, nu m-ai crede. Dar, teoretic, Svon are dreptate.

Ochii lui Beel s-au mărit puțin.

— Aș vrea totuși să-ți spun ceva. Te rog să mă ascuți. Chiar sunt cavaler și nu ți-am spus nici măcar o singură minciună. Nu l-am mințit nici pe crainicul dumitale și nici măcar pe sergentul pe care m-a dus la el.

Gylf m-a împuns cu botul în picior, ca să-mi arate că e de partea mea.

— Asta pune lucrurile într-o cu totul altă lumină, a zis Beel, după care a bătut din palme, iar servitorul cu față de șoarece a apărut numaidecât. L-am ținut prea mult în picioare pe Sir Able, Swert. Mai adu un scaun.

Servitorul a clătinat din cap și a dat fuga să aducă unul.

— Aș vrea să fiu sigur că nu e nicio greșală. Tatăl tău a fost țăran? m-a întrebat Beel.

— Tatăl meu vindea ciocane și cuie. Lucruri dintr-astea. A murit când eram mic, așa că trebuie să spun că nu l-am cunoscut cu adevărat niciodată. Știu despre el ceea ce mi-a povestit fratele meu sau alți oameni. Dacă am merge acasă, ți-aș putea arăta locul în care a fost magazinul lui.

— Bine, bine! Dar cum ai învățat artele secrete? Asta pot să te întreb? Cine te-a învățat?

— Nimeni, Excelență. Nu știu absolut nimic despre magie.

Idnn a chicotit din nou.

— Înțeleg. Unii fac anumite legăminte, Idnn. Legăminte pe care nu îndrăznesc să le încalce, a zis Beel, care a zâmbit

apoi către mine. Și eu sunt un adept al artelor secrete, Sir Able. Nu-ți voi mai pune nicio întrebare dacă și tu vei face întocmai. Aș vrea să-ți spun totuși că tânărul Svon a observat anumite... anomalii, dar e posibil ca ăsta să fie un cuvânt prea dur. Să zicem... anumite fenomene... în timp ce era în compania ta.

Servitorul s-a întors cu un scaun pliant foarte drăguț, cu încheieturi din argint. L-a deschis și l-a așezat lângă masă, de partea cealaltă a locului în care stătea Idnn. Beel m-a îndemnat din cap și m-am așezat cu grijă, fiindcă nu eram sigur că scaunul mă ținea. Gylf s-a trântit alături de mine.

— Mi-am petrecut cea mai mare parte a copilăriei într-o casă țărănească, mi-a mărturisit Beel. Îi aparținea doicii mele și se afla lângă castelul tatălui meu de la Coldcliff. Când frații mei mai mari erau la lecții, doica mă ducea acasă la ea ca să mă pot juca în voie cu copiii ei. Jucam jocuri minunate și alergam prin pădure. Pescuiam, înotam. Nu mă îndoiesc că așa a fost și pentru tine.

— Da, am zis eu căzând pe gânduri. Am făcut toate astea și uneori stăteam culcat pe spate în iarbă, ca să privesc norii. N-am mai făcut asta niciodată de când am venit aici.

— E bine să auzi lucrurile astea, deși s-ar putea ca acum să nu fii de aceeași părere, a zis Beel și s-a întors către Idnn.

— Sunt sigură că e folositor, tată, a zis ea supusă.

— Vezi țăranii cum ară și cosesc, iar femeile cum torc lâna și așa mai departe, muncind din greu de la răsăritul soarelui și până la apus. Trebuie să înțelegi însă că au motivele lor de mândrie și plăcerile lor. Să le vorbești cu blândețe, să-i aperi, să faci negoț cinstit cu ei, iar ei nu se vor ridica niciodată împotriva ta.

— O să încerc, tată.

— Trebuie să-ți explic ce e în mintea mea, a zis el întorcându-se spre mine. Dealurile astea nu-s nici pe departe sigure, iar în munți va fi chiar mai rău. Îl avem pe Sir Garvaon,

cu arcașii și soldații lui, ca să ne protejeze. Când te-am văzut însă, m-am gândit să te țin cu mine. Un tânăr cavaler – ba chiar mai mult decât un cavaler – curajos și puternic ar fi fost un câștig important pentru noi.

— Ești foarte amabil să spui asta, dar...

— Uitându-mă însă mai de aproape la tine, mi s-a făcut frică să nu devii prea atrăgător pentru fiica mea, Idnn.

Am simțit cum fața îmi lua foc.

— Excelență, îmi faci o onoare prea mare.

— Bineînțeles, a zis el zâmbind din nou. Dar s-ar putea s-o facă și ea, a adăugat el privind cu coada ochiului spre fiica lui. Idnn are sânge regesc. Ea reprezintă acum crema nobilimii, iar curând nu va mai fi copil.

— Pentru binele ei sper să rămână așa cum e încă o vreme, am zis eu, aducându-mi aminte ce se întâmplase cu mine.

— Și eu sper, Sir Able. Când am analizat lucrurile astea, am simțit că ar trebui să-ți dau calul pe care mi l-ai cerut și să te îndemn să-ți vezi de drum.

— Asta e...

— Dar un țăran? a exclamat Beel cu un zâmbet mai larg ca niciodată. Băiatul unui țăran n-ar putea s-o atragă niciodată pe strănepoata regelui Pholsung.

Pleoapa stângă a lui Idnn s-a închis repede când tatăl ei a zis aceste vorbe. El n-a văzut, fiindcă mă privea pe mine, dar eu am observat-o.

— Așadar, Sir Able, poți rămâne cu noi cât dorești, mai ales că s-ar putea să avem nevoie de tine. E loc în cortul lui Sir Gavaon pentru încă o despărțitură. Trebuie să fie, mai ales că și el va aprecia compania unui egal.

— Excelență, nu pot.

— Nu poți să călărești cu noi, să mănânci mâncare bună și să dormi omenește?

Idnn a adăugat glasul ei ca de chitară vocii de tenor a tatălui ei.

— Pentru mine, Sir Able? Dacă o să fiu omorâtă, fiindcă n-ai fost cu mine?

Asta a îngreunat lucrurile.

— Excelență, domniță, am promis – nu, am jurat – că am să mă duc direct în munți să fac de strajă, așa cum m-am înțeles cu Alteța Sa, Ducele Marder.

— Și să rămâi acolo, a zis Beel, până în miezul iernii. Aproape o jumătate de an, cu alte cuvinte. Spune-mi ceva, Sir Able. Călăreai cu repeziciune când ai venit la noi? Ai galopat până aici la cort și ai sărit din șa ca să ni te înfățișezi mie și jupânului Crol?

— Excelență...

— Nu aveai cal. Nu e ăsta adevărul? Ai venit la mine ca să împrumuți unul.

Am dat din cap, fără să știu ce să zic.

— Mă ofer să-ți dau unul. Nu împrumut, ci cadou. Ți-l ofer cu condiția să călătorești cu fiica mea și cu mine până ajungem la trecătoarea pe care vrei s-o păzești. Te întreb deci un singur lucru: vei călători mai repede călărind cu noi sau mergând de unul singur? Trebuie să alegi.

Mani și-a scos capul deasupra mesei și mi-a rânjit, iar mie mi-a venit să-l pocnesc.

Capitolul 49

FIII FIILOR FURIEI

În sus, tot în sus ne ducea drumul zi după zi, iar eu am înțeles că ne aflam pe dealurile înalte și stâncoase pe care le zărisem o dată sau de două ori din pădurile în care trăisem ca un haiduc cu Berthold Viteazul și că munții adevărați, munții aceia despre care auzisem doar zvonuri, munții care își ridicau crestele înzăpezite până la Cerr erau încă undeva departe în fața noastră.

La un moment dat, m-am abătut de la Drumul Războiului și de lângă șirul de cai de povară și de catări ai lui Beel care înainta agale, și am urcat pe un asemenea deal până când armăsarul alb ce-mi fusese dat nu m-a mai putut duce, și a trebuit să descalec și să-l leg de un bolovan ca să mă cațăr singur până în vârf. De acolo am putut vedea depresiunile și pădurile întunecoase de dincolo de ele și chiar să prind strălucirea fugară a râului Grifon.

— Mâine o să-i gădesc izvorul, mi-am promis eu, și-o să beau din Grifon în memoria lui Berthold Viteazul și a Vadului Grifonului.

Nu i-am spus asta lui Gylf, pentru că el rămăsese în urmă să-mi păzească armăsarul. Și nici lui Mani, fiindcă el călătorea cu Idnn, culcușit într-o geantă de catifea neagră din care-și scotea doar capul și lăbuțele din față. Le-aș fi spus lui Uri și lui Baki, dacă aș fi putut, dar nu le mai văzusem pe niciuna de când Baki se ițise de după perdeaua din cortul lui Beel.

Așa că mi-am promis doar mie și, deși îmi dădeam seama cât de prostească era hotărârea asta, nu mi-a venit să râd.

Vântul era destul de rece acolo sus și a trebuit să mă înfășor în mantia de marinar pe care mi-o păstrase Kerl și să-mi ridic gluga. Bătea atât de tare, încât îmi doream ca lâna groasă să fi fost și mai groasă; am rămas însă acolo mai bine de o oră, contemplând priveliștea, gândindu-mă la puștiul care fusesem și la ce eram acum.

Eram singur așa cum eram și când îi spuneam lui Berthold Viteazul că plec la vânătoare, dar în realitate vânam amintiri, plimbându-mă prin pădure și uneori chiar la marginile ei. Acolo vedeam adesea elani, însă erau mereu prea departe.

În regulă, n-aveam de gând să scriu asta, dar am s-o fac. În timp ce am stat acolo sus și mi-am pus ordine în gânduri, mi-am adus aminte de Michael; am încercat s-o chem pe Disiri la mine, așa cum îl chemase el pe Valfather. N-am reușit și am izbucnit în plâns.

Soarele coborâse destul de mult spre asfințit când m-am întors la Gylf și la armăsar.

— Au plecat, mi-a zis Gylf, dar ceea ce voia să spună era că ultimul catâr din ariergardă – eu ar fi trebuit să fiu șeful ariergărzii – trecuse pe lângă el cu multă vreme în urmă.

I-am spus că știu și că o să îi prindem din urmă foarte repede.

— Vrei să merg în recunoaștere?

M-am gândit la cuvintele lui în timp ce coboram dealul. Fusesem singur o bună bucată de vreme și mă săturasem. Aveam nevoie de companie, de cineva căruia să-i vorbesc. Ajunsesem însă să-l cunosc destul de bine pe Gylf ca să știu că nu se oferea să meargă la vânătoare, să păzească vreun lucru sau orice altceva dacă nu era absolut sigur că acel lucru trebuia făcut. Auzise, văzuse sau mirosise ceva care-l îngrijorase. Normal, am început să ascult, să adulmec în

vânt și tot așa, deși știam foarte bine că urechile lui erau cu mult mai ascuțite decât ale mele, iar când venea vorba de mirosuri, eu aș fi putut la fel de bine să nu am nas deloc.

— Nu vrei să mă duc? m-a întrebat el, iar eu mi-am dat seama că era cu adevărat îngrijorat.

— Ba da, i-am zis. Mergi înainte. Ți-aș fi recunoscător.

Imediat ce i-am spus asta, a țâșnit ca o săgeată din arc. La început a fost o săgeată maronie care s-a transformat însă într-o săgeată neagră înainte să ajungă prea departe. Pe urmă, l-am auzit urlând în timp ce alerga, un urlet din acela adânc pe care îl auzi din Cerr când conducătorul haitelor aleargă singur în fruntea tuturor și nici măcar Valfather, călare pe armăsarul lui cu opt picioare, nu-l poate ajunge.

A trezit la viață tunetul. O să spui că nu se poate, dar așa a fost. A bubuit undeva departe printre munții înalți; era departe, totuși se apropia. Am vrut să-mi îndemn armăsarul cu pintenii, dar înainta cu greu printre pietre. În cele din urmă, doar ca să mă simt mai bine, i-am zis:

— Mergi cât de repede poți, fără să-ți rupi picioarele. Sau pe-ale mele. Nu cred că un picior rupt ne-ar ajuta pe vreunul dintre noi în pustietatea asta.

A dat din cap ca și cum ar fi înțeles. Știam că nu era cazul, dar mi s-a părut drăguț. Lui Mani îi plăcea să trăncănească și să se certe și poate de aceea acolo, printre stânci, am apreciat atât de mult calul meu alb.

— Hei, am zis, uite că trebuie să vorbesc doar eu. Ce fain!

Urechile i s-au întors către mine. Cred că era felul lui de a spune că știa să asculte.

Imediat ce potcoavele lui au atins iarba, l-am îndemnat cu pintenii (niște pinteni de fier pe care jupân Crol îi găsisese pe undeva pentru mine) și a galopat din greu până când am ajuns pe Drumul Războiului și apoi chiar mai tare, în sus, mereu în sus, printr-o vâlcea ai cărei pereți păreau la fel de înalți precum vârful pe care mă cățarasem și apoi

printr-o trecătoare îngustă, până când am auzit huruit de pietre. Atunci am tras tare de hățuri, fiindcă mi-am dat seama cam ce ar fi putut fi.

Malul trecătorii putea fi urcat mai ușor decât vârful dealului, dar eram deja obosit. Era frig și începuseră deja să răsară primele stele. Nu puteam vedea prizele de care să mă apuc, iar când le vedeam, de obicei, erau doar umbre. A trebuit să pipăi ca să mă cațăr și mi s-a părut că durează o veșnicie.

Pietrele au huruit din nou când urcasem jumătate din pantă. Pe urmă, s-a făcut liniște. Cineva a țipăt sălbatic. Trebuie să fi fost la o depărtare considerabilă, dar mie mi s-a părut că țipătul venea de aproape, și asta din cauza felului în care sunetele se loveau de stânci. A răsărit luna. Din nu știu ce motiv bizar am privit spre ea și atunci am văzut castelul zburător trecând prin fața lunii, profilându-se întunecat pe rotundul luminos al astrului. Părea ca o jucărie. Pe atunci nu eram nici măcar sigur că era castelul lui Valfather (însă așa este), dar simpla lui vedere mi-a făcut tare bine. Știu că vei spune că n-are niciun sens, dar te asigur că așa a fost. Eu eram marea și priveam spre lună și la castelul acela cu șase laturi spre care îmi întindeam valurile mari și înspumate, ca niște mâini albe. Și bang! Am ajuns în vârf, cu degetele sfâșiate din care picura sânge, iar vântul a început să bată cu sălbăticie și era mult prea întuneric ca să pot să trag cu arcul. Am pornit în jos, sărind peste crăpături în stâncă și chiar peste câte un pisc mai mic, simțind că nimic din lumea aceea nu mă putea opri.

Însă m-a oprit o mână păroasă și aproape la fel de mare ca lama unei săbii. Apoi două mâini m-au ridicat, dar brațul meu stâng era liber, așa că mi-am înfipt pumnalul în gâtul bărbatului aceluia imens, înainte să mă poată arunca peste pisc. A căzut precum un copac și am sfârșit amândoi foarte aproape de margine. El sângera mult și se zbătea, încercând să se ridice în picioare. Eu m-am ridicat primul și l-am lovit

cu Sfărâcătorul de Săbii în cap. Am auzit oasele trosnind. A căzut din nou și nu s-a mai mișcat niciodată.

Undeva jos, cineva a strigat:

— Finefield! Finefield!

Presupun că am recunoscut vocea lui Garvaon, fiindcă mi-am dat seama că era el și că acela trebuia să fie numele castelului său. Eu nu aveam vreo proprietate, așa că am strigat:

— Disiri! Disiri!

Voiam ca el să știe că eram acolo sus și că-l ajutam.

Din acel moment, am strigat mereu „Disiri!” când mă avântam în luptă. S-ar putea să nu-mi amintesc să scriu lucrul ăsta de fiecare dată când pomenesc despre vreo bătălie, dar să știi că așa a fost.

Când am ajuns în Cerr (lasă-mă să zic asta înainte să uit) am strigat și acolo. În cele din urmă, Alvit m-a întrebat ce înseamnă acel cuvânt și nu mi-am putut aminti. Am încercat la nesfârșit și am simțit o durere undeva adânc, în suflet.

Evident că, în momentul în care alergam pe stânci, nu știam toate astea. Curând, am dat nas în nas cu trei dintre cei mai mari bărbați pe care îi văzusem vreodată. Rostogoleau un bolovan imens către margine. Sfărâcătorul de Săbii l-a lovit pe primul în frunte – dacă era puțin mai înaltă, n-aș fi ajuns la ea – când s-a întors să mă privească. Casca mea de oțel a fost lovită de o piatră și mi-a zburat de pe cap. Cred că m-am împiedicat puțin după lovitura aceea. Ceva m-a prins de încheietura mâinii, dar am lovit cu pumnalul și m-am eliberat. Îmi aduc aminte că i-am văzut piciorul la nivelul vintrelor mele și că am lovit puternic în el cu Sfărâcătorul de Săbii, fiindcă oricum nu aveam ce altceva să fac.

Cineva a aruncat o suliță. Nu mi-a trecut prin armură, dar m-a doborât. Am băjbăit amândoi după ea, iar când a ridicat-o, m-a ridicat și pe mine, care mă prinsesem zdravăn de mâner. L-am lovit în față și a dat drumul lăncii. Am sărit imediat în picioare și i-am tras un șut așa cum faci tu

la fotbal, ceea ce l-a aruncat peste margine. Din cauza elanului, era să cad și eu. După ce mi-am recăpătat echilibrul, am privit în jos, iar el continua să se lovească de stânci. S-a prăvălit ieșind din lumina lunii, după care am auzit cum a aterizat la baza stâncii.

Pierdusem și pumnalul și Sfărâmătorul de Săbii. Lama pumnalului era strălucitoare și am putut-o găsi repede în lumina lunii, dar după Sfărâmătorul de Săbii a trebuit să bâjbâi o vreme.

M-am îndreptat de spate și am văzut un alt bărbat imens, numai bun să joace în NBA, venind la mine cu un fel de crosă. M-am ghemuit – cred că gândul meu a fost să-l plachez atunci când ridică crosa –, însă ceva negru și cu mult mai mare l-a apucat înaintea mea. Dintr-odată, nu mai era atât de mare, ci devenise un biet omuleț care pășise pe fața pământului o vreme și acum avea să moară. A urlat când fălcile imense i s-au încleștat în jurul gâtului (i-am putut auzi oasele cum se rup – e întotdeauna un sunet teribil). Gylf l-a scuturat ca pe un șobolan și apoi l-a aruncat.

— Ai face mai bine să pleci de-aici, stăpâne.

Vorbele astea mi le-a zis Uri, care era chiar lângă mine și ținea în mână o lamă lungă și subțire; nu o văzusem și nici nu o auzisem venind, dar era acolo lângă mine.

Din stânga, Baki mi-a șoptit și ea:

— Vei fi ucis, stăpâne, dacă bătălia asta mai continuă multă vreme.

— Puteți vedea pe întuneric mai bine decât mine, le-am zis, sunt mulți din ăștia pe-aici?

— Sute, stăpâne, în direcția în care mergi tu.

Le-am spus să mă urmeze.

Când lupta s-a terminat, caii și catării care muriseră au fost despovărați, iar bagajele au fost puse pe cei care scăpaseră. Deasupra bagajelor a trebuit apoi să punem morții. Am pornit din nou aproape de miezul nopții și am călătorit până

la ziuă. Garvaon mergea în față, iar eu și Gylf eram în fața lui, la vreo sută sau o sută cincizeci de pași distanță. Soarele a răsărit chiar în momentul în care am ieșit din trecătoare și a luminat o pajiște cu iarbă verde și grasă, împestrițată cu flori de câmp. Vârfurile ierburilor se clătinau precum puntea unei corăbii din cauza vântului puternic, însă nouă ni s-a părut un loc potrivit. Ne-am oprit și am despovărat animalele, după care ne-am instalat corturile. Cei mai mulți dintre noi s-au dus la culcare, dar Garvaon și vreo zece soldați au rămas de strajă, în timp ce eu și Gylf ne-am întors la locul bătăliei. Mani a venit și el, urcat pe spinarea calului meu.

* * *

Am rămas pe pajiște o zi și o noapte. A doua zi dimineată, Beel a trimis după mine. Masa era pusă exact ca data trecută, iar lângă el erau două scaune pliante.

— Ia loc, mi-a zis Beel. Micul dejun ar trebui să sosească din moment în moment.

I-am mulțumit.

— Ai urcat până pe piscuri ca să te lupți cu oamenii muntelui. Așa mi s-a spus și mi s-a părut că te văd chiar eu acolo sus. Așa cred.

— Sunt încântat că am putut fi de folos, Excelență, i-am zis.

— Asupra noastră cădeau bolovani imenși, a zis Beel ca și cum ar fi vorbit singur. Și cadavre. Corpurile inamicilor noștri. În timp ce ne încărcam catării, m-am amuzat împreună cu Sir Garvaon, analizându-i la lumina felinarelor. Probabil că și tu ai făcut același lucru, Sir Able.

— Nu, Excelență. A trebuit să mă întorc ca să-mi găsesc calul.

Aș fi renunțat bucuros la micul dejun dacă aș fi putut să mă ridic pur și simplu și să plec din cort.

— Înțeleg. În mod normal, iau masa în fiecare zi cu fiica mea, Sir Able. Astăzi nu e aici. Probabil că ai observat. De fapt, sunt sigur.

— Sper că nu e bolnavă.

— Este bine și a scăpat nevătămată. Asta mulțumită ție, în mare măsură, presupun.

— Și mie mi-ar plăcea să cred același lucru.

Beel a început să bată darabana pe masă și m-a privit în tăcere până a venit mâncarea.

— Mănâncă, Sir Able, nu mă aștepta pe mine!

I-am spus că aş prefera totuși să aștept, iar el a luat puțin pește afumat, brânză și o felie de pâine.

— Îmi place să iau micul dejun cu fiica mea.

— Trebuie să fie o companie foarte plăcută, Excelență, am zis eu, încercând să-i fac pe plac.

— Asta îmi dă răgazul să vorbesc cu ea preț de vreo oră. De cele mai multe ori, sunt ocupat toată ziua.

— Sunt sigur că așa este, Excelență.

— Sunt mulți oameni de rangul meu sau chiar de un rang mai înalt care muncesc foarte puțin, Sir Able. Aproape deloc. Trândăvesc la curte și apoi trândăvesc la castelele lor. Vistierii le administrează averea, așa cum se întâmplă și în cazul meu. Când regele încearcă să-i convingă să-și asume niște responsabilități, ceea ce se întâmplă destul de rar, fiindcă e un om delicat, preferă să plece sub un motiv sau altul. Eu mi-am impus să fiu un altfel de om. N-am să te plictisesc cu toate treburile pe care le-am făcut în slujba Majestății Sale și a tatălui său. Au fost misiuni variate, unele chiar împovăraătoare. De pildă, am fost Vistier pentru aproape șapte ani.

— Îmi dau seama că trebuie să fi fost o slujbă grea, i-am zis.

— S-ar putea să crezi că știi, Sir Able, dar îți spun că n-ai nici cea mai vagă idee. A fost un coșmar care părea să nu se mai termine. Iar acum asta.

L-am aprobat fără vorbe, încercând să par solidar.

— Micul dejun îmi oferă o oră pe zi în compania fiicei mele. Am încercat să-i fiu și mamă, și tată, Sir Able. N-am să pretind că am reușit. Dar am încercat.

Beel s-a ridicat, îndreptându-și umerii. Nu mâncase nici măcar o firimitură.

— În dimineața asta am trimis-o să mănânce cu slujnicele ei. A fost surprinsă și încântată.

— Nu se poate să fi fost încântată, am protestat eu.

Nici eu nu mâncasem nimic și am decis că acela era momentul potrivit să încep să bag câte ceva în gură.

— Mulțumesc, Sir Able. Să știi însă că a fost încântată. Am trimis-o de la masă pentru că am vrut să-ți vorbesc. Nu în calitate de cavaler, ci de fiu, fiindcă mi-aș dori din toată inima ca Overcinii să mă fi binecuvântat și pe mine cu un băiat ca tine.

N-am știut ce să spun. Într-un târziu, am îngăimat:

— E o mare onoare, Excelență.

— Nu încerc să te măgulesc, spun doar adevărul.

Beel a făcut o pauză, probabil ca să vadă ce impresie îmi făcuseră vorbele lui.

— Oamenii ca mine, nobilii care fac parte din cele mai înalte consilii ale Majestății Sale, nu sunt renumiți pentru faptul că spun adevărul. Avem întotdeauna grijă ce spunem și cum spunem. Suntem nevoiți să o facem. Eu însumi am mințit atunci când mi-a cerut-o datoria. Nu mi-a plăcut, dar m-am străduit s-o fac cât de bine am putut.

— Înțeleg, am zis eu.

— Acum am să-ți spun adevărul și numai adevărul. Îți cer să mă crezi. Ba nu, îți cer mai mult. Vreau să fii la fel de cinstit cu mine pe cât sunt eu cu tine. Poți să faci asta?

— Bineînțeles, Excelență!

Beel s-a ridicat, a mers spre un cufăr, l-a deschis și a scos un sul de pergament.

— Ai un conac, Sir Able? Unde se află?

— Nu, Excelență.

— Niciunul?

— Nu, Excelență, am repetat eu.

S-a așezat pe scaun, ținând încă pergamentul în mână.

— Suveranul tău te trimite să stai de strajă în Munții Șoarecilor. Timp de jumătate de an.

— Nu l-am auzit să-i numească așa. Dar da, așa mi-a poruncit.

— Asta e denumirea pe care o folosesc Fiii Furiei. Noi îi numim, în general, Munții de Nord sau pur și simplu indicăm un anumit lanț muntos. De ce crezi că Fiii Furiei le-au dat numele ăsta?

Am pus jos felia de pâine pe care mă pregăteam s-o mănânc.

— Nu-mi dau seama, Excelență. Asta dacă nu care cumva sunt foarte mulți șoareci pe-acolo.

— Nu sunt nici mai mulți și nici mai puțini decât în majoritatea locurilor. Îi denumesc așa din cauza oamenilor cu care te-ai luptat astă-noapte. Ei sunt fiii Fiilor Furiei, pe care ei i-au făcut cu femeile noastre. Văd c-am reușit să te surprind.

Capitolul 50

CINE I-A SPUS FIICEI MELE?

Am luat o gură de pâine, am mestecat-o și apoi am înghițit.

— Nu știam că e posibil un asemenea lucru, Excelență.

— Uite că este. Beel a tăcut, bătând din nou darabana cu degetele în masă. Presupun că trebuie să fie tare dureros pentru femei, cel puțin la început.

L-am aprobat.

— Fiii Furiei au năvălit în ținutul nostru pentru femei și pentru pradă deopotrivă. Misiunea mea e să opresc raidurile astea, dacă pot. Dacă nu pot, atunci cel puțin să le reduc numărul și amploarea. Ei nu-i dau întotdeauna ascultare regelui Gilling și cu cât sunt mai departe de Upgard, cu atât se cred mai liberi. Dacă vor vedea însă că suveranul lor dezaprobă asemenea incursiuni, nu vom mai fi atacați atât de des și cu atâta forță.

— Îți doresc noroc, i-am spus, și vorbesc serios.

— Regele Gilling a dat de înțeles că mă va accepta drept ambasador al Majestății Sale. Vorbeam însă despre Șoareci, așa cum îi numesc Fiii Furiei pe oamenii imenși care ne-au atacat. Sunt născuți în casele taților lor de către sclave. Adesea încearcă să rămână în Jotunland după moartea taților lor. Uneori, se oferă să fie servitorii fiilor legitimi, de exemplu.

Am dat din cap ca să vadă că am înțeles.

— Uneori au succes pentru o vreme. Devin astfel sclavi precum mamele lor, porcari sau lucrători la câmp. Porcii și vitele Fiilor Furiei nu sunt mai mari decât ale noastre, așa înțeleg.

— Pentru o vreme, ai spus.

— Până la urmă, sunt înlăturați. Sau omorâți. Fiul unui rege și-al unei femei libere nu ar fi niciodată tratat așa, dar ei sunt. Cei care reușesc să supraviețuiască hoinăresc din loc în loc, vânați precum șobolanii sau precum șoarecii al căror nume îl poartă, până ajung în munții ăștia unde nu se aventurează nici Fiii Furiei. Sunt prea multe peșteri – Fiii Furiei le numesc găuri de șoareci. Șoarecii trăiesc acolo precum animalele și se comportă chiar mai rău. Ce ai de gând să faci astăzi, Sir Able?

— S-o pornesc spre nord cu Excelența Ta, presupun, am zis eu luat prin surprindere.

— Astăzi n-o să mai călătorim. Suntem cu toții obosiți și trebuie să descărcăm niște provizii, fiindcă povara catârilor e prea mare. Îndatoririle oamenilor care au murit trebuie repartizate altora și trebuie să ne cărăm răniții în așa fel încât să nu le cauzăm și mai multe dureri.

— Atunci am să dorm în dimineața asta, iar după-amiază o să plec să caut izvorul Grifonului.

— Probabil că n-ai dormit prea mult astă-noapte. Puțini dintre noi au putut să doarmă.

Dormisem, dar înainte de asta nu mai închisesem un ochi de două zile. Eram încă năuc și i-am spus-o.

— Înțeleg. Ai vrea să-mi faci o favoare, Sir Able?

— Bineînțeles, Excelență. Orice.

— Atunci mergi, te rog, la culcare, așa cum ai plănuit, dar amână căutarea izvorului Grifonului pentru măcar o zi. Oricum, ar fi o aventură tare periculoasă. Te-ai gândit vreun pic la pericolele pe care le-ai putea întâlni când hoinărești singur prin munții ăștia?

— M-am gândit, Excelență, i-am zis eu cu un zâmbet. Și m-am mai gândit și la faptul că pericolele mă vor întâlni pe mine.

— Bine zis! Cu toate astea, de dragul meu, te rog să renunți la căutarea asta. Vrei să mă asculți?

— Bineînțeles, Excelență, bucuros.

— Ești un arcaș iscusit?

— Da, Excelență.

— Acum, fără ocolișuri, îți mărturisesc că sunt încântat. Pentru prima dată în dimineața aceea, zâmbetul i se întinsese pe toată fața. Meșterul Papounce mă tot bate la cap să organizez o înfruntare între tine și Sir Garvaon. Știi că e un arcaș faimos...

— Toată lumea spune asta, Excelență.

— Pe locul al doilea e Idnn, care vânează. Trage foarte bine pentru o femeie, a zis el zâmbind amar. Până acum am refuzat, fiindcă am fost convins că e mult mai util să înaintăm. Nu ne vom mișca însă până mâine, iar o asemenea înfruntare e bună pentru moral. Oamenii care ne-au atacat – poate că uriașilor le e ușor să le spună Șoareci, dar mie îmi vine tare greu – erau cu mult deasupra noastră pe crestele munților. Au aruncat cu bolovani în noi, iar noi am tras cu săgeți, una după alta, însă de cele mai multe ori nu vedeam decât umbre. Rareori a fost mai evident că avem nevoie de arcași iscusiți.

Mi-am golit cana, după care am umplut-o din nou din carafă.

— Vrei s-o faci?

— Bineînțeles, Excelență. Ți-am spus c-am s-o fac.

— Dacă pierzi la mustață, n-ai să pățești nimic. Dar dacă te înfrânge evident, s-ar putea să râdă de tine. Ar fi bine să te pregătești pentru eventualitatea asta.

— Ar fi bine, Înălțimea Ta, ca aceia care râd de mine să se pregătească să mă înfrunte.

— Nu ne putem permite să pierdem nici măcar un om, Sir Able. Ai în vedere lucrul ăsta, te rog.

— O să-l am, Excelență. Dacă se vor comporta și ei cum trebuie.

— Înțeleg. Ei bine, le-am spus lui Papounce și Garvaon c-am să organizez oricum întrecerea aceasta, deci trebuie să mă țin de cuvânt. Încearcă să te abții.

— Am să încerc, Excelență.

Beel și-a ținut buzele în timp ce eu am terminat de mâncat o bucată de sturion afumat. În timp ce mă ștergeam la gură, mi-a zis:

— Poți pleca acum, Sir Able, dacă te-ai săturat.

— N-ai trimis-o de aici pe Lady Idnn doar ca să putem vorbi despre tragerea cu arcul, Excelență, i-am spus eu clătinând din cap. Care e adevăratul motiv?

— Am vorbit despre asta când ne-am întâlnit prima oară, a spus Beel pe un ton ezitant. Atunci când te-a adus Crol la mine. Îți aduci aminte ziua aceea, cu siguranță.

— Da.

— Am vorbit cu Svon după aceea, a oftat el. Ți-am spus că suntem veri ceva mai îndepărtați.

Am încuviințat, întrebându-mă ce avea să urmeze.

— Vrea să devină cavaler. Nu are cum să acceadă la o poziție mai înaltă.

Beel a plecat de lângă scaun și s-a îndreptat spre ușa cortului, privind lung la stânci și la piscurile înzăpezite. Ținea încă în mână sulul acela de pergament. Când s-a întors, i-am zis:

— Nu i-am stat niciodată în cale, Excelență.

— S-a certat cu servitorul tău. Așa mi-a zis. Servitorul tău l-a înfrânt și l-a alungat. Am apucat să-ți spun asta?

— Știam, Excelență. Cred că mi-ai mai spus lucrul ăsta.

— Poate că ai auzit de la Svon?

Am negat cu un gest al capului.

— Ai aflat de la un alt călător, atunci?

— Da, Excelență.

— E o situație ciudată și nu cred că pot face dreptate. Ai văzut-o pe fiica mea, Idnn.

— Da, Excelență. E o tânără foarte frumoasă.

— Exact, e foarte tânără și delicată, atât ca trup cât și ca simțire. Ar putea servitorul tău s-o învingă pe ea, dac-ar vrea lucrul ăsta?

A trebuit să mă gândesc puțin – nu la răspunsul ca atare, ci la direcția în care se îndrepta conversația noastră. În cele din urmă, i-am spus:

— Sper că nu va face niciodată un asemenea lucru, Excelență. Îl știu bine pe Pouk cu toate defectele lui, dar sunt convins că nu e nici crud și nici brutal.

— Ar putea s-o facă dacă vrea?

— Bineînțeles, Excelență. Dacă n-aș fi eu pe-acolo să împiedic lucrul ăsta. Pouk are douăzeci de ani, e puternic și iute.

— Așa deci. Să presupunem că s-ar întâmpla lucrul ăsta. Fiica mea s-ar simți profund rușinată că a fost înfrântă de o slugă. Dar nu s-ar simți rușinată deloc, fiindcă sluga a fost în stare să o învingă. Nicio persoană cu capul pe umeri n-ar presupune că o fată delicată precum Idnn s-ar putea lupta în turnir cu un tânăr de douăzeci de ani.

Am încuviințat.

— Când era un băiețel de doar zece ani, e posibil ca Svon să fi simțit la fel și asta cu îndreptățire. Ceea ce mă tulbură... lucrul care mă neliniștește e că Svon părea să simtă asta chiar și acum. Era s-ajungă cavaler. Dacă ducele Marder l-ar fi înnobilat, i-ar fi dat pintenii de aur și tot restul, ar fi acceptat fără să clipească. Tu cum te-ai simți dacă servitorul tău te-ar înfrânge?

Am încercat să vorbesc, dar n-am putut pentru că mi se pusese un nod în gât.

— Exact. Nu sunt un războinic, Sir Able. În timp ce tu deprindeai artele necesare unui cavaler, eu învățam să citesc și să scriu, studiam istoria, limbile străine și restul. Dacă ar fi să mă înfrunt, de exemplu, cu Sir Garvaon, n-ar trebui să mă simt rușinat dacă sunt înfrânt. Dar un servitor? Mi-aș pregăti sabia și-aș căuta revanșa.

— Sunt bucuros că Svon n-a apucat să se răzbune, Excelență.

— Chiar așa? Zici asta de dragul lui Svon...

— Mă faci să mă simt rușinat, Excelență. El a fost... el este... scutierul meu. Am o datorie față de el.

Beel a încuviințat și și-a pus mâinile pe masă, unindu-și vârfurile degetelor.

— Ți-am spus asta pentru că simt că ești un om ce pui mare preț pe onoare. S-ar putea ca Svon să se întoarcă la tine. Dacă se va întâmpla așa, sper să-l poți ajuta.

— Am să încerc, Excelență. Cum s-ar putea însă face asta... ei bine, nu prea știu. Va trebui să mă gândesc, i-am zis eu, ridicându-mă în picioare.

Beel a arătat cu degetul spre scaunul pliant.

— De vreme ce alegi să mai stai aici, mai avem și alte chestiuni de discutat. Am să încerc să nu-ți răpesc prea mult din timpul pentru somn.

M-am așezat din nou.

— Svon mi-a spus că ai pus un demon pe urmele lui. Ești surprins?

— Sunt, Excelență. Cred... cred că știu ce vrea să spună cu asta, dar n-am făcut așa ceva. Pot să explic.

— Chiar te rog.

— Mai am un servitor, Excelență. Numele lui e Org și nu e demon.

Pe buzele lui Beel s-a întors un zâmbet subțire.

— În lumile de deasupra lui Aelfrice nu vei întâlni nicio dată nici demoni, nici dragoni, Sir Able. Ți-am spus că acesta e unul dintre

lucrurile pe care le-am învățat în timp ce tu deprindeai meșteșugul folosirii scutului. N-am spus că Svon a fost urmărit până aici de un demon, ci doar că asta a spus el și că a pretins că tu ești în spatele acestei acțiuni.

— Nu-i adevărat, Excelență. Am însă motive să cred că atunci când a plecat Svon, Org s-a luat după el. Poate fi un tovarăș de drum foarte neplăcut, Excelență.

— Org ăsta al tău e un bărbat mare și puternic? Cu umeri largi?

Am încercat să-mi aleg cuvintele cu grijă.

— E mare și foarte puternic, Excelență. Mai mare decât mine, iar umerii îi sunt mai lați decât ai mei.

— Și nu l-ai pus tu să-l urmărească pe Svon?

— Nu, Excelență. Nu eram acolo când Svon și Pouk s-au certat și s-au despărțit. Pot să încerc să ghicesc?

— Chiar te rog.

— Probabil că Org se teme că Svon va încerca să-mi facă rău și îl urmărește ca să-l împiedice.

— E foarte probabil, a zis Beel. Svon mergea înapoi spre Sheerwall, așa mi-a spus. A mâncat cu noi, a cumpărat un cal și a rămas peste noapte. Asta acum vreo două săptămâni.

N-am știut ce să spun, așa că am clătinat ușor din cap.

— În noaptea aceea, una dintre santinelele noastre a raportat că a văzut un bărbat foarte masiv în depărtare, la lumina lunii. L-a numit uriaș – Fiu al Furiei. Știi cum sunt tipii ăștia.

Nu părea momentul potrivit să spun ceva.

— Când a raportat sergentului, acesta a mers să cerceteze locul în care fusese văzut. A spus că a găsit o urmă în noroi. Provenea de la un picior foarte mare, mi-a zis, desculț și cu degete lungi. A mai pretins că a văzut și urme de gheare la capătul degetelor. Înțelegi de ce sunt curios?

— Desigur, Excelență.

— Și asta e tot ce ai de zis?

— Tot ce am de zis de bunăvoie, Excelență.

— Foarte bine. Svon are sprijinul meu. Nu te ridica din nou, Sir Able. Văd că ești gata s-o faci, dar am ajuns la ches-tiunea pe care voiam cel mai mult s-o discutăm.

Beel s-a aplecat spre mine, nerăbdător și gânditor.

— Fiica mea și cu mine eram blocați în afurisita aceea de trecătoare când am fost atacați. Am rămas lângă ea tot timpul. N-aș fi putut face mare lucru, dar eram hotărât să o apăr cât puteam.

— Normal, Excelență.

Vocea lui Beel s-a transformat în șoaptă.

— Se va mărita cu un rege până la urmă. Se va mărita cu un rege, iar sângele nostru va fi din nou regesc.

— Înțeleg, Excelență.

— E foarte prețioasă pentru mine, așa că mi-am ținut ochii pe ea. Și niciodată n-a urcat sus pe stânci, acolo unde erau inamicii noștri.

— Bineînțeles că nu, Excelență.

— Și totuși, Sir Able, vorbește ca și cum ar fi fost acolo. Înălțimile acelea, așa cum mi-a spus ea, sunt pline de cada-vrele unor bărbați păroși, cu staturi monstruoase, care au fost măcelăriți de tine și de câinele tău. Îmi vine greu să cred că un câine poate ucide chiar și un singur asemenea bărbat, cu atât mai puțin câteva zeci, dar ea așa zice. Te-ai lăudat mai înainte că vei fi sincer.

Văzând felul în care îl priveam, Beel s-a corectat.

— *Te-ai lăudat* e un cuvânt nepotrivit probabil, dar ai pre-tins că vei fi sincer. Mi-ai spus că nu m-ai mințit nici pe mine, nici pe jupânul Crol. Negi lucrul ăsta?

— Nu, Excelență.

— Dar astăzi poți să pretinzi același lucru?

— Da, Excelență.

— Atunci aș aprecia dacă mi-ai răspunde deschis la câte-va întrebări.

Beel a tăcut o vreme și mi-a studiat fața, apoi și-a privit propriile mâini. Nu mâncase și nu băuse nimic.

— Îmi placi, Sir Able. Îmi placi mai mult decât toți oamenii pe care i-am întâlnit vreodată, cu excepția Majestății Sale. Sper că ești conștient de lucrul ăsta.

— Până acum nu eram, Excelență, dar sunt flatat. Pot să spun și eu că ești un om cu adevărat bun, un supus loial al regelui și un tată foarte iubitor?

— Tocmai fiica mea mă îngrijorează cel mai mult, mi-a zis Beel.

— Știu, Excelență. Dar n-am jignit-o în niciun fel. Sau cel puțin, am încercat.

— Vezi cortina care împarte în două cortul nostru? Ea doarme în spatele ei, iar eu aici. Eu mă spăl și mă îmbrac aici, iar ea dincolo.

— Am priceput.

— Ca urmare, nu ne putem vedea. Dar ne putem auzi perfect. Cortina e din mătase, cântărește infim și ocupă foarte puțin spațiu. Pune stavilă vederii, dacă se poate spune așa, dar nu oprește sunetele.

I-am făcut semn că înțeleg.

— Așa că, vorbim adesea unul cu altul când suntem în pat. Vorbim și dimineața, când slujnica ei o îmbracă pe ea, iar Swert mă îmbracă pe mine.

— În regulă.

— În dimineața asta vorbea despre bătălie și povestea totul de parcă ar fi fost acolo sus. Vorbea despre capete sparte, despre picioare și brațe rupte, de bărbați striviți și sfâșiați ca de ghearele unui leu. Și a mai spus că tu i-ai ucis pe mulți dintre bărbații aceia, Sir Able. E adevărat?

— Da, Excelență.

— Pot să te întreb ce arme ai folosit?

Mi-am scos pumnalul și l-am așezat pe tăblia mesei și apoi am pus și Sfărâmătorul de Săbii alături de el. Beel a

ridicat Sfărâmătorul de Săbii și l-a privit lung, așa că am vrut să-i explic.

— Nu e o sabie, Excelență. Știu că așa arată, dar e un buzdugan.

A pipăit lamele Sfărâmătorului de Săbii, a încercat să-l rotească prin aer, după care l-a așezat din nou pe masă.

— Nu ai obârșie nobilă, îmi dau seama de asta. Ești însă cavaler, nu un țăran oarecare, și ai dreptul să porți o sabie.

— Așa voi face, de îndată ce-o voi găsi pe cea potrivită, Excelență.

— Și care e sabia asta?

— Eterne, Excelență.

— Sabia perfectă e o legendă, Sir Able. Nimic mai mult, mi-a zis el încetișor.

— Nu sunt convins de asta, Înălțimea Ta.

— Vrăjitor sau mag? a zis el oftând. Ce ești cu adevărat? Mai știi și eu câte ceva, deși nu am cine știe ce puteri.

Am preferat să tac din gură.

— Îți spun fiindcă trebuie să știi: nu sunt dușmanul tău. Poți avea încredere în mine, fiindcă-ți sunt tovarăș.

— Tot ce pot mărturisi e că n-am deloc habar de magie, Excelență.

— Vrăjitorii nu recunosc niciodată. Așa spunea mereu doica mea, dar nu sunt convins că e și adevărat. Tu ai fost acolo sus pe piscuri, Sir Able? Tu i-ai măcelărit pe dușmanii noștri?

— Da, Excelență, pe unii. Cei mai mulți au fost însă uciși de câinele meu. Și săgețile arcașilor tăi au ucis câțiva.

— Ai dus-o pe fiica mea acolo sus? După bătălie?

— Nu, Excelență.

— Ai văzut-o acolo când te aflai tu însuși pe piscuri?

— Nu. Iar dacă a fost acolo, nu știu nimic despre asta.

— Țasta e actul de proprietate al conacului Swiftbrook, Sir Able, mi-a zis Beel arătându-mi pergamentul. Ai vorbit cu ea fără știrea mea și i-ai povestit despre bătălie?

— Nu, Excelență.

— Dar cine altcineva a mai fost cu tine acolo sus?

— Câinele și motanul meu, Excelență. I-ai văzut.

— Și atunci cine i-a povestit fiicei mele despre luptele de acolo? Despre cei pe care i-ai tăiat și despre felul în care au murit.

— N-am fost eu acela, Excelență. Dar nu crezi că ar trebui să o întrebi pe ea?

A tăcut și mi-am dat seama că nu prea erau multe lucruri de spus care să nu-mi înrăutățească situația. În plus, aveam o mulțime de lucruri la care trebuia să mă gândesc singur. Mi-am uns o felie de pâine cu unt peste care am așezat o felie de sturion.

— Speri că te voi trimite să-ți găsești servitorul, a zis Beel într-un târziu.

— Așa este, Excelență.

— N-am s-o fac. Ai face mai bine să te odihnești, fiindcă va trebui să te întreci cu Sir Garvaon.

Am încuviințat, m-am ridicat, după care am pus Sfărâ-mătorul de Săbii și pumnalul în tecile lor.

— Încă mai vrei să te întreci cu el?

— Oricând, Excelență.

N-aș fi spus asta, dar coarda arcului meu îmi transforma nopțile în iad. Mi s-a părut atunci că a venit momentul să trag și foloase de pe urma ei.

— Eu voi fi arbitrul înfruntării voastre.

— Desigur, Excelență.

— Și am să judec drept și cu atenție, Sir Able. E în joc onoarea mea.

— Înțeleg, Excelență.

— Poți pleca acum, a oftat Beel.

În timp ce ieșeam din pavilionul lui, l-am auzit șoptind:

— Și totuși, sper să câștige Sir Garvaon.

Capitolul 51

CONCURSUL CU ARCUL

În dimineața aceea am visat că eram eu, dar foarte mic, mult mai mic decât când ieșisem din peștera Parkăi. Stăteam într-o barcă mică și vâsleam în susul Grifonului. Berthold Viteazul mă privea de pe mal, iar Setr înota lângă mine împrôșcând jerbe de apă ca o balenă. Mai sus mă aștepta mama. Curând, Berthold Viteazul a rămas în urmă. Am văzut fața mamei printre frunzele unei sălcii și apoi într-un păducel, frumoasă și zâmbitoare, încununată cu flori; Grifonul m-a dus însă de acolo și curând n-am mai văzut-o. Din când în când, zăream statuia unui grifon de piatră, din care izvora râul. Am încercat să ajung la ea, dar în loc de asta am ajuns într-un tub imens de sticlă verde și groasă.

Am ieșit imediat, călare pe un armăsar gri și țineam în mâini o lance scurtă cu un stindard la capăt. Grifonul de piatră era acum în fața mea – înalt și mai de neclintit decât un munte. M-am aplecat asupra lăncii, am atacat și am fost înghițit pe dată.

* * *

Era trecut de amiază când m-am trezit. Am căscat și m-am întins, gândindu-mă la chipul mamei pe care o văzusem între frunzele de salcie și florile de păducel. Părea foarte tânără și, deși mintea îmi era încă toropită de somn, am simțit cum mă cuprindea o tristețe adâncă.

Era încă tânără, nu cu mult mai în vârstă decât Sha când s-a prăpădit.

— Te-ai trezit la timp. Sper că ai dormit bine, a zis Mani care stătea la picioarele patului meu și își spăla fața cu labele.

— Credeam că ești cu Idnn, am zis eu căscând din nou.

— Câinele tău voia să meargă să cerșească hrană. De vreme ce eu am mâncat mai mult decât îmi trebuie de la Exce-lența Sa, domnița Idnn, m-a pus să stau în locul lui de pază.

Mi-am scos alene picioarele din pat.

— Mă bucur că vorbiți unul cu altul.

— O, dar ne înțelegem perfect, mi-a zis Mani. El mă crede detestabil, iar eu cred același lucru despre el. Fără îndoială că avem amândoi dreptate.

— Ai vorbit cu Idnn...

Ochii verzi strălucitori ai lui Mani, care erau foarte frumoși, s-au mărit ușor.

— Cum ai aflat asta?

— Ar fi trebuit să rămână secret?

— Păi, n-ar fi trebuit să spună nimănui. Am pus-o să-mi promită.

Mi-am găsit hainele. Le-am întins pe pat, după care m-am uitat cu atenție în pavilionul lui Garvaon ca să mă asigur că nu mai era nimeni pe acolo, cu excepția lui Mani.

— I-a spus tatălui ei, iar el m-a pârât la tine. Nu-i așa?

— Nu, am spus eu, după care mi-am legat lenjeria și mi-am pus o pereche curată de ciorapi. I-a spus tatălui ei niște lucruri pe care le-a aflat de la tine, iar el tot încearcă să afle cum de știe tot ce i-ai povestit.

— O! a exclamat Mani întinzându-se și arcuindu-și mol-com coada. Și i-ai spus?

— Nu.

— Probabil că ai procedat înțelept. Nu te superi dacă îți scarmăn puțin pătura...

— Încearcă să n-o rupi, l-am avertizat eu ridicându-mi ciorapii.

— Bine, a exclamat motanul, după care a început să-și tragă ghearele mari și ascuțite pe lâna păturii.

— S-ar putea să ți se pară o prostie, dar nu mă așteptam să vorbești și cu alți oameni în afară de mine.

— Fiindcă n-o face și câinele tău? a zis Mani și a căscat. Și el ar putea vorbi cu alți oameni. Dar nu vrea s-o facă. Ești supărat fiindcă am vorbit cu Lady Inn? Nu mi-ai interzis asta niciodată.

— Eu... nu.

— I-am spus că ești stăpânul meu, a rânjit motanul. Și i-am dat multe amănunte măgulitoare despre tine. Era oricum destul de impresionată de persoana ta, așa că le-a înghițit pe nemestecate.

— Bănuiesc că ar trebui să-ți mulțumesc.

— Nu neapărat. Lipsa de recunoștință e blestemul vieții mele și m-am împăcat cu soarta asta.

Înainte să-i dau replica, mi-am potrivit cingătoarea și mi-am tras cizmele în picioare.

— Am să încerc să-ți dau o dovadă palpabilă a recunoștinței mele, dar s-ar putea să mai dureze puțin.

— Păi, ai putea să mă lași să vorbesc în continuare cu Idnn. Dacă n-ai s-o faci, va trebui să o evit și asta s-ar putea să se dovedească destul de ciudat într-un târziu.

— Știi foarte bine, am zis eu ațintind un deget amenințător spre Mani, că ai vorbi cu ea chiar dacă ți-aș interzice.

— Ar trebui s-o fac! Vreau să zic, dacă m-ar încolți. Mi-ar spune: „Știu foarte bine că poți vorbi, Mani, iar dacă n-ai s-o faci o să-i spun tatălui meu să-și pună arcașii să te folosească drept țintă.” Iar eu i-aș spune: „O, Luminăția Ta, ai milă!” Și iaca pocinogul!

— În regulă, am zis eu. Poți vorbi cu ea când nu mai e nimeni în jurul vostru. Cu excepția mea. Poți să-i vorbești când sunt eu prin preajmă. Sau Gylf.

— Stăpâne, a zis Mani făcând în batjocură o plecăciune.

— Nu mai face așa! Îmi aduci aminte de Uri și de Baki și nu-mi place nici când o fac ele.

— Dorința ta e și a mea, Măreț Stăpân.

Știam că Mani încerca să-și bată joc de mine, dar mi-a venit greu să nu râd.

— Fiindcă am fost atât de bun cu tine, mi-ar plăcea să-mi răspunzi la niște întrebări. Vrei?

— Orice, Stăpân Mai Mult Decât Divin.

— Mi-ai spus odată că nu ești din Aelfrice. Îți menții afirmația?

— Da.

— Ești din Cerr atunci?

— Mi-e teamă că nu, a zis Mani, după care a început să-și spele laba dreaptă din față.

Limba lui roz, mică și surprinzător de curată țâșnea ritmic din fața lui imensă și brăzdată de cicatrici.

— N-ar fi mai simplu să mă întrebi direct de unde sunt?

— Uite că o fac acum, i-am spus eu încercând să-mi potrivesc platoșa.

— Din pură curiozitate, ai de gând să porți chestia aia în timpul întrecerii cu Sir Garvaon?

— Da, așa intenționez.

— Dar de ce...? Bine, în regulă! Să ne întoarcem la subiect. M-am născut chiar aici, în Mythgarthr, dar am fost în Aelfrice de vreo două ori. Acum vei vrea să știi cum se face de pot vorbi. Nu știu. Unii dintre noi pot, deși nu prea mulți. Până și unii câini pot, dar nu toți oamenii ne înțeleg. Ultima mea stăpână știa să hărăzească darul vorbirii, așa că mi l-a dat și mie.

— Vrei să spui că și Gylf s-a născut aici?

În momentul acela, un soldat și-a băgat capul în cort.

— Toată lumea vă așteaptă, Sir Able.

— O să ies imediat, i-am zis.

— Nu spun așa ceva, mi-a vorbit Mani după ce soldatul a dispărut. Și nici nu cred că e așa. De pildă, nu l-am văzut niciodată să-și mănânce propriul rahat.

— Mi s-a spus odată că nimeni nu poate să călătorească la mai mult de o lume distanță de cea în care s-a născut, i-am zis eu în timp ce-mi potriveam Sfărâmătorul de Săbii.

— Auzi tot felul de lucruri într-o viață, m-a aprobat Mani în felul lui.

— Între timp, am aflat că nu e adevărat. Tu ai fost motanul unei vrăjitoare, așa că ar trebui să știi totul despre asta. Vrei să-mi spui și mie? Adevărul?

— Dacă insiști. În primul rând, trebuie să spun că n-ar trebui să fii supărat pe cel care ți-a zis asta. Pur și simplu nu voia să intri în necazuri mai mari decât poți duce, a rânjit Mani. Hai să-ți spun adevărul. Depinde doar de tine dacă ai să mă crezi sau nu.

— Continuă, l-am îndemnat eu în timp ce-mi încordam arcul.

— Teoretic, mi-a zis Mani plin de sine, oricine poate călători în oricare dintre cele șapte lumi. Nu poți coborî mai jos de prima sau mai sus de ultima, pentru că nu mai unde să te duci.

— Înțeleg.

— În practică, e greu să urci, dar foarte ușor să cobori, exact ca și cum ai fi pe un deal. Te străduiești mult ca s-ajungi în Aelfrice?

— Problema mea e cum să fac să plec de-acolo, i-am zis.

— Exact. Nu ți-ar fi deloc greu să cobori și mai jos de Aelfrice. Dar s-ar putea să nu te mai întorci niciodată.

Mi-am luat tolba cu săgeți și am ieșit din cort.

— Am tras cu toții și ai mai rămas doar tu, mi-a zis Garvaon, venindu-mi în întâmpinare. Noi doi vom trage cinci săgeți de fiecare. Ți-a spus lordul Beel care e premiul?

Am clătinat din cap.

— E un coif, unul cu adevărat frumos, cu lucrătură din aur. Nu poleit, ci împodobit cu aur adevărat.

— Ce bine! Pe-al meu l-am pierdut.

— Știu. Când ne-am luptat cu uriașii ăia.

L-am aprobat din nou.

— Înseamnă că Excelența Sa știe că ai să câștigi și a oferit coiful special pentru tine.

Merseserăm umăr la umăr și am ajuns curând la mulțimea care se adunase să ne privească trăgând cu arcul. Erau acolo soldați și arcași, servitori și hamali. Peste capetele lor am zărit coiful care era pus în vârful unui par înfipt în pământ lângă Beel.

— Așa că-ți propun o prinsoare suplimentară, între noi doi, mi-a zis Garvaon. O înțelegere. Dacă ai să câștigi, va trebui să-ți jur pe onoarea mea că-ți voi face orice favor îmi ceri. Dacă o să câștig eu – și te asigur că așa se va întâmpla – ai să-mi faci, exact la fel, orice favoare îți voi cere.

— În regulă, i-am zis.

Ne-am strâns mâinile zâmbind și am străbătut împreună marea de oameni. De goarna în care sufla jupânul Crol atârna un stindard brodat. S-a întors spre nord, spre est, spre sud și spre vest, făcând munții să răsunе de acordurile care anunțau un duel civilizat. Când și-a îndepărtat goarna de la buze, a țipat:

— Sir Garvaon de Finefield! Sir Able de Inimă Înflăcărată!

În clipa aceea, coarda arcului meu a părut să capteze sunetele, zumzând precum strunele unei lăute atunci când orchestra cântă fără ea.

„Sunt cavaler“, m-am gândit. „Sunt, în sfârșit, un cavaler adevărat și nu e nimeni aici care să se îndoiască de asta.“

M-am îndreptat puțin de spate, am privit în sus și mi-am rotit umerii; pentru prima dată, mi-am dat seama că eram cu trei degete mai înalt decât Garvaon, însă coiful lui conic îl făcea să pară mai impunător.

— Iată și ținta voastră, dragii mei cavaleri, a zis Beel.

Era un scut rotund, cu un ornament de fier în centru. Era atârnat de un copac pipernicit de la capătul văii, la cel puțin două sute de metri depărtare.

— Veți trage pe rând, până când fiecare dintre voi va epuiza cinci săgeți. Sir Garvaon, Sir Able, apoi iar Sir Garvaon, până când zboară toate cele zece săgeți. E limpede?

— Da, Excelență, a zis Garvaon.

— Pentru săgețile care nu ating ținta nu veți primi nimic. Pentru cele care trec de țintă dar nu o lovesc, veți primi un punct. Cele care o lovesc vor primi două puncte.

Beel s-a oprit, privindu-ne când pe unul, când pe celălalt.

— Iar cele care vor lovi ornamentul de fier din centru, dacă va fi vreuna, vă vor aduce trei puncte. Ați înțeles?

Înțeleșeserăm.

— Meșterul Papounce e gata să meargă să verifice rezultatele.

Am privit în jur și l-am văzut la marginea mulțimii, ținând de căpăstru un murg agitat.

— Dacă va fi vreo îndoială cu privire la acest punctaj, vom apela la mărturia meșterului Papounce.

Mulțimea a fremătat entuziasmată.

— Sir Garvaon! Ești mai în vârstă. Mergi la linia de tragere.

Garvaon i-a dat ascultare și a scos din tolă o săgeată cu o pană gri de găscă și vârf de oțel. Și-a încordat arcul, apoi a dat drumul săgeții printr-o singură mișcare fluidă, ducândnockul până la ureche și făcând săgeata să dispară ca prin farmec. Coarda arcului a cântat.

Am încercat cu toții să urmărim din priviri arcul înalt al săgeții în timp ce șuieratul ei se stingea încet. A plonjat asupra țintei maronii precum un șoim spre un iepure.

Am oftat cu toții. Prima săgeată a lui Garvaon a lovit scutul între margine și ornamentul din centru. A rămas acolo, înfiptă în lemn.

— Sir Garvaon are două puncte, a tunat Beel. Sir Able? E rândul tău.

În timp ce mă îndreptam spre linia de tragere, Idnn s-a apropiat de mine, cu Mani pe umăr, și mi-a întins o eșarfă de mătase verde.

— Vrei să lupți sub culorile mele, Sir Able?

Asta m-a surprins atât de mult, încât n-am fost în stare să suflu o vorbuliță. I-am luat eșarfa și mi-am înnodat-o în jurul capului în felul în care văzusem atâtea eșarfe – roșii, albastre, roz, galbene și albe – legate în jurul coifurilor cavalierilor din Sheerwall.

Cineva a ovaționat-o pe Lady Idnn, căciulile au zburat în aer, iar pentru vreo jumătate de minut eu nu m-am putut gândi decât la cum mă voi simți dacă nu voi fi la fel de iscusit ca Garvaon.

„E în puterea mea”, mi-am zis. „Îndrept săgeata și nu e o chestiune de noroc.”

Am simțit o adiere, îndeajuns de puternică pentru a face să fluture eșarfa lui Idnn. Îmi bătea aproape drept din spate, dar am simțit că era îndreptată în așa fel încât să-mi ducă foarte puțin săgeata către stânga.

Am ales o săgeată lungă și alburie de portocal spinos, una pe care o cioplisem eu însumi și știam că era pe cât de dreaptă mă pricepusem s-o fac. Văzând-o, mi-am adus aminte de lebăda ale cărei pene o împodobeau. Ce mândru fusesem de ea! Și ce gust minunat avusese când o fripsesem cu Berthold Viteazul deasupra focului în seara aceea!

Săgeata era deja lanock, ca și cum coarda ar fi așteptat-o acolo. „Uită de mulțime, uită de fată și de motan, gândește-te doar la țintă!”

Mulțimea a oftat, iar eu mi-am coborât arcul și am tras adânc aer în piept. Săgeata aia foarte ușoară n-avea cum să ajungă atât de departe. Mi-am închis ochii, știind că în secunde următoare va trebui să zâmbesc, ridicând din umeri, și să mă pregătesc pentru lovitura următoare. Din depărtare, am auzit un zgomot stins, ca și cum o pietricică ar fi căzut într-un pocal de metal.

Capitolul 52

SPRE POUK

— Ratare! a zis cineva.

— La țintă!

— Drept în centru!

Și această din urmă afirmație a fost contrazisă, așa că mi-am deschis ochii. Încruntat, Beel și-a ridicat amândouă mâinile cerând liniște.

— Dacă săgeata lui Sir Able ar fi lovit ornamentul de fier, ar fi trebuit să ricoșeze, și asta se va vedea pe vârful ei. Și fierul ar trebui să fie zgâriat. Meștere Papounce! Vrei să investighezi pentru noi?

Papounce încălecaser deja, iar la îndemnul lui Beel a pornit în galop.

— Dacă ar fi lovit în mijloc, ar fi trebuit să sară și aș fi văzut-o, a zis cineva de lângă mine.

— Când m-am întrecut cu arcașii mei, distanța a fost de doar o sută de pași, mi-a șoptit Garvaon. Excelența Sa a mutat ținta mult mai în spate pentru întrecerea noastră, dar n-a vrut să-l mai lase pe Papounce să stea lângă ea și să semnalizeze. Având armura și stând la câțiva metri depărtare ar fi fost suficient ca să fie în siguranță.

Eu nu eram de aceeași părere, dar l-am aprobat din politete; îl priveam pe Papounce, care ajunsese lângă țintă și descălecaser părănd că se uită la ornament. Apoi, a mers în spatele țintei și-a părut că examinează trunchiul copacului de care era atârnat scutul.

— Ai să câștigi coiful ăla, Sir Able? m-a întrebat Crol, care ținea încă goarna în mâini.

— Mă îndoiesc, am zis eu încercând să nu zâmbesc. Ca să fiu sincer, aș fi foarte bucuros să nu mă fac de râs.

— Regele nostru a poruncit să se facă unul exact la fel pentru regele Gilling, mi-a explicat Crol. E mai mare decât ligheanul în care mă spăl eu. Excelenței Sale, lordului Beel, i-a plăcut atât de mult, încât a vrut și el unul.

Crol a arătat spre coiful de pe stâlp.

— Acela e al lui. Coiful regelui Gilling e în desagii de pe un catâr.

— O să arate bine pe capul tău, mi-a spus Garvaon, dar mai întâi va trebui să mă învingi.

Papounce încălecă din nou și a pornit spre tabără. Idnn m-a tras de mânecă și mi-a arătat cu degetul.

— Da, i-am spus, o să știm curând, domniță.

S-a ridicat pe vârfuri; mi-am dat seama că voia să-mi șoptească ceva la ureche, așa că m-am aplecat.

— S-a întâmplat ceva. Nu merge la galop. Are nevoie de timp de gândire.

Am privit, după care m-am aplecat din nou.

— Motanul tău mi-a atras atenția. Și are dreptate! Să mergi atât de încet când te așteaptă tata? Ceva e în neregulă.

Papounce a descălecat și l-a tras pe Beel deoparte. Au vorbit mai bine de două minute, iar eu (care încercasem să mă apropiu cât mai mult) l-am auzit pe Beel întrebând uimit:

— A crăpat piatra?

Pe urmă a ridicat mâinile cerând liniște.

— Sir Able are trei puncte.

A auzit murmure și au început să curgă întrebările, dar le-a ignorat pe toate.

— Sir Garvaon trage următoarea săgeată. Faceți-i loc!

Săgeata a ratat ținta și a căzut undeva în dreapta.

De data aceasta, Beel s-a sfătuit cu Crol care a strigat:

— Sir Garvaon are trei puncte.

Îmi trăsesem cea mai bună săgeată la început. Am ales o alta, am pus-o înnock, spunându-mi că nu trebuia să nimeresc iarăși mijlocul țintei. Ajungea doar să nimeresc ținta. Oriunde.

Am tras, iar Papounce a fost trimis exact ca mai înainte. Am așteptat să se ducă în galop către țintă și să o verifice. Mi-am slăbit struna arcului și am încercat să mă relaxez, străduindu-mă să nu privesc spre cei care ar fi vrut să îmi vorbească.

Am primit alte trei puncte. Scorul meu a ajuns la șase.

Garvaon a tras din nou. A treia săgeată a nimerit lângă prima.

Începeam să mă simt de parcă aș fi trișat și asta nu-mi plăcea. În loc să trag spre țintă, am încercat să lovesc frunzele de sus ale copacului de care era atârnată. Am tras și am privit cum săgeata mea zbura exact acolo unde-o trimiseseam. A trecut printre frunze și a lovit peretele de stâncă din spatele lor. Au căzut câteva pietricele și apoi ceva mai multe.

Deodată, tot versantul s-a prăbușit, umplând valea cu un zgomot asurzitor.

* * *

Gylf m-a găsit la vreo milă depărtare de tabără și m-a trezit, lingându-mă pe față. Am scuipat și m-am ridicat în capul oaselor, crezând pentru un moment că am văzut-o în spatele câinelui pe bătrâna din vis, cea care avusese căsuța din pădure. Era foarte întuneric.

— De ce aici? a întrebat Gylf.

— Fiindcă e adăpostit și m-am gândit că n-o să fie atât de frig.

„Aici” însemna o crăpătură între stânci.

— E greu de mirosit, mi-a explicat Gylf.

— Și de dormit e greu. Am înțepenit.

De fapt, îmi clănțăneau dinții de frig.

— Focuri acolo. Mâncare.

— Dar nu mi-au dat mare lucru de mâncare nici până acum. Toată lumea vrea să vorbească cu mine. I-am spus lordului Beel că voi veni mai târziu la el în pavilion.

— Ți l-a dat?

— Coiful cel frumos?

M-am ridicat și m-am înfășurat în mantie, punând pe mine și pătura pe care o luasem din tabără.

— Nu știu. Și nici nu-mi pasă.

— Toți dorm, a zis Gylf dând din coadă și privind în sus spre mine cu speranță.

— Vrei să mă întorc în tabără, nu-i așa? E drăguț din partea ta că-ți faci griji pentru mine.

Gylf m-a aprobat.

— Dar dacă rămân aici...

— Și eu...

— O să-mi ții de cald. Îmi doresc să te fi avut aici mai devreme.

A pornit înainte ca să-mi arate drumul, iar eu l-am urmat mai încet, încă obosit și înfrigurat. Sperasem să găsesc una dintre peșterile pe care Fiii Furiei le numesc „găuri de șoarece” și eram supărat că eșuasem. Știam că Gylf ar fi putut să-mi găsească una cu ușurință. Sau Uri și Baki... și ele ar fi putut s-o facă, dacă le-aș fi chemat și ar fi venit. Dar asta ar fi însemnat că ar fi găsit-o Gylf sau ele. Dorisem să fiu eu cel care o găsea.

Încă nu răsărise luna, iar tabăra arăta înfricoșător – cortul stacojiu al lui Beel era de-a dreptul negru, iar pânzele corturilor lui Garvaon și Crol erau palide ca niște stafii, în timp ce corpurile servitorilor și hamalilor adormiți păreau morminte proaspăt săpate, iar cedrii contorsionați mi se păreau a fi Osterlingi veniți să mănânce cadavre.

Un catâr a nechezat în depărtare.

— Am de gând să te trimit după Pouk, i-am spus lui Gylf.

Am hotărât pe loc.

— Nu chiar acum, fiindcă meriți să mănânci ceva și să te odihnești bine înainte să pleci. Mâine dimineață... Vreau să-l găsești și să i te-arăți, ca să știe că sunt prin apropiere. Pe urmă, o să te întorci aici ca să-mi spui unde este și dacă e în regulă.

Gylf a privit spre mine și a oftat. O santinelă somnoroasă m-a întrebat:

— Sir Able, dumneavoastră sunteți?

* * *

Când am ajuns într-un târziu, pe patul meu din pavilionul lui Garvaon am găsit coiful ornat cu aur așezat pe pătură. După ce i-am reglat puțin curelele dinăuntru, s-a potrivit de parcă ar fi fost făcut pentru mine.

Capitolul 53

LEGĂMINTE

A doua zi, la micul dejun, am mâncat singuri, pentru că Garvaon le-a spus soldaților să nu lase pe nimeni să se apropie de cortul nostru, în care eram eu, el și Gylf. Ni s-a alăturat însă și Mani, care mi-a sărit în poală și a început să mănânce tot ce-i dădeam, exact ca o pisică obișnuită.

— Lady Idnn aproape c-a adoptat motanul ăsta, mi-a zis Garvaon.

— Poate să-l aibă, dacă și-l dorește.

— Ești o figură, să știi, mi-a spus Garvaon privindu-mă fix, apoi a izbucnit în râs.

Vârful pumnalului său s-a înfipt apoi într-o bucată mare de cârnat de vară pe care a început să o mestece gânditor.

— Putem să vorbim ca de la bărbat la bărbat?

— Da, i-am răspuns, desigur. Se poate.

— Am zis ca de la bărbat la bărbat, dar asta nu e tocmai exact, a continuat el, evitându-mi privirea. Sunt un cavaler destul de bun. Sunt mai bun la trasul cu arcul decât oricine aflat sub comanda mea. Am câștigat câteva turniruri și am participat la șapte bătălii.

A făcut o pauză, ca și când s-ar fi așteptat să-l contrazică în privința numărului bătăliilor.

— Șapte bătălii între armate și nici nu mai știu câte altele mai mici, precum întâmplarea aia din defileu. Tu ești însă altceva.

— Sunt mult mai tânăr decât tine, i-am zis, și cu mult mai puțin experimentat, știi asta.

— Ești erou, a zis Garvaon aproape în șoaptă. Ești felul de cavaler despre care se scriu cântece și poeme, genul celor care sunt luați în Castelul Cerrului.

Am înghețat când am auzit asta.

— Nu știai de castelul aflat acolo sus? Acolo locuiește Valfather.

— Știam, i-am zis încet, dar nu credeam că mai știe cineva.

— Doar câțiva.

— Și ne iau... ne iau acolo sus? Uneori?

— Așa se spune, a spus Garvaon, ridicând din umeri.

— Ai cunoscut vreodată pe cineva care... care să-l fi luat?

— *Pe care* să-l fi luat, m-a corectat Garvaon. Până acum, nu. Dar acum te știu pe tine, iar pe tine te vor lua.

Am tăcut amândoi o vreme, iar eu le-am dat lui Gylf și lui Mani mai multă mâncare decât am mâncat eu.

— Știi că am un legământ de împlinit, mi-a zis Garvaon. Trebuie să-ți dau orice îmi ceri. Îți aduci aminte de pariul nostru?

— Nu l-am câștigat, am zis eu.

— Ei! Știi că l-ai câștigat!

— Ar fi trebuit să tragem câte cinci săgeți fiecare. Au fost doar trei.

— Iar tu ai ratat intenționat ultima dată.

Avea dreptate și nu mi-a trecut prin cap nimic care să nu sune a minciună.

— N-ai vrut să mă umilești în fața oamenilor mei. Chiar crezi că nu mi-am dat seama?

Eu mi-am făcut de treabă prin farfurie.

— Poate crezi că eu am pus coiful pe patul tău. Jupânul Crol a făcut-o. I-a poruncit Excelența Sa.

— Ar trebui să-l dau înapoi. Sir Garvaon...?

— Păstrează-l. Ai nevoie de el.

Mi-am șters pumnalul de mânecă și l-am dat mai încolo.

— Aș vrea să facem un târg. Vrei să-ți ții legământul față de mine?

— Nu vreau, *trebuie* să o fac. Sunt gata oricând să o fac.

— Înțeleg că ții la onoare mai mult decât la orice...

Garvaon m-a aprobat mut.

— Și eu am onoare, să știi.

— Știu. N-am spus niciodată că nu ai.

— Atunci hai să avem grijă și de onoarea ta și de onoarea mea. Eu îți voi face o favoare, indiferent care va fi ea. Iar tu îmi vei face mie una. Ce zici de asta?

— În regulă. Spune ce vrei.

Am așteptat puțin și am respirat adânc.

— Vreau să mă înveți să mă lupt cu sabia, sunt jalnic și știu asta.

— Asta-i tot?

— Pentru mine e mult. Vrei? Am putea începe în seara asta, după ce ne facem tabăra.

Gylf s-a ridicat, mi-a pus o labă în poală pentru un moment, apoi a plecat.

— Acum și eu ar trebui să-ți cer o favoare. Doar că nu mai e nevoie. Am să-ți spun însă ce aș fi vrut să te rog.

— Desigur, aș vrea să știu.

— Eram curios care e motivul pentru care Excelența Sa a fost atât de sigur că vei câștiga. Doar că acum știu. Poți să-mi păstrezi deci favoarea?

— Bineînțeles.

— Apropo, vrea să te vadă înainte să pornim. Mi-a spus să-ți comunic asta.

* * *

Beel și Idnn încă mâncau când am intrat eu. Mani a sărit de pe umărul meu și s-a dus iute în poala fetei.

— Ai vrut să mă vezi, Excelență, am zis eu făcând o plecăciune.

Beel m-a salutat, înclinându-și ușor capul.

— Ieri mi-ai promis că ai să vorbești cu mine mai târziu.

— Am încercat, Excelență.

— Ai plecat din tabără.

— Asta doar ca să mă pot întoarce fără să fiu văzut, Excelență. Am așteptat însă prea mult, ai mers să te culci și m-am gândit că n-ar fi bine să te mai deranjez.

— Ai intrat în cortul nostru? m-a întrebat Idnn.

— Nu în jumătatea dumatăle, domniță. N-aș face niciodată așa ceva.

— Poftim? Niciodată? mi-a zâmbit ea.

— Să înțeleg că era după lăsarea întunericului... a intervenit Beel.

— Chiar când a răsărit luna, Excelență.

— Nu te-am auzit, mi-a zis Idnn. Și am dormit destul de rău noaptea trecută. Vrei să știi ce făceam eu când a răsărit luna?

— Știe, i-a zis Beel. Uită-te la fața lui. Ai ieșit din cort doar în cămașa de noapte, nu-i așa?

Mi-a fost greu să spun ceva după vorbele acelea, dar am reușit.

— Priveai luna, domniță. M-am gândit că e mai bine să nu te întrerup.

Mani mi-a rânjit din poala lui Idnn, în timp ce fata m-a întrebat:

— Dar nu te-au somat santinelele, Sir Able? Nu le-am auzit.

— Nu, domniță.

— Ai trecut de ele? a zis Beel încruntându-se.

— Da, Excelență. De santinelele acestui cort vreau să zic. Știam că aveau să mă întârzie.

— Asta n-ar trebui să fie posibil.

— Nu-i un lucru prea greu pentru un singur om să se strecoare, Excelență.

— În armură.

— Da, Excelență, am zis eu și am încercat să schimb subiectul. În armură, dar fără coif, fiindcă nu aveam, dar acum am unul datorită generozității dumitale.

Beel a mâncat un ou fiert moale fără să-mi mai adreseze vreun cuvânt, în timp ce Idnn continua să-mi zâmbească.

După ce și-a terminat oul, Beel mi-a zis:

— Pisica aceea neagră ți se potrivește. Câinele tău mi s-ar potrivi însă mai degrabă mie. Așa cred. Unde e?

— L-am trimis după Pouk, Excelență.

— Adu-mi, te rog aminte, cine e Pouk?

— Servitorul meu, Excelență. E plecat în nord să mă aștepte în trecătorile munților.

— Servitorul care l-a bătut pe Svon?

— Da, Excelență.

— Și poate câinele tău să facă asta? Să meargă la cineva aflat hăt departe doar fiindcă așa i-ai poruncit tu?

— Nu sunt sigur, Excelență, dar așa cred.

— Pisica ta crede că e un lucru foarte caraghios, a zis Idnn privind spre Mani.

— Știu, domniță. Speră, probabil, că Gylf va da de belea. Eu sper să nu fie așa.

— Vrei să călărești alături de mine astăzi, Sir Able? Aș fi încântată să îmi ții companie.

— Sunt foarte onorat, domniță, am zis eu clătinând din cap. Dar trebuie să merg înainte, să mă asigur că oamenii munților nu încearcă să ne zdrobească din nou.

— Te rog, Sir Able. Fă-mi această plăcere.

— Aș vrea să te întreb despre abilitățile tale de a trage cu arcul, a intervenit Beel după ce și-a dres glasul. Ieri...

— Înțeleg. Pot însă să explic mult mai ușor cum am trecut de santinele decât cum am ratat ținta atât de jalnic la a treia încercare.

— Vrăjitorii nu spun niciodată, tată, ai uitat? a zâmbit Idnn la Beel.

Capitolul 54

IDNN

Soarele dimineții a alungat ultimii fiori reci ai nopții încă înainte să ridicăm tabăra. Munții unde fuseserăm atacați au lăsat locul unei văi largi, în mare parte împădurite, prin care curgea un râu molcom. Pe lângă el, se putea vedea Drumul Războiului, pe care îl puteam distinge șerpuind și pierzându-se apoi în depărtare printre piscurile ale căror vârfuri dispăreau în nori.

— Acolo e Pouk, i-am șoptit eu armăsarului alb pe care mi-l dăduse Beel, iar Gylf e cu el.

Am vrut să pornesc în galop, dar a trebuit să mă mulțumesc cu un trap rapid. „Mâine”, m-am gândit. „Mâine vom ajunge la prima trecătoare; în seara asta însă, cu siguranță vom rămâne în vale, fiindcă e câmp deschis și avem apă.”

Oare Gylf trecuse râul deja? Era foarte posibil.

Copacii, care păreau să formeze o pădure deasă atunci când i-am privit de la înălțime, erau de fapt risipiți în crânguri izolate, iar terenul era mult prea deschis pentru a ne fi frică de o eventuală ambuscadă. M-am oprit la intrarea în primul asemenea crâng și am așteptat până am zărit licărirea soarelui pe coiful lui Garvaon, după care m-am întors și am călărit din nou, mergând la o bătaie de săgeată în fața lor.

M-am oprit ca să ascult, dar n-am auzit nimic altceva decât oftatul vântului, foșnetul frunzelor și strigătul unor păsări; curând însă am auzit tropotul constant al unor cai în galop.

Crezând că era cineva care încerca să mă ajungă din urmă ca să-mi vorbească, m-am oprit. În loc să crească însă în intensitate, sunetul s-a stins.

M-am gândit să-mi încordez arcul; am preferat să-mi trag însă mai la îndemână Sfărâmătorul de Săbii și am continuat să călăresc.

Drumul ocolea o stâncă cenușie uriașă în vârful căreia crescuseră câțiva copaci – era craniul descărnat al unui deal acoperit la rându-i de o pădurice. Apoi, Drumul Războiului ducea în linie dreaptă mai multe mile; acolo, la mijlocul porțiunii aceleia, aștepta un călăreț.

Era o ocazie nimerită ca să pornesc în galop, așa că nu am ezitat.

Idnn mi-a zâmbit când am ajuns la ea, iar Mani a sărit de pe șaua ei pe a mea.

— Nu ar trebui să-ți asumi asemenea riscuri, domniță.

— Și cum ar fi fost mai nimerit să fac? m-a întrebat ea cu un zâmbet larg.

Am tras adânc aer în piept și m-am gândit serios să-i spun câteva cuvinte grele, pentru binele ei.

— Păi... păi... O, nu contează!

— N-ai vrut să călărești alături de mine, așa că m-am hotărât să vin eu lângă tine.

Am dat din cap.

— Am mers o vreme în spate, printre catâri, unde e locul meu, dar când am ajuns printre copaci m-am abătut spre stânga astfel încât să nu mă vadă nimeni depășind coloana. E o pădure numai bună s-o iei în galop. Ai știut din prima cine sunt, nu-i așa?

Am dat din nou din cap.

— Fiindcă n-ai scos chestia aia care seamănă cu o sabie. În schimb, ai venit iute spre mine. Iar acum ai de gând să mă trimiți înapoi.

— Să te duc înapoi, domniță.

Mi-a fost greu să spun asta, dar nici pe departe la fel de greu cum mi-ar fi fost să spun ceea ce gândeam.

— Fiindcă nu ai încredere că-ți voi asculta ordinul.

Zâmbetul ei avea ceva care-ți înmuia inima.

— Sunt un om cu origine umilă, domniță. Tatăl meu era negustor, iar bunicul meu, fermier, țăran, cum i-ați zice voi. Toată lumea îmi spune să nu uit asta. Străbunicul dumitale a fost rege. Nu am niciun drept să-ți dau ordine.

— Și dacă am fi căsătoriți? Un soț are voie să dea ordine soției lui, indiferent cine a fost străbunicul ei.

— N-o să fim niciodată căsătoriți, domniță.

— Și nici eu n-am spus că te-aș fi ascultat.

A întins mâna, iar eu m-am făcut că nu observ, așa că ea s-a prins de cureaua de la tolba cu săgeți.

— Chiar vrei să mă duci înapoi?

— Trebuie s-o fac.

— Dar nu-ți dorești, nu-i așa? a zis Mani. Întotdeauna când faci lucruri împotriva voinței tale sfârșești prin a avea neazuri.

Idnn a început să râdă, iar râsul ei s-a dovedit cu mult mai încântător decât zâmbetul.

— M-am întrebat dacă o să ne vorbească în momentul în care rămânem singuri.

— Are dreptate, i-am zis. Atunci când faci lucruri pe care nu ți le dorești, ai de obicei neazuri. Sunt însă și împrejurări în care trebuie să faci acele lucruri și să înfrunți neplăcerile.

— Tocmai de aceea am s-o pornesc spre sud în loc să merg spre nord, a zis Idnn. Am să mă duc la Kingsdoom.

A simțit că sunt puțin nedumerit, așa că mi-a explicat:

— Avem o casă acolo.

Am încercat să mă eliberez, dar ea și-a ținut iapa asudată în coasta armăsarului meu.

— Asta voiai să-mi spui să fac, nu-i așa? Să mă întorc acasă la Kingsdoom. Acum un minut, când te-ai enervat.

— Ar fi o nebunie, domniță, să-mi ascuți sfatul, dar chiar mai rău ar fi să faci ceea ce îți propui dumneata.

— Sau aş putea să merg la Thortower și să-i spun regelui niște povești picante. Pentru un moment nu mi-ai mai zis domniță. Mi-ar plăcea ca acel moment să se lungească.

— Trebuie să te duc înapoi la tatăl dumitale, domniță, i-am spus eu cu un efort imens de voință.

— Sir Able? mi-a spus ea fără umbră de zâmbet.

— Da, domniță.

— Lasă-mă să călăresc alături de tine preț de o oră și să-ți vorbesc în timpul ăsta. După aceea, mă voi duce înapoi la tatăl meu de bunăvoie.

— Nu pot să permit asta, domniță. Trebuie să te întorci chiar acum la dumnealui.

— Jumătate de oră?

Am clătinat din cap.

— Am un cal iute, Sir Able. Dacă se împiedică și mă lovesc?

Am prins-o de încheietura cu care ținea cureaua tolbei mele.

— Am să-i spun tatei că m-ai atins.

— ăsta e adevărul, domniță, de ce să nu-i spui?

— Nu-ți pasă deloc de mine?

— Stați așa, a intervenit Mani. Vă plac pe amândoi. Dacă promiteți că o să faceți ce hotărâsc eu, vă garantez că n-o să trebuiască să vă certați. N-ar fi minunat?

— Ești motanul lui, așa că o să ții cu el. Sunt însă de acord să fac orice spui, chiar dacă asta înseamnă să plec înapoi chiar acum, s-a învoit Idnn.

— Stăpâne?

— N-ar trebui, dar hai...

— Bine, a zis Mani trecându-și limba peste bot. Iată ce zic eu. Trebuie să rămâneți împreună și să vorbiți până când ajungeți la copacul acela mare de acolo, ăla care nu mai are

vârf. Pe urmă, Idnn trebuie să meargă direct la tatăl ei și să nu-i spună că ai atins-o sau orice altceva ți-ar putea aduce necazuri. Acum trebuie să m-ascultați! Mi-ați promis!

— O să ne ia destul de mult timp până acolo, am zis eu încruntat. Dar mi-am dat cuvântul și-o să mi-l țin.

— Ba n-o să dureze mai mult decât un dans, a comentat Idnn, dar înainte să ajungem acolo ne vor ataca oamenii munților. O să fim luați prizonieri, toți trei, și-o să ne petrecem următorii zece ani într-o temniță înghețată. Când ne vor elibera, eu voi fi urâtă și nimeni nu se va mai uita la mine, dar eu și Mani te vom obliga să mă iei de nevastă.

Am pufnit.

— Când vom fi amândoi bătrâni, cocârjați și cu părul alb, și vom avea treizeci și trei de copii, o să venim din nou pe drumul ăsta. Când vom ajunge la copacul ăla, tu te vei ridica la cer sau vei coborî în pământ și nu te voi mai vedea niciodată.

— Miau! a zis Mani.

— A, da, pe tine o să te păstrez.

— Despre asta ai vrut să-mi vorbești? am întrebat eu.

— Nu. Nu despre asta. Însă m-am obișnuit atât de mult să plăsmuiesc povești în minte, că acum nu mă mai pot abține. Am inventat peste o mie, dar Mani și fosta mea doică de acasă sunt singurii care le-au auzit. Acum și tu. Ai văzut vreodată un Fiu al Furiei, Sir Able?

Venită așa pe nepusă masă, întrebarea m-a luat prin surprindere. Am privit repede de o parte și de alta a Drumului Războiului, realizând brusc că ar fi trebuit să fac asta – și n-o făcusem – încă de când o zărisem pentru prima dată pe Idnn.

— Nu vreau să spun că eu am văzut vreunul, fiindcă n-am văzut. Niciodată. Dar tu?

— Da, domniță, dar nu pentru multă vreme.

— Oamenii munților erau imenși, așa mi-a zis Mani. Erau la fel de mari ca tine?

— Mult mai mari decât mine, domniță.

— Și Fiii Furiei?

— La fel de mari cum aș fi eu pentru un țânc.

Idnn s-a înfiorat și apoi am călărit o vreme în liniște.

— Îți amintești ce ți-am spus mai înainte? Am pretins că ar fi trebuit să fiu în spate, printre catări. Nu m-ai contrazis deloc. Ai încercat să mă insulti? Sau ai înțeles cu adevărat ceea ce voiam să zic?

— Cred c-am înțeles, domniță.

— Și asta nu te-a impresionat? Deloc?

Am preferat să tac, dar nu știu dacă m-am simțit vreodată mai mizerabil decât atunci.

— Pe catării ăia se află proviziile. Mâncarea pe care ne-o dau în fiecare zi și corturile. Dar cei mai mulți sunt împovărați cu daruri pentru regele Gilling din Jotunland.

— Știu.

— E și un coif imens acolo, unul exact ca acela pe care îl porți tu acum. Are dimensiunea unui bol pentru punct și e încrustat tot în aur.

— Și catifele și mătăsuri. Giuvaiere... a zis Mani.

— Încercăm să cumpărăm pacea, a spus Idnn. Pacea regelui Gilling și a Fiilor Furiei. La răsărit suntem în război, iar Osterlingii se strecoară spre sud, de parcă nomazii n-ar fi fost de-ajuns. Știai toate astea?

— Cineva a pomenit despre necazurile din sud când eram la Sheerwall, domniță. Probabil Sir Woddet. N-am fost prea atent. M-am gândit că n-are cum să fie ceva serios de vreme ce sudul părea destul de liniștit când am fost eu pe acolo. Și m-am mai gândit că, dacă lucrurile ar fi fost atât de rele la răsărit, am fi fost trimiși să luptăm acolo.

— Dacă Marder și-ar trimite cavalerii în est, tot nordul ar fi la cheremul regelui Gilling, a zis Idnn, după care a adăugat pe un ton amar: E foarte probabil să i-l oferim chiar noi, dacă se va angaja să nu năvălească și în restul regatului.

— Dacă nu va fi de acord cu pacea, ar trebui să-i cotropim noi pământurile și să ne luptăm acolo.

— Curajoase vorbe. Oricum, nu prea au ce fura. Ai idee cât de mult poate să mănânce un uriaș?

— Nu, domniță.

— Nici eu. Sper însă că nu va trebui să gătesc pentru al meu.

N-am știut ce să răspund la asta.

— Ai știut încă de la început. Nu-i așa?

— Nu de la început, domniță, am contrazis-o eu dând din cap. Doar când am auzit că oamenii munților, oamenii ăia imenși cărora Fiii Furiei le spun Șoareci, erau de fapt copii făcuți cu femeile noastre. Dar... dar...

— Dar nu-ți poți imagina cum se poate întâmpla așa ceva. Ar fi ca și cum ai împerechea calul de război al unui cavaler cu poneiul unui copil.

— Da, domniță.

— Nici eu nu pot. De fapt, pot, dar nu pot să vorbesc despre ce i-ar putea face unei femei și cum s-ar simți ea pe urmă.

Idnn s-a îndreptat de umeri și și-a dat pe spate părul lung și negru.

— S-a întâmplat la Coldcliff, când eram mică, Sir Able. Chiar s-a întâmplat. Coldcliff aparține unchiului meu, dar am fost acolo în vizită. Pe vremea aia aveam un ponei micuț și eram nebună după el. Tata mă lăsa să-l călăresc. Era o femelă. Când am ajuns acasă și i-a venit sorocul, felcerii au fost nevoiți să-i taie burta. Au găsit repede o moașă și au făcut-o. A murit biata de ea. Crezi că inventez lucrurile astea?

— Nu, domniță.

— Aș fi vrut să fie așa, fiindcă aș putea inventa un sfârșit mai frumos. Tatăl meu mi-a dat să călăresc mînzul, fiindcă, la vremea când s-a făcut bun de călărit, mai crescusem și eu. N-am făcut-o însă niciodată și până la urmă l-a vîndut.

Idnn a început să plîngă, iar eu mi-am îmboldit calul și am pornit în fața ei.

Cînd am ajuns la copac, mi-am întors armăsarul și am privit spre ea.

— Acum va trebui să pleci la lord Beel, domniță. Așa ne-a fost înțelegerea.

— Eu nu am ajuns la copac, Sir Able, a zis ea ridicîndu-și bărbia. Nu încă. Cînd ai venit, am crezut că ești salvatorul meu.

— Domniță, te-am ascultat și am aflat mai multe lucruri decît mi-aș fi dorit să știu. Te rog să fii înțeleaptă. Fie măcar pentru un minut sau două.

— Am o datorie față de tatăl meu, a zis ea de parcă ar fi scuipat cuvintele. Asta ai de gînd să spui. Tatăl meu e fiul cel mai mic al celui mai mic fiu. Ai idee ce înseamnă asta?

— Foarte puțin, domniță.

Glasul ei minunat s-a topit într-un murmur.

— Am fost regi, nu cu multă vreme în urmă. Aproape că ne putem aminti de asta. Bunicul meu a fost duce, așa cum e acum unchiul meu. Fratele meu mai mare va fi baron, iar cel mai mic va deveni cavaler. Un cavaler însemnat, cu un conac mîndru aflat la doar o săptămână de mers de orice loc important și va fi de asemenea stăpîn și peste două sate.

Idnn a lăsat frîul să cadă pe gâtul iepei și și-a șters ochii cu degetele.

— Asta îl omoară pe tatăl meu. Este ca și cum ar fi înghițit un șobolan care îi sfîșie acum inima pe dinăuntru. Ascultă-mă, Sir Able!

Am dat din cap.

— L-a servit cu loialitate pe rege timp de douăzeci și cinci de ani, știind însă că dacă lucrurile ar fi stat puțin altfel, dacă ar fi diferit extrem de puțin, el ar fi stat pe tron. Regele nu i-a fost însă nerecunoscător. O, nu! Nici pe departe. Știi care e recompensa pe care a primit-o?

— Spune-mi, domniță.

— Păi, *eu* sunt. Fiica lui, fiica unui baron oarecare va deveni regină. Regină în Jotunland. O să fiu oferită regelui Gilling ca o ceașcă, un pocal de argint în care să-și toarne sperma. Așa încât, atunci când se va întoarce la Thortower, tatăl meu să poată spune: „Majestatea Sa, fiica mea.”

— Înțeleg, domniță, am zis eu. Dar nu voiam să-ți vorbesc despre datoria față de lord Beel. Te-am îndemnat să fii înțeleaptă, s-ascuți glasul rațiunii. Datoria e ca onoarea. Spui că vrei să te salvez. Iar prin salvare înțelegi ca eu să te duc undeva în paradis, într-un loc în care să ți se împlinească orice dorință. Nu știu un asemenea loc, iar dacă-l știu, trebuie să-ți spun că habar n-am cum s-ajung acolo.

Idnn a început din nou să plângă suspinând ca o fetiță, ceea ce și fusese până în urmă cu un an sau doi.

— Nu ai o părere prea bună despre cavaleri. Cei mai mulți dintre cavalerii de la Sheerwall nu dădeau nici ei doi bani pe mine. Privește-mă! Armura îmi este încă ruginită din cauză că mi-am croit drum prin ploaie în pădure și am dormit pe unde am apucat. Wistan m-a învățat cum să o păstrez strălucitoare. Scutierul m-a părăsit, dezgustat de mine. Jumătate din hainele pe care le am sunt împrumutate de la Sir Garvaon și de la oamenii lui. Calul pe care îl călăresc e de la tatăl tău. N-am nici pământuri și nici bani, iar dacă ar fi să capăt unul dintre conacele pe care dumneata le consideri a fi mult sub ceea ce meriți, aș fi la fel de fericit cum ar fi tatăl dumitale să te vadă regină.

Idnn a continuat să plângă, iar eu am mers către ea, i-am prins iapa, am făcut-o să ia hățul în mâini, după care am lovit cu putere crupa calului.

Calul a pornit la trap purtând-o pe Idnn, care continua să plângă; înainte să se depărteze prea mult, Mani a sărit de pe șaua mea și s-a afundat în iarba înaltă și aspră de pe marginea Drumului Războiului.

Capitolul 55

SABIE ȘI SCUT

— Fii atent cum țin sabia, mi-a zis Garvaon. Mi-am pus degetul mare deasupra. Vreau s-o ții și tu exact la fel.

De fapt, Garvaon avea în mână o creangă de copac pe care o tăiasă, iar sabia mea era doar un băț.

— Când mânuiești un topor sau un buzdugan, ai nevoie de putere. Trebuie să lovești cât poți de tare, fiindcă altfel nu vei răni grav pe nimeni. O sabie bună poate răni foarte grav chiar și dacă lovești ușor, așa că ai nevoie de finețe. Nu trebuie să încerci să spulberi scutul celuilalt. Nu pentru asta ai o sabie.

S-a oprit și a analizat felul în care țineam bățul.

— Puțin mai în față. Mâna trebuie să fie lângă gardă și nu către mâner.

I-am dat ascultare.

— Așa e mai bine. Uneori s-ar putea să vrei să-ți arunci scutul și să o prinzi cu ambele mâini, ca să poți lovi mai puternic.

— Ca pe un topor?

— Nu. Nu spargi lemne. Trebuie să tai, a zis Garvaon, după care a făcut un pas înapoi și m-a privit gânditor. În copilărie am avut o mulțime de probleme cu chestia asta. Ciopleam în loc să tai. Din cauza asta am luat multă bătaie. Și iată cum am învățat: când cioplești, te aștepti ca toporul să rămână înfipt. Gândește-te la spartul lemnului. Când tai,

vrei ca lama să-și continue drumul. Tăișul sabiei va lovi gâtul dușmanului la o palmă de vârf. Pe urmă, restul tăișului, cel dintre punctul de lovire și vârf, va trebui să alunece în tăietură. Iar apoi, vârful. Întreaga lamă se va elibera, iar tu vei putea să tai din nou, înainte sau înapoi.

L-am aprobat din cap, deși nu eram sigur dacă înțelesesem.

— Încerci să adaugi greutatea brațului tău celei pe care o are sabia, dar dacă-ți blochezi încheietura nu vei face decât să cioplești. Să presupunem acum că plopul ăla de acolo e oponentul tău. Vreau să mergi la el și să te văd cum tai.

Am încercat.

— Mai repede.

— Am vrut să-ți dau ocazia să vezi ce fac, i-am explicat.

— O să văd! Ascultă, mi-a zis Garvaon luându-mă de după umeri, viteza nu e ceva important, nu e cel mai important lucru. Viteza e *totul*. Dacă n-o ai, nu contează că ții bine sabia, nu contează cât ești de curajos sau dacă știi o mulțime de șmecherii.

I-am dat dreptate și am încercat să par mai sigur pe mine decât eram de fapt.

— Ai văzut vreodată cum luptă un taur? Ai văzut vreo luptă între doi tauri cu adevărat buni?

Am clătinat din cap că nu.

— Sunt iuți, îți taie răsuflarea când vezi cât sunt de rapizi. Întâi stau și dau cu copita în pământ, încercându-l ca nu cumva să alunece. Când pornesc, ajung fulgerător unul la altul. Mă refer la taurii buni, înțelegi? Dacă sunt buni, înseamnă că sunt rapizi, fiindcă dacă nu sunt rapizi, nu contează cât de puternici sunt. Dacă unul e mai încet decât altul, va fi prins dintr-o parte și totul se termină. Acum fă-o din nou! Repede!

Am încercat, blocând lovituri imaginare cu scutul pe care-l împrumutasem de la un soldat. Am lovit copacul cu bățul până când, lac de sudoare, am început să gâfâi.

— Acum a fost mult mai bine, mi-a zis Garvaon. Hai să vedem cum te descurci cu mine.

L-am atacat, dar bățul meu nu i-a atins decât scutul, indiferent cât m-am străduit, în timp ce el mă lovea peste mâini și la genunchi.

După ce mi-a lovit ambele urechi cu bățul, a făcut un pas în spate și l-a sprijinit de pământ.

— Ești iute, dar faci două greșeli îngrozitoare. Fiecare tăietură pe care o faci e o operațiune separată.

I-am zis că da.

— Dar n-ar trebui să fie așa. Tăietura următoare trebuie să decurgă din cea pe care o faci acum, a zis el mișcându-și cu ușurință bățul. Acum pare ușor, fiindcă bățul nu cântărește cine știe ce. Când mă antrenez acasă, folosesc o spadă mai grea decât Vrăjitoarea Războinică.

Gândindu-mă că Sfărâmătorul de Săbii era mai greu decât orice sabie pe care pusesem mâna vreodată, i-am dat din nou dreptate.

— Acum hai să te văd și pe tine. În sus și în jos. Stânga, dreapta. Sus și în diagonală. Ține-ți brațul în spatele ei. Nu agiți un băț, ci tai cu o sabie. Oponentul tău are zale și o cămașă de piele tare pe dedesubt... Încetinești. Niciodată! În momentul în care obosești vei muri. Bun, așa e mai bine.

Loviturile au devenit ca talazurile mării limpezi din Aelfrice, bățul s-a transformat în sabia Verde, care era Eterne, unduindu-se precum un val și spărgându-se ca o avalanșă, doar ca să se întoarcă în mare și să se ridice din nou spre țarm.

— Așa! Așa! În regulă! Gata!

M-am oprit gâfâind.

— A fost destul de bine. Dacă vei face lucrul ăsta de fiecare dată când vei ține în mână o sabie, înseamnă că ești maestru în mânuirea sabiei.

Garvaon s-a oprit și, pentru câteva momente, ochii lui înguști au părut să se tulbure.

— Meșterul Tung obișnuia să spună că un spadasin desăvârșit e ca un nufăr care înflorește în flăcări. Meșterul Tung m-a învățat lucrurile astea când eram de înălțimea bățului pe care-l ții în mână. Înțelegi ce-a vrut să spună?

În minte mi-au revenit amintirile luptei de pe vasul Osterlingilor și i-am spus:

— Poate că da, puțin.

— Toți Overcinii din Cerr știu că eu n-am reușit niciodată să înțeleg, a zâmbit Garvaon. Dar el mi-a tot repetat-o, așa că, probabil, cuvintele astea însemnau mult pentru el, care era un maestru desăvârșit al sabiei.

— Trebuie să fi fost și un om bun. N-avea cum să fie altfel. Dacă n-ar fi fost, n-ai fi vorbit așa cum o faci.

— Nu ești un spadasin extraordinar mi-a zis Garvaon, dar progresezi. Poate că dacă vei reuși să înțelegi pe deplin chestia asta cu nufărul din foc, vei reuși.

M-a bătut ușurel în scut cu bățul lui.

— Ți-am zis că faci două greșeli îngrozitoare. Ți-aduci aminte care erau?

— Ai spus... ai spus că sabia mea nu e precum marea. Oricum, nu destul de asemănătoare, am zis eu chinându-mă să-mi aduc aminte. Și ai mai spus că...

— Nu te întreb ce ți-am zis. Te întreb ce greșeli faci. De primul lucru te-ai prins. Sabia ta trebuie să plutească. Dar care e cea de-a doua greșeală?

— Nu știu.

— Gândește-te bine. Gândește-te la antrenamentul nostru și la felul în care ai luptat cu mine.

Am încercat.

— În timp ce te gândești, a spus Garvaon, am să-ți spun un mic secret. Dacă vrei să fii cu adevărat iscusit, va trebui să te gândești la lupte după ce s-au terminat. Nu contează dacă sunt adevărate sau doar antrenamente și nici ce arme ai folosit. Trebuie să le derulezi din nou în minte și să le analizezi. Ce-ai făcut tu, ce-a făcut adversarul tău? Cum s-au întâmplat lucrurile?

— Mă tot loveai peste picioare, i-am zis, și apoi m-ai atins la cap. Eu nimeream mereu în scut. Nu asta îmi doream și am încercat să lovesc și altundeva, însă a fost în zadar.

— Ești pe-aproape. Când te-ai repezit la mine, ai venit cu sabia ridicată în felul ăsta.

Garvaon mi-a arătat exact cum făcusem.

— Asta din cauză că te gândeai „sabie, sabie, sabie“, când de fapt ar fi trebuit să gândești „scut, sabie, scut, sabie, scut“. Scutul e la fel de important ca sabia, să nu uiți niciodată lucrul ăsta, m-a povățuit el, după care a făcut o pauză ca să se uite la propriul scut. Uneori m-am luptat cu adversari care n-au învățat niciodată lecția asta și mi-am dat seama imediat ce fel de luptători erau. Sfârșesc repede în țărână.

— Așa cum aș fi pățit și eu, dac-ai fi avut o sabia adevărată, am spus înghițindu-mi nodul din gât. Lovitura aia la încheietura piciorului...

— Așa-i. Acum o să încercăm ceva diferit. Ia scutul în mâna dreaptă și ține sabia cu stânga. Vreau să gândești „scut, sabie, scut, sabie“. Ne-am înțeles?

Uite-așa am învățat să lupt cu mâna stângă. Pare o prostie, știu, dar a fost o lecție bună. Când scutul e în mâna dreaptă, iar sabia în stânga, folosești scutul la fel de mult ca spada și asta e cheia victoriei. Începătorii se gândesc întotdeauna cum să înjunghie sau să taie. Luptătorii experimentați își propun să rămână în viață în timp ce înjunghie și taie. Mai mult, ei știu că scutul poate deveni foarte bine și o armă, în timp ce sabia te poate apăra.

Pe primul loc stă însă viteza. Cu ea m-a tot bătut Garvaon la cap. Dacă nu poți să faci un lucru repede, înseamnă că nu poți să-l faci deloc. Un cavaler tânăr – așa ca mine – ar trebui să aibă în mod natural mai multă viteză decât unul ca Garvaon, care e mai în vârstă. Știam asta, la fel și el. Continua totuși să fie mai iute decât mine, fiindcă se luptase și se antrenase atât de mult încât mânuirea sabiei devenise a doua lui natură. Nu am primit foarte multe lecții de la el. Am pornit înainte spre Jotunland fără să apuc să aprofundez. Dar am învățat suficient, iar când am ajuns în Cerr, cavalerii de acolo, unii dintre ei încă faimoși în Mythgarthr, au spus că eram mai priceput la mânuirea sabiei decât majoritatea nou-veniților.

Garvaon era un om simplu și lucrul ăsta îl făcea adesea greu de înțeles, deși și eu sunt la fel. Se antrena cu oamenii săi când avea timp liber și-i învăța și pe ei toate secretele, ceea ce era minunat. Mi-a spus odată că se temea întotdeauna înainte de bătălie, dar că nu-i fusese niciodată frică odată ce lupta începea. ăsta e lucrul care-i face pe unii să atace prea repede uneori; dacă Garvaon ar fi atacat la rândul lui prea repede, n-aș mai fi avut niciodată parte de povețele lui. Când a venit vremea să lupte, le-a spus oamenilor săi să-l urmeze și s-a aruncat primul asupra dușmanului. Se mândrea cu felul în care arăta, atât el, cât și oamenii lui. Își făcea datoria așa cum credea el mai bine, vedea că mulți alții nu și-o făceau și din cauza asta îi disprețuia puțin. Era genul de luptător care avea grijă ca niciunuia dintre caii de război să nu-i lipsească vreo potcoavă.

Capitolul 56

CENUȘĂ ÎN TRECĂTOARE

Timp de o oră avusesem trecătoarea în fața ochilor, în timp ce înaintam cu greu pe Drumul Războiului. Deodată însă am zărit pe cineva – ba nu, două persoane – stând în mijlocul drumului. Siluetele lor se profilau roșu-aprins pe cerul înnorat. Am vrut să dau pintenii armăsarului, dar muncise din greu toată dimineața și rezervele de energie pe care le mai avea îi puteau fi de folos în acea după-amiază.

Una dintre siluete dădea din brațe și arăta spre ceva, și stătea cu picioarele depărtate, ca să-și sprijine mai bine corpul grațios; în timp ce gesticulau, mi-am dat seama că nu erau luminate de vreo rază de soare ce se strecura pe sub norii joși; de fapt, erau roșii.

Și erau femei.

— Uri! Baki! Voi sunteți?

O arătare diformă și atât de murdară încât părea plăsmuită din noroiul drumului s-a ridicat din șanț și mi-a prins calul de dârlogi.

— Stăpâne? Săr Able! Stăpâne!

Uimit, am coborât din șa.

— Stăpâne! Te'am găsit!

N-am putut face altceva decât să mă uit la fața lui tristă și hămesită.

— Vrei să mă iai, să mă duci într-un locu. I-ai zis lu' mama.

— Îmi pare rău, am zis eu cât de blând am putut. Te cunosc de undeva?

— Uns, stăpâne. Îs Uns. Ş'am luptat cu Org pentru tine după ce era să t'omoare.

— Eşti feciorul femeii de la fermă, am gândit eu cu voce tare, fiul mai mic.

— Da, domn'le, da, stăpâne. Org te'ar fi ucis dacă nu eram io.

Ochii săi lacrimoşi erau exact ca aceia ai unui animal rănit.

— Te-a rănit, i-am zis. Am crezut că fugiseşi.

— Mama mi-a zis, a spus Uns dând frenetic din cap. A zis c-ai vrut să mă iai, da' ai crezut c-o să fug. Aşa că am mers să te găesc. Nu pot să stau dreptu', da' pot ca să merg repede, a zis el cu faţa luminată de un fel de mândrie. Ei mi-au zis, într-un castel pe unde ai trecut. O slujnică mi-o zis, stăpâne, cât e de departe şi cât e de greu. Da' io am venit orişicum. Am ştiut c-o să te găesc, stăpâne, şi c-o să fie bin!

Din partea cealaltă a armăsarului alb, Uri s-a iţit şi m-a bătut pe umăr.

— Când termini de vorbit cu cerşetorul ăsta, stăpâne, Baki şi cu mine trebuie să-ţi arătăm ceva foarte important.

— E urgent? am întrebat-o şi m-am întors spre ea.

— Aşa cred.

— Mă duc acolo sus, Uns, i-am spus eu arătând cu degetul. Hai să ne întâlnim acolo. Sau dacă plec înainte să ajungi tu, urmează-mă aşa cum ai făcut şi până acum. O să-ţi fac rost de un cal cât de repede pot.

— Îmi permiţi să stau în spatele tău, stăpâne? a întrebat Uri. Am alergat până la tine.

— Nu-ţi permit, i-am spus eu după ce m-am gândit cum m-aş fi simţit. Dar poţi să urci tu în şa, fiindcă eu am să conduc calul pe jos.

— Nu pot călări în timp ce tu mergi pe jos, a protestat ea cu indignare.

— Atunci va trebui să mergi alături de Uns și de mine.

— O să mă urc pe stânci, a hotărât ea. Acolo e umbră.

Pentru o vreme am văzut-o strecurându-se printre pietre și intrând în crăpăturile stâncilor precum o umbră sau sărind din loc în loc ca o capră, ferindu-se de lumina soarelui ori de câte ori razele lui ieșeau dintre nori; curând, mi s-a părut că vântul i-a risipit silueta fragilă.

— I-un Aelf, stăpâne, mi-a zis Uns. Ea și soră-sa au vrut să iscodească de vreo două ori când ieram io pă drum, da' nu le-am zis ni'ca.

— N-ar fi fost nicio problemă, i-am zis, mă bucur că nu te-au rănit.

— O, a chicotit Uns, or făcut ele ce-or putut, stăpâne, da' n-a fost ni'ca.

— E bine că nu le porți pică, nu știu câți alții s-ar fi comportat așa.

A rânjit, arătându-și dinții galbeni și strâmbi.

— Te-am găsit, stăpâne. Așa că-s bine, nu contează ni'ca acuș. Ce-mi pasă mie d-Aelfi?

— Dac-ai să vii cu noi, i-am zis eu încet, mă tem că lucrurile nu vor fi tocmai în regulă. Am ajuns deja la granița cu Jotunland.

Uns a părut înspăimântat.

În seara aia ne-am făcut tabăra în valea de pe cealaltă parte a trecătorii, un loc aproape plat, în care am zărit o potecă întortocheată ce mergea către un pârau înspumat. M-am dus în cortul lui Beel și l-am găsit conversând cu Garvaon, în timp ce Idnn îi privea pe amândoi.

— Ia loc, mi-a zis Beel după ce servitorul lui mi-a adus un taburet. Sir Garvaon și cu mine discutam despre pericolele pe care le vom înfrunta de acum înainte. Tocmai voiam să trimit pe cineva să te cheme aici când santinela mi-a spus

că aștepți afară. Ești cel mai bun arcaș al nostru și asta s-ar putea să fie foarte important.

— Sunt însă un spadasin începător, am zis eu zâmbind strâmb.

Eram obosit, atât de obosit încât eram recunoscător pentru taburetul pe care stăteam și-mi doream să fi avut spătar.

— Să nu-l crezi, Excelență, a protestat Garvaon. E mai bun decât mulți alții și devine din ce în ce mai bun. Ce-ai zice să ne antrenăm după ce terminăm aici, Sir Able?

— O să-mi dau toată silința.

— Rușine să-ți fie, Sir Garvaon, a intervenit Idnn. Uită-te la el! E ca un nufăr ofilit.

— Are nevoie de flacăra, ca să-l trezească. Atunci mă va ataca precum un leu.

— Sunt obosit, recunosc, am zis eu după ce mi-am dres glasul. Astăzi am avut parte de vești proaste.

Beel m-a întrebat la ce mă refer.

— Excelență, sunt sigur că-ți amintești că ți-am zis că te voi părăsi când vom ajunge la trecătoarea unde mă așteaptă servitorul meu.

— Îmi amintesc, a zis Idnn.

— Cu toate astea, am trecut de ea și sunt încă aici. Cred că ți-am zis și că l-am trimis pe Gylf înainte ca să-i spună lui Pouk că vin.

— Gylf e câinele tău? m-a întrebat Beel.

— Da, Excelență.

— Pot să-ți împrumut din nou pisica, Sir Able? m-a întrebat Idnn. Mi-e dor de motanul tău.

— Ți l-aș împrumuta cu plăcere, am zis eu făcând un gest larg cu mâinile. Dacă ar fi la mine, domniță. Te-a părăsit pe dumneata, dar nu s-a întors nici la mine.

— Și câinele? m-a întrebat Beel.

— Înălțimea Ta, ai anticipat ce voiam să spun. Gylf nu s-a întors.

— Ai face mai bine să ne zici ce ai de zis, a intervenit Garvaon.

— O să fiu cât pot de scurt. Se pare că omul meu, Pouk, a crezut că trecătoarea asta e locul potrivit unde să fac de strajă, așa cum am jurat. Și-a făcut tabăra aici, după cât se pare, pentru câteva zile. Noi am găsit rămășițele a două focuri și chiar locul în care a ținut legați caii.

— Noi? m-a întrebat Garvaon ridicând dintr-o sprânceană. Nu m-am simțit în stare să le prezint pe Uri și pe Baki, așa că am continuat.

— Da, am fost cu Uns. El e cerșetorul olog pe care l-a luat la întrebări unul dintre soldații dumitale. De vreme ce s-a despărțit de mine, a trebuit să cerșească.

Am așteptat să spună cineva ceva, dar au tăcut cu toții.

— Acum sunt nevoit să cerșesc eu pentru el, Excelență. N-are cal și de-asta venisem să te văd. Nu ai unul în plus? Sau vreun catâr... ceva?

— Ai descoperit tabăra servitorului, a zis Beel. Continuă de acolo, te rog.

— Am descoperit-o, dar ei nu erau acolo. Nici servitorul și nici femeia care mersese cu el, după cum am aflat. Nici Gylf nu era. Și nici Mani, motanul meu, fiindcă tot veni vorba.

— Au plecat spre nord? m-a întrebat Beel.

— Da, Excelență, probabil că așa au făcut. Nu e decât un singur drum, cel pe care mergem noi. Dacă s-ar fi îndreptat spre sud, ne-am fi întâlnit cu ei. Deci sigur au mers spre nord.

— În Jotunland, a zis Garvaon.

— Păi și noi suntem în Jotunland, a zis Beel ridicând din umeri. Am intrat imediat ce am părăsit trecătoarea și am început să coborâm. Fără îndoială că acum ne pândesc pericole mai mari decât ieri, dar n-aș putea să spun că simt vreo diferență.

— Vrei să spui că servitorul tău și femeia aia despre care nu știi nimic au pornit spre nord de capul lor? m-a întrebat Idnn.

— Pouk n-ar fi făcut-o cu siguranță. Nu pot însă nici măcar să ghicesc ce-a făcut femeia aia sau ce l-a forțat ori convins pe Pouk să facă.

— Cine știe cu adevărat de ce e în stare o femeie? a mormăit Garvaon.

— Femeile știu. Mă rog, uneori, a răspuns Idnn aruncându-i o privire tăioasă.

— Nu e momentul să începem să ne certăm, a bombănit Beel.

— Nu mă cert, tată. Explic doar un lucru pe care Sir Garvaon ar fi trebuit să-l învețe și singur. Aș prefera mai degrabă să-mi explice Sir Able niște lucruri. Poți să-ți adresez câteva întrebări, Sir Able?

— Da, domniță. Poți, am oftat eu și m-am foit pe taburet.

— Atunci am să-ți pun una care e foarte evidentă. Servitorul ăsta al tău, Pouk... s-ar fi luptat dacă uriașii ar fi încercat să-l prindă pe el și caii tăi?

— Mă îndoiesc foarte tare, domniță.

— Dar ce spui despre femeia care-l însoțește? Ea s-ar fi luptat?

— Mi s-a spus că avea o sabie, domniță, am zis eu zâmbind. Este deci posibil să se fi luptat. Dumneata trebuie să știi mai bine decât mine și Sir Garvaon.

— Unele femei ar fi făcut-o, a completat sumbru Garvaon.

— Fiindcă a fost sânge, a continuat Idnn. Ai găsit cenușa dar n-ai văzut și sângele? Sir Garvaon a văzut și mi-a arătat și mie.

Beel a oftat.

— I-am spus fiicei mele să nu mai călărească în avangardă. Se pare că va trebui să-i spun și avangardei să nu călărească alături de fiica mea.

— Domnița Idnn a venit lângă noi în timp ce inspectam locul pentru tabără, a zis Garvaon. Eu am descălecat și, cu siguranță, și-a dat seama că am găsit ceva interesant. A fost curioasă, firește.

Fata a zâmbit de parcă ar fi vrut să zică „Vedeți cum mă apără Sir Garvaon?” Atenția lui Beel s-a mutat însă asupra mea.

— Am văzut sângele, bineînțeles. Și cenușa și tot restul. Am văzut și o urmă în cenușă, în apropierea vetrei mai recente ascunsă cumva în umbra unei stânci. Ai văzut-o?

Am clătinat din cap, prea descurajat ca să mai spun ceva.

— Era urma unui câine sau a unui lup foarte mare. Cât despre sânge, se prea poate ca servitorul tău să fi opus rezistență. E posibil să-l fi judecat greșit. Poate că s-a luptat femeia, așa cum susține Idnn. Sau poate că s-au luptat amândoi.

— E posibil, am zis.

— Așa e. Se poate însă ca, din păcate, unul sau chiar amândoi să fi fost răniți, deși nu s-au luptat cu uriașii. E posibil și ca femeia să-l fi bătut pe servitorul tău sau ca el să fi bătut-o pe ea. Nu avem de unde ști.

— Excelență!

— Da! Ce s-a-ntâmplat?

— Nu de asta am venit. Te-am căutat fiindcă speram să capăt un cal pentru Uns. Dar dacă tot știi unele lucruri despre magie... ar fi oare posibil să afli, în vreun fel, ce li s-a întâmplat?

Pentru o clipă, în cortul de mătase al lui Beel nu s-a auzit nimic altceva în afară de șuieratul respirației lui Idnn, care a tras adânc aer în piept.

— Probabil c-ar fi trebuit să mă gândesc la asta, a zis Beel într-un târziu. S-ar putea să nu aflăm nimic. Ca să fiu sincer, Sir Able, trebuie să-ți mărturisesc că dau greș mai des decât reușesc.

— Dar dacă ai reuși, Excelență...

— Am putea afla ceva cu adevărat important. Ai perfectă dreptate.

Fiica lui i-a zâmbit, aplecându-se spre el, iar Beel a spus:

— Nu-ți dorești decât distracție. Șarlatanii dau spectacole susținând că fac magie, Idnn, pretinzând că înghit săbii și broaște. Magia, cea adevărată, nu e însă distracție. Știi cum au apărut Aelfii?

— Nu, tată, a răspuns ea. Dar mi-ar plăcea să știu, chiar dacă ei nu există.

— Ba există. Dar voi, Sir Garvaon, Sir Able? Știe vreunul dintre voi?

Garvaon a clătinat din cap că nu, dar eu am zis că știu.

— Atunci, spune-ne.

— Excelență, în Aelfrice există cineva pe nume Kulili. Poate că ar fi trebuit să spun „în lumea pe care noi o numim Aelfrice“, fiindcă ea nu aparține de fapt Aelfilor, ci lui Kulili. Am făcut o pauză. Vă spun numai ce mi s-a spus și mie, dar să știți că eu cred că e adevărat.

— Continuă.

— În regulă. Pe vremea aia, în Aelfrice, existau doar spirite imateriale, creaturi precum fantomele, dar care nu fuseseră niciodată în viață. Kulili și-a folosit magia și a făcut trupuri din noroi, frunze și mușchi, din cenușă și din cine mai știe ce, după care a pus în ele spiritele. Când a folosit focul, spiritele au devenit Aelfi de Foc, Salamandre. Când a folosit apa mării, au devenit Aelfi de Apă, Kelpii.

— Corect! a zis Beel privind de la mine spre Garvaon și de la el spre Idnn. Noi nu suntem precum Aelfii. Semănăm mai mult cu Kulili, fiindcă am fost creați, la fel ca și ea, de tatăl taților tuturor Overcinilor, zeul din lumea cea mai înaltă. Aici, ca și acolo, el a mai creat și spirite ale elementelor. Așa cum spune Sir Able, arată mai degrabă ca niște fantome. Sunt creaturi foarte vechi și înțelepte, fiindcă au acumulat experiența multor veacuri.

Garvaon a tușit, părând că nu se simte prea confortabil.

— Aceste spirite speră că vom face într-o zi pentru ele ceea ce Kulili a făcut pentru Aelfi. Cel puțin, așa mi se pare mie. Pe urmă, ar putea să încerce să ne ia Mythgarthrul, așa cum Aelfii s-au răsculat și au luat Aelfrice de la Kulili. Nu știu. În vremurile noastre însă, ceea ce se cheamă magie este de fapt contactul cu aceste spirite care pot fi convinse să-l ajute pe magician, fie în căutarea unei recompense, fie de milă – așa cum ne mai ajută și Overcinii uneori – sau pur și simplu, ca să ne câștige încrederea.

— Poate fi periculos, eu așa am auzit, Excelență, a zis Garvaon.

— Poate fi, l-a aprobat Beel. Dar am să încerc să o fac în seara asta, dacă Sir Able mă va asista. Ești dispus, Sir Able?

— Bineînțeles, Excelență.

— S-ar putea să-ți găsim câinele, servitorul și chiar pe femeia asta misterioasă care luptă cu sabia. Dacă o s-o facem, s-ar putea să aflăm și niște lucruri care ne vor fi de folos în Jotunland. Cel mai probabil însă, nu vom afla nimic, iar eu vreau să fiu convins că ești conștient de asta.

— Sunt, Excelență.

— Sir Garvaon poate să asiste și el, dacă vrea.

— O să te asist eu, tată, s-a repezit Idnn. Poți conta pe mine.

— De asta îmi era teamă.

— Și eu îți voi sta alături, Excelență, a zis Garvaon. Te poți baza întotdeauna pe mine.

— Știu asta, a zis Beel după care s-a întors către mine. O să vorbesc cu Egr să-i dea un cal cerșetorului tău. Ne întâlnim aici când e luna sus pe cer. Până atunci, sunteți liberi.

— Odihnește-te, mi-a zis Garvaon și s-a ridicat și el în picioare. Poate că mai prindem un antrenament înainte să se întunece prea tare.

Capitolul 57

FAVOAREA LUI GARVAON

Când am ieșit, am văzut că terminaseră de ridicat și celelalte corturi. Focurile de la bucătărie ardeau deja, însă mai mulți bărbați aduceau încă lemne, iar de pe versanții din apropiere se auzeau bufniturile topoarelor. Hamalii își mânau cu grijă catării obosiți și îndărătnici către marginea văii unde ne făcusem tabăra, probabil pe cărarea periculoasă care ducea spre râu.

În cortul lui Garvaon, trei soldați ne așezau paturile de campanie. Al meu era gata deja; pătura pe care mi-o dăduse Garvaon fusese așternută pe el, iar Mani se proțăpise exact în mijlocul patului.

— Măi să fie, am zis eu. Pe unde-ai umblat?

Mani a aruncat o privire plină de înțeles celor trei soldați.

— Bine, pisică alintată.

M-am așezat și mi-am scos cizmele.

— Nu trebuie să-mi vorbești dacă n-ai chef. Lasă-mă doar să mă întind.

Mani s-a dat la o parte și s-a așezat cu capul lângă urechea mea. Apoi am picotit câteva minute. Când m-am trezit, Mani s-a grăbit să-mi spună:

— Am vești. Fetele alea aelfe ți-au găsit câinele. Un uriaș l-a pus în lanț.

— Și nu pot să-l elibereze ele? l-am întrebat eu în șoaptă, după care am căscat.

— Asta încearcă. Eu unul n-aș fi făcut-o, dar se pare că ele sunt convinse că tu asta îți dorești. În orice caz, așa mi-a zis una dintre ele, după care m-a făcut să-i promit că-ți voi transmite și ție. Se grăbea să-ți scoată câinele din lanțuri – sau cum s-o numi bruta aia.

Ca să-mi ofer un pic de timp de gândire, l-am întrebat:

— Care dintre ele era?

— Aia mai urâtă, mi-a șoptit Mani.

Mi-am întors capul ca să-l pot privi, după care am deschis ochii.

— Sunt amândouă destul de drăguțe.

— Măcar *tu* ai blană.

— Haine, vrei să spui. Și ele ar putea purta haine dacă ar vrea. În Aelfrice însă e cald, așa că mulți Aelfi nu-și acoperă trupurile. Hainele sunt pentru... am căutat un cuvânt. Pentru... nobilime. Pentru regi și regine.

— Toate pisicile au sânge regesc, mi-a zis Mani pe un ton din care mi-am dat seama că avea să se enerveze dacă-l contraziceam. Și eu am.

Ultimul soldat a părăsit chiar atunci pavilionul și am observat că ținea două degete ațintite în jos.

— Ați fost auzită, Majestatea Voastră Înalt Pisicească, i-am zis lui Mani.

— Nu-ți bate joc de mine, n-am să tolerez asta, a zis Mani ceva mai tare ridicându-se.

— Îmi cer iertare. Am fost nepoliticos, îmi pare rău.

— Atunci incidentul ăsta e uitat. Și nu-ți bate capul cu băieții ăia, oricum nu-i crede nimeni. Cât despre fetele tale aelfe, accept că roșul acela e atrăgător și că au blană pe ici, pe colo. Când am zis „cea mai urâtă”, mă refeream la aia care seamănă cel mai puțin cu o pisică.

— Trebuie să fie Baki, presupun.

— Iar eu nu te voi contrazice, a zis Mani, după care a început să-și curățe părțile intime cu limba.

— Mani, tocmai mi-a venit o idee!

— Serios, Sir Able? a zis el privind în sus amuzat. Ție?

— Poate că nu e nimic important, dar m-am gândit la ceva. Probabil că ai văzut o mulțime de vrăjitorii, că ai asistat la multe împrejurări în care stăpâna ta a ghicit viitorul.

— Am văzut câte ceva, a spus Mani.

— Înseamnă că știi destul de multe despre magie. Diseară, lordul Beel va încerca să-l găsească pe Pouk cu ajutorul magiei.

Mani a început să toarcă ușurel.

— O să fiu și eu acolo, și Idnn. Mă îndoiesc că va avea cineva ceva împotriva să te aduc și pe tine. Vrei să vii?

Și-a lins laba imensă și neagră, a studiat-o, după care a început s-o lingă din nou.

— O să mă mai gândesc.

— Bine. Nici nu-ți cer mai mult. Ar trebui doar să urmărești ce se întâmplă și dacă ți se pare ceva, să-mi spui.

— Nu-l știu pe Pouk, a zis Mani gânditor. Îi plac pisicile?

— Cu siguranță. Pe *Neguțătorul din Miazănoapte* era o pisică la care ținea foarte mult.

— Serios?

— Serios. Nu te-aș minți în privința asta.

— Atunci, care era numele pisicii?

— Nu știu, dar Pouk...

M-am oprit fiindcă în cort intrase Garvaon.

— Ești gata pentru o nouă lecție, Sir Able?

— Absolut, i-am zis eu țâșnind în picioare.

— E aproape întuneric, mi-a spus Garvaon așezându-se pe patul lui. Așa că mi-ar plăcea să vorbim despre împlântări în seara asta. Oricum nu avem foarte mult timp. Luna s-a ridicat deja deasupra piscurilor.

— Ce sunt împlântările?

— Împlântarea e când înjunghii cu sabia. Când înfigi vârful, a zis Garvaon gesticulând. Am impresia c-o să ne luptăm foarte curând. S-ar putea să mă înșel, dar așa cred acum.

— Și eu am impresia asta.

— Împlântarea e una dintre cele mai bune tehnici de doborâre a adversarului într-o luptă adevărată. Unora nu prea le place să vorbească despre ea.

Am așteptat.

— Nici mie nu-mi place, pentru că unii dintre noi o considerăm a nu fi tocmai cavaleriească. Dar când te lupți pe viață și pe moarte...

— Înțeleg.

— Nu este permisă în turniruri, nici măcar în luptele colective. De aici vine chestia asta cu lipsa ei de cavalerism. Este însă ilegală, fiindcă e prea periculoasă. Chiar și dacă tocești vârful sabiei, poți răni pe cineva foarte grav.

— Pot să-ți arăt buzduganul meu?

— Chestia aia care seamănă cu o sabie? Desigur.

Am scos Sfărâmătorul de Săbii și l-am întins lui Garvaon.

— Vârful e bont, vezi?

— Da. Și cred că știi ce vrei să-mi zici.

— Odată am lovit un cavaler în față cu vârful.

— Și ce-a ieșit?

A trebuit să mă gândesc puțin.

— Era la fel de înalt ca mine, așa-mi amintesc, dar a căzut și n-am mai avut probleme cu el. După aceea, și-a ținut mâinile pe față.

Garvaon a dat aprobator din cap și a zâmbit.

— Ți-ai dat o lecție mai bună decât aș fi putut eu să-ți predau vreodată. Probabil că i-ai scos niște dinți și e posibil chiar să-i fi rupt niște oase. Dar dacă ai fi avut o sabie adevărată, cu vârful ascuțit, l-ai fi omorât. Ceea ce e mult mai bine, a zis el și și-a scos sabia. Genul ăsta de armă e cea mai bună pentru împlântări. Lama se îngustează ușor către vârf, care este foarte ascuțit. Un vârf ascuțit îți permite lovituri mai fine, dar ai nevoie și de greutate în lamă, ca să poți

împlânta mai bine. Asta e tehnica cea mai bună de penetrare a unei cămăși de zale. Știai asta?

Am clătinat din cap că nu.

— Așa este. Și e și cea mai bună modalitate să-i faci o rană profundă, indiferent dacă are sau nu zale. Fiii Furiei nu prea folosesc zale.

— Nu știam nici asta.

— Eu cred că sunt convinși că n-au nevoie de ele când se luptă cu noi. Te-ai bătut vreodată cu vreunul?

— Nu, am văzut unul o dată, dar nu m-am luptat cu el. Eram înțepenit de spaimă.

— O să fii speriat și data viitoare. Tuturor le e teamă. Vezi unul și ți se pare că ai nevoie de o armată întreagă.

— Dar tu te-ai luptat cu ei?

— Cu unul, o dată, mi-a zis Garvaon.

— Și l-ai ucis?

Garvaon a încuviințat.

— Aveam doi arcași cu mine, iar unul dintre ei l-a nimerit exact în bărbie. Și-a dus mâinile la față exact cum spuneai c-a făcut omul tău când l-ai lovit cu buzduganul. Eu am fugit către el și l-am tăiat chiar deasupra genunchiului, a continuat Garvaon arătându-mi pe propriul picior locul unde-l lovise pe uriaș. Chiar aici. A căzut, iar eu mi-am înfipt sabia în gâtul lui până la mâner. I-am luat capul ca să i-l arăt lordului Beel, dar a trebuit să fie tras de doi cai. Era aproape la fel de mare ca un butoi, încheiat el zâmbind.

— Înseamnă că sunt la fel de mari cum spun oamenii. Știu doar că ăla pe care l-am văzut eu părea îngrozitor de mare.

— Depinde cine spune povestea, ca de obicei. Dar sunt înalți. N-ai cum să nu tresari de fiecare dată când vezi unul. Și nici nu au constituția noastră. Picioarele le sunt mai groase decât ar trebui. Sunt foarte lați și ar trebui să aibă capetele

mai mici. Dacă ai ocazia să tai unul, cum am făcut noi, te sperii de-a dreptul.

Pentru a suta oară, am încercat să-mi imaginez un grup de Fii ai Furiei atacând. Nu unul singur, ci douăzeci sau o sută venind pe Drumul Războiului.

— Acum înțeleg de ce e atât de larg drumul ăsta.

— Chestia e că sunt înceți. Nu vreau să zic că merg încet. Vor ajunge mult mai repede decât tine într-un loc, dar asta numai fiindcă pașii lor sunt foarte mari. Se întorc însă cu greutate. Dacă n-ar fi așa, n-am avea nicio șansă.

— Viteza e totul, i-am zis.

— Așa este. M-am luptat cu tine. Cu bețele astea de antrenament, vreau să zic. Ești puternic, unul dintre cei mai puternici oameni cu care m-am înfruntat. Dar n-ai cum să fii mai puternic decât un Fiu al Furiei, așa că va trebui să fii mai iute. Și mai deștept. Să nu crezi că o să fie ușor.

— N-am crezut asta niciodată, i-am zis. Am cunoscut un om care s-a luptat cu ei.

— Și a câștigat?

Am clătinat din cap că nu.

— Vreau să-ți mai pun niște întrebări despre împlântări. Dar mai întâi, ce crezi despre ceea ce vrea să facă astă-seară lordul Beel?

— Părerea mea sinceră? Dar rămâne între noi.

— Între noi trei, am zâmbit eu, mângâindu-l pe cap pe Mani.

— În regulă. Mă îndoiesc c-o să se întâmple ceva. Și probabil că nu vom afla nimic.

— Mi s-a părut că erai îngrijorat atunci când eram în cort.

— Eram, mi-a răspuns Garvaon ezitant, privind în jur. Am fost alături de el și în alte situații în care a încercat să facă asta. De obicei nu se întâmplă nimic, dar uneori se petrec... lucruri. Nu-mi plac lucrurile pe care nu le pot înțelege.

— Pot să întreb ce s-a-ntâmplat?

Garvaon mi-a făcut semn că nu. Se întunecase la față.

— În regulă. O să văd cu ochii mei astă-seară. Crezi că ar trebui să ne uităm puțin la lună?

— Nu încă. Vreau să-ți mai vorbesc puțin și oricum n-a trecut destul timp. Nu suntem împreună de prea multă vreme, dar mi-am dat toată silința să te învăț, așa cum am promis. Ești de acord cu asta?

— Bineînțeles.

— Ne-am luptat și cu oamenii munților împreună.

— Da, ne-am luptat, l-am aprobat eu.

— Deci suntem prieteni. Și, în plus, îmi datorezi și o favoare.

Mani, care ne ignorase după ce devenise evident că n-o să mai vorbim despre magie, l-a privit pe Garvaon cu interes.

— Recunoști asta, Sir Able?

— Desigur, n-am negat niciodată.

— Nu ți-am spus care-mi era dorința și nu aveam de gând să-ți cer acea favoare, de vreme ce tu ai câștigat întrecerea, știm amândoi asta.

— Îți sunt dator cu o favoare și nu trebuie decât să-mi spui ce vrei.

Preț de câteva secunde, Garvaon m-a studiat în tăcere.

— Eu sunt văduv. Știai asta?

Am clătinat din cap că nu.

— Da, sunt văduv. În toamna asta se împlinesc doi ani. Și fiul meu a murit. Volla încerca să-mi ofere un fiu.

— Îmi pare rău. Foarte rău.

— Lady Idnn nu s-a arătat niciodată interesată de mine, a continuat Garvaon, după care și-a dres glasul.

Am așteptat, simțind cum ghearele lui Mani cum treceau prin lâna groasă a pantalonilor mei.

— Cel puțin, nu până astăzi. Dar azi mi-a zâmbit și am vorbit ca niște prieteni.

— Am văzut și eu, i-am zis.

— E tânără. Cu douăzeci și doi de ani mai tânără decât mine. Dar o să trăim în fortăreața regelui uriașilor ăstora. N-o să fie prea mulți bărbați prin preajmă.

— Tu și tatăl ei, i-am zis. Arcașii, soldații și servitorii tatălui ei.

— Tu nu?

— Nu, n-am să fiu acolo. Eu trebuie să-l găsesc pe Pouk ca să-mi recuperez caii și restul lucrurilor. După ce fac asta, o să stau de veghe undeva în munții ăștia. Așa i-am promis ducelui Marder și asta am de gând să fac.

— Deci nu intenționezi să rămâi?

— Nici măcar n-am să ajung până la fortăreața regelui Gillind, asta dacă-l găsesc pe Pouk mai înainte. Mai vrei să-ți fac acea favoare? Despre ce e vorba?

— Ești mai tânăr decât mine.

— Desigur, cu mult.

— Ești mai înalt și arăți mult mai bine, știu toate astea.

— Sunt un cavaler lipsit de renume, i-am amintit eu. Rămâne să-mi demonstrez bărbăția în luptă. Nu uita asta. Dacă te întrebi de ce sunt atât de nerăbdător să-l găsesc pe Pouk, îți spun că unul dintre motive este acela că are cu el toate obiectele mele lucrurilor mele. Tu ai un conac numit Finefield, nu-i așa?

— Da.

— O casă mare, înconjurată de un zid.

— Și un turn, a zis Garvaon.

— Și mai ai câmpuri și țărani care ară și însămânțează și cirezi de vite. Eu n-am nimic din toate astea.

În timp ce vorbeam, nu mă puteam gândi decât la ceea ce-mi mărturisise Idnn legat de faptul că tatăl ei intenționa să o dea regelui Gilling, dar n-am putut să-i spun asta lui Garvaon, fiindcă mi-a fost teamă de ceea ce-ar fi putut face dacă afla. Și mă mai gândeam că, dacă Idnn își dorea cu adevărat să fie salvată, avea cine s-o facă.

— Mi-ai cerut să-ți spun ce favoare vreau. Nu e tocmai ușor să fac asta, mi-a zis Garvaon.

— Cred că am ghicit deja, așa că nu mai trebuie.

— Vreau să-mi dai cuvântul, cuvântul de onoare, că nu vei face nimic ca să mă înjosești în fața ei. Ești un arcaș mai bun decât mine și toată lumea știe. Mulțumește-te cu asta.

— Așa voi face.

— Dacă mă respinge, am să-ți spun. Dar până atunci, vreau să-mi promiți că n-ai să încerci s-o câștigi pentru tine.

Capitolul 58

ÎN APOI LA CENUȘĂ

— Ai cuvântul meu de onoare, i-am zis eu lui Garvaon întinzându-i mâna.

A întins și el o mână care, la fel ca Garvaon, nu era tocmai mare, dar era puternică.

— Ți-o dorești, firește, mi-a zis el.

— Ba nu.

— E frumoasă.

— Asta cu siguranță, am zis eu, dar nu ea este cea de care sunt îndrăgostit.

— E și fiică de baron.

Pentru o clipă, Garvaon a părut gata să renunțe.

— E singura lui fiică, a continuat el.

— Ai dreptate, Beel nu va accepta cu ușurință.

— Am cuvântul tău, Sir Able, a zis Garvaon îndreptându-se de spate. Ce voiai să mă mai întrebi despre lupta cu sabia?

— Ce-ar trebui să fac când adversarul meu folosește împlântarea? Cum mă pot apăra împotriva unei asemenea lovituri?

— Ah! a exclamat Garvaon, după care s-a ridicat și și-a luat scutul. Bună întrebare. În primul rând, trebuie să știi că e greu să te aperi de o asemenea lovitură. Dacă observi că îi place tehnica împlântării sabiei, va trebui să iei lupta foarte în serios.

— Așa voi face.

— Pe urmă, trebuie să mai știi și momentul când e cel mai probabil să te străpungă. Mai ai scutul pe care l-ai folosit ieri?

— I l-am dat înapoi lui Beaw.

— Atunci ia-l pe-al meu, a zis Garvaon trăgându-l dintre bețele cu care ne antrenam.

— N-avem nevoie de mai multă lumină? am întrebat eu, după care l-am pus jos pe Mani.

— N-o să ne luptăm. Vreau să-ți arăt doar două lucruri. Îți aduci aminte că ți-am zis că nu e bine să vii spre adversar cu piciorul drept în față? Unul dintre motive este acela că, dacă se pricepe la împlântare, ți-ar putea înfige vârful în picior. Acum n-am de gând să-mi înfig sabia în fața sau în piciorul tău, ceea ce aș încerca să fac într-o luptă reală. Voi încerca, în schimb, s-o împlânt în scut. Vreau să stai drept și să te dai înapoi, până când nu te voi mai putea împunge în scut fără să înaintez trei sau patru pași.

Am luat distanța pe care mi-a cerut-o și am încercat să mă concentrez.

— Gata? Pregăște-te!

Înainte să termine de spus aceste cuvinte, vârful bastonului său mi-a lovit scutul, după care el a sărit înapoi.

— Ai văzut ce-am făcut? Am pășit ușor cu stângul, apoi am făcut un pas lung cu dreptul. Împreună, brațul și sabia sunt egale cu înălțimea mea.

— A fost ca o magie, i-am zis.

— Poate așa crezi, dar n-a fost. Va trebui să exersezi pasul ăla lung, nu e chiar așa ușor cum pare. De asemenea, va trebui să ții scutul deasupra capului atunci când faci mișcarea asta. Ești total expus loviturilor de sus, care pot veni dacă oponentul tău e destul de iute.

— Aș vrea să văd asta, i-am zis.

Garvaon a privit spre ușă.

— E mai multă lumină afară. Am să te învăț cum să-ți faci adversarii să dea înapoi, pe urmă ar trebui să mergem la Excelența Sa.

Cu scutul prins de braț, mi-a arătat cum trebuie să împing, apoi m-a pus să repet. La a treia încercare, l-am simțit pe Mani trăgându-mă de picior.

— Ești gata să mergem? m-a întrebat Garvaon.

— Ar trebui să mă întorc ca să-mi caut coiful. Lordul Beel va dori probabil să mă vadă că-l port. Spune-i că întârzii un minut sau două.

Odată ajuns în cort, l-am întrebat pe Mani:

— Ce e?

— Am intrat la Idnn ca să urmăresc pregătirile, mi-a explicat Mani. Iar el are de gând s-o facă chiar acolo. Ar trebui să meargă însă acolo unde e cenușa. Spune-i să pună niște cenușă în bol.

* * *

Locul din fața cortului lui Beel era luminat de mai multe felinare. Pământul pietros dinăuntru fusese nivelat și deasupra lui fusese așezat un covor. Beel stătea așezat turcește pe covor și avea lângă el un burduf cu vin, un bol de aur și o ceașcă de aur. Idnn stătea pe un scaun lângă perdeaua de mătase, iar Garvaon se așezase lângă ea.

— Iată-te! a zis Beel. Acum putem începe.

Am făcut o plecăciune, după care l-am întrebat:

— Aș putea să-ți spun două vorbe în particular, Excelență? Durează doar o clipă.

— E important? a ezitat Beel.

— Așa cred, Excelență. Îndrăznesc să sper că-mi vei împărtăși părerea.

— Sir Garvaon și cu mine o să așteptăm afară, a zis Idnn. Cheamă-ne când ești gata.

— N-o să-i ordon fiicei mele să iasă la întuneric, a zis Beel întorcându-se spre mine. E suficient dacă ne îndepărtăm puțin de tabără?

Am mers o sută de metri în susul văii. Beel s-a oprit și s-a întors spre mine.

— Ai putea să începi prin a-mi spune de ce n-ai vorbit în prezența fiicei mele și a omului meu de încredere.

— Pentru că trebuie să-ți dau un sfat. Ca simplu cavaler...

— Înțeleg. Ce e?

— Ai spus că sunt vrăjitor. Nu sunt, dar am un prieten care se pricepe întrucâtva la magie.

— Iar el... sau ea... te-a învățat câteva lucruri simple, presupun. Modestia îți face cinste.

— Mulțumesc, Excelență, mulțumesc foarte mult.

M-am uitat împrejur după Mani, dar motanul nu era nicăieri.

— Am o întrebare, Sir Able. În trecut, nu ai fost întotdeauna direct atunci când mi-ai răspuns la întrebări.

— Se prea poate, Excelență. Îmi cer iertare.

— Dacă-ți ascult sfatul... sfatul prietenului tău, deși mie mi s-a părut că ai venit singur atunci când mi te-ai înfățișat pentru prima dată ca să-mi ceri un cal cu împrumut, ai să îmi răspunzi la o întrebare direct și cinstit? Îți dai cuvântul de onoare? Fiindcă n-am de gând să-ți ascult sfatul în alte condiții.

— E foarte important pentru mine, Excelență.

— Ai deci un motiv în plus ca să-mi faci pe plac.

— În regulă, dar asta numai dacă îmi ascuți și îmi urmezi sfatul.

— Îmi poruncești?

— Niciodată, Excelență, dar... trebuie să-l găsesc pe Pouk. Chiar nu vrei să m-ascuți? Te implor!

— Să înțeleg că eu sunt cel care are de ales? Că n-ai să-mi răspunzi decât dacă fac așa cum vrei tu?

— Da, Excelență.

— Să te-aud atunci!

Când am ajuns la pavilion, a ordonat să ni se aducă tuturor caii. Un altul a fost încărcat cu covorul, burduful de vin și alte lucruri; pe al șaselea cal a urcat servitorul lui.

— Ne întoarcem în trecătoare, i-a spus Beel lui Garvaon. Ar trebui să călărești în fața noastră, bănuiesc. Sir Able ne poate păzi spatele, poziție care se poate dovedi cea mai periculoasă.

Adevărul e că, în vreme ce călăream în spatele lor, mă gândeam că poziția mea era cea mai singuratică. Ca și cum n-ar fi fost de-ajuns, trebuia să-mi opresc armăsarul mai mereu ca să rămână în spatele calului de povară încărcat cu bagaje. Stâncile, copacii și boscheții de pe marginea Drumului Războiului nu păreau să ascundă vreun dușman. Deși am ascultat cu multă atenție, n-am auzit decât vuietul singuratic al vântului și tropotul potcoavelor. Luna era strălucitoare, iar stelele reci erau pline de mister.

Când am ajuns pe un pînten de piatră, undeva sus, în munți, și am privit spre tabără, corturile ei întunecate și focurile aproape stinse mi s-au părut la fel de îndepărtate precum stelele acelea.

Capitolul 59

ÎN JOTUNLAND

Beel a poruncit să fie așezat covorul între cenuși și ne-a întrebat pe toți de ce fuseseră aprinse două focuri. Eu am clătinat din cap că nu știu, iar Idnn a zis:

— Sir Garvaon știe, nu-i așa, mândre cavaler?

— Și-au făcut primul foc aici, a spus Garvaon, pentru că era la adăpost de vânt, ceea ce se întâmplă în general spre vest. În noaptea următoare sau chiar peste două nopți, unul dintre ei și-a dat seama că pot fi văzuți dinspre nord.

— Și au fost văzuți, a murmurat Beel. Acum o să vedem ce voi fi eu în stare să văd, dacă voi fi în stare. Trebuie să vă previn că s-ar putea ca încercarea asta să nu dea niciun rezultat.

A privit în jos spre bolul pe care-l ținea servitorul lui.

— Dar de ce e din argint? Unde e bolul meu de aur, Swert?

— Eu i-am spus să-l aducă pe ăsta, tată, a intervenit Idnn. Faci vrăji la lumina lunii, nu în timpul zilei. Acesta e bolul meu pentru fructe. Cred că în seara asta îți va aduce mai mult noroc.

— Ai devenit vrăjitoare? a zâmbit Beel.

— Nu, tată, nu știu nimic despre magie, dar am fost sfătuită de un prieten care știe.

— Sir Able?

— A trebuit să-i promit că nu voi spune cine este.

— Una dintre servitoarele tale, presupun...

Idnn nu a spus nimic.

— Nu că ar avea vreo importanță.

Beel a îngenuncheat pe covor. Servitorul i-a întins un pocal de argint și un burduf cu vin, iar el a umplut și bolul, și pocalul.

Mani îl supraveghea cu atenție; ca să vadă mai bine, s-a cățărat pe umărul meu.

— Vă cer tuturor să tăceți, a zis Beel. Și-a băgat mâna în tunică și a scos o pungă mică de piele din care a extras un smoc de ierburi uscate. Jumătate l-a pus în bol, iar restul în pocal. Și-a închis ochii și a început să rostească o invocare.

În liniștea care a urmat, mi s-a părut că sunetul vântului se schimbasesc și că fremăta de cuvinte într-o limbă pe care n-o cunoșteam.

— Mongan! a exclamat Beel. Dirmaid! Sirona!

A golit brusc pocalul, după care s-a aplecat să se uite în bolul de argint.

La fel am făcut și eu, ghemuindu-mă lângă el. Imediat m-au urmat Idnn și Garvaon.

Ca și cum aş fi privit prin gura unei peșteri întunecate, am zărit o pădure de o frumusețe nepământească. Disiri, regina Aelfilor de Mușchi, stătea într-o poiană în care înfloreau flori stranii. Era dezbrăcată, mai grațioasă decât orice muritoare și mult mai frumoasă; părul ei verde i se ridica mult deasupra capului, unduindu-se și curgând în vântul care legăna florile. Un Toug mai tânăr era prosternat la picioarele ei, iar eu așteptam în genunchi. Mi-a atins ambii umeri cu o sabie lungă și subțire.

— Asta e din trecut, i-am murmurat lui Beel. Aruncă cenușă în vin!

Beel m-a privit cu ochi goi; Idnn a luat puțină cenușă între două degete și a aruncat-o în bol. Strălucirea suprafeței lichidului a început să se estompeze.

A devenit haina sură a unui om care mergea pe un drum lung și noroios ce străbătea o câmpie acoperită de nori. Undeva în depărtare se ridicau câteva turnuri imense și colțuroase.

Bărbatul a lovit cu toiagul o femeie cât un copil.

O siluetă îmbrăcată în zdrențe, care mâna în fața lor niște cai nu mai mari decât câinii, s-a aruncat deasupra ei s-o aperi de loviturile toiagului. Bărbatul cu haină sură l-a lovit cu răutate, după care i-a îmboldit pe amândoi cu vârful cizmei.

Vârful cizmei care o lovea pe Ulfa a crescut până când a umplut tot bolul, în care au rămas doar fulgi de cenușă ce pluteau în vin.

— Ascultați! a zis Garvaon ridicându-se în picioare.

L-am urmat imediat și am ciulit urechile. N-am auzit altceva decât vântul, un vaiet pustiu, ca și când taina pe care o purtase până la noi se spulberase acum.

Idnn și servitorul l-au ridicat pe Beel în picioare. Cu mare iuțeală, Garvaon a sărit în șa și a pornit în galop.

— Tabăra noastră este atacată, i-am spus lui Idnn; l-am luat pe Mani de pe umăr și i l-am întins. Trebuie să plec. Rămâi aici până mă întorc după dumneata.

A strigat ceva în urma mea în timp ce mă îndepărtam călare, însă nu știu dacă m-a rugat să rămân, mi-a urat noroc sau m-a implorat să-l apăr pe Garvaon. Habar n-am. M-am întrebat ce spusese, dar și multe alte lucruri, în timp ce-i dădeam pintoni armăsarului și coboram drumul abrupt de munte.

* * *

Pentru o clipă, mi s-a părut că în locul în care fusese tabăra, copacii începuseră să umble. Nu mai erau nici focurile și nici corturile. Armăsarul meu s-a speriat când ceva imens a lovit zgomotos pământul de lângă el.

Mi-am scos arcul și săgețile din spatele șei și am alunecat de pe spatele armăsarului. Undeva în întuneric, am mai auzit cântecul unui arc.

A căzut și al doilea bolovan, lovindu-mi armăsarul alb, care a căzut de durere și a rupt-o la fugă. Sprijinindu-mi arcul pe degetele de la picioare, mi-am lăsat toată greutatea pe lemnul elastic și am fixat coarda.

Am tras săgeata până la ureche și i-am dat drumul să zboare. La o sută de pași depărtare, uriașul care aruncase cu pietre în armăsarul meu alb a zbierat, scoțând un sunet ca de tunet.

Am mai tras o săgeată în aceeași direcție, apoi încă una, încercând să țintesc niște ochi pe care nu-i puteam vedea. Uriașul s-a prăbușit...

* * *

S-au ivit zorile. În lumina lor, doi cavaleri obosiți își croiau drum cu greu în susul trecătorii. Armăsarul meu alb era slăbit, iar eu mai mult mergeam decât călăream, fiindcă îi dădusem lui Uns șaua mare și ferecată în fier, ce cântărea aproape cât un om.

Garvaon se putea îndepărta lesne de noi, dar părea prea obosit chiar și să dea piteni calului. Teaca în care stătuse Vrajitoarea Războinică atârna goală. La un moment dat, Idnn ne-a făcut semn de pe o stâncă aflată nu cu mult mai jos de linia zăpezii, iar el și-a înfipt călcâiele în burta calului și a dispărut după un cot al drumului.

— Ah, iubirea! a oftat pe un ton insolent o voce din apropierea urechii mele. M-am uitat împrejur surprins și am văzut-o pe Uri călare pe armăsarul meu.

— Te-ai întors!

— Nu, sora mea a făcut-o, a spus ea cu un zâmbet.

— Și nu ți-e frică că vei fi văzută de Uns? Nu e prea departe în spatele nostru.

— Nu-mi pasă deloc dacă mă vede și oricum voi pleca de îndată ce-o să ieși din umbră.

M-am oprit, mușcându-mi buza, și am tras ușurel de hățul armăsarului.

— I-am spus lordului Beel despre tine și despre sora ta. A trebuit.

— Nu e cu adevărat sora mea. Spunem și noi așa.

— Nu ești supărată?

— Asta o să-ți aducă mult mai multe necazuri ție și lui decât nouă, a rânjit Uri. I-ai explicat că eu și sora mea suntem sclavele tale?

— V-am numit prietenele mele, am zis eu clătinând din cap. Voiam să-l fac să vină aici sus ca să încerce să afle unde e Pouk, iar el mi-a zis c-o să facă asta dacă-i răspund sincer și direct la o întrebare. Nu-mi mai aduc aminte exact cuvintele, dar asta a vrut să spună.

— Și i-ai dat răspunsul?

— Da, mi-am ținut promisiunea, iar el și-a respectat-o pe a lui. A vrut să știe de ce nu-mi pot folosi puterile ca să-l caut pe Pouk și a trebuit să-i explic că singura modalitate în care puteam să-l caut era să vă trimit pe voi două după el, am zis eu, după care am făcut o pauză. Să știi că nu i-am zis cum vă cheamă.

— Asta e bine, a zâmbit Uri.

— I-am spus c-o să-l trimit pe Gylf după Pouk și că acum voi încercați să aflați ce s-a întâmplat cu câinele.

— Nimic prea complicat. L-a prins un uriaș și și-a pus sclavii să-l lege în lanț. Noi ne pricepem foarte bine la fierărie, dar a trebuit să mergem până în Aelfrice ca s-aducem unelte. Pe urmă, ne-am întors aici sus și l-am căutat din nou, fiindcă-l mutaseră. Dar, apropo, unde ți-e pisica? Ai pierdut-o și pe-asta?

— E cu Lady Idnn.

— Ba nu! a exclamat Mani, sărind în vârful unui bolovan. Eram cu ea când v-a făcut cu mâna, dar cum celălalt cavaler a pornit în galop, m-am gândit că cel mai bine ar fi să vin aici jos să te întâmpin. Oricum, nu mă dorea prin preajma lor în momentul ăla.

— Mă mir că ți-ai dat seama, a zis Uri.

— Vrei să spui că și aici întrerup un tête-à-tête între tine și mult iubitul tău stăpân, renumitul cavaler Sir Able de Inimă Înflăcărată. Nu trebuie să faci altceva decât să mă roage să plec și voi dispărea într-o sclipire neagră, cu mult mai drăguță decât cum s-o fi chemând culoarea asta obosită a ta. Stăpâne?

— Poți să rămâi dacă vrei.

— E o decizie dreaptă, a zis Mani rânjind. Fiindcă e o lege care zice că pisica poate face orice dorește. Ești sclava lui, fetițo? Mi se pare că te-am auzit spunând asta.

— Da.

— Ei bine, eu sunt pisica lui, o funcție mai înaltă.

— Uns e pe cale să apară de după curba aia, i-am spus eu lui Uri, așa că doar dacă într-adevăr nu-ți pasă că te vede... A sărit de pe cal și s-a băgat sub capul lui.

— Baki duce înapoi uneltele, iar eu am venit să-ți spun că ți-am eliberat câinele.

— Și vine-aici?

— Nu-mi mulțumești după o misiune grea pe care am dus-o la bun sfârșit cu mare succes? I-am spus lui Baki că vei fi foarte recunoscător.

— Sunt recunoscător. Foarte recunoscător. Dar am sperat să vă mulțumesc amândurora deodată. Nu avem prea mult timp.

— Am s-alerg ceva mai jos și-o să fac în așa fel încât Uns să se împiedice de mine, a sugerat Mani.

— Nu vede nici la doi pași distanță, a pufnit Uri. Uită-te și tu la el!

M-am uitat și l-am văzut cum mergea aplecat, cu capul aproape de pământ.

— Am să pun șaua înapoi pe cal când ajunge aici.

— E un bărbat adevărat, cel puțin, așa cum și eu sunt o Aelfă adevărată.

Mani a pufnit cu dispreț, în cel mai pisicesc fel cu putință.

— Câinele tău e mai mult decât atât, stăpâne, iar pisica asta e mult mai puțin adevărată decât mine.

— Pe Gylf mi l-au dat Bodachanii, i-am zis. Spune că l-au crescut de mic.

— Dar o fi fost al lor, ca să ți-l dea ție? Lor le e frică să folosească fierul.

O sută de pași mai jos, pe Drumul Războiului, Uns a început să strige:

— Stăpâne, Săr Able, stăi așa!

Capitolul 60

CE AI VĂZUT?

Vocea îi părea sleită de puteri și m-am gândit că probabil mă strigase de mai bine de o oră fără să-l aud.

— Te aștept! i-am strigat. Și-o să punem înapoi șaua pe cal când ajungi aici.

Am privit împrejur după Uri.

— A tăiat-o, mi-a spus Mani, deși nu m-aș mira prea tare dacă s-a ascuns pe undeva ca să ne spioneze.

— Am vrut s-o întreb dacă se întoarce Gylf. De fapt, am apucat s-o întreb, dar nu mi-a răspuns.

— Îți spun eu! a exclamat Mani. Întreabă-mă!

— Tu n-ai de unde...

Am privit din nou în lungul drumului și l-am văzut doar pe Uns.

— Bine, o s-o fac. Știi cumva dacă Gylf se întoarce aici?

— Bineînțeles că nu. Știu că n-ai să mă iei în serios, dar nu, nu se întoarce.

Am rămas cu gura căscată, holbându-mă la el.

— Ești curios să afli de unde știu eu asta, a continuat Mani. Ei bine, știu așa cum ar trebui să știi și tu. Știu pentru că-ți cunosc câinele. E limpede că mai bine decât tine. L-ai trimis să-l găsească pe Pouk ăsta...

— Da. Erai și tu acolo.

— Da.

— Dar era și Sir Garvaon. Așa că n-ai vorbit cu el. Dar dacă l-ai trimis pe câinele ăla să-l găsească pe Pouk, o să-l caute până când o să-i spui tu să se oprească. Sau până când nu mai dă de nicio urmă și nu mai are ce altceva să facă decât să se întoarcă și să-și recunoască eșecul.

Curând, Uns ne-a ajuns din urmă, iar eu i-am luat șaua din cârcă, am pus-o pe spatele armăsarului meu, care șchio-păta, și am încălecat. Mani sărise deja în șa în timp ce eu strângeam curelele.

— Ai nevoie de odihnă, i-am spus lui Uns. Mă duc să mă întâlnesc cu lordul Beel, cu fiica lui și cu Sir Garvaon în trecătoare. Apoi, o să pornim în jos. Vreau să ne aștepți chiar aici.

— Locu' meu e cu tine, Săr Able. Vin cât de repede pot io.

— Cum vrei, am zis eu și i-am dat ușor pintoni armăsarului.

Calul a pornit la trap, șontăcăind; când Uns a ieșit din raza noastră vizuală, am zis:

— Probabil crezi că sunt rău.

— Ei bine, e olog, a zis Mani, dar eu am o regulă foarte clară: să nu-ți pară rău niciodată pentru păsări, șoareci sau veverițe. Și nici pentru bărbați, femei sau copii, cu excepția câtorva prieteni apropiați.

— Tocmai fiindcă e olog îl tratez atât de aspru, i-am explicat. Ar fi putut continua să locuiască cu mama lui și să muncească foarte puțin sau deloc, iar fratele lui ar fi avut grijă de el după ce mama lor ar fi murit. De-asta a plecat.

— Cunoscut sentimentul, a spus Mani. Din când în când, îți vine să mai vânezi și de unul singur.

— Exact.

Ajunsesem aproape de trecătoare și mi-am încetinit armăsarul la pas.

— Vrea să fie de ajutor, să muncească de-adevăratelea, am adăugat eu. Să transpire, să se opintească și să împărtășească soarta stăpânului său.

Mani a tăcut.

— Eu am devenit cavaler. O realizare destul de mare pentru un copil sărman care și-a pierdut părinții înainte de vreme. Uns se teme că n-o să aibă niciodată un loc al lui. Încerc să-i arăt că are, că există cineva care-l dorește alături pentru ceea ce poate face și nu doar din milă.

— Suntem aici, Sir Able! a strigat servitorul lui Beel. Excelența Sa vă așteaptă.

Mi-am luat armăsarul alb de dârlogi fiindcă șchiopăta din ce în ce mai tare și pășea cu nehotărâre printre pietre.

— Vorbeați cu mine înainte să vă strig, Sir Able? Dacă da, să știți că nu v-am auzit. Îmi cer mii de scuze pentru asta, Sir Able.

— Nu, vorbeam cu motanul meu. Din câte știu eu, nu ai de ce să-ți ceri iertare.

— Vă mulțumesc, Sir Able, e foarte frumos din partea dumneavoastră. Ceilalți sunt aici, Sir Able, pe malul pârau-lui. Probabil că vedeți caii.

Am încuviințat.

— Bănuiesc că Excelența Sa n-a vrut să-și așeze tabăra în același loc în care a poposit Pouk, am zis eu.

— Pouk este domnul care...?

— E servitorul meu, am răspuns eu trăgând mai zdravăn de dârlogi. A poposit o vreme aici ca să mă aștepte.

— A, înțeleg, Sir Able. Excelența Sa a crezut că nu e prea înțelept să gătim, să dormim și... și să trăim, ca să zic așa, Sir Able, în locul care i s-a arătat t viziunea.

Servitorul s-a oprit și și-a dres glasul încetișor.

— Eu unul n-am avut privilegiul să fiu martor la asta, Sir Able. Dar din ce-am înțeles de la Excelențele Lor, a fost de-a dreptul impresionant.

— Așa e, am spus eu.

Vocea servitorului devenise o șoaptă.

— Excelența Sa e nerăbdător să se consulte cu dumneavoastră în privința asta. M-am gândit că vreți să vă pregătiți pentru asta.

Beel se așezase pe o piatră. Părea cufundat într-o discuție cu Idnn, care se așezase pe o altă piatră, și cu Garvaon, care stătea în spatele fetei și ținea încă în mâini frâiele calului.

Imediat ce m-a zărit, Beel mi-a făcut semn cu mâna și s-a ridicat în picioare:

— Calul pe care ți l-am dat a fost rănit în bătlia de astă-noapte, așa mi-a spus Sir Garvaon. Mi-aș dori să-ți pot da altul.

— Și eu mi-aș dori, Excelență, am oftat eu. Ți-au mai rămas însă puțini cai și catâri, dar chiar și aceia sunt într-o condiție mai proastă decât e al meu. Are o vânătaie imensă care îl doare, dar nu cred că are vreun os rupt.

— Cu toate astea, i-ați bătut, a zâmbit Beel.

— Nu, Excelență. Ne-am luptat cu ei. Mai mult de atât nu se poate spune. Oamenii noștri – vreau să spun ai dumitale și ai lui Sir Garvaon – sunt mândri de asta, am zis, după care am tăcut o vreme ca să-i dau ocazia să spună ceva. Asta le-ar putea face bine, am continuat eu. Eu unul însă... nu cred că e de ajuns. Eu prefer să câștig.

— Dar ați ucis patru, a zis Idnn. Sir Garvaon tocmai ce ne-a povestit.

— Un număr impresionant, a adăugat Beel.

— Doi cavaleri și douăzeci de arcași și soldați.

— Douăzeci și doi, a intervenit Garvaon.

— Mulțumesc. Deci am fost șase pentru fiecare uriaș ucis. Rezultatul ar fi trebuit să fie mai bun.

— Nu e drept! a exclamat Idnn.

— Bineînțeles că nu, domniță, a fost o bătlie. Nimic nu e drept într-o bătlie.

— Vreau să spun că nu e drept față de Sir Garvaon și de oamenii lui, a zis ea, părând furioasă.

Garvaon a dat să-i pună o mână pe umăr, dar n-a făcut-o.

— Sir Able a măcelărit un uriaș fără să-i vină nimeni în ajutor.

— Atunci înseamnă că nu e drept nici cu el însuși.

— Așa a fost, Sir Able? m-a întrebat Beel. Dacă ai făcut asta, meriți mult mai mult decât armăsarul ăsta pe care ți l-am dat.

— Era întuneric, Excelență. Nu mi-am dat seama câți dintre noi ne luptam cu el.

— Dar ai mai văzut pe cineva?

— Nu asta e ideea, Excelență.

— Răspunde-mi la întrebare, Sir Able. Ți s-a părut vreun moment că Fiul Furiei cu care te luptai mai era atacat și de altcineva?

— Nu, Excelență.

— Nu există niciun cavaler în Thortower care nu s-ar lăuda cu așa o izbândă, Sir Able, a exclamat Beel privind spre Garvaon și Idnn în căutarea unei confirmări, care a venit imediat. Da, pe sfântul Cerr! Și probabil că și-ar picta un Fiu al Furiei pe scut, cu gheață în barbă și un ciomag în mână.

— Atunci mă bucur că nu sunt unul dintre cavalerii de la Thortower, Excelență. Cât despre scutul meu, e la Pouk. Este doar verde și va rămâne așa până când voi face ceva mai important decât am făcut până acum.

— Ia ascultă! a zis Idnn țâșnind în picioare cu mâinile în șolduri.

— Am făcut-o mereu, i-am zis eu, și o voi face bucuros în continuare.

— Bun! Erați amândoi plecați din tabără când au atacat. Soldații și arcașii au fost nevoiți să lupte fără voi, dar n-au fugit așa cum au făcut-o servitorii, s-au bătut cât de bine au putut. Cât timp v-a luat să ajungeți acolo jos după ce-ați plecat de-aici? Aș putea jura că o oră întreagă!

— Mai puțin de atât, domniță.

— O oră în galop nebun în care ați riscat să vă rupeți gâturile. Dar ați intrat în bătălie, oameni și cai, și ați făcut tot ce-a fost omenește posibil, luptând în beznă cu uriași înalți cât stânca aceea.

— Nu chiar, am oftat eu. Domniță, nu vreau să mă cert cu dumneata.

— Dar o s-o faci, Sir Able, a chicotit Beel. Înainte să porniți însă, am o întrebare pentru tine. I-am adresat-o deja lui Sir Garvaon și el mi-a răspuns. O să răspunzi și tu complet și cinstit fără să fiu din nou nevoit să te mituiesc?

— Nu am cerut mită, Excelență.

— Fără să-mi pui condiții, atunci. Îmi răspunzi?

— Da, Excelență. Dacă pot.

— Ai luptat călare sau pe jos? Călare, presupun, de vreme ce calul tău a fost rănit.

— Mai mult pe jos, Excelență, și mi-am folosit mai ales arcul. Pot să întreb însă de ce vrei să știi?

Zâmbetul lui Beel a pălit.

— Va veni ziua, Sir Able, când va trebui să conduc o sută de cavaleri împotriva Fiilor Furiei. Sper să nu vină ziua aceea. De fapt, sunt hotărât să fac tot ce-mi stă în putere ca să mă asigur că nu va veni. Și totuși, e o posibilitate. O să încerc să-i conduc vitejește, dar ar fi bine să-i conduc și cu înțelepciune, de asemenea... dacă pot.

— Vouă cavalerilor vă pasă prea puțin dacă trăiți sau muriți, a intervenit Idnn. Noi trebuie să avem mai multă grijă de voi decât aveți voi de propriile persoane. Am spus *noi*, dar mă refer de fapt la conducători precum tatăl și fratele meu.

— Și la tine, i-a zis Beel, dacă vei ajunge vreodată regină.

L-am văzut pe Garvaon schimbându-se la față la auzul acelor cuvinte.

— Excelență, am spus cât de repede am putut, m-am aruncat în luptă, dar se pare că uriașul cu care mă luptam îmi putea vedea calul pe întuneric, așa că am descălecat.

Atunci a fost lovit armăsarul meu. Apoi am tras cu arcu, încercând să-l nimeresc în ochi.

Beel m-a aprobat gânditor, iar Idnn m-a întrebat:

— Dar câți Fii ai Furiei erau acolo? Știe cineva?

— Nu știu, domniță.

— Oamenii mei mi-au spus că erau cel puțin douăzeci, a zis Garvaon. Eu nu sunt sigur că erau atât de mulți. Când i-am văzut în bolul tatălui dumitale păreau în jur de zece.

— I-ai văzut în bolul meu? a întrebat însuflețit Beel.

— Da, Excelență, și sunt sigur că și dumneata i-ai văzut.

— Nu... nu... nici nu poate fi vorba. Am discutat deja despre asta cu Idnn și se pare că fiecare dintre noi a văzut ceva diferit. Spune-mi exact ce-ai văzut. Totul!

— Patul de moarte al soției mele, a zis Garvaon cu un glas lipsit de orice inflexiune. A murit dând naștere, Excelență.

— Îmi aduc aminte, a spus Beel.

— Era patul, iar eu stăteam în genunchi lângă el. Moașele îl luaseră de acolo pe fiul meu. Încercau să-l aducă la viață. Eu mă rugam pentru Volla, când una dintre ele a intrat să-mi spună că și copilul murise.

Vocea lui Garvaon începuse să tremure ușor, așa că s-a oprit puțin ca să-și revină.

— În momentul acela, Sir Able a spus că ne uităm la ceva din trecut.

— Da, și asta îmi aduc aminte.

— Ceea ce vedeam în bol s-a transformat. Mi s-a arătat în schimb tabăra noastră și uriașii care coborau de pe dealuri ca s-o atace. Mai bine de zece. Dar nu douăzeci. Treisprezece sau paisprezece să fi fost.

— Și Sir Able trebuie să-i fi văzut, a zis Idnn, fiindcă mi-a spus că acolo jos a început o bătălie.

— N-am zis! am protestat eu. Sir Garvaon și-a ridicat privirea și ne-a spus s-ascultăm. Apoi a alergat spre calul lui. Nu e greu de ghicit ceea ce auzise.

— Dar tu ce-ai văzut, Sir Able?

Capitolul 61

TREBUIE SĂ LUPTAȚI CU TOȚII

— Nimic din ceea ce ar putea să pară interesant, Excelență. M-am văzut pe mine când am fost făcut cavaler și apoi pe servitorul meu și pe o femeie pe care o cunosc, bătuți de un Fiu al Furiei...

— Da, m-a îmboldi Beel nerăbdător. Și ce altceva?

— A mai fost un lucru pe care poate ar merita să-l pomenesc, Excelență. O clădire imensă – mai multe turnuri groase cu acoperișuri ascuțite se profilau în depărtare. Poate contează, fiindcă uriașul care îi bătea pe Pouk și pe Ulfa părea să se îndrepte într-acolo. Știi ce-ar fi putut fi?

Pentru câteva secunde, Beel a părut că nu avea de gând să răspundă. După aceea, însă, mi-a zis:

— Utgard, cred. Utgard este castelul regelui Gilling. Nu l-am văzut niciodată și n-am vorbit cu nimeni care să-l fi văzut. Dar așa se spune. Era un castel falnic aflat pe o câmpie? Era un castel fără ziduri, înconjurat de un șanț larg cu apă?

— N-am văzut șanțul, Excelență. Era mult prea departe pentru asta.

— Majestatea Sa are un platou pe care e înfățișată o asemenea imagine. Fără îndoială că ai văzut astfel de platouri.

— Pictate? Bineînțeles.

— Se presupune că a fost pictat de un artist care a vorbit cu o femeie care a evadat de acolo, a zis Beel gânditor. Eu am venit aici să fac pace cu Fiii Furiei, Sir Able, fără îndoială că ți-am mai zis asta.

— Ai mai menționat lucrul ăsta, Excelență.

— Am apucat să-ți spun însă și faptul că e un ultim și disperat efort? Nu? Ei bine, asta e! Am încercat și înainte să vorbim cu ei. Toate negocierile au eșuat, probabil fiindcă nu am reușit să vorbim cu cineva care să aibă autoritate. Asta a fost părerea Majestății Sale, Sir Able, iar eu l-am aprobat. Fiica mea și Sir Garvaon au mai auzit însă asta, vor trebui să mă scuze.

— Cu plăcere, Excelență, a zis Garvaon.

— Fiindcă aș vrea să mai spun o dată, acum că am eșuat. Am sperat că, dacă venim în pace și aducem daruri regelui Gilling, am putea intra în contact cu grănicerii lui care să ne însoțească până la Utgard. Acum, darurile s-au dus.

Idnn mi-a aruncat o privire rapidă, după care s-a uitat în altă parte.

— Au dispărut, așa cum mi-a spus Sir Garvaon. Odată cu catârrii care le cărau. Am eșuat.

— N-a fost vina Excelenței Tale. Ai făcut tot ce era ome-nește posibil, a spus Garvaon încercând să-l consoleze.

— Nici măcar nu eram acolo. Nici măcar nu mi-am scos sabia și va trebui să-i spun asta Majestății Sale.

— Știu că eu sunt de vină pentru absența Excelenței Tale, am zis eu stând la fel de drept cum stătusem în fața lui Agr. Nu e nevoie să-mi spui asta, dar dacă vrei poți s-o faci.

— Ai putea, a murmurat Garvaon.

— Poți să mi-o reproșezi în câte feluri dorești. La fel și fiica dumitale. Sau Sir Garvaon. Dar nimic din ceea ce veți spune nu va fi mai rău decât învinuirile pe care mi le-am adus eu însumi.

Beel a dat din umeri.

— Idnn, Sir Able a dorit să-și găsească servitorul, caii și armele – scutul și coiful, bănuiesc, lancea și așa mai departe. Dacă vrei să mai joci rolul acuzării, acum e momentul s-o faci.

Fata a negat dând din cap.

— Haide! Spune-i că nepriceperea lui a cauzat dezastrul nostru.

— Nu, tată.

— Așa mă gândeam și eu. L-aș invita și pe Sir Garvaon să acuze un cavaler alături de care a luptat umăr la umăr, dacă nu l-aș cunoaște suficient de bine ca să știu că mi-ar asculta porunca. Swert! Vino aici!

Servitorul cu față de șoarece a apărut imediat.

— Da, Excelență!

— Tu ești servitor, Swert. Servitorul meu.

— Da, Excelență.

— Aș vrea să discut cu tine, fiindcă Sir Able are și el un servitor. Alt servitor, în afară de cerșetor.

— Da, Excelență. Pouk, Excelență. Sir Able mi-a spus.

— Acest Pouk a fost capturat și făcut sclav de Fiii Furiei.

— Da, Excelență.

— Sir Able a vrut să-l salveze și m-a rugat să-l ajut în încercarea asta. I-am oferit ajutor, dar în urma sprijinului dat, am pierdut totul, iar sarcina pe care mi-am asumat-o în fața Majestății Sale a eșuat. Sir Able trebuie să fie ponegrit din această cauză și simt că tu ești persoana potrivită s-o faci. Venind din partea ta, insultele ar trebui să fie de două ori mai dureroase. Nu trebuie să-ți fie teamă că Sir Able te va lovi sau te va înjunghia. Sir Garvaon și cu mine suntem aici ca să te apărăm, deși sunt sigur că nu se va ajunge până acolo. Te rog.

— Să... să...

Servitorul privea neajutorat când la Beel, când la mine.

— Să-l insulti, i-a explicat Beel cu răbdare. Sunt convins că-l poți face cu ou și cu oțet, că știi cuvintele potrivite. Folosește-le!

— Tată! Ochii lui Idnn erau în lacrimi.

— Să... pe Sir Able, Excelență?

— Exact, i-a spus Beel neînduplecat. Poți să începi, Swert!

— Sir Able, ă...

— Continuă!

Servitorul și-a înghițit un nod din gât.

— Îmi pare rău, Sir Able, pentru ce s-a întâmplat, indiferent ce a fost și... și...

Idnn a intervenit și ea.

— Fă-o, Swert! Știi bine ce dorește tatăl meu. Haide!

— Și dacă sunteți de vină, Sir Able, sunteți un om foarte rău. Dar... dar așa sunt și eu. Indiferent cum v-ar spune cineva, la fel ar putea spune și despre mine.

— Iată! a exclamat Beel. Ai fost ponegrit, Sir Able. Ai fost ocărat de valetul meu. Acum încetează cu mândria asta juvenilă și ascultă-mă cu atenție.

— Da, Excelență.

— Eu sunt ambasadorul Majestății Sale în Jotunland. Dacă misiunea mea ar fi fost încununată de succes, meritul ar fi fost al meu și numai al meu. A eșuat, iar vina e a mea. O accept și sunt gata să apar în fața regelui Arnthor și să-i spun că am pierdut darurile și că accept orice pedeapsă va crede el de cuviință.

Am privit spre Idnn, dar ea n-a spus nimic. Dacă resimțea vreo umbră de bucurie pentru perspectiva de a se întoarce la Kingsdoom, niciun mușchi de pe fața ei nu o arăta. Garvaon părea trist și nefericit.

— Vrei să te întorci, Excelență? l-am întrebat eu într-un târziu.

— Da. M-am gândit să rămân aici cu Idnn până când ni se vor alătura Sir Garvaon și meșterul Crol cu ce-a mai rămas din oamenii noștri, dar trebuie să ne îngropăm morții. Sunt destul de mulți, din ce mi-a spus Sir Garvaon. Și, fără îndoială, mai sunt și alte lucruri de făcut. O să ne întoarcem cu voi și-o să ne petrecem noaptea la ceea ce a mai rămas din tabăra noastră. Sper să apucăm să ne plângem cum trebuie morții până la asfințit și să plecăm mâine dimineață. O să vedem...

— Plecați spre sud?

— Da, așa am spus.

Din poala lui Idnn, unde se cuibărise, Mani a ridicat dintr-o sprânceană.

— Sper că nu te aștepți să vă însoțesc, Excelență.

Servitorul cu față de șoarece a zâmbit. Și-a reprimat aproape imediat zâmbetul, dar nu înainte să-l pot vedea.

— Chiar nu m-am gândit la asta, a zis Beel, dar nu ești în slujba mea. Poți să faci cum dorești. Totuși, ai fi bine venit dacă ai decide să te întorci cu noi. Calul pe care ți l-am dat e acum al tău, bineînțeles. La fel și coiful. Ce ai de gând?

Chiar atunci a sosit Uns, gâfâind și transpirat. După ce l-am privit, am zis:

— Voi încerca să găsesc un cal pentru servitorul meu, Excelență.

— Nu ne mai putem permite să-ți dăm unul, Sir Able, așa m-a informat Sir Garvaon. Nu avem suficienți cai și catâri nici pentru nevoile noastre.

Garvaon a încuviințat.

— Știu asta la fel de bine ca el, i-am spus lui Beel, dar Fiii Furiei au o mulțime. O să fac rost de la ei de un cal pentru Uns, dac-o să pot.

— Pleci după ei de unul singur?

— Da, Excelență.

Uns, încovoiat deja de diformitatea lui, s-a aplecat și mai mult în fața lui Beel.

— Nu singur, Excelență. Io o să-i țin hangu' lu' Săr Able!

— O să pleci de unul singur, cu excepția cocoșatului ăstuia?

Mani mi-a sărit pe umăr, făcând un salt uimitor.

— O să mă însoțească și motanul, cred, Excelență, și calul pe care mi l-ai dat. Câinele meu îl caută încă pe Pouk, dar s-ar putea să se întoarcă. Așa sper, fiindcă Fiii Furiei vor descoperi că a doua oară nu le va fi la fel de ușor să-l prindă.

Și prietenele pe care vi le-am descris noaptea trecută vor fi cu mine, cel puțin, o parte din timp.

Idnn s-a ridicat și m-a îmbrățișat. Plângea și nu am reținut nimic din ce a zis. Beel a tras adânc aer în piept.

— Dacă brațele fiicei mele nu ar fi fost în jurul tău, să știi că ar fi fost ale mele. Fără îndoială că le preferi pe ale ei, dar chiar crezi că noi avem vreo șansă?

— *Noi*, Excelență?

— Eu sunt baronul acestui domeniu și am dreptul la un loc în consiliul regelui. S-ar putea să se spună la Thortower că am eșuat, dar nu se va spune niciodată că am avut mai puțin curaj decât un olog.

— Atunci cred, Excelență! Eu te-am ascultat. Ai să mă asculți și dumneata pe mine, dacă voi înceta cu mândria juvenilă?

Beel a dat din cap că da.

— Când vorbim despre Fiii Furiei, ni-i imaginăm înalți cât un turn de cetate sau cât catargul mare al unei corăbii. Mai demult, un bun prieten mi-a spus că voi fi șocat de fiecare dată când voi da ochii cu unul.

Mă hotărâsem să mint de-adevăratelea, nu doar să spun jumătăți de adevăr.

— În regulă, am fost șocat. Dar am fost șocat de cât de mici erau. Nu sunt mai mari decât suntem noi în comparație cu niște băieți. Le spunem uriași și giganți înghețați și zicem că sunt Fiii Furiei. Dar, de fapt, sunt niște oameni mari și urâți.

— Curajoase cuvinte.

— Dar în clipa asta, de fapte curajoase avem nevoie, înțeleg. L-am luat pe Mani de pe umăr, l-am mângâiat și l-am așezat pe pământ.

— Am nevoie de un număr exact, așa că voi presupune că au fost treisprezece. S-ar putea să nu fi fost atâția, dar nu vreau să intru în discuția asta. Am fost luați prin surprindere

noaptea trecută de treisprezece bărbați voinici. Chiar și așa, ne-am luptat și am omorât aproape o treime din ei.

Beel a încuviințat din nou.

— Eu și Sir Garvaon n-am fost prezenți în prima parte a bătăliei și îmi place să cred că lucrurile ar fi stat altfel dacă ne-am fi luptat și noi.

— Sunt la fel de nerăbdător ca tine să facem asta, mi-a spus Garvaon, dar să nu uităm că am pierdut și noi niște oameni.

— Știi asta. Voi ajunge imediat și acolo. Mai întâi, aș vrea să vă întreb ce s-ar întâmpla dacă lucrurile ar fi pe dos. Ce-ar fi dacă i-am lua noi pe nepregătite pe cei nouă bărbați mari?

Nimeni n-a spus nimic.

— Te întreb pe dumneata, Excelență, dar și pe ceilalți. Îi întreb pe domnița Idnn și pe Sir Garvaon. Și pe Swert, și pe Uns.

— Io l-am aranjat pe Org, dom'le, cu mâinile mele. Io singur, a zis Uns.

— Singur, știu, și știu ce-ai pățit după aia. Ai mai vrea să lupți?

— Alături de dumneata, da, Săr Able.

— Asta-i tot ce pot să-ți cer, i-am zis eu, după care am făcut o pauză ca să mă gândesc. Când am ajuns aici, domniță Idnn, ai spus că arcașii și soldații n-au fugit precum servitorii. Te-ai așteptat ca servitorii să lupte?

— Cameristele mele? Cu siguranță nu.

— Dar meșterul Crol? Hamalii? Swert?

— S-ar putea ca meșterul Crol să se fi luptat, a zis Beel. Nu m-ar surprinde deloc să fi făcut asta.

— A luptat, a confirmat Garvaon.

— Dar ceilalți, domniță? am insistat eu.

— Nu prea cred.

— Niciunul? Dar tu, Swert? Te-a fi luptat dacă ai fi fost acolo?

— Sper că da, Sir Able, dac-aș fi avut armă...

* * *

În seara aceea, le-am vorbit tuturor servitorilor, arcașilor și soldaților.

— Am să vă spun doar trei lucruri. Am să vorbesc mult despre ele, fiindcă sunt convins că vreți s-o fac. Am să vă răspund cât pot de bine la întrebări. Tot ceea ce voi spune însă se va reduce la cele trei lucruri, așa că aş vrea să terminăm cu ele înainte de a ne apuca de altceva.

Am tăcut puțin și i-am studiat, sperând că tăcerea mea va da ceva mai multă greutate cuvintelor.

— Vă cer să luptați. Tuturor. Tuturor celor prezenți. Lordul Beel v-a ordonat s-o faceți, dar el nu vă poate face să luptați, cum nici eu nu pot. Tot ce-i stă în putere să facă este să vă pedepsească, dacă nu luptați. Voi alegeți însă dacă veți intra sau nu în bătălie – și asta e primul lucru pe care aş vrea să vi-l spun. N-o să luptați singuri. Fiecare soldat și fiecare arcaș va avea grijă de doi, trei sau patru dintre voi, în funcție de cum ne vom împărți, și vă vor învăța ce trebuie să știți și vă vor conduce în luptă când vom merge să ne recuperăm darurile pe care ni le-au furat Fiii Furiei. Însuși lordul Beel îi va conduce pe soldați și pe arcași, împreună cu Sir Garvaon și cu mine. Asta e al doilea lucru.

Începuseră deja să se uite unii la alții și i-am lăsat să facă asta preț de mai bine de un minut.

— Cei mai mulți dintre voi au auzit că am ucis un Fiu al Furiei. Și Sir Garvaon a omorât unul, dar a avut doi arcași și un soldat care l-au ajutat. Îi place să susțină că, din cauza asta, fapta lui e mai puțin importantă decât a mea. Însă cel mai important lucru este că soldații și arcașii noștri au ucis doi uriași înainte ca eu și Sir Garvaon să ne întoarcem din trecătoare. Nu e nevoie de cavaleri. Câțiva bărbați curajoși au reușit s-o facă, fără să fie conduși de un cavaler. Asta e al treilea lucru pe care voiam să vi-l spun și e cel mai important.

M-am oprit din nou.

— Unii dintre voi vor avea întrebări pentru mine sau pentru lordul Beel, sau pentru Sir Garvaon. S-ar putea ca unii să aibă întrebări chiar și pentru domnița Idnn. Ridicați-vă și vorbiți clar. Și eu am avut întrebări pentru lordul Beel. La rândul lui, și el a vrut să-i lămuresc anumite chestiuni. Nimeni nu va fi pedepsit fiindcă pune o întrebare.

— Sunt persoane care nu vor lupta? m-a întrebat un servitor între două vârste.

— Nu știu, i-am răspuns, va trebui să vedem.

Servitorul s-a așezat repede.

— Lordul Beel va lupta, domnița Idnn va lupta, Sir Garvaon va lupta. Arcașii și soldații vor lupta, la fel și eu.

— Și eu! a strigat meșterul Crol.

— Și meșterul Crol va lupta, bineînțeles. Eram atât de convins de asta, încât am uitat s-o spun. Niciunul dintre noi nu știe ce veți face voi, restul. Țsta e unul dintre lucrurile pe care va trebui să le aflăm.

Una dintre servitoarele lui Idnn s-a ridicat și a întrebat cu glas stins:

— Va trebui să luptăm și noi?

— Nu v-a spus domnița Idnn?

Fata a dat încetișor din cap.

— Atunci știi răspunsul. Lasă-mă să-ți explic. În mod normal, femeile nu luptă, fiindcă nu sunt la fel de puternice ca bărbații. Dar cum să compari puterea mea sau pe a lui Sir Garvaon cu cea a uriașilor? Puteți să vă luptați cu ei la fel de bine ca noi, dacă alegeți s-o faceți. Domnița Idnn vă va conduce și vă va învăța. Ea și arcul ei ne-au adus o mulțime de căprioare, doar că acum va avea ținte mai mari și e de datoria voastră să o ajutați.

— Putem să ne alegem soldatul lângă care vrem să luptăm? a întrebat un bucătar care stătea chiar lângă servitoarea care vorbea.

— Ridică-te în picioare, l-am îndemnat eu cu un gest, ca să te poată auzi toată lumea.

Bucătarul s-a ridicat, părând cumva rușinat.

— Ați spus că un grup de doi sau trei dintre noi va avea câte un soldat care să ne învețe. Putem să ne alegem soldatul?

— Sau un arcaș. Nu. Ei trebuie să vă aleagă pe voi.

Servitorul care se ridicase primul a țâșnit din nou în picioare.

— Vreau să vă spun doar că eu o să lupt, dac-o să-mi dați arme.

— Când lordul Beel a auzit că am ucis un Fiu al Furiei, m-a întrebat cum am făcut-o. I-am spus că am folosit săgețile, iar el s-a mirat cum de am putut să ochesc atât de bine, de vreme ce ne-am luptat noaptea. I-am spus că sunt așa de mari, încât pot fi văzuți profilându-se pe cerul nopții – atât de mari, încât n-ai cum să-i ratezi. Eu am făcut arcul ăsta! am exclamat și l-am ridicat în aer. Nu am făcut eu toate săgețile, dar cele mai bune sunt cioplite de mine. Avem în jurul nostru o mulțime de copaci, copaci suficient de puternici cât să se îndoiaie sub povara vânturilor iernii și să-și revină după aceea. Fiii Furiei au luat multe dintre lucrurile pe care le duceam cu noi, dar ne-au lăsat o mulțime de bare de fier și de șuruburi de bronz cu care ne prindeam corturile. Potcovarul care are grijă de cai și de catări poate să făurească din ele vârfuri de săgeți, iar voi stați chiar acum pe o grămadă de pietre tari pe care le puteți apoi ascuți.

Am tăcut, lăsându-i să se gândească la tot ce le spusese. Soarele aproape că asfințise, iar pietrele de mormânt de pe deal aruncau umbre lungi care păreau să se întindă spre noi ca niște degete.

— Unii dintre voi s-ar putea să primească ajutor din partea Aelfilor de Foc, le-am zis eu. Așa sper. Dacă vă vor ajuta, ascultați cu atenție tot ce vă spun. Se pricep bine la metale.

Capitolul 62

PE URMELE TÂLHARILOR

Munții au lăsat locul dealurilor înainte să-mi așez tabăra, dealuri brun-gălbui cu pietre de culoarea nisipului acoperite de iarbă uscată. Călărisem – și mersesem pe jos o vreme, ținând de hăț calul care șchiopăta – până când a apus soarele, sperând să găsesc apă și lemne. Balta măloasă pe care am găsit-o într-un târziu avea doar câțiva centimetri de apă, dar calul a băut cu nesaț.

L-am legat de propria șa, am pus pătura de sub șa pe pământ și peste ea am mai pus încă un pled. Ar fi fost bun un foc, dar mi-a fost frică să nu aprind iarbă uscată și să ard jumătate de lume. Așa mi se părea: eram într-o pustietate ce se întindea cât vedeai cu ochii.

În plus, nu aveam lemne.

Pe urmă, timp de câteva ore, am stat acolo tremurând, înfășurat în mantie și cu pledul peste mine. Priveam în sus la stele și auzeam doar pașii molcomi ai armăsarului care păștea și sunetul slab al vântului.

Era o vară târzie. Vară târzie și vreme caldă la castelul semeț și cenușiu al ducelui Marder. Vreme caldă în golful Forcetti. Acolo, înghețul avea să mai întârzie câteva luni.

Era o vară târzie, dar toridă în pădurea unde locuisem cu Berthold Viteazul. Cerbilor începuseră să le crească coarnele, fiindcă se apropia sezonul împerecherii; însă coarnele acelea mai aveau mult de crescut – arme învelite în catifea

cu care aveau să fie purtate duelurile cavalierești. Știind că vara va mai întârzia pe malul Grifonului o bună bucată de vreme m-a mai alinat puțin și parcă mi-a făcut armura mai ușoară. Eram pe partea nordică a Munților Șoarecilor, mult mai la nord față de dealuri, pe o colină ceva mai înaltă decât ținuturile din sud.

* * *

Valurile se spărgeau de o stâncă, iar eu saream în ele, mă luam la trântă împreună cu Aelfele de Apă, care, cu excepția ochilor, erau la fel de albastre ca ochii celor mai încântătoare fete din Mythgarthr, femei tinere și frumoase care străluceau și râdeau, sărind deasupra apei ce se învoldura în furtuna ce lumina și scutura cerurile.

În furtuna ce lumina și scutura Mythgarthrul. De ce nu mă gândisem la asta? M-am întors pe cealaltă parte, încercând să strâng pledul și mai mult în jurul meu.

Garsecg și Garvaon așteptau pe stâncă, Garvaon cu sabia trasă din teacă, iar Garsecg în forma unui dragon de culoarea albastră a oțelului. Kelpiile ridicau spre ei brațe grațioase și fețe încântătoare, într-un gest de adorație, rostind rugăciuni către Setr; au ovaționat atunci când o limbă de foc purpuriu l-a aruncat pe Garvaon de pe stâncă.

A căzut și s-a lovit de o stâncă, apoi de alta și de alta. Și-a pierdut coiful. Sabia zornăia, căzând împreună cu el. Oasele lui Garvaon au pâraie până când o masă informă de fier contorsionat și carne însângerată a ajuns în mare.

* * *

M-am trezit tremurând. Marea mea era întinderea de iarbă uscată unduitoare, luminată de o lună ce se ascundea

din când în când în spatele norilor. Stânca de pe care căzu-se Garvaon erau Munții din Nord, munții pe care copitele armăsarului meu îi transformase în munți sudici; iar Kelpiile nu erau nimic altceva decât urletul vântului.

Tremurând mai puternic ca niciodată, am încercat să adorm din nou.

* * *

Armatele Iernii și Noptii Lungi avansau pe cer, siluete monstruoase, luminate pe dinăuntru de fulgere. În calea lor stătea un castel zburător, nu mai mare decât o jucărie... și era singur. De pe zidurile lui, o mie de voci ovaționau: *Able! Able! Able!...*

Dar am dormit pe colina aceea, în timp ce Fiii Furiei cerești aruncau sulite de haos și își strigau ura.

* * *

M-am trezit și aveam fața udă din cauza ploii. Noaptea era sfâșiată de fulgere albe, iar tunetele păreau să clatine cerul și pământul. O rafală de ploaie m-a udat de parcă ar fi fost un val de mare. Și-apoi a venit alta și alta...

Nu aveam unde să mă ascund de ploaie, nu era niciun adăpost. Mi-am strâns sub bărbie cureaua coifului și mi-am acoperit capul cu gluga pelerinei, binecuvântându-i stofa groasă de lână.

* * *

Nu puteam vedea nimic. Putea să fie noapte, putea să fie zi... nu aveam de unde să știu. Lanțul din jurul gâtului meu era legat de un belciug înfipt într-o crăpătură a stâncii. Încercasem să-l scot, dar renunțasem la un moment dat.

Cândva tremurasem. Acum nu mai făceam nici asta.

Cândva sperasem că un prieten îmi va aduce o pătură sau măcar niște zdrențe. Că femeia clarvăzătoare care fusese soția mea pe vremuri avea să-mi aducă o coajă de pâine sau un castron cu fiertură. Lucrurile astea nu se întâmplaseră și nu aveau să se întâmple niciodată.

Cândva tremurasem în vânt, dar fusesem neascultător și nu mai aveam să tremur. Îmi era somn și, deși zăpada mi se topea pe față și creștea în jurul picioarelor mele, nu simțeam niciun fel de disconfort. Durerea dispăruse.

* * *

Am simțit cum ceva aspru, umed și cald mi se freca de obraz; m-am trezit și am văzut o față cunoscută, la fel de lată cât șaua mea, care mă privea în ochi. Am clipit, iar Gylf m-a lins pe nas.

— E timpul să te trezești. Uită-te la soare!

Se ridicase până la jumătatea cerului plin de nori.

— L-am găsit, a zis Gylf, care își agita energic coada. Pot să ți-l arăt. Vrei să vii?

— Da.

Am aruncat pătură de pe mine. Era udă leoarcă, dar păstra căldura trupului meu.

— Dar nu pot, nu acum. Trebuie să-i încetinesc pe Fiii Furiei, să-mi curăț armura și să-ți vorbesc.

— În regulă, a zis Gylf și s-a așezat. Oricum, mă cam usturau labele.

— Înainte de toate, trebuie să-mi găsesc calul. Se pare că s-a dezlegat în timpul nopții.

M-am ridicat și mi-am pus mâna streășină la ochi pentru a privi în jur.

— În direcția de unde bate vântul. Eu îl simt.

După aproape o jumătate de milă, urma pe care o lăsase șaua trasă de cal era atât de clară, încât până și eu o puteam

urma. Rânjind și mârâind, Gylf l-a făcut pe armăsar să se oprească, iar eu l-am prins de dârlogi.

Ne-am întors la balta de unde băusem apă, iar eu mi-am scos coiful și armura, după care am luat din desagii de la șa o sticlură cu ulei și câteva cârpe.

— Nu le aveam atunci când ne-am pierdut împreună în pădure, i-am spus lui Gylf, dar m-am învățat minte. A fi cavaler e la fel ca a fi marinar. Plătești pentru glorie și pentru libertate ungând cu ulei, frecând, peticind și lustruind. Altfel nu se poate.

— Ce vremuri! a zis Gylf și s-a rostogolit în iarba udă, apoi s-a ridicat și s-a scuturat.

— Ți-a plăcut pe navă?

— În pădure. Acolo mi-a plăcut. Eram doar noi doi. Mirosea bine. Vânam. Făceam focul noaptea.

— A fost frumos, am zis eu zâmbind.

— Urât loc, a spus Gylf și a strănutat.

— În pădure? Am crezut că ți-a plăcut.

Armura mea, pe care o unsesem bine cu ulei când părăsisem compania lui Beel, nu începuse încă să ruginască. Am scuturat-o, făcând să sară apa din ea, apoi am început s-o șterg cu o cârpă. Am vârât colțurile țesăturii printre inelele de oțel acolo unde suspectam că mai rămăseseră picături de apă.

— Nu, aici, mi-a explicat Gylf.

— Da și nu, i-am zis după o perioadă de gândire. Înțeleg ce vrei să spui. E prea pustiu ca să existe vânat și nu prea avem nici apă, deși n-ai fi putut spune asta noaptea trecută. Și mai sunt Fiii Furiei. Jotunlandul este țara lor, iar ei dușmanii noștri aprigi. Lordul Beel a zis însă că intenționează să conducă sute de cavaleri în luptă împotriva lor, iar asta ar fi un câmp numai bun pentru așa ceva. Dacă lordul Beel sau ducele Marder ar avea cinci sute de cavaleri și două mii

de arcași, s-ar purta o bătălie pe care oamenii o vor evoca în cântece până la sfârșitul veacurilor.

Gylf s-a încruntat.

— Cavaleri viteji cu cai zdraveni și cu lănci lungi și groase. Arcași cu arcuri mari și cu câte o sută de săgeți în tolă. Locul ăsta e minunat pentru caii de luptă, dar și pentru arcași.

Numai gândul la o asemenea bătălie mă făcea să vreau să fiu acolo.

— Un an mai târziu, Fiii Furiei ar putea fi la fel de rari cum sunt astăzi căpcăunii. Peste o altă sută de ani, jumătate dintre locuitorii Forcettiului vor crede că existau doar în basme.

Gylf m-a adus repede cu picioarele pe pământ.

— Îi vânezi. Așa ai zis.

— Da, așa e. S-au năpustit asupra oamenilor lordului Beel, în lipsa mea și a lui Sir Garvaon. Nici Excelența Sa, nici fiica lui nu erau acolo. Am omorât patru, dar restul au fugit cu darurile pe care i le duceam regelui lor.

— Oricum erau ale lor, a zis Gylf.

— Probabil că da, cel puțin unele dintre ele. Dar nu e același lucru ca atunci când lordul Beel ar fi apucat să le ofere regelui Gilling din partea Majestății Sale, Regele Arnthor. Așa că-i căutăm pe acești Fii ai Furiei. Eu m-am grăbit înainte, iar restul mă urmează cât de repede pot, deși asta nu înseamnă mare lucru, fiindcă mulți dintre ei trebuie să meargă pe jos.

— I-aș putea găsi eu. Vrei?

— Te dor labele.

Gylf și-a lins o labă din față, vrând parcă s-o testeze, după care mi-a zis:

— Nu e chiar așa de rău.

— Vreau să rămâi cu mine, am spus eu. Ai fost plecat multă vreme în căutarea lui Pouk și nu mi-a plăcut. În plus, ți-ar prinde bine câteva mese zdravene.

— Desigur, a zis Gylf dând din coadă.

— Am ceva carne uscată.

Am scos o bucată din desagii de pe șa și i-am dat-o lui Gylf.

— E destul de sărată, i-am zis eu. Poți să bei apă din balta aia? N-ar trebui să fie chiar așa de rea după toată ploaia de aseară.

Mestecând cu nesaț, Gylf m-a aprobat viguros.

— Te întrebi probabil ce s-a întâmplat cu Mani.

Gylf a negat clătinând din cap.

— A rămas cu lady Idnn.

— Rău motan! Rău! a zis Gylf, după ce a înghițit zgomotos carnea.

— Nu chiar. Am discutat despre asta. Nu ne-ar fi fost de prea mare ajutor la vânătoria de uriași. În schimb, îi poate supraveghea pe oamenii lordului Beel în locul meu. S-ar putea să nu fie nevoie, sper ca așa să fie. Dar e bine să fii precaut.

Un nor a acoperit soarele, iar Gylf a murmurat.

— Aelfi.

— Te referi la Uri și la Baki?

Mestecând a doua îmbucătură de carne, Gylf a dat din cap că da.

— Au plecat să-i caute pe Fiii Furiei care ne-au jefuit.

— Nu.

— Vrei să spui că te-au găsit și te-au eliberat pe tine. Eu le-am zis să facă asta. Acum îi caută pe Fiii Furiei.

— Le-am prins mirosul, a mormăit Gylf.

Din spatele meu s-a auzit un chicotit, așa că m-am întors.

— Iată-ne și pe noi! a exclamat Uri.

— Dacă am fi fost uriași, am fi putut să vă călcăm în picioare, a zis Baki.

— Voi, Aelfii, vă puteți furișa cu ușurință în spatele oricui.

— Numai în spatele celor mai proști, m-a contrazis Baki.

— Ceilalți știu întotdeauna când suntem prin preajmă, a adăugat Uri.

Le-am întrebat dacă și Fiii Furiei puteau să-și dea seama.

— Nu, stăpâne.

Soarele, care dispăruse o vreme în spatele unui nor, a lucit din nou câteva secunde, făcându-le pe Baki și pe Uri să devină transparente.

— Și ei sunt proști.

— În cazul ăsta, trebuie să-i găsiți.

— I-am găsit, dar, stăpâne...

— Ce este?

— Călătoresc repede. Pot merge foarte repede și îmi mână catării la trap mai tot timpul.

— Dealurile astea devin din ce în ce mai joase spre nord, iar după aceea e câmpia din Jotunland.

— Înțeleg.

— Acolo e castelul regelui lor. E o construcție masivă, căreia îi spun Utgard. Și orașul se cheamă tot Utgard.

— Am fost acolo, a zis Uri pe un ton sumbru. Este foarte, foarte mare. Ai crezut că Turnul de Sticlă e mare?

— Da, e imens.

— Ar trebui să vezi castelul. Să știi că nu-i de glumă, stăpâne, ceea ce încerci tu să faci.

— E un loc teribil și vrem să te oprești, mi-a zis Baki.

— Fiindcă aş putea fi omorât? Așa credeți?

M-au aprobat amândouă.

— Atunci, voi fi omorât.

Gylf a scos un mârâit gutural.

— Stăpâne, e o prostie, tu...

Am ridicat mâna ca să le fac să tacă și am băgat de seamă că țineam încă bucata de cârpă, așa că am început să-mi curăț din nou armura.

— O prostie este să-ți petreci întreaga viață temându-te de moarte.

— Crezi asta fiindcă ți-a spus-o un cavaler mai demult.

— Te referi la Sir Ravd. Nu, nu mi-a zis așa ceva. Mi-a spus însă să țin minte că un cavaler trebuie să facă ceea ce-i cere onoarea și să nu-și numere niciodată înamicii. Dar ai dreptate. Un cavaler mi-a spus acel lucru. Iar cavalerul ăla sunt eu. Oamenii cărora le e frică de moarte – așa cum e lordul Beel, cred – nu trăiesc mai mult decât cei cărora nu le e frică, dar trăiesc speriați. Prefer să fiu cavalerul care sunt – unul care nu are nimic – decât să trăiesc precum lordul Beel, cu o putere și o avere care nu-i vor fi niciodată suficiente.

M-am ridicat și am tras după mine și armura.

— Vă e teamă ca nu cumva Fiii Furiei să ajungă la Utgard înainte să-i pot eu ataca. Nu asta voiai să-mi spui?

— Nu, stăpâne, ei nu sunt foarte departe. Poți să-i ataci astăzi dacă dorești, a spus Uri.

— Dar vei fi singur, a zis Baki, și vei muri cu siguranță. Lordul ăsta Beel și ceilalți zei care-l însoțesc nu vor putea niciodată să-i ajungă din urmă pe uriași.

— Nici măcar dacă Utgard ar fi de o mie de ori mai departe decât este, a completat Uri.

— Înseamnă că va trebui să-i încetinim cumva, am zis eu.

Mi-am făcut pledul sul, apoi am ridicat și pătura pe care stătea șaua.

— I-am spus lordului Beel c-am s-o fac și mi-aș dori ca asta să fie singura mea grijă.

— Pouk, le-a explicat Gylf celor două.

— Exact. Trebuie să-i eliberăm pe Pouk și pe Ulfa. Vor rămâne sclavi aici până la moarte, dacă acești Fii ai Furiei mă vor uide.

— I-ai găsit, Gylf?

Mi-a făcut semn că da.

După ce mi-am înșeuat armăsarul, mi-am pus coiful și mi-am potrivit la cingătoare Sfărâmătorul de Săbii.

— În regulă. Unde sunt ei?

— În Utgard.

Capitolul 63

CÂMPIA JOTUNLAND

Noaptea s-a lăsat înainte să ajungem la tabăra Fiilor Furi-ei; se opriseră însă pe malul unui pârâu care străbătea o pădure, iar focul pe care îl făcuseră – din copaci întregi, unii atât de groși, că unui om i-ar fi trebuit mai bine de o oră să-i taie cu toporul – lumina până hăt departe. Doi catări erau fripți pe un proțap imens deasupra focului aceluia.

Îmi dădusem jos coiful și armura, încercând să mă țin departe de lumina focului ca să-i pot observa mai bine. Când m-am întors în pădure, acolo unde mă așteptau Uri, Baki și Gylf, aveam deja un plan.

— Sunt doar șapte, am zis eu și m-am așezat pe un buștean pe care abia dacă-l vedeam. Ne-am întrebat câți au fost, dar toată lumea a spus că ne-au atacat mai mulți.

— În cazul ăsta, n-ai nevoie de ajutorul nostru, a zis Uri. Doar șapte uriași? Păi tu și câinele tău îi veți termina mâine dimineată până la micul dejun.

— Nu vrei să te lupți cu ei?

Uri a dat din cap că nu.

— Tu și Baki v-ați luptat cu oamenii munților.

— Mai degrabă le-am distras atenția, ca tu să te poți lupta cu ei.

— Nu prea suntem îndemânaticе într-o luptă de asemenea calibru, stăpâne, a zis Baki evitându-mi privirea.

— Fiindcă odinioară v-au fost zei?

Baki a oftat – un șuierat fantomatic în întunericul dintre copaci.

— Voi ați fost zeii noștri, stăpâne, nu ei.

— Am putea să apărem în focul lor, a sugerat Uri. Asta dacă ești convins că ar avea vreun efect.

— Uriașilor nu le este însă frică de noi, m-a informat Baki. Ne-ar porunci să plecăm de acolo și am fi nevoite să-i ascultăm.

— Asta dacă nu ne fac ceva mai rău, stăpâne.

Gylf a mârâit.

— Deci nu doriți să ne-ajutați. Dacă așa stau lucrurile, ați putea la fel de bine să plecați în Aelfrice.

— O vom face, dacă ne poruncești, stăpâne, mi-a zis Uri, dar am prefera să rămânem.

— Spune-mi de ce ar trebui să vă păstrez? i-am răspuns eu dezgustat.

— Fii înțeleghător, stăpâne.

Uri s-a apropiat de mine până când coapsa ei s-a lipit de a mea; era caldă și la fel de moale ca a oricărei femei.

— Nici tu n-ai vrut să te lupți cu ei până când nu ți-ai recuperat servitorul...

— Și tovarășul, a adăugat repede Gylf.

— ...din Utgard. Să presupunem că vom lupta toți patru. Baki și cu mine, care nu vom face mare lucru, tu și câinele tău. Ce s-ar întâmpla? Am fi omorâți, sau mai degrabă tu și câinele tău veți fi omorâți, în timp ce eu și Baki vom fi nevoite să plecăm în Aelfrice sau să murim.

S-a oprit, invitându-mă să vorbesc. N-am făcut-o.

— Și la ce-ar servi așa ceva? Am ucide un uriaș? Doi? Niciunul, dacă este să mă ascuți pe mine. Un cavaler și un câine, hrană pentru corbi. Mai bine lasă-ne pe noi să-i întârziem. Nu asta ne-ai cerut să facem?

Zece minute mai târziu, târându-mă prin iarba înaltă către un grup de catări priponiți, m-am pomenit gândindu-mă că

faceam un lucru mai periculos probabil decât dacă m-aș fi luptat. Fiecare mișcare a mea făcea iarba să foșnească; dacă nu aveau să mă audă Fiii Furiei, cu siguranță catării legați de mestecănul noduros aveau să mă simtă. Erau destul de ușor de văzut datorită luminii focului; urechile le erau ciulite și îndreptate spre mine și își țineau capetele ridicate. Tropotitul lor nervos se auzea mai tare decât susurul râului. Mi s-a părut că Fiii Furiei auzeau și ei zgomotele catărilor și, în plus, am realizat că animalele acelea de povară puteau lovi cu copita mai bine decât un cal. Credeau, probabil, că cineva voia să-i atace și nu erau deloc lipsiți de apărare.

— Acești giganți ai ghețurilor îi frig pe doi dintre voi chiar acum, le-am șoptit.

Mani îmi spusese odată că doar câteva animale pot vorbi; nu l-am crezut nici atunci și nu-l credeam nici acum, dar era totuși posibil să fi spus adevărul.

— Se presupune că sunteți animale simțitoare. Nu vreți să scăpați de-aici?

Am continuat să mă târăsc în timp ce vorbeam; am simțit pe obraz atingerea unei funii. Mi-am scos pumnalul și am auzit un furnăit satisfăcut dinspre catărul pe care tocmai îl eliberasem.

Pe urmă, am ajuns lângă copac și am îndrăznit să mă ridic, stând în continuare în spatele trunchiului. Pumnalul era bun și ascuțit, dar frânghiile erau tari; încă mă chinuiam să le retez când unul dintre catări a început să rătăcească liber. Cu o detașare bizară, m-am întrebat dac-o fi fost cel pe care-l eliberasem eu sau altul, a cărui frânghie fusese tăiată de Uri sau de Baki.

Funia pe care o tăiam a cedat în cele din urmă și am trecut la următoarea.

S-a auzit o larmă de voci supărate, glasuri groase și rezonante, venind din direcția focului. Unul dintre Fiii Furiei s-a

ridicat, altul a strigat, iar al treilea a mârâit. Am început să tai frânghiile groase cu frenezie.

Câteva zeci de metri mai încolo, un catâr a traversat un luminiș scaldat în lumina lunii, galopând stângaci, însă repede, mânat de o arătare care i se urcase în spinare și părea o umbră roșie.

Am mai tăiat o funie. Am căutat și altele și aproape că mi-am scăpat pumnul tot pipăind copacul, dar se pare că toate funiile fuseseră tăiate. Trei Fii ai Furiei părăsiseră focul și se îndreptau deja spre mine, doi umăr la umăr și al treilea în spatele lor.

— Gylf! am strigat. Gylf!

Mi-a răspuns urletul unui copoi ce a simțit mirosul prăzii; după câteva secunde, care mi s-au părut ore, acel urlet s-a transformat în lătratul nerăbdător al unui copoi care și-a văzut prada. Pe undeva, un catâr a nechezat ascuțit, un tipăt plin de teroare, urmat de altele asemenea, care păreau să vină din toate direcțiile. Unul dintre uriași s-a aplecat să prindă un catâr, așa cum ar fi făcut un bărbat de statura mea încercând să prindă o capră, dar animalul i-a scăpat printre mâini. Pentru o clipă, a reușit să-l prindă de coadă, dar catârul l-a lovit cu picioarele din spate și a dispărut în întuneric.

Bestia întunecată care omorâse atâția Șoareci a sărit la gâtul unuia dintre Fiii Furiei. Două brațe mai groase decât pieptul unui bărbat s-au strâns în jurul lui.

— Disiri! am strigat eu și m-am avântat în luptă.

Cel de-al treilea Fiu al Furiei alerga legănat spre mine când prin față i-a trecut un catâr pe al cărui spate am văzut o umbră stacojie, iar uriașul s-a împiedicat și a căzut.

Un Fiu al Furiei s-a rostogolit spre mine, luptându-se cu o creatură care nu era nici câine, nici lup, ci un animal cu mult mai mare decât un leu. Lama în formă de diamant a Sfărâmtătorului de Săbii a început să lovească din nou și din nou, așa cum talazurile mării se izbesc de un pisc singuratic.

Fără să am suficient timp sau să mă fi pregătit pentru asta, m-am trezit călare pe catârul speriat pe care mă luptasem să-l salvez, alergând ca vântul către dealuri.

A fost de parcă aş fi călărit o furtună.

* * *

Înainte să răsară soarele, Gylf revenise la dimensiunea lui obișnuită; la scurt timp după aceea, am găsit armăsarul alb în locul în care îl legasem mai devreme. În loc să-l încalec, l-am dezlegat și i-am scos șaua.

— Ești obosit, a observat Gylf. Vrei să dormi. Eu o să stau de pază.

— Sunt obosit, dar nici nu vreau și nici n-am de gând să dorm. Vreau să vorbim.

— O să plec.

— Nu vreau să pleci. Ești al meu, asta dacă presupunem că le-ai aparținut cu adevărat Aelfilor de Pământ. Îmi placi foarte, foarte mult și vreau să te țin. Dar sunt unele lucruri pe care trebuie să le aflu.

— Ți-e teamă de mine.

— Oricui i-ar fi teamă.

Negăsind vreun buștean sau vreo piatră, am preferat să mă așez între ferigi, nu departe de apă.

— O să plec.

— Ți-am spus că nu vreau. Nu vreau nici măcar să vânezi un iepure. Suntem mult prea aproape de giganții ghețurilor ca să ne permitem luxul ăsta. Vreau să-mi spui ce ești cu adevărat.

— Câine, mi-a zis Gylf, după care s-a așezat și el.

— Un câine obișnuit nu poate face ceea ce faci tu. Cu siguranță, nu poate vorbi.

— Câine bun.

Am căutat în minte o întrebare al cărei răspuns să-mi folosească.

— De ce devii atât de mare când te lupți în întuneric?

— Fiindcă pot.

— Când l-am luat pe Mani, am vrut să cred că ești ca el.

Gylf a mârâit.

— Bine, poate ar fi trebuit să spun că am vrut să cred că el este ca tine, doar că e pisică. Așa mi s-a părut de nenumărate ori, dar sunt convins că nu e așa.

Gylf s-a așezat și nu a comentat în niciun fel.

— Mani știe multe despre magie, fiindcă a învățat de la vrăjitoarea care i-a fost stăpână. Tu nu știi nimic despre magie, deci transformarea ta nu are de-a face cu vrăjitoria. Nu știu cum să explic și trebuie să mă gândesc o vreme la asta. Dacă nu cumva vrei tu să-mi spui.

— Nu pot.

— Atunci poate că o să ne zică Uri. Sau Baki.

Le-am strigat, dar nu au apărut.

— Asta nu-i a bună, am zis. Trebuie să mergem la Utgard să-i eliberăm pe Pouk și pe Ulfa și să ne întoarcem înainte ca lordul Beel să ajungă aici. Vom avea nevoie de Uri și de Baki. Dar s-ar putea să n-avem parte de ajutorul lor.

— Crezi că ele știu? m-a întrebat Gylf și și-a ridicat capul. Ar putea ști?

— Ar putea, i-am zis. Și s-ar putea chiar să ne zică. Și Aelfii își pot schimba forma.

Am făcut o pauză ca să mă gândesc mai bine.

— Numai că n-o pot face în lumina soarelui, am adăugat eu. În Aelfrice însă Setr s-a transformat într-un bărbat pe nume Garsecg, iar Uri și Baki au fost transformate în Khimere. Sau poate s-au transformat ele însele în Khimere. Nu știu exact.

Văzând figura nedumerită a lui Gylf, am adăugat:

— Monștri zburători. Însă e ceva în neregulă cu toate astea. Nu-mi dau seama exact ce, dar simt că e ceva.

— Somn, a sugerat Gylf.

— Ai dreptate, am zis eu ridicând din umeri. Am nevoie de somn și dacă o să dorm poate că o să gândesc mai limpede. Doar până la asfințit, în regulă? Să mă trezești când începe să se întunece, dacă nu cumva adormi și tu.

În timp ce mă întindeam pe ferigile reci, m-am gândit că era destul de periculos. Eram doar la câteva mile de tabăra Fiilor Furiei; dacă ar fi început să caute catării prin pădure, ne-ar fi găsit. Cel mai probabil, armăsarul alb ar fi fost văzut, prins și folosit ca animal de povară. Dar ar fi fost mult mai rău dacă trăgeam de mine, de cal și chiar de Gylf până la epuizare; iar împrejurimile orașului Utgard, din ce mi se spusese, erau populate de mult mai mulți uriași decât pustietatea uscată în care ne aflam.

Pe măsură ce adormeam, am încercat să-mi imaginez un Fiu al Furiei arând cu un plug tras de boi, așa cum un fermier de-al nostru ar munci cu un tractor de jucărie. Am încercat, dar n-am reușit.

* * *

Apa m-a acoperit, luându-mă cu ea. Pe lângă mine a trecut un banc de pești ca niște diamante stacojii, care s-a întâlnit cu un alt banc de pești cu sclipiri argintii. S-au amestecat și au trecut mai departe. Pe urmă, peștii argintii m-au înconjurat și au dispărut.

Lângă mine era fața de fetiță a lui Kulili, mare cât o insulă întreagă. Buzele ei imense s-au mișcat, dar singurele sunete au fost cele pe care le-am auzit în minte: „Eu i-am făcut. Le-am dat formă așa cum femeile frământă aluatul, luând ceva de la copaci, ceva de la creaturile care doborau copacii și ceva de la mine.”

I-am văzut și mâinile, împletite din milioane și milioane de viermi și am văzut-o și pe Disiri căpătând formă din mâinile acelea. Visul s-a pierdut printre multe altele despre moarte, cu mult înainte ca ochii să mi se deschidă.

Dar nu l-am pierdut de tot.

* * *

M-am trezit la asfințit și în mai puțin de o oră am pornit călare spre nord. Gylf alerga în urma armăsarului, iar în momentul în care a răsărit luna, i-am zis:

— Cred că am priceput. Nu chiar tot, dar multe dintre lucrurile pe care nu le înțelegeam.

— Despre mine? a întrebat Gylf uitându-se în sus.

— Și altele. Crezusem că te transformi doar noaptea.

— Mai ales.

— Da, mai ales. Dar nu întotdeauna. Nu și când ne-am luptat cu tâlharii alături de Toug, de exemplu.

Am mers o bucată de vreme în tăcere, iar armăsarul pășea în noapte la fel cum luna străbătea cerul înghețat.

— Îți aduci aminte de mama ta, Gylf? Ai fie și cea mai vagă amintire?

— Îmi amintesc cum mirosea.

— Te-au despărțit de ea cumva. Îți amintești acest lucru?

— N-am vrut să plec, a zis Gylf pe un ton gânditor. Însă am mers.

— Ai hoinărit de unul singur? l-am întrebat eu gândindu-mă la copiii mici din lumea noastră.

— N-am putut să mă țin după ei. M-au prins oamenii maronii.

— Aelfii de Pământ.

A mârâit aprobator.

— Au făcut plecăciuni înaintea mea când mi te-au dat, îți aduci aminte? Au încercat să-și ascundă fețele.

— Mda.

— Cred că în Aelfrice cineva m-a învățat anumite lucruri, Gylf. Simt că acolo mi s-au spus multe, dar nu știu nici de ce și nici ce-am învățat.

— Huh!

— Nu știu nici măcar dacă am învățat. Cred însă că Aelfii de Pământ te-au educat pe tine. Te-au dresat sau cum s-o fi numind ceea ce ți-au făcut. Te-au învățat să vorbești poate. Cred că tot ei te-au învățat cum să-ți schimbi forma și să n-o faci în lumina soarelui, nu aici, în Mythgarthr.

— Porci.

— Ce-ai spus? am zis eu și am tras de hățuri.

— Porci. Le simți mirosul?

— Crezi că sunt pe-aproape?

M-am străduit să văd în întuneric, dar mai degrabă am simțit decât am văzut că Gylf își ridicase capul ca să adulmece vântul.

— Mnu.

— Am putea la fel de bine să ne continuăm drumul, am hotărât eu după un minut sau două. Dacă nu putem străbate ținutul ăsta pe întuneric, cu siguranță nu vom reuși nici în timpul zilei.

Când am ajuns în vârful dealului următor, Gylf a zis gânditor:

— Îmi plac.

— Porcii? l-am întrebat eu, care căzusem la rândul meu pe gânduri.

— Aelfii.

— Înseamnă că au fost buni cu tine. Mă bucur.

— Și tu.

— Ai trecut prin multe din cauza mea.

— Numai o dată.

— Pe corabie?

— În peșteră.

După asta am călărit în liniște. Din copacii de lângă râu se auzea cântând o privighetoare și m-am trezit întrebându-mă de ce ar alege să locuiască în Jotunland o pasăre care ar fi binevenită oriunde. M-a făcut să-mi aduc aminte cum am rămas eu la cabană, ca să nu te încurc. Nu m-a supărat, de fapt, chiar mi-a plăcut; și asta m-a făcut să-mi dau seama că-mi plăcea să fiu de unul singur și în Jotunland. Oamenii sunt în regulă și, de fapt, unii sunt cu adevărat buni; dar n-o să vezi niciodată castelul lui Valfather când ești în prezența lor.

În plus, era bine să fiu din nou singur cu Gylf. Avușese dreptate despre zilele petrecute de noi în pădure și mi-am dat seama că atunci nu m-am gândit îndeajuns la ele. Eram preocupat de felul în care se mărise câinele și de gândul că aș putea să-l călăresc pe el în locul armăsarului. Era un câine foarte mare chiar și când era mic, pentru că mai mic de atât nu se putea face. Dacă ar fi putut, s-ar fi transformat într-un cățeluș. M-am gândit că un câine – un câine mare precum Gylf – era cea mai bună companie pe care și-o putea dori cineva.

Am încercat să mă gândesc ce altă persoană aș fi vrut în locul lui Gylf. Disiri, dacă m-ar fi iubit. Dar dacă nu? Disiri era minunată, desigur, însă era dură și periculoasă. Nu voia să mi se mai arate până când n-o găseam pe Eterne și poate nici măcar atunci. M-am gândit că, dacă ar fi simțit pentru mine ceea ce simțeam eu pentru ea, nu m-ar fi părăsit nici măcar o secundă.

Garsecg ar fi fost în regulă. De fapt, ar fi fost chiar mai bun, fiindcă el era de fapt Setr. Idnn ar fi fost o bătaie de cap îngrozitoare. Nici Pouk n-ar fi fost rău. Ar fi vrut însă să vorbească, iar eu ar fi trebuit să-l oblig să tacă. Știam totuși cum s-o fac.

În cele din urmă, m-am gândit la Berthold Viteazul. Ar fi fost tovarășul perfect și, de îndată ce m-am gândit la el, a

început să-mi fie dor de el. În tot timpul în care îl cunoscusem, n-a avut niciodată dreptate, din cauza felului în care îi fusese zdrobită o parte a craniului. Uita lucruri pe care ar fi trebuit să și le amintească și mergea mai tot timpul de parcă ar fi fost beat. Dar, după ce stăteai suficient de mult timp în preajma lui, îți dădeai seama ce fel de persoană fusese. Bărbatul care se luase la trântă cu taurii trăia încă în mare parte în ființa lui. Nu mersese la niciun fel de școală, dar mama lui îl învățase de toate. Știa multe despre agricultură și despre tâmplărie, ba chiar și despre Aelfi. Nu-l întrebasesm niciodată ce trebuia să spun când vorbeam cu ei, iar acum era prea târziu. Simțeam însă că el ar fi știut. Berthold Viteazul ar fi fost tovarășul perfect.

Și Ravd ar fi fost extraordinar. De ce oare cei mai minunați oameni pe care-i întâlnisem trebuiseră să moară? Asta m-a dus cu gândul la sabia lui ruptă – cum am ridicat-o și am așezat-o înapoi, după care am plâns – și mi-am zis că Gylf se referise exact la peștera aceea în care găsisem spada ruptă a lui Ravd. În cele din urmă, am zis:

— N-am fost niciodată în vreo peșteră, cu excepția celei în care tâlharii își ascunseseră comoara, și n-am stat acolo prea mult. Te refereai cumva la magazia cu frânghii? Acolo a fost destul de rău pentru amândoi.

— Doar eu, mi-a explicat Gylf. Tu nu erai acolo.

— Peștera lui Garsecg? Am auzit ceva despre asta. Ai fost legat acolo?

— Mda.

Garsecg îl legase deci pe Gylf așa cum o făcuseră și Fiii Furiei, iar pentru o vreme m-am întrebat de ce-i lăsase Gylf să facă asta.

Într-un târziu, mi-am dat seama că nu-i plăcea să se transforme în ceea ce era cu adevărat. O făcea când trebuia neapărat să se lupte, dar prefera să se lase legat decât să se schimbe.

— Peștera lui Garsecg ne aduce înapoi la chestiunea schimbării formei, am zis eu, iar tu îți schimbi forma, mai precis devii mai mare. Garsecg mi-a spus odată că, deși Aelfii își pot schimba înfățișarea, rămân mereu de aceeași mărime.

— Nu-i bun.

— O, sigur poate fi frumos. Uri și Baki pot lua formă înaripată, iar eu aș fi foarte bucuros să pot face asta. Dar tu nu faci asta. Avem în față lucruri diferite care doar par să fie la fel.

Am căutat o analogie.

— Când am plecat prima dată de pe corabie cu Garsecg, erau Kelpiile alea, Aelfi de Apă, care mă înconjurau. Mi-a fost frică să nu mă înec, dar ele mi-au spus să nu-mi fie teamă, căci n-aveam să mă înec atât timp cât eram cu ele.

Gylf și-a ridicat capul din nou, adulmecând vântul.

— Mai târziu am rămas doar cu Garsecg, dar nu m-am înecat. Apoi, m-am scufundat într-un heleșteu de pe Insula de Sticlă. Cobora până în marea din Aelfrice și am rămas singur sub apă până am găsit-o pe Kulili, dar nu m-am înecat nici de data asta.

— Vezi gardul ăla de mă răceni? m-a întrebat Gylf.

— Văd o linie lungă și întunecată, i-am răspuns. Chiar mă întrebam dacă nu cumva e un zid.

— E cineva acolo.

Mi-am tras aproape Sfărâmătorul de Săbii.

— Cred că cel mai bine ar fi să ne prefacem pentru o vreme că nu știm că e acolo. Când ne vom apropia mai mult, poți să arunci o privire.

— Bine.

— Ce încercam să spun e că, probabil, Kelpiile îi puteau proteja pe oamenii care erau cu ele, dar nu ele au fost cele care m-au protejat pe mine. Era altceva. Ceva ce am luat când am fost prima dată în Aelfrice. Ceva ce părea foarte asemănător, până când te uitați cu mai multă atenție.

— Hă!

— Deci nu te poți preschimba precum Aelfii. Disiri e înaltă și subțire, dar când eram singuri – și asta s-a întâmplat într-o peșteră, dar pe atunci tu nu erai cu mine – devenea, știi tu, ceva mai rotunjoară.

Amintirea a făcut să-mi ardă obrazii – și asta era bine.

Doar că trebuia să devină mai scundă ca să se poată face rotunjoară. În gardul ăla de mă răcini e o singură persoană?

— Și un bursuc.

— Doar un singur om?

— Așa cred, a zis Gylf după ce a mai adulmecat o dată.

— I-am povestit lui Garsecg despre Disiri, despre cum trebuia să se facă mai scundă ca să fie mai rotunjoară. Ar fi trebuit însă să mă gândesc la el. El s-a transformat în dragon, care era cu mult mai mare decât Garsecg. A reușit să-și ia înfățișarea mea, deși eu sunt mai înalt decât el. Tu ai putea să iei înfățișarea mea?

— Nu!

— Poți să te transformi în chestia aia mare care devii uneori? Poți?

Gylf și-a mărit proporțiile. Ochii îi străluceau ca niște tăciuni, iar niște colți de jumătate de metru îi despărteau buzele. Un geamăt înăbușit de groază, dar suficient de puternic să fie auzit, a venit din gardul de mă răcini și cineva a luat-o la fugă. Am dat pintoni armăsarului și am pornit în urmărirea fugarului.

Capitolul 64

UN ORB CU BARBĂ ALBĂ

Când am ajuns la Gylf, revenise deja la dimensiunile inițiale, după ce hotărâse că un câine obișnuit era mai mult decât suficient ca să prindă o femeie bătrână. S-a îndepărtat de ea atunci când i-am poruncit, lăsând-o să plângă și să suspine, încolăcită precum un crevete pe frunzele uscate de sub gardul de măracini.

— Haide, haide, am zis eu descălecând, după care am îngenuncheat lângă ea și i-am pus o mână pe umăr. Revino-ți, mamaie! Gylf n-o să te muște și nici eu n-am de gând să-ți fac vreun rău.

Însă bătrâna a continuat să plângă. Mâinile care-i acopeau fața erau legate între ele cu ceva întunecat și, mai mult pe dibuite, mi-am dat seama că era un lanț de fier ceva mai lung decât antebrațul meu.

— Tare-aș vrea să am un felinar! i-am zis.

— O, nu, domnule! Nu-ți dori asta! a spus femeia și și-a depărtat puțin degetele ca să tragă cu ochiul. Sigur o să ne vadă stăpânul dacă aprinzi un felinar. N-ai s-o faci, nu-i așa?

— Nu. În primul rând, fiindcă n-am unul. Stăpânul tău te-a pus în lanțuri așa? Cine e?

— Da, domnule, el a făcut-o. Dumneata ești un cavaler din ăia cum sunt în sud, domnule, nu-i așa?

— Așa este.

— Când eram tânără, domnule, am văzut câțiva când au venit în satul nostru. Erau bărbați bine făcuți ca dumneata și aveau cai mari. Și haine de fier. Dumneata ai haine de fier, domnule? Și-a luat o mână de pe față și mi-a pipăit brațul.

— Ești sclavă?

În timp ce-i vorbeam, capul mi s-a umplut de un vaiet sinistru; m-am înfiorat, dar senzația a dispărut curând și definitiv.

— Te-am întrebat cum îl cheamă pe stăpânul tău. A cui sclavă ești?

— O, a lui, domnule. Nu-i prea bun, domnule, nu-i ca taică-su. Da' am văzut și mai răi, domnule. Aspri de tot, domnule, aspri.

Bătrâna a izbucnit într-un râs nervos.

— I-ar plăcea mai tare de mine dac-aș fi mai tânără, domnule. Știi și dumneata cum e. Lui taică-su i-a plăcut, domnule. Hymir era numele lui. El nu mi-a plăcut mie, domnule, fiindcă era de două ori mai mare decât calul dumitale. Dar era bunișor cu mine, dar eu nu știam pe atunci că era bunișor, domnule, doar că-și dorea ca eu să fiu mai mare, domnule. Știi dumneata, iar eu am aflat mai târziu asta. Acum sunt prea bătrână, domnule, așa că Hyndle mă lasă în pace. Femeile trebuie să lucreze la căldură, domnule, așa spun ei, altfel le va fi frig și vor muri de foame. Dar eu nu știu ce e mai rău.

— Hyndle e stăpânul tău?

— Da, domnule, a zis ea ridicându-se în picioare.

— Înțeleg că Hyndle e Fiu al Furiei.

— Asta înseamnă uriaș, domnule? Da, domnule. Așa zic ei, că Furia le-a fost mamă, domnule.

— Dacă fugi de la el, atunci...

— O, nu, domnule, a zis bătrâna de-a dreptul șocată. De ce? N-aș face niciodată asta. De ce? Aș muri de foame, domnule. Și n-aș mai ajunge niciodată acolo unde trăiesc oamenii

obișnuieți. Și dac-aș face-o, aș muri acolo de foame, domnule? Cine i-ar da de mâncare unei femei bătrâne ca mine?

— Eu ți-aș da, dac-aș putea, i-am răspuns. Dar ai dreptate, n-aș putea. Cel puțin, nu acum. Dar atunci de ce ești aici în toiul nopții, în loc să fii acasă, în pat?

A râs din nou nervos.

— Ești cumva Aelf? Ai luat forma asta ca să-ți bați joc de mine?

— O, nu, domnule!

— Atunci de ce ești afară?

— Nu m-ai crede, domnule.

Gylf a scheunat, iar eu l-am scărpinat pe cap spunându-i că vom pleca în câteva minute.

— E vorba despre un bărbat, domnule. Așa e și n-ar fi trebuit să râd. Dar e drum lung, domnule, și eu sunt obosită fiindcă am muncit toată ziua. Dacă aș putea să mă sui pe cal numai puțin, domnule, te voi binecuvânta câte zile voi avea.

— Tocmai voiam să-ți spun că dacă te hotărâi să evadezi, ți-aș fi urat vânt din pupă, dar nu te-aș fi putut ajuta prea mult. Eu trebuie să merg la Utgard cât de repede pot. N-aș vrea să împovărez și mai mult calul ăsta, fiindcă e deja slăbit. Cu toate astea, n-ai cum să cântărești mai mult de jumătate din greutatea mea, iar armura are exact aceeași greutate cât tine.

Am ajutat-o să se ridice, observând cât de subțire și de istovită părea în lumina lunii.

— Așa că te vom așeza aici.

A scâncit puțin când am ridicat-o în șaua armăsarului alb.

— Uite-așa. Nu trebuie să stai cu picioarele depărtate. Oricum mă îndoiesc că ai fi putut sta așa cu fustele astea pe tine. Lasă-ți picioarele așa și ține-te bine de șaua asta. O să conduc eu calul, așa că nu va merge mai repede decât mine. Și acum unde ne îndreptăm?

Femeia a arătat în lungul gardului de mărăcini.

— E o cale lungă, domnule.

— N-are cum să fie, i-am spus eu, prea atent să văd pe unde pășeam ca să privesc peste umăr la ea. N-are cum, ținând cont că aveai de gând să ajungi acolo în noaptea asta. Te-ai fi dus acasă apoi, nu-i așa? Te-ai fi dus la culcare?

— Da, domnule.

— Atunci n-are cum să fie departe.

Am început să merg în pas alert, lucru pe care nu-l mai făcusem de ceva vreme.

— Nu ți-e teamă c-o să-ți pierzi câinele, domnule?

M-am străduit să-l zăresc, dar blana maro lui Gylf și coada lui mare dispăruseră în umbra gardului de mărăcini.

— Nu mi-e teamă, mamaie. A fugit înainte ca să adulmece eventualele belele, ceea ce ar fi trebuit de fapt să-i poruncesc eu, dacă m-ar fi dus capul.

— Și iepurii, domnule. Are un bot foarte mare, din câte am văzut eu.

— Da, așa este, dar acum nu va vâna iepuri.

Am mers rapid preț de vreo sută de pași, în tăcere, după care am încetinit.

— Ai apucat să-mi spui încotro te îndreptai, mamaie? La un bărbat ziceai?

— Da, domnule, a zis ea pe un ton foarte trist. Ai să crezi că-s nebună de alerg la vârsta mea după un bărbat.

— Pentru mine nu există decât o singură fată pe lume, i-am zis, iar oamenii mă cred nebun din cauza asta. Așa că ești o bătrână nebună pe calul unui cavaler nebun. Noi, ciudații, trebuie să rămânem împreună și să ne-ajutăm, altfel ne vom înfunda în mlaștină.

— Vrei să-mi povestești despre ea, domnule?

— Aș vorbi un an întreg. Ea nu e însă aici, dar bărbatul tău este. Sau, mai bine zis, sperăm că va fi curând. E om bun? Știe că vii?

— Da, domnule, a oftat ea, este. Și știe, domnule. Pot să-ți zic care e treaba cu el și cu mine, domnule? Mi-ar lua o piatră de pe inimă. Poți să râzi dacă vrei.

— Da, aş putea. Dar nu cred c-o voi face.

— S-a întâmplat cu ani și ani în urmă, domnule. Locuiam împreună într-un sătuc undeva în sud. Toate fetele de acolo îl îndrăgeau, domnule, dar el nu avea ochi decât pentru mine. Și pentru nimeni altcineva. Așa îmi spunea mereu, domnule. Și chiar așa era.

— Știu cum e, mamaie.

— Să te binecuvânteze toți Overcinii pentru asta. Și pe ea de asemenea.

Femeia a tăcut o vreme, adâncită în amintiri.

— Dar m-au luat, domnule. Au venit uriașii să ne prade, așa cum fac ei, domnule. Când dau frunzele și se pot apropia mai ușor. Și m-au găsit pe mine. Hymir m-a găsit, domnule, ăsta a fost stăpânul meu. Așa că a trebuit... a trebuit să fac tot ce-am putut pentru el și să-l accept peste mine câteodată, cât era el de mare, și... și s-a născut Heimir, domnule. ăsta-i feciorul meu. Doar că Hyndle l-a alungat acum, fiindcă altfel m-ar fi ajutat, știu asta.

A tăcut o vreme.

— Nu e cum s-ar spune, un băiat arătos, domnule, și asta o zic eu, mama lui. Și nici nu-i prea isteț. N-a vorbit decât după ce-a crescut mai înalt decât mine. Dar are-o inimă...! Și dumneata ești un om cu inima bună, domnule. Ai o inimă mare. Dar nu-i mai mare decât cea a lui Heimir al meu. Nicio femeie nu a avut vreodată un fiu mai bun.

— E bine de știut.

— Așa cred eu, domnule. N-ai obosit, domnule? Aș putea să mai merg și eu pe jos o bucată de drum, ca să călărești dumneata.

— Sunt bine.

Adevărul era că mă simțeam bine dezmoțindu-mi picioarele și știam că armăsarul avea nevoie de ceva odihnă.

— Ai alergat mult și mai e destul de mers.

— Îmi închid mintea...

Voiam să-i spun ce simt, dar nu era tocmai ușor.

— ...și mă gândesc la mare, la valurile ei care se năpustesc pe plajă, val după val după val, fără să se oprească vreodată. Valurile astea se transformă în pașii mei.

— Cred că înțeleg, domnule.

Dar tonul vocii ei sugera că nu pricepuse.

— Plutesc pe ele. Am învățat asta cândva de la cineva, sau poate că doar am auzit și am lăsat marea să mă învețe. Marea e în toți oamenii. Cei mai mulți însă nu o simt niciodată.

Cuvintele astea m-au făcut să mă gândesc la Garsecg și să mă întreb de ce nu venise niciodată în Mythgarthr să mă întâlnească.

— Asta m-a lărgit, așa a fost, când l-am născut pe Heimir. Așa că după aceea am putut, dacă înțelegi ce vreau să spun. Așa cum ar trebui s-o facă o soție adevărată, domnule. În felul obișnuit.

— Tu și uriașul ăsta care te-a răpit, mamaie? Hymir ăsta?

— Da, domnule. Nu că mi-aș fi dorit-o, domnule. Durea îngrozitor de fiecare dată. Dar el voia și pe vremea aia dorințele lui erau lege. Așa că pe urmă am avut-o pe Hela, dar ea a fugit. Stăpânul n-avea cum s-o atingă, fiindcă era soră vitregă, doar că ea e... ei bine, domnule... n-ai spune asta, domnule. Are fălcile alea mari, cum le au toți, domnule. Și ochi mari, știi cum. Și pomeți precum coarnele unui vițel, domnule, dacă înțelegi ce vreau să spun. Doar că-s acoperite cu piele bună, domnule. Și păr blond cum am avut și eu. Din cauza părului meu blond m-a răpit fostul meu stăpân, care a fost tatăl ei, domnule. Mi-a zis asta odată. Așa că ăsta a fost ghinionul meu. Dacă ar fi fost negru sau roșcat cum îl au cele mai multe fete, probabil că m-ar fi omorât.

Gardul de măracini se terminase, dar cărarea se prelungea, unduindu-se printre copacii și tufișurile de pe malul râului.

— Au fost vremuri, a murmurat bătrâna, când mi-am dorit să mă fi omorât.

— Mergem să-l întâlnim pe fiul tău, Heimir?

— O, nu, domnule. Nu știu pe unde umblă. Mergem la bărbatul de care ți-am zis, ăla cu care voiam să mă mărit cu multă vreme în urmă. Și el a fost prins, domnule, dacă-ți vine-a crede. L-au luat fiindcă s-a luptat cu ei așa cum a făcut-o, cu o barbă albă, dacă îți vine să crezi. Și... și sper că n-o să-l sperie calul dumitale, domnule. Vreau să zic zgomotul...

— Nu tropăie mai tare decât alți cai, sper, am zis eu zâmbind. În plus, un om care a avut curajul să se lupte cu Fiii Furiei nu prea cred că se teme de un cal. Mai ales că te va vedea acolo sus în șa, asta dacă nu cumva luna...

— O, nu! N-o să mă vadă, domnule. Nu poate, domnule. E... e ceea ce-l face să creadă, să fie convins, știi dumneata, domnule...

Bătrâna era pe cale să se înece, așa că m-am uitat spre ea.

— Ce-l face să creadă?

— Că mai sunt cum eram odinioară, domnule. Dumneata... dumneata ești încă tânăr, domnule.

— Știu, mamaie. Mai tânăr decât crezi.

— E bine că gândește așa, în adâncul lui... O, i-am spus, domnule. N-aș fi putut minți despre așa ceva, dar atunci când mă vede cu ochii minții – singurul mod în care mă poate vedea.

— Ești tânără din nou.

— Da, domnule.

— Uneori, și mie mi-ar plăcea să fiu din nou tânăr, mamaie. Tânăr pe dinafară, dar și pe dinăuntru. Să înțeleg că e orb?

— Da, domnule. Fiii Furiei îi orbesc pe cei mai mulți dintre bărbați. Deși-s atât de mari, le e frică de bărbații noștri.

Mândria a însuflețit pentru o vreme glasul bătrânei.

— Așa că-i orbește și l-a orbit și pe el, deși era bătrân. El mă vede, domnule...

Gylf a apărut din întuneric scheunând.

Am lăsat dârlogii și am pus o mână pe capul cald și umed al lui Gylf.

— Ai găsit pe cineva.

Deși abia dacă-l ghiceam pe întuneric, Gylf a încuviințat din cap. Am simțit asta.

— Periculos?

A clătinat din cap că nu.

— Un bărbat orb cu barbă albă?

Gylf a încuviințat din nou.

De pe șaua de pe spatele armăsarului, bătrâna mi-a zis:

— Acolo ne întâlnim, domnule. Vezi copacul ăla mare care se ridică în lumina lunii? E în vârful unui delușor, dar va trebui să trecem mai întâi prin vad.

— O să trecem, i-am zis.

Capitolul 65

O SĂ TE ELIBEREZ

Vadul s-a dovedit a fi destul de puțin adânc. Apele lui line și tăcute abia dacă îmi ajungeau la genunchi.

Ajuns pe malul celălalt, am încercat să-mi usuc picioarele cât am putut mai bine, ștergându-le cu o cârpă dintr-un sac, după care mi-am tras din nou ciorapii și cizmele.

— Primăvara apele sunt mai mari, mi-a explicat bătrâna. Atunci ăsta e singurul loc prin care poți traversa. Mă ajuți să cobor, domnule?

M-am ridicat în picioare.

— Pe Drumul Războiului am văzut un vad atât de adânc, încât n-am îndrăznit să-l trecem, de frică să nu ne ia apa.

Am prins-o pe bătrână de talie și am dat-o jos.

— A trebuit să ne legăm unii de alți cu curele și să ne ținem caii de dârlogi în timp ce apa se învolbura în jurul nostru, am continuat eu.

— N-ați fi reușit să treceți primăvara, domnule. Numai uriașii pot.

I-am dat dreptate.

— De aici, aș face mai bine să plec tot înainte, domnule. O să merg cât pot de repede, dacă vrei să mă însoțești. Nu mă părăsești, nu-i așa? Vreau să-l vezi, și... și să vorbești puțin cu el, domnule.

— N-am să te părăsesc, i-am promis. Oricum, trebuie să vorbesc cu amândoi despre drumul spre Utgard.

— Va trebui să mergi încet cu calul, fiindcă altfel o s-ajungi acolo înaintea mea.

Am încuviințat și am privit cum dispare în noapte. Apoi am rostit în șoaptă:

— Am face bine să așteptăm aici un minut sau două, Gylf.

— Mda!

— Acolo era un singur bătrân?

— Mda, om bun.

Gylf a părut să ezite puțin, după care a zis:

— L-am lăsat să mă mângâie.

— Era puternic?

— Nu ca tine, a zis câinele după un moment de gândire.

De undeva din depărtare, o voce răgușită a strigat:

— Gerda? Gerda?

— S-a apropiat, a murmurat Gylf.

— E destul de aproape ca să audă pașii femeii și ca noi să-l auzim pe el, am zis eu și am apucat dârlogii armăsarului.

— Mi-e foame.

— Și mie, i-am mărturisit. Crezi că au ceva de mâncare pentru noi? În casa unui uriaș ar trebui să fie tone de mâncare.

— Mda.

— Dar chiar așa. Unde e casa? Ai văzut-o?

— Pe cealaltă parte a dealului.

Am încălecat pe armăsarul alb.

— Ar trebui să fie oi și porci, și alte animale. În cel mai rău caz, am putea să furăm ceva.

Am mângâiat cu pintenii pânțelele armăsarului, iar acesta a pornit la trap șontăcând.

— Ai arcul?

Arcul și tolba cu săgeți erau atârinate de partea stângă a șeii; i le-am arătat.

— De ce vrei să știi?

— Îi orbesc, a zis Gylf, după care a pornit înainte.

Dealul nu era foarte înalt și deloc abrupt. M-am oprit aproape de vârf ca să mă uit mai bine la clădirea mătăhăloasă ce se ridica undeva în depărtare și care mi se părea, în lumina lunii, prea mare și prea simplă.

— Aici, domnule! mi-a strigat bătrâna. Sub copac!

— Știu, am zis eu, după care am descălecat și am lăsat armăsarul liber.

— Câinele a ajuns deja aici, a zis vocea răgușită a unui bărbat. E un câine bun.

— Da, așa este.

M-am alăturat lor, dorindu-mi să fi avut un felinar și să las armăsarul să-și încropească o cină din iarba aia uscată.

— Sunt cavaler al castelului Sheerwall, bătrâne. Mă numesc Sir Able de Inimă Înflăcărată.

— Able, a zis bărbatul. Am avut un frate cu numele ăsta.

— Cred că e un nume bun, i-am zis eu.

— Îl cheamă Berthold, domnule, mi-a zis Gerda. Berthold Viteazul i se spunea când era mai tânăr.

Luminată de câteva raze de lună, am văzut mâna lui Berthold Viteazul cum caută și găsește mâna bătrânei.

Capitolul 66

CARE SUNT EU?

Bineînțeles, atunci am știut cine este și mi-am dorit din tot sufletul să-l îmbrățișez și să-mi las lacrimile să curgă pe obraji; mai știam însă și faptul că el nu va crede niciodată cine sunt. Iar dac-ar fi făcut-o, ar fi fost convins din nou că eram fratele pe care-l pierduse. N-aș fi putut suporta asta și o știam bine. Mi-am îngroșat vocea pe cât am putut și i-am zis:

— Am adus-o pe Gerda în siguranță la tine, fiindcă i-am promis asta. Voi doi aveți multe de vorbit, iar eu am treburi urgente la Utgard. Cum ajung acolo?

— Spre nord, a murmurat Berthold Viteazul. Urmează steaua. Asta e tot ce știi din auzite.

— N-ai fost niciodată acolo?

— Nu, domnule.

— Nici eu n-am fost, a zis Gerda.

— Dar trebuie să fi auzit povești.

— E un loc urât chiar și pentru ei, domnule. Nu mi-ar plăcea să văd un tânăr ca dumneata mergând acolo.

Berthold Viteazul mă căuta cu brațele.

— Pot să te simt puțin? Ai vocea ca a fratelui meu.

I-am atins mâna.

— Mai mare decât a fratelui meu.

Degetele i s-au încleștat pe mâna mea.

— El nu e decât un băiețuș, n-ai cum să fii tu fratele meu.

— Mi-l aduc aminte pe Able acum, a zis Gerda. Era micuț când tu erai mare, e adevărat, dar ar trebui să fie acum aproape la fel de bătrân ca și noi.

— Able a fost luat. A lipsit ani întregi. Când s-a întors, nu era mai bătrân ca atunci când plecase. Dar asta n-a fost anul trecut. Poate cu un an înainte...

Berthold Viteazul a tăcut o vreme, dar din tremurul bărbii sale albe mi-am dat seama că murmura ceva. Apoi a spus cu voce tare:

— Am crezut c-o să vină să mă salveze. Poate că asta încearcă. Nu era decât un băiețaș. Dar trebuie să fi crescut.

— Avem un Able aici, i-a reamintit Gerda.

Gylf a dat din coadă foșnind ușor acele uscate de pin pe care se așezase.

— Mă tot chinui s-o conving să fugă cu mine, domnule, mi-a explicat Berthold Viteazul, dar nu vrea, iar eu nu plec fără ea. Așa că n-o să plecăm niciunul.

L-am aprobat din cap, deși știam că Berthold Viteazul nu mă putea vedea și că nici măcar Gerda nu avea cum să observe gestul meu pe întuneric.

— Așa este, mi-a spus că nu vrea să evadeze.

— Am zis asta pentru că nu eram sigură că mă pot încrede în dumneata, domnule. Pe atunci nu aveam încredere. Mi-ar plăcea să fug, dacă am putea și n-am fi prinși.

Pe urmă i s-a adresat lui Berthold Viteazul.

— De asta l-am adus aici. E cavaler, unul adevărat, dintre aceia care nu se tem de nimic. O să ne ajute.

— Nu le pasă lor de oamenii obișnuiți, a murmurat Berthold Viteazul.

— O să vă ajut dacă pot, i-am zis, dar n-are niciun rost să veniți cu mine la Utgard. Eu trebuie neapărat să merg acolo ca să-mi eliberez servitorul.

Am oftat, întrebându-mă dacă eram cu adevărat în stare să fac asta.

— Mai este cu el și o femeie pe nume Ulfa, care m-a ajutat la un moment dat. Pouk trebuie să fie orb de-acum, așa presupun, dar asta nu contează, trebuie să-l eliberez. Acum mai mult ca niciodată.

N-am vrut să adaug vorbele care au urmat, dar ele mi-au scăpat printre buze:

— Așa cum trebuie să vă eliberez și pe tine și pe Gerda.

— Mulțumesc, o mulțumesc, domnule.

— Pe urmă, va trebui să ajut un anumit baron să-și recupereze comoara pe care o ducea regelui Gilling. Apoi poate o să-i găsesc pe Svon și pe Org. Svon e scutierul meu. Org e... nu cred că ați înțelege. Îmi doresc însă ca el să fi fost aici. Și Svon...

Din spatele meu, o altă voce a zis:

— O să-i găsesc eu, dacă asta îți dorești, stăpâne.

Gerda a tresărit înspăimântată.

— Nu încă, i-am zis lui Uri. Chiar mă întrebam pe unde umblați voi două.

— Împrăștiam catării, bineînțeles. Fiii Furiei i-ar fi strâns din nou până acum dacă n-am fi fost noi.

— Ești neagră cu totul? a întrebat-o Gerda pe Uri. Abia dacă te văd. Parcă aș fi și eu oarbă.

— Sunt o femeie din neamul Aelfilor de Foc, i-a explicat Uri, care a început apoi să strălucească până când trupul ei a devenit roșu-aprins.

— Ai venit să mă chinui? a bubuit vocea lui Berthold Viteazul. Ei bine, hai să vedem de ce sunteți în stare, toți ăștia ca tine!

— Eu împlinesc doar poruncile stăpânului meu, i-a spus Uri. Dacă vrei să fii chinuit, o să încerc să găsesc pe cineva s-o facă atunci când voi avea ceva mai mult timp liber.

Mâna dreaptă a lui Berthold Viteazul a țâșnit înainte, prinzând-o de gât.

— Iaca, am prins-o, Sir Able.

— Te rog, las-o în pace. Nu e nici dușmanul tău, nici al meu.

Berthold Viteazul a prins-o cu mâna stângă de braț, după care a eliberat strânsoarea din jurul gâtului.

— Nu pare să fie din carne. Niciodată nu par.

— Par mai puțin reale aici decât noi, așa cum și noi părem mai reali în Aelfrice decât aici.

De fapt, aveam dubii cu privire la asta, dar am continuat:

— Uri și Baki – Baki e o altă Aelfă – pălesc și devin mai slabe în lumina soarelui nostru.

— N-ai vrea să-l faci să mă elibereze, stăpâne? a întrebat Uri. Ce v-am făcut ție sau lui ca să fiu tratată în felul ăsta?

— Dă-i drumul, Bert! i-a șoptit Gerda bătându-l ușor pe mână.

Dar Berthold Viteazul n-a făcut-o.

— Păi, m-ai ridicat de la pământ și ai zburat cu mine odată, i-am spus lui Uri. Tu, Baki și câțiva prieteni de-ai voștri. Nu cred c-ar fi trebuit să-mi pui întrebarea asta.

— Atunci hai să presupunem că nu ți-am pus-o.

— E un pic cam târziu pentru asta, i-am zis eu frecându-mi bărbia. Eram eu mai real decât tine și Baki în Aelfrice, Uri? Garsecg așa mi-a zis.

Gerda a râs nervos.

— Astea sunt întrebări pentru filozofi, stăpâne.

— Tu și Baki m-ați vizitat de multe ori aici. De ce nu vine și Garsecg așa cum faceți voi?

— Îs din alea rele, Sir Able, a exclamat Berthold Viteazul. Să nu te încrezi în ele, Sir Able!

— Am deja încredere în ele, de cele mai multe ori, am zis eu și am oftat din nou. De cele mai multe ori. De ce nu vine și Garsecg, Uri?

— M-ai mai întrebat o dată asta, stăpâne. Cred că ar trebui să cauți răspunsul chiar la Garsecg.

— Nu am nevoie, fiindcă îl știu deja. Și îl știi și tu. De ce n-o spui? Am încercat să pară că mă gândisem mult la chestiunea asta.

Uri n-a spus nimic. Strălucirea ei s-a stins, așa că pentru un moment, Berthold Viteazul a părut să țină în mână doar întunericul.

— În regulă, hai să trecem la altă întrebare. Una despre care nu vei putea spune că ți-am mai pus-o deja. De vreme ce voi, Aelfii, puteți lupta oricând în Aelfrice și sunteți cu miile acolo...

— Nu putem lupta ca tine, stăpâne.

— De ce vrea Garsecg să mă lupt eu cu Kulili în locul lui? Nicio armată de Aelfi n-ar putea s-o ucidă. Și totuși Garsecg, căruia îi este teamă să vină aici să-mi vorbească, a vrut ca eu să mă lupt cu ea pentru voi. Nu ți se pare cam ciudat?

— Pot să vorbesc deschis, stăpâne?

— Bineînțeles, i-am zis.

— Acestea sunt chestiuni importante. Nu e bine să pomenim despre ele în fața unor persoane fără nicio însemnătate.

— În fața Gerdei și a prietenului ei, vrei să spui.

— Da, stăpâne.

— Nu sunt de acord că ei sunt lipsiți de însemnătate, Uri. Dar ca să-ți fac pe plac, o să mai zic doar un singur lucru și pe urmă putem vorbi despre orice altceva. Ceea ce contează e că Garsecg a venit aici în Mythgarthr. A venit când eram rănit și am vorbit puțin pe *Neguțătorul din Miazănoapte*. A venit din nou când eram pe Turnul de Sticlă. Am promis că am să spun un singur lucru? Numai unul?

— Da, stăpâne.

— N-a fost chiar o promisiune, a intervenit Gerda.

— Iar dacă a fost o promisiune, am de gând s-o încalc, i-am zis. Pentru că vreau să-i spun lui Uri că Garsecg părea ireal în ambele locuri. Arăta de parcă ar fi fost făcut dintr-o peliculă subțire de sticlă albastră, chiar și când l-am privit în lumina stelelor. E de ajuns, Uri?

— Mai mult decât de ajuns, stăpâne.

— Înțelegi acum că știu toate răspunsurile la întrebările pe care ți le-am pus?

— Da, stăpâne. Sunt sclava ta, stăpâne. Cea mai umilă dintre adoratorii tăi.

— Să-i spui asta lui Garsecg când te întorci în Aelfrice. Tu și Baki vă întâlniți cu el să-i dați raportul despre mine?

— Stăpâne, nu am de ales.

— Unde e Baki? am zis eu ridicând din umeri.

— Încă împrăstie catării, stăpâne, a zis Uri părând foarte ușurată. Au mai rămas doar câțiva pe care nu i-au prins încă Fiii Furiei. Îi mână în toate părțile, așa cum am făcut și eu când erau mai mulți. Am luat și forma unor măgari și a altor lucruri ca să-i înșelăm pe Fiii Furiei.

— Și ce va face când și ultimul animal va fi prins?

— Va veni aici să ne spună.

— Bine. Berthold Viteazul, casa aia de la nord este a stăpânului tău?

— Așa ar trebui. Nu mai locuiește niciun alt uriaș prin preajmă.

— Da, domnule, a adăugat Gerda. Îl cheamă Bymir și e cel mai rău stăpân pe care l-a avut cineva vreodată.

— Dar Bymir ăsta nu are animale? Nu văd niciun grajd.

— Ochii nu-ți arată totul, domnule cavaler, a chicotit Berthold Viteazul. Adăpostul vacilor și grajdul sunt pe partea cealaltă. Casa e mare, dar vacile nu.

— Înțeleg. Cine le mulge?

— Eu, domnule.

— E bine. Eu și Gylf suntem obosiți și flămânzi. La fel și calul meu. O să dormim acolo în grajd. Să nu-i spui stăpânului tău.

— Nu, domnule.

— Acum o să plecăm și-o s-o luăm pe Uri cu noi. Când ajungi acasă, aș vrea să ne faci rost de ceva de mâncare. Ești în stare?

— Da, domnule. Și-o s-o fac.

— Mulțumesc. O să plecăm în zori și n-o să luăm nimic altceva cu noi și nici nu vom face vreo stricăciune cât timp stăm acolo.

— Dar cu noi ce-o să se întâmple, domnule? a întrebat Gerda.

— Trebuie să merg la Utgard să-i găsesc pe Pouk și pe Ulfa. Ți-am zis asta. După ce-i eliberez, vom veni din nou aici și vă vom lua spre sud.

— Ești un om bun. Am știut asta imediat ce-am văzut că ai luat-o pe bătrână cu dumneata, domnule.

— Nu pot să te răsplătesc, a bombănit Berthold Viteazul. Îmi doresc să fi putut face asta.

— Răspata va fi mâncarea pe care o vei lua din bucătăria stăpânului tău.

Nu o înțelesesem pe Gerda, așa că am decis s-o ignor.

— Dă-i drumul lui Uri acum.

Berthold Viteazul i-a dat drumul, iar Uri a ieșit din umbra pinului și a mers în lumina lunii.

— Mulțumesc, stăpâne.

— Cu plăcere. Du-te și aruncă un ochi acolo la fermă. Să te întorci să-mi spui și mie ce-ai văzut.

Cât timp noi vorbisem, armăsarul șchiop coborâse destul de mult pe coasta dealului, dar Gylf îl prinsese fără prea multă bătaie de cap. Când ne-am îndepărtat îndeajuns de vârful dealului (și mai aveam aproape o jumătate de milă până la ferma imensă a lui Bymir), m-a întrebat:

— Care sunt eu cu adevărat?

L-am întrebat ce vrea să spună.

— Ai spus despre Garsecg că nu e real aici.

— N-am zis chiar așa.

M-am gândit cum să-i explic.

— Îți aduci aminte de bărbatul cu aripi?

— Desigur.

— Ți-a plăcut de el?

— Foarte mult!

— Atunci poate că ai observat că bușteanul pe care stătea nu părea la fel de real ca el. Nici iazul și nici pădurea. Nu că n-ar fi fost adevărate sau că se schimbaseră. Mythgarthrul nu se schimbase, dar el era mai real decât Mythgarthrul, mai real decât orice din lumea asta. Când Uri și Baki vin la noi din Aelfrice, ele par la fel de adevărate ca și noi. Dar nu sunt, iar lucrul ăsta poate fi văzut când pășesc în lumina soarelui. Când Garsecg a venit aici, putea fi observat chiar și pe timpul nopții.

Gylf a mers în tăcere preț de câteva minute, după care m-a întrebat:

— O fi felul în care sunt acum? Sau felul în care arăt atunci când luptăm?

— Nu știu. Înțeleg toate astea mult mai bine acum, dar n-am priceput chiar totul. Poate că n-o să pricep niciodată.

— Par mai adevărat așa cum sunt acum? Sau când mă transform?

— Poate că ești adevărat sub ambele înfățișări. Știu că vrei să vorbim despre tine, dar eu voi continua să vorbesc despre Garsecg, fiindcă pe tine nu te înțeleg și nu te-am înțeles niciodată. Cred însă că am început să-l înțeleg pe el mai bine decât la început. Tu l-ai adus să mă vindece. Ți-a plăcut de el?

— Mnu. Nu prea. Dar auzisem că avea puterea să te facă bine.

— Iar el a spus că n-a făcut-o. A pretins că marea m-a vindecat. Altă dată însă, când am fost rănit în Sheerwall, Baki m-a vindecat. Tu nu erai cu noi atunci.

— Nu.

— Am mușcat-o și i-am băut sângele. Sună oribil când o spun așa, direct.

— Pentru mine nu, a zis Gylf.

— Ei bine, mie îmi sună. Dar atunci când am făcut-o, nu era deloc oribil. A fost plăcut și apoi i-am înțeles mai bine

pe Aelfi. Poate că Garsecg n-ar fi putut să vină aici deloc dacă tatăl lui n-ar fi fost om. Kelpiile ți-au spus să-l găsești pe Garsecg? Probabil că așa a fost.

— Mda.

— Poate că l-au mușcat ele când au fost rănite. Ți-am povestit vreodată despre dragon? Vreau să zic despre felul în care s-a transformat Garsecg în dragon.

— Uau! a exclamat Gylf privind în sus către mine.

— Da, și pe mine m-a șocat. Dar când am avut mai mult timp să mă gândesc, ceea ce nu s-a întâmplat înainte să ne despărțim, m-a surprins chiar și mai mult. Eram pe o scară foarte îngustă, iar Khimerele se năpusteau spre noi ca să ne arunce jos. Uri, Baki și alte câteva.

Gulf a mormăit ca să-mi arate că înțelegea cât de complicată era situația.

— Dragonii pot să zboare. Am văzut imagini în Sherwall, una pe tapiseriile acelea brodate pe care le aveau pe pereți. Iar alta pe o cană mare din care bea ducele Marder la cină. Amândoi dragonii aveau aripi.

— Aham!

— În plus, știu că Setr poate să zboare. L-am văzut cu ochii mei. Așa că, dacă Garsecg se putea transforma în dragon, ceea ce a și făcut, de ce n-a devenit un dragon mare și înaripat? Le-ar fi putut alunga pe Khimere. În afară că devii mult mai mare și mai fioros, tu nu te poți transforma așa, nu?

— Mnu.

Gylf s-a oprit cu o labă ridicată în aer, arătând cu botul spre construcția imensă cu acoperiș înalt, făcută doar din scânduri, spre care ne îndreptăm.

— Poate c-ar trebui să ocolim.

M-am gândit, dar am clătinat din cap că nu.

Capitolul 67

PIERZI URMA

Interiorul grajdului era foarte întunecat, dar nasul lui Gylf a găsit niște porumb pentru armăsarul alb care, la rândul lui, a descoperit aproape imediat un jgheab cu apă; i-am scos șaua, desagii și pătura. În timp ce căutam un loc unde să le așez, printr-un noroc chior, am dat de scara care ducea spre locul în care se ținea fânul. Acolo sus pătrundea lumina lunii care, după întunericul inițial, mi s-a părut destul de puternică ca să poți citi. Am aruncat jumătate de balot de fân pentru Gylf și pentru armăsar, mi-am scos cizmele și am adormit imediat ce-am pus capul jos.

M-a trezit un tunet – de fapt tunetul, fulgerul și apa care se scurgea prin toate crăpăturile din acoperișul grajdului. M-am ridicat, speriat și fără să-mi dau seama ce se întâmpla-se, iar când un fulger a luminat din nou am realizat că mă uitam direct la chipul hidos al acelui uriaș al Ghețurilor pe care-l văzusem cu ani în urmă pe malul Grifonului – uriașul a cărui față și statură impunătoare mă făcuseră să alerg la Berthold Viteazul ca să-l previn.

— Ai crezut că n-am să văd urmele calului?

Vocea uriașului era groasă și aspră și m-ar fi speriat de moarte dac-aș fi auzit-o pe neașteptate într-o zi însoțită de vară. În comparație cu tunetul, nu era însă cine știe ce.

— Ai crezut că ploaia o să-ți spele urmele, nu?

Am clătinat din cap, am căscat și m-am întins. Voia să vorbească înainte să ne luptăm, iar eu nu aveam nimic împotriva.

— Nu știam că are să plouă și nici nu mi-a păsat dacă vezi urmele de la potcoavele calului meu. De ce-ar fi trebuit să-mi pese?

— Te-ai furișat. Te-ai ascuns.

— În niciun caz. M-am ridicat și m-am scuturat de fânul în care dormisem, întrebându-mă unde era Gylf. Vrei să spui că am călătorit pe întuneric. Am treburi urgente cu regele Gilling și am călărit până când armăsarul meu era gata să cadă din picioare. Dacă ai fi fost treaz, ți-aș fi cerut casă și masă, dar luminile erau stinse. Am intrat aici și m-am descurcat cum am putut. Ai putea cumva să-mi dai ceva la micul dejun?

Fulgerul a luminat din nou și mi-am dat seama cu un fel de ușurare bolnavă că acel cap imens care-mi vorbea nu era tăiat și aruncat pe jos, ci pătrundea prin chepengul din podea.

— Ești cavaler, nu-i așa?

— Așa e. Sunt Sir Able de Inimă Înflăcărată, iar pentru ospitalitatea ta ai toată recunoștința mea.

Fulgerul a luminat din nou și am văzut o mână care se îndrepta spre mine. Am scos Sfărâmătorul de Săbii și am lovit în întuneric spre locul în care văzusem mâna; pârâitul înfricoșător al oaselor rupte a fost urmat de un răget de durere.

Grajdul s-a zguduit atunci când uriașul s-a lovit de un perete. Pentru o secundă, i-am putut auzi bubuitul pașilor, mai puternic decât răpăitul ploii. Undeva, în depărtare, s-a trântit o ușă.

M-am gândit că-și va îngriji mâna și, probabil, va căuta vreo armă. Întrebarea era însă dacă blocase ușa după ce o trântise.

În timp ce coboram pe scară, mi-am dat seama că mă mai urmărea o întrebare: oare puteam să-l înfrâng?

Berthold Viteazul era afară, între casă și grajd, croindu-și drum prin ploaia deasă cu un baston în mână și ținând la piept ceva înfășurat în cârpe.

— Sunt aici! i-am strigat, după care am alergat spre el, ud până la piele și aproape luat pe sus de vânt de îndată ce am ieșit din hambar.

M-a găsit cu bastonul și a încercat să-mi dea legătura pe care o ținea la piept.

— Am venit să te caut, dar nu erai nicăieri. Ai spus că vei fi în grajd, așa ai zis. Iar eu am căutat peste tot și ți-am strigat numele, dar nu te-am găsit.

— Dormeam sus, în fân, i-am zis și m-am simțit brusc rușinat. Ar fi trebuit să mă gândesc la tine. Îmi pare rău.

— L-ai rănit pe stăpânul meu? m-a întrebat el, luându-mă de braț.

— Am încercat. Cred că i-am rupt un os la mână.

— Atunci trebuie să pleci imediat.

Lumina unui fulger mi-a dezvăluit fața contorsionată a lui Berthold Viteazul și orbitele goale care fuseseră odinioară doi ochi căprui atât de blânzi.

— El a fost cel care te-a orbit?

— Nu contează. O să te omoare.

— Ba contează. El a fost?

— Toți fac asta, a zis el pe un ton grăbit. Trebuie să fugi. Acum!

— Nu, trebuie să faci cumva să mă bagi în casă. Cel mai bine ar fi în bucătărie.

Acolo se găseau mai multe cuțite, dar erau pe măsura femeilor înfricoșate care îl serveau pe Bymir, nu pe cea a uriașului. Erau doar puțin mai mari decât pumnalul meu.

— Vine, mi-a strigat una dintre femei în timp ce răscoleam printr-un dulap.

În disperare de cauză, am înșfăcat o țepușă dintr-un șemineu enorm, destul de lungă pentru a pune un bou

întreg la frigare. Un capăt avea un fel de manivelă, iar celălalt era ascuțit ca să poată trece prin carne. Am pus capătul ascuțit pe cărbunii aprinși, simțind marea cum începe să-mi clocotească în vene și așteptând furtuna.

Când Bymir a intrat pe ușă într-un târziu, vintrele îi erau la același nivel cu ochii mei și am înfipt în ele capătul ascuțit al țepușei.

Când s-a aplecat, l-am lovit și în gât.

Ar fi căzut pe mine, dacă n-aș fi sărit într-o parte. Când am scos țepușa, am văzut că o îndoise puțin în cădere, așa că am îndreptat-o pe genunchi.

— El a fost? a icnit Berthold Viteazul. El a căzut?

Cele trei femei (slabe și jerpelite) l-au asigurat că așa era.

L-am apucat pe Bymir de cizma stângă și i-am îndreptat piciorul.

— Nu mai pare așa de mare, acum că zace aici.

— Fii atent la sânge, mi-a șoptit una dintre femei. Să nu aluneci pe el, domnule.

— Am să încerc, i-am zis eu evitând să pășesc în mizeria care se întindea, măcar de dragul cizmelor, deși eram tentat să calc pe creaturile mici și urâte care înotau în ea. Patru pași și jumătate. Presupunând că fiecare pas are un metru, era înalt cam de patru metri și jumătate. E bine de știut.

M-am întors să-l privesc pe Berthold Viteazul și mi-am pus mâna pe umărul lui.

— Trebuie să merg la Utgard, așa cum ți-am mai spus, dar mă voi întoarce cât voi putea de repede. Între timp, vreau ca tu și femeile astea să tăiați cadavrul și să scăpați de el cum puteți. Dacă alt Fiu al Furiei întreabă...

— Da, tinere. Ce s-a întâmplat?

— Vântul. Vântul se aude în coș.

În timp ce vorbeam, am auzit vântul sălbatic din nord gemând ca și cum m-ar fi auzit.

— Păi e furtună afară. În coșul ăsta mare, domnule, vântul intră tot timpul.

— Trebuie să plec. Gylf a plecat deja, așa se pare. Cred că urmărește haita lui Valfather, deși astă-seară n-am auzit-o. Oare calul meu mai e în grajd?

— Cre'că, domnule. L-am găsit când te căutam pe dumneata. Și șaua e acolo.

— O să mă întorc cât de... cât de repede pot.

Am înșfăcat bocceaia pe care Berthold Viteazul încă o mai ținea la piept, mi-am pus-o sub braț și am țâșnit din nou în ploaie.

Eram sigur că pădurea cea mai apropiată era cea în care se întâlniseră Gerda și Berthold Viteazul; mi-am adus aminte că se afla de partea casei opusă grajdului. Mi-am îmboldit armăsarul, străduindu-mă să am mereu vântul în stânga mea, iar sub copitele lui explodau noroiul și apa.

Fulgerele au luminat trunchiuri pe care crescuse mușchi, iar eu am strigat-o pe Disiri. Nu mi-a răspuns, dar ploaia s-a oprit.

Nu s-a liniștit, ci s-a oprit de-a binelea. N-au mai strălucit fulgerele, n-au mai bubuit tunetele și nici măcar de pe frunzele de deasupra mea n-au mai căzut picături înghețate, nici măcar atunci când le-am scuturat cu mâinile. A rămas însă întunericul; dar era o întunecime mai degrabă verde decât neagră. De pe versantul unui munte îndepărtat a urlat un lup.

Am continuat să călăresc și am traversat un pârâu înspumat care nu părea să fie vreun râu mic din Jotunland. Nu a răsărit soarele, iar stelele nu străluceau; cu toate astea, întunericul verde părea să se risipească. Deși aerul din jur meu era nemișcat, cu excepția răsuflărilor mele, o pală de vânt ofta printre vârfurile copacilor cântând mii de nume.

Printre ele și numele mele.

M-am oprit să ascult și m-am ridicat în scări ca să fiu mai aproape de sunet.

— *Walewein, Wace, Vortigern, Kaiot...*

Numele pe care le-am auzit, inclusiv ale mele, nu s-au mai repetat.

— *Yvain, Gottfried, Eilhart, Palamedes, Duach, Tristan, Albrecht, Caradoc...*

Cineva alerga spre mine – alerga, se împiedica și o lua la fugă din nou. Îi auzeam găfâielile și suspinele, apoi frunzele s-au dat la o parte și la picioarele mele s-a prăbușit un adolescent cu ochii holbați și cu hainele rupte.

— Cine ești? l-am întrebat.

Dădea din gură, dar n-am auzit decât suspine.

— Ești murdar și speriat de moarte. Te urmărește cineva?

Gâfâind a încuviințat clătinând din cap.

— Suntem în Aelfrice, nu-i așa? am întrebat eu privind în jur. Așa trebuie să fie, dar dacă asta e înfățișarea ta normală, nu ești Aelf. De ce alergai?

A clătinat din nou din cap și-a arătat spre gură.

— Ți-e foame?

Mi-a făcut semn că da și mi s-a părut că în ochi i-a apărut un licăr de speranță.

— Eu nu... stai așa puțin.

În bocceaua lui Berthold Viteazul erau o bucată mare de pâine neagră și una de brânză. Am rupt pâinea în două, am împărțit și brânza și i-am dat lui bucățile mai mici. Pâinea era proaspătă și brânza, gustoasă.

— E politicos să faci conversație la masă, i-am spus eu după ce am luat prima înghițitură. Când eram mai mic, eu și fratele meu ne repezeam să înfulecăm, dar la castelul duce-lui Marder nu se mănâncă așa. Trebuie să vorbești despre vreme, despre vânătoare sau despre calul nou al cuiva.

A clătinat din cap, arătând din nou cu degetul către gură.

— Nu poți vorbi?

A încuviințat.

— Înghite brânza și deschide gura. Vreau să mă uit, i-am spus eu în timp ce descălecam.

A făcut așa cum i-am zis.

— Limba e la locul ei. Am crezut că poate ți-a tăiat-o cineva.

Mi-a făcut semn că nu.

— Lordul Beel mi-a spus odată că, dacă lovești pe cineva peste față cu o nuia de alun, poți să-i vezi adevărata înfățișare. Poate că ar merge și la tine, dar nu văd niciun alun pe-aici. Asta e înfățișarea ta adevărată?

A dat din cap că da.

— Atunci poate că te-ai născut așa.

M-a lăsat să înțeleg că nu.

— Știi, îmi pari cunoscut.

Chiar îmi părea. Am încercat să-mi amintesc cum arăta băiatul pe care Modguda îl trimisese după Pouk.

— Cum ai ajuns în Aelfrice?

A arătat cu degetul spre mine.

— Eu te-am adus?

A încuviințat și a început să plângă.

— Chiar acum?

Am luat o îmbucătură din ce mai rămăsese din brânză și m-am gândit la asta.

— M-ai urmărit de la ferma lui Bymir?

Băiatul a clătinat din cap că nu.

— Dar eu te-am adus.

A încuviințat.

— Toug! am zis eu pocnind din degete.

A dat vesel din cap de mai multe ori.

— Am fost aici cu tine – dar sunt ani de-atunci. Nu pare, dar bănuiesc că atât a trecut. Tu de câtă vreme te afli aici?

Băiatul a ridicat din umeri.

— Se pare că așa se întâmplă întotdeauna. Aici pierzi noțiunea timpului. Ia să vedem. Te-a luat regina Disiri?

Toug a încuviințat, părând destul de înfricoșat.

— A pretins că vrea să-ți spună ceva sau să te întrebe ceva. Pe urmă ați plecat împreună, iar tu nu te-ai mai putut întoarce.

Toug a dat din cap că da.

— Așa a fost? Când s-a întâmplat?

Toug a arătat cu degetul pământul de la picioarele sale.

— Acum?

A încuviințat.

— Abia ce te-ai despărțit de ea?

M-a aprobat din nou.

— Și poți să mă duci în acel loc?

Putea.

— Atunci hai să mergem!

A arătat spre armăsar, privind întrebător.

— Ai dreptate. Vom merge mai repede călare, chiar și printre copacii ăștia.

L-am lăsat să se urce în șa, după care m-am așezat în spatele lui.

— Ține-te bine de șa! În ce direcție? Calul nu poate alerga prea mult.

Mi-a arătat, dar a început din nou să plângă, iar eu am dat pîteni armăsarului.

Capitolul 68

ÎN GROTA GRIFONULUI

Asfințitul ne-a prins printre munți. Ne-am așezat tabăra lângă un pârau cu ape repezi.

— Aici nu mai suntem în Aelfrice.

Spusesem asta și mai înainte, iar Toug mă aprobase trist, așa cum o făcuse și prima oară.

— Mi se pare că lucrurile s-au schimbat în valea asta. Un capăt al ei e în Aelfrice, iar celălalt aici. Pentru noi. Astăzi. Așa mi se pare mie, în orice caz. Am mai fost prin munți ca ăștia, n-aș fi surprins să fi fost chiar ei, deși n-am văzut Drumul Războiului. Locul în care te-ai despărțit de Disiri e prin apropiere?

Toug s-a ridicat în picioare și a început să meargă, mi-a indicat o direcție și m-a lăsat să înțeleg că trebuia să-l urmez. M-am conformat și am aruncat o privire îngrijorată către calul pe care-l priponisem.

Când am ajuns la piatra cioplită din care izvora pâraul, asfințise de tot. Am văzut că apa venea dintr-o peșteră mare. Așa am crezut la început, o peșteră cu un perete boltit, curbat în jos, ceea ce făcea ca limba de piatră peste care curgea apa să pară asemenea unui portic. Abia după ce m-am întors de la focul nostru cu două torțe în mâini, am văzut ochii de vultur și urechile ascuțite. Am vrut să intru, așa cum mă îndemna Toug, care zâmbea și gesticula nerăbdător.

— *E periculos înăuntru!*

M-am întors, dar identitatea celui care vorbea și locul unde se afla erau ascunse de întuneric.

— *Odinioară a fost casa mea.*

Vocea era groasă, înceată și peltică; mi-am dat seama că nu aparținea unei ființe umane. Mi-am ridicat torțele și le-am agitat puțin ca să atâț flăcările. De peretele de piatră atârna ceva imens, un lucru de un alb nenatural și cu siguranță neomenesc.

— *Forța nu are niciun efect împotriva lui Grengarm, mi-a spus vocea, odată ce pui mâna pe Eterne, ceea ce se va întâmpla. Nici viclenia nu-ți va mai folosi după ce o vei avea.*

Silueta albă de pe peretele de stâncă și-a întins aripile, fiecare fiind mai mare decât cortul lui Beel. A început să plutească în aer. Pe aripile acelea vedeam străluciri de fulger; suflul lor mi-a stins torțele și l-a dat grămadă pe Toug, care era cât pe-acum să cadă în apa involburată. Pentru câteva secunde, care mie mi s-au părut minute întregi, silueta fantomatică a acoperit luna; pe urmă a dispărut.

L-am ajutat pe Toug să se ridice și l-am apucat de umeri.

— Disiri nu e aici, nu-i așa?

Nu putea vorbi și era mult prea întuneric ca să-mi dau seama dacă încuviința sau nega.

— Ascultă-mă! i-am spus. Ascultă-mă cu atenție! Ți-am spus să mă duci la Disiri, nu aici. Și ea a pomenit de sabia asta. Mi-a spus că o va căuta pentru mine. Din cauza asta nu port încă sabie. N-am vrut o imitație. N-am vrut un compromis. O vreau pe Eterne, sabia pe care mi-a promis-o ea. Dar acum nu mi-o mai doresc. O vreau pe Disiri.

Toug a început să suspine și, dându-mi seama că-l scuturasem cam tare, i-am dat drumul.

— Doar pe ea, am repetat eu împungându-l pe Toug ușor cu vârful cizmei ca să mă asigur că a înțeles. Tu poți aștepta aici dacă ai chef. Eu unul mă întorc la foc.

A mers agățat de mine până am ajuns înapoi. Am aruncat la pământ toate lemnele pe care le strânsesem pe drum, după care i-am spus:

— Ți-e teamă de creatura care ne-a vorbit. Și mie. Dar ce era?

Mi-a întors o privire goală.

— Un grifon?

A clătinat din cap că da.

— L-ai mai văzut și altă dată, presupun, când ai fost aici cu Disiri. N-ar fi trebuit să fie aici. Sau n-ar fi trebuit să mai existe deloc, deși majoritatea oamenilor ar spune că n-au existat niciodată. Oamenii cu capul pe umeri nu cred în lucruri dintr-astea. Bineînțeles, n-ar trebui să existe nici căpcăuni, dar Org e destul de real. Probabil că ți-e frică să nu te mănânce grifonul, nu-i așa?

Așa era.

— Sau ar putea să te devoreze dragonul, pentru că acolo se află un dragon. Asta ne-a spus grifonul. Grengarm e dragon și la el se află sabia mea. L-ai văzut și pe el?

Toug a clătinat din cap.

— Păi nici n-ai să-l vezi. Mergem la Utgard. Acolo e sora ta și împreună ne ducem s-o salvăm. Văd că n-ai nicio pătură.

A ridicat din umeri neajutorat.

— Poți să folosești pătura de sub șa, dar ai face bine să mai aduni ceva lemne de foc înainte să încerci să adormi.

În timp ce băiatul aduna crengi uscate de sub copacii de lângă apă, mi-am scos așternuturile din desagi și m-am întins.

— Dacă te hotărăști să te îndrepti spre Glennidam de unul singur, drum bun și călătorie sprâncenată. Dar dacă furi ceva ce-mi aparține, să știi c-am să vin după tine. Dacă nu te prind oamenii munților, o s-o fac eu. Să nu uiți asta.

* * *

În vis eram băiatul care nu fusesem niciodată: alergam pe coamele dealurilor împreună cu alți băieți. Am prins un iepure în laț, iar eu am plâns când l-am văzut murind și am simțit o tristețe imensă apropiindu-se de mine fără ca s-o pot vedea. Am jupuit iepurele și l-am spălat, apoi l-am fript deasupra unui foc de surcele. M-am înecat cu carne, am căzut inconștient în foc și așa am murit. Dorisem să păstrez oasele pentru câinele meu, dar am murit, câinele a trebuit să se descurce singur, iar carnea fierbinte de iepure a continuat să-mi ardă gâtul.

* * *

Când m-am trezit, era încă întuneric, dar parcă nu așa cum ar fi trebuit să fie după ce apune luna. Toug stătea ghemuit și plângea pe partea cealaltă a focului, care se mai stinsese între timp deși în jurul lui erau destui cărbuni aprinși.

M-am ridicat în picioare și i-am adunat, îndesându-i în foc.

— De ce îți este frică? l-am întrebat.

Când am văzut că nu face niciun semn drept răspuns, m-am așezat lângă el și mi-am pus brațul în jurul umerilor lui.

— Ce s-a-ntâmplat? am insistat eu.

A arătat cu degetul spre gură.

— Nu poți vorbi. Ai idee de ce?

Suspînând, a încuviințat în tăcere și a arătat undeva lângă mine.

— Disiri ți-a făcut asta?

A aprobat din nou. Apoi am stat așa lângă el până când focul aproape că s-a stins. De vreme ce el nu putea vorbi,

am făcut-o eu, povestindu-i despre Disiri și despre cele mai recente aventuri ale mele. La sfârșit, i-am spus:

— Voiai să intru în grota în care este dragonul. Nu cumva Disiri ți-a spus că vei putea vorbi din nou dacă mă convingi să intru acolo?

A luat o bucată de lemn ars și a desenat o dungă lungă pe o piatră plată, după care a mai desenat una mai scurtă deasupra ei, în cruciș.

— Sabia?

A clătinat din cap că da.

— Vei putea vorbi din nou dacă pun mâna pe Eterne?

A încuviințat cu entuziasm, zâmbind printre lacrimi. Ochii îi străluceau.

— Rămâi aici, i-am spus și m-am ridicat. Va trebui să ai grijă de calul meu, dar îmi poți folosi păturile. Să nu te atingi de arc și de tolba cu săgeți. Ai crescut în pădure, nu-i așa? Bineînțeles că da. Ar trebui să știi să pui capcane. Probabil că ți-e foame și nu mai avem nici pâine, nici brânză.

M-am oprit o clipă ca să mă gândesc, după care am adăugat:

— În locul tău, n-aș încerca să mă întorc în Aelfrice.

Când am văzut-o în lumina zilei și am putut-o inspecta, mi-am dat seama că fața grifonului era mult mai mare decât îmi imaginasem. Era imensă, veche și roasă de vânturi și ploi. Ciocul acela imens ar fi putut zdrobi un autobuz, iar ochii bulbucați și înfricoșători erau la mare înălțime în stâncă. Mă neliniștea ceva în legătură cu ochii aceia, așa că i-am privit îndelung, înainte să ridic din umeri și să mă așez pe o piatră ca să-mi scot cizmele și ciorapii. Ochii încercau să-mi spună ceva, dar eram destul de sigur că n-aveam să înțeleg niciodată ce. Râul Grifon izvora din gura grifonului, înspumat și rece ca gheața. Deși apa îmi ajungea doar rareori până la genunchi, a trebuit să-mi pun cizmele la centură și să mă agăț de toate colțurile pe care le găseam pe peretele

de piatră ca să-mi croiesc drum în sus, împotriva curentului. Când mi s-a părut că am parcurs o distanță destul de mare în interiorul muntelui, m-am oprit ca să privesc înapoi. Cercul de lumină care era gura Grifonului mi se părea la fel de îndepărtat și de neprețuit precum America, la care mă mai gândeam din când în când – un paradis pierdut care se stingea cu fiecare pas pe care-l făceam.

— Un cavaler, mi-am zis eu cu voce tare, nu se obosește să-și numere adversarii.

Încă un pas și apoi încă unul.

— Dar îmi doresc să fi găsit-o pe Disiri... s-o mai văd o dată înainte să mor.

Ben, nu-ți pot spune de unde știam că am să pierd până și amintirea ei. Pur și simplu știam.

Mai târziu, când deschizătura luminată de soare părea nu mai mare decât o stea pe cerul nopții, mi-am zis:

— Aș vrea să-l fi avut pe Gylf cu mine.

Am văzut lumină undeva în față. M-am grăbit să înaintez, luptându-mă cu un râu ce devenise mai adânc, dar mai puțin repede. M-am scufundat în apa întunecată, fiindcă am pășit într-un puț pe care nu l-am văzut și am început să mă scufund repede sub greutatea armurii. Zbătându-mă ca un apucat, mi-am scos repede platoșa trăgându-mi-o peste cap și am lăsat-o să se scufunde înainte să-mi dau seama că nu eram în pericol să mă înec. Nu puteam să respir sub apă, dar nici nu era nevoie. Am înotat înapoi spre suprafață (părea foarte departe) și m-am tras la mal, scuipând apă și tremurând.

După ce mi-am recăpătat răsuflarea, am descoperit că încăperea imensă în care nimerisem nu era complet întunecată. Două deschizături aflate undeva sus în perete – ochii grifonului – lăsau să pătrundă raze palide de soare care se concentrau pe un altar mic și foarte neted aflat ceva mai departe.

Văzând că eram încă în viață și că aveam nevoie urgentă de mișcare pentru a mă încălzi, m-am ridicat și am luat-o la fugă. Partea altarului din fața mea era pur și simplu netedă, la fel și cea superioară, umezite de picăturile ce cădeau precum ploaia din tavan. Pe o altă parte, era ceva cioplit și, deși lumina palidă din ochii grifonului nu era suficientă ca să pot distinge literele scrise cu înflorituri, am urmărit cu degetele: Kantel, Ahlaw, Lio...

Cheamă-mă și voi veni.

— Nu pot citi, mi-am zis, nu limba pe care o scriu și o vorbesc cei de aici. Și-atunci cum se face că pot citi asta? Sunt litere aelfe, m-am dumirit eu.

M-am ridicat, pe jumătate împietrit. O mie de amintiri au început să mă inunde ca valurile albastre ale mării – Kelpiile care mă duseseră în peștera lui Garsecg, insula scufundată, precum și acea lungă și rapidă călătorie prin apă spre Turnul de Sticlă.

Cheamă-mă și voi veni.

— Atunci te chem, am zis. Cuvintele au sunat mai tare decât mi-aș fi dorit și s-au lovit de câteva ori de pereții de piatră, umplând camera de ecouri. Chem grifonul sau pe acela căruia îi aparține acest altar.

Vorbele mi s-au stins într-un murmur.

Și nu s-a întâmplat nimic.

M-am întors la fântâna din care ieșea râulețul căruia noi îi spuneam Grifon. Nu era nicio sabie acolo, nici vreun grifon și cu siguranță niciun dragon care să sălășluiască în grota aceea; cizmele mele erau însă acolo, în fântână, cu ciorapii îndesați în ele. Probabil că pluteau undeva între suprafață și fund. Și armura mea de zale era tot acolo – cu siguranță că se afla pe fundul fântânii.

Mi-am scos centura, am șters Sfărâmătorul de Săbii și pumnalul cât de bine am putut, după care m-am aruncat în

apă. Încercând să-mi amintesc de leagănul mării, am început să mă scufund.

Apa era îngrozitor de rece, dar era limpede precum cristalul. Atât de limpede încât puteam vedea puțin, chiar și în lumina stinsă care domnea în grotă. Undeva mult mai jos, unde era aproape întuneric, am simțit ceva întunecat plutindu-mi pe lângă față. L-am înșfăcat și mi-am dat seama că era o cizmă. M-am relaxat și am lăsat curentul să mă poarte în sus.

Am ieșit la suprafață cu un răcnet triumfător. Am aruncat cizma pe mal, am ieșit și eu din fântână și am rămas pe marginea ei tremurând. Dacă am găsit o cizmă, cu siguranță aveam s-o găsesc și pe a doua. Iar dacă le găseam pe amândouă, era posibil să-mi pot recăpăta și platoșa.

M-am ridicat în picioare și am scos apa din cizma pe care o găsisem. Ciorapul era încă înăuntru. L-am scos și l-am dus, împreună cu toate hainele mele, în cel mai uscat loc pe care l-am putut găsi, la o oarecare distanță în spatele altarului, unde grota se îngusta și podeaua ei devenea înclinată. După ce mi-am întins cămașa și pantalonii acolo, m-am scufundat din nou în fântână.

De data asta, n-am mai fost atât de norocos și m-am întors la suprafață cu mâna goală. În timp ce ieșeam din apă, istovit și înghețat, m-am hotărât să examinez cu mai mare atenție grota înainte să mă scufund iarăși. Asta mi-ar fi dat timp să-mi recapăt răsuflarea și să mă încălzesc puțin.

Pasajul întunecat din spatele altarului cobora abrupt și am mers prin el vreo douăzeci-treizeci de pași. S-a făcut mai întuneric decât în cea mai înfricoșătoare noapte. Mai multe deschizături întunecate în pereții grotei duceau în peșteri mai mici și aerul era umed în toate. M-am gândit atunci că Grengarm avea vizuina undeva în străfundul muntelui, în josul pasajului aceuia lung. Probabil că n-ar fi fost în stare să mă vadă, ceea ce era un lucru bun. Pe de altă parte, nici eu nu-l puteam vedea.

Înfiorat de amintirea lui Setr, m-am scufundat din nou și am înotat în jos până când am crezut că plămânii aveau să-mi explodeze. Am reușit totuși să prind ceva ce părea să fie o bucată de lemn adusă de ape.

Când am ajuns la suprafață, s-a dovedit a fi cealaltă cizmă. M-am simțit ca un copil de Crăciun. Îmi era atât de frig și eram atât de slăbit, încât m-am temut pentru o clipă că nu voi putea să ies din fântână, dar am reușit și am început să dansez pe pietrele ude, ba am făcut chiar și roata înainte de a scoate din cizmă al doilea ciorap pe care l-am așezat lângă primul.

Mi-am pus ciorapii la intrarea în pasajul din spatele altarului, așa cum ți-am zis. Uitându-mă în lungul lui, nu mi s-a mai părut atât de întunecos ca prima dată. Am meditat o clipă și am ajuns la concluzia că păstrasem amintirea întunericului dinăuntrul pasajului și o transferasem cumva la intrare.

Mintea îți joacă adesea asemenea farse, mi-am spus. Puteam citi scrierea aelfă, deși tocmai uitasem că puteam scrie. Acum, că știu că o puteam face, îmi dau seama că era posibil să fi fost unul dintre lucrurile pe care le învățasem în Aelfrice înainte să ajung în peștera Parkăi. Aelfii îmi șterseseră o mulțime de lucruri din memorie – din cine știe ce motiv. Toate amintirile despre timpul petrecut în Aelfrice îmi fuseseră eliminate. Nu-mi șterseseră însă din minte lucrurile pe care trebuia să le spun cuiva despre problemele lor și despre nedreptățile pe care le suferiseră ei. Nu-mi puteam aminti toate detaliile. Dar probabil că erau acolo la fel cum erau și formele literelor aelfe.

„Te-au trimis cu povestea greșelilor lor și cu venerația lor”, îmi spusese Parka. Când mi-au lăsat acest mesaj, trebuie să-mi fi lăsat și ceea ce știam despre scrierea lor. Poate că fuseseră nevoiți să o facă.

În timp ce gândeam toate astea, m-am întors la fântână. Mi-am dat seama că de data asta trebuia să ajung chiar la

fund dacă doream să-mi recuperez platoșa. Trebuia să dau tot ce puteam, până la ultima picătură. Am încercat să fac un plonjon bun și am sărit cât am putut de sus. Am străpuns apa precum o săgeată, ca să ajung cât mai jos cu putință.

M-am scufundat și am înotat spre fund până au început să mă doară urechile, dar, în momentul în care a trebuit să mă întorc, în fața mea mai era încă multă apă.

După ce m-am mai învârtit puțin prin grotă ca să mă încălzesc și să-mi recapăt răsuflarea, am luat un bolovan neted, aproape prea greu ca să-l pot căra, și am sărit cu el în brațe în fântână. M-a scufundat tot mai mult, până când lumina a dispărut de tot. Acolo am descoperit (așa mi s-a părut) o altă calitate a apei – era în continuare rece, dar foarte diferită de cel mai rece și mai umed aer. Însă nu mă mai sufocam. Era apă care încetase să încerce să mă mai înece.

Am fost atât de surprins și atât de înfricoșat, că am dat drumul bolovanului, ceea ce m-a ridicat spre suprafață, apoi am înotat cu putere până când am zărit cercul micuț de lumină albastră care era buza fântânii.

De data asta am țâșnit din apă înfrigurat și obosit, dar nu tocmai fără suflare. Acolo jos era Aelfrice, mi-am zis. Apa din Aelfrice știe cine sunt.

Heleșteul în care plonjasem când fusesem pe Insula de Sticlă dădea tocmai în Aelfrice. La fel și marea, sau cel puțin așa mi se păruse când plonjasem acolo împreună cu Kelpiile. La fel și iazul în care se scufundase bărbatul cu aripi. Nu exista niciun motiv ca fântâna asta să nu mă ducă și ea în Aelfrice, deși bănuiam că n-ar fi permis trecerea oricui.

Dar, la urma urmei, eu nu eram oricine.

De data asta am ales două pietre mai mici, rotunjite de apă.

Ceva se mișca în adâncul rece și întunecat. Nu-l atingeam direct, dar puteam simți curenții de apă pe care-i stârnea. Și atunci, mâinile întinse în care țineam pietrele au simțit ceva nou. Ceva aspru și tare. Flexibil. Lăsând să cadă o piatră, m-am prins bine, apoi am lăsat-o și pe cealaltă să cadă.

Întoarcerea la suprafață a durut ca naiba. De câteva ori era să dau drumul lucrului moale și înform care mă îngreuna. După cât cântărea și după textură, eram sigur că era cămașa de zale pe care o luasem de la Nytir, însă părea că avea ceva prins de ea – ceva lung, ciudat și țeapăn.

Când am ajuns în cele din urmă la suprafață, căutând cu disperare marginea fântânii cu o mână, am aruncat imediat obiectul pe pietrele grotei. Forța mișcării m-a făcut să mă scufund din nou, însă în cele din urmă am reușit să ies la suprafață. Abia ținându-mă pe picioare, am ieșit din fântână, împins de un curent de apă, care devenise mult mai puternic decât atunci când îl simțisem ultima dată.

După ce am ieșit din fântână și m-am scuturat temeinic, trecându-mi degetele prin păr ca să-l usuc, pocnetele cauzate de apă în urechi m-au împiedicat să aud muzica în surdină din interiorul grotei. M-am zgribulit și am scuipat, scuturându-mi capul.

Pe urmă am auzit-o. Stranie și întinată de sunetele dezacordate ce urcau și coborau neîncetat, străină și totuși cunoscută, a izbucnit precum o flacără, apoi a răsunat precum cântecul unei lebede atunci când săgeata unui vânător îi curmă viața. M-a speriat cumplit, dar m-a făcut să-mi fie dor de un loc pe care nu mi-l puteam aminti.

Am alergat în jurul altarului către pasajul lângă care îmi lăsasem hainele. Lumini nu mai puternice decât licuricii dansau, până hăt departe în adâncuri.

M-am îmbrăcat cât am putut de repede și mi-am băgat picioarele în cizmele ude, deși simțeam că aș fi putut să-mi rup oasele încălțat în ele.

Cămașa de zale pe care o adusesem din fundul fântânii era plină de alge și de noroi. Am spălat-o în apa limpede și rece a Grifonului. De ea atârna o centură făcută dintr-o împletitură fină de metal, iar de centură era prinsă o teacă încrustată cu pietre prețioase. Am scos lama pe jumătate ca

să mă uit la ea. Era neagră, dar cu pete argintii, la fel ca unul dintre cuțitele pe care le văzusem în Forcetti.

Am întors-o pe toate părțile. Era pătată? Sau marcată? Sau se înnegrise din cauza anilor petrecuți sub apă? Uneori, mi se părea că văd și un scris. Mânerul ar fi putut fi de aur sau de bronz, dar acum era puțin verzui din cauza coroziunii.

O mie de voci limpezi s-au alăturat cântecului – un imn de felul celor care se cântă în biserici. Mi-am pus platoșa cât de repede am putut și mi s-a părut că era mai ușoară decât mi-o aminteam.

Centura mea rămăsese undeva în spate. Alergam să o iau când a erupt fântâna. Apa a inundat peștera, iar un jet s-a ridicat până la tavan. Din el a apărut un bot precum prova unei epave; văzându-l, m-am grăbit să mă ascund într-una dintre grotle mai mici și am îngenunchiat în spatele unei stânci. Mi-am pus centura de metal în jurul taliei, reușind să desfac închizătoarea cu pietre prețioase mai repede decât mă așteptam.

Când m-am uitat din nou, dragonul își scosese capul deasupra apei. Solzii lui păreau negri în lumina slabă; ochii îi erau de un negru care făcea ca toate nuanțele de negru pe care le mai văzusem să pară gri; era felul acela de negru care absoarbe orice urmă de lumină.

S-a ridicat puțin câte puțin și cred că și-ar fi întins și aripile dacă ar fi putut; grota, chiar dacă era largă și înaltă, nu-i permitea asta. Și le-a deschis doar pe jumătate, iar aripile au umplut încăperea; mi s-a părut că eram în fața unor cortine imense, din piele neagră, care atârnavă de gheare curbate și înfricoșătoare, la fel de negre ca abanosul.

Aelfii care au ieșit cântând din pasaj ca să-l întâmpine pe Grengarm erau verzi, multicolori și incandescenti; veșmântul femeii pe care au așezat-o pe altarul dragonului era negru; avea părul ondulat și lung, negru, și nu-i acoperea nuditatea. În rest, pielea îi era la fel de albă ca laptele.

Priveam uluit de frumusețea ei și mi-am dat seama că era cu siguranță umană.

Unul dintre Aelfi, cu mantie și barbă, a arătat către ea, i-a spus ceva lui Grengarm, vorbe care s-au pierdut în sunetul muzicii și al corului, pe urmă a căzut în genunchi lipindu-și fruntea de pietrele de pe fundul grotii.

Botul lui Grengarm s-a deschis și o voce ca zgomotul a o sută de tobe a umplut grotă.

— Ați venit cu sulite. Cu săbii.

Colții curbați care ieșeau din botul lui deschis erau însă mai lungi decât săbiile și la fel de ascuțiți ca o sulită.

— Și dacă Grengarm nu e mulțumit de sacrificiul vostru?

Cântăreții au amuțit. Harpele, cornurile și fluierile au încetat și ele să mai cânte. De undeva de foarte departe s-a auzit bufnetul unor tobe *mridangam*¹, susurul unor celine de aur și trilurile sistrelor. Inima îmi bubuia și știam că dansasem și eu cândva precum creaturile care se apropiau.

Erau fecioare aelfe, douăzeci sau mai multe, dezbrăcate ca femeia de pe altar. Părul li se unduia în sus și fiecare dansa pe o muzică auzită doar de ea sau poate că dansau toate pe o muzică dincolo de muzică, pe un ritm prea complex ca să-l pot înțelege. Se răsuceau și se ghemuiau, pășeau și săreau; iar printre ele am văzut-o și pe Uri.

Strângându-și aripile, Grengarm a mers către intrarea în grotă, îndreptându-se ca un șarpe spre altar. Dansatoarele s-au împrăștiat, iar eu, cu un gest inconștient, mi-am scos din teacă sabia pe care tocmai o găsisem.

În fața lui Grengarm a apărut un cavaler fantomatic imediat ce am tras lama din teacă. Își ținea spada deasupra capului și zicea:

— Încetează! Încetează, vierme, sau mori!

¹ Instrument de percuție original din India (n. tr.).

Capitolul 69

GRENGARM

Dragonul s-a tras înapoi așa cum face o cobră, iar la gât i s-a deschis o pereche de aripi mai mici decât cele de pe spate.

— Cine ți-a deschis mormântul, umbră, de te-ai trezit să i te opui lui Grengarm?

— Cine a dat la o parte piatra, a răspuns cavalerul fantomă, de ai ieșit de sub ea, întunecime?

Stând încă în genunchi, Aelful cu barbă, îmbrăcat în robă, a zis:

— Nu e vina noastră, stăpâne. Eu văd aici mâna lui Setr.

— Mâna lui Setr e mai puternică, a zis Grengarm, iar mie mi s-a părut că era ușor amuzat. Umbră, cavaler fantomă, ce-ai să te faci dacă am să ard isop? Sau am să-i invoc pe zeii morților voștri? Dar oare răsuflarea mea nu te va risipi?

Știam ce sabie țineam în mână, așa că m-am ridicat din locul în care mă ascunsesem și am strigat:

— L-ar chema pe fratele lui cavaler.

Grengarm s-a mișcat mai repede decât aș fi crezut că era posibil, iar lovitura lui a fost precedată de o limbă de foc, în același fel în care țipătul unei goarne prevestește un atac. Mi-am luat avânt ținând ambele mâini pe mâner. Pe jumătate orbit de foc și de fum, am auzit sabia lovindu-se de colții dragonului. Am tăiat în stânga și-n dreapta cu lama întunecată a sabiei. Auzeam oase pârâind, iar în jurul meu zburau bucăți de carne și solzi.

Alături de mine luptau și alți cavaleri care păreau aproape reali – bărbați hotărâți care fuseseră martorii tuturor nenorocirilor iadului; lângă Grengarm luptau însă Aelfii, înarmați cu sulite, scuturi și săbii subțiri; se prăbușeau plini de sânge și mureau așa cum se moare în luptă.

Grengarm s-a retras și probabil că ar fi sărit în fântână, dar eu și o ceată de cavaleri i-am blocat calea. S-a dat într-o parte, iute ca un fulger.

Și a dispărut. Un pitic jalnic cu gura însângerată alerga către locul de unde izvora apa. Am țâșnit după el. A sărit însă în Grifon și a dispărut.

Aelfii au continuat să lupte, dar cavalerii fantomă s-au năpustit asupra lor strigând chemări de luptă din vremuri în care nu răsăriseră încă nici cei mai bătrâni arbori din pădurile acelea. Tropotul copitelor se ridica din străfundul timpului.

Eterne a sfărâmat săbiile aelfe și a despicat capete până când ultimul Aelf rămas în viață a fugit în pasajul întunecat, gâfâind. M-am întors spre femeia de pe altar.

Un Aelf cu părul precum cenușa încerca să taie cu o sabie ruptă frânghiile cu care era legată. Capul îi fusese retezat aproape de tot, iar de la degete îi picura sânge care înroșea pielea albă ca laptele a fetei și părul ei negru ca pana corbului. Cu toate astea, Aelful continua să taie întorcând pe toate părțile trupul legat.

— Bagă-ți sabia în teacă și alungă spectrele astea înainte să ne facă și nouă rău. Și te rog, te implor, eliberează-mă! a zis fata.

I-am vorbit unuia dintre cavalerii fantomă (își dăduse jos coiful, iar pe fața lui, îți spun cinstit, Ben, am citit o amărăciune care-ți rupea inima).

— Cine sunteți? l-am întrebat. Ar trebui să fac ce-mi spune femeia asta? Pe onoarea mea, n-am să vă trimit înapoi fără să vă mulțumesc.

S-au adunat în jurul meu șoptindu-mi că și-au făcut doar datoria. Vocile le erau uscate și cavernoase și răsunau ca un *berimbau*² sub degetele unui artist iscusit.

— Noi suntem cavalerii care au mânuit-o pe Eterne fără să o merite, a răspuns cavalerul.

— Ar fi înțelept din partea ta, mi-a spus un altul, să faci ce-ți poruncește. Dar n-ar fi înțelept să ai încredere în ea.

— Eliberează-mă și dă-mi ceva să beau. Ai cumva vin? a strigat femeia de pe altar.

Am continuat să vorbesc cu cavalerii; n-am să-ți spun acum ce ne-am spus. Pe urmă, unul dintre ei a adus un obiect pe care îl abandonaseră Aelfii și care arăta ca un burduf de vin. A scos dopul și a turnat puțin în scobitura micuță din celălalt capăt al dopului. Așa se fac lucrurile astea în Aelfrice. Era brandy tare, sau cel puțin așa mirosea; n-a fost nevoie să-l gust.

Am curățat-o pe Eterne cu părul unui Aelf mort și am pus-o din nou în teacă, gândindu-mă să iau eu burduful, iar cavalerii au dispărut. Imaginează-ți o sală luminată de multe lumânări. Apoi o pală de vânt care stinge deodată toate flăcările. Așa a fost și cu ei, cu cavalerii.

Burduful a căzut pe podeaua de piatră a peșterii și o mare parte din brandy s-a vărsat, deși l-am ridicat cât am putut de repede. Cu puținul care a mai rămas m-am dus lângă altar și, după ce am găsit cingătoarea care-mi aparținuse, am eliberat-o pe femeie folosindu-mi pumnalul, am turnat brandy în dop și i l-am dat.

Mi-a mulțumit și a vârât un deget în licoare. Deodată băutura a luat foc, arzând cu flăcări albastre, iar ea l-a dat pe gât.

— Vai, bunule Doamne! am exclamat eu.

Asta a făcut-o să zâmbească.

² Instrument de percuție de origine braziliană (n. red.).

— Mai bine spune „bunule cavaler“, a zis ea bătându-mă ușor pe obraz. Nu sunt nici domn, sir, nici domniță. Ești supusul fratelui meu?

I-am spus că sunt cavaler de Sheerwall.

— Ești, dar când ne vom întâlni din nou îmi vei face o plecăciune, iar eu îți voi zâmbi – o, vai! – foarte rece.

Răsuflarea îi mirosea a brandy.

— Dar nu suntem la Curte... Ce faci? m-a întrebat ea.

Eu îmi scoteam pelerina ca să i-o dau ei.

— E încă umedă, am prevenit-o.

— Am s-o usuc eu.

A coborât de pe piatra de altar, mlădioasă ca o salcie în furtună, și m-a lăsat să-i pun pelerina pe umeri. Eu sunt destul de înalt, dar mantia, care mie îmi ajungea până la glezne, nu i-a acoperit genunchii.

— Vom fi amândoi mai uzi decât mantia, Înălțimea Ta, înainte să ieșim din locul ăsta.

Ea a scuturat burduful gol.

— Aduseseră asta pentru mine.

A râs, aruncându-l cât colo, iar hohotele ei erau încântătoare și neomenești.

— Ah, câtă tandrețe din partea paznicilor mei! „Las-o să fie stupefiată și fericită până când o vor sfâșia fălcile lui Grengarm.“ Aș vrea să fi avut mult *arak*³.

Am început să caut un alt burduf, dar ea m-a oprit.

— Nu mai este și e mare păcat, căci te-ar fi uscat. Cât despre mine, eu n-o să mă ud, dar înainte să plec îți voi încredința un secret, un mare secret, bunule cavaler.

S-a aplecat spre mine și mi-a șoptit:

— Dacă acela care s-a îndreptat spre altar m-ar fi devorat, ar fi fost la fel de real aici ca și în Muspel.

³ Băutură alcoolică populară în Orientul Mijlociu și Asia de Sud-Est (n. tr.).

La ultimul cuvânt, mantia mea s-a prăbușit pe podeaua de piatră, goală, și la fel s-a întâmplat și cu hainele Aelfilor morți.

* * *

Afară, în valea însovită nu mai era nimeni în afară de mine. Am ieșit din pârâu încetișor, fiind foarte atent unde îmi puneam mâinile și picioarele, cu gândul să nu cad din nou în apă. Indiferent ce altceva se mai putea întâmpla, nu-mi doream să ajung iarăși în râu. Ceea ce îmi amintesc cel mai bine de atunci (aproape singurul lucru pe care mi-l aduc aminte) este cât eram de obosit.

În locul unde ne așezaserăm tabăra, unde făcusem focul și-mi priponisem armăsarul alb și șhiop pe care mi-l dăduse lordul Beel, aveam niște cârpe și un flacon cu ulei. Îmi doream să lustruiesc cu ele cămașa ciudată de zale pe care o scosesem din fântână. Îmi amintesc că am privit-o în lumina soarelui și am observat că fiecare al cincilea inel era de aur. Voiam să ung și pumnalul, și Sfărâmătorul de Săbii, pe care îl adusesem cu mine; înainte de toate însă, voiam să mă îngrijesc de Eterne. Trebuia s-o scot din teacă ca s-o curăț și să-i ung lama cu ulei, după care aveau să apară cavalerii fantomă. Știam asta. Și am încercat să mă gândesc la o modalitate în care să previn acest lucru, dar n-am putut. Eram îngrijorat și în privința tecii. Era de aur și încrustată cu pietre prețioase, știam însă că pe dinăuntru fusese căptușită cu altceva, probabil cu lemn, și mi-era teamă să nu cumva să fi putrezit în timp.

Din spatele meu am auzit vocea groasă, puternică și peltică a grifonului.

— Vrei să-l vezi? Privește spre vest.

Am preferat să mă uit la grifon. De fapt, m-am zgâit. Era alb în totalitate, cu excepția ciocului, a ghearelor și a minunaților ochi aurii.

— Privește spre vest, mi-a zis el din nou.

În cele din urmă, m-am uitat. La apus se iscase o furtună cu nori negri ce devorau soarele; pe fundalul norilor întunecați am văzut cum zbura ceva de un negru și mai intens.

— Da. Ai să-l cruți?

Din înălțimea piscului în care fusese sculptat, grifonul a sărit în vale, iar greutatea lui a făcut pământul să se cutremure.

— Sau ai de gând să-l distrugi?

— Nu pot, i-am răspuns eu. Dar l-aș ucide dac-aș putea.

— Zbor la fel de repede ca el și aș putea chiar să-l întrec.

Vrei să vii?

Fața de vultur plutea deasupra mea, iar ghearele care se prinseseră de pietrele văii m-ar fi putut ridica așa cum un copil ridică o păpușă.

Ravd nu fusese printre cavalerii fantomă care luptaserăa-lături de mine, dar în momentul acela mi s-a părut că spiritul lui se afla în spatele meu, așa că i-am spus:

— Vin!

Grifonul a încuviințat în tăcere și și-a plecat solemn capul imens. Am așteptat, dorindu-mi să mă odihnesc puțin, însă mi-am dat seama că, în loc de asta, mă avântam în cea mai periculoasă luptă pe care o purtasem vreodată; atunci grifonul a făcut ceva care m-a surprins mai mult decât evenimentele petrecute în grotă. S-a întors să privească în josul văii și a strigat:

— *Toug!*

Toug a apărut atât de repede, încât mi-a fost limpede că ne urmărea dintr-o ascunzătoare.

— Aveți aici arcul, Sir Able, a zis el. Iar săgețile sunt aici. Pofțiți și coiful. Și pe ăsta l-ați lăsat.

Le-am luat, după care i-am dat lui Sfărâmbătorul de Săbii și vechea mea cingătoare.

— Văd că poți vorbi din nou.

— Da, Sir Able, pentru că ați luat-o. Ați luat sabia. Am așteptat, iar el vorbise deja cu mine...

M-am întors din nou și am privit lung la grifon.

— Da, el, și mi-a zis că pot să vin și eu dacă nu aveți nimic împotriva, fiindcă și-a dat seama cât de mult îmi doresc, numai că nu i-am putut răspunde, dar apoi am putut. Și am știut amândoi că ați luat sabia și că totul o să fie în regulă. Așa că pot, Sir Able? Poci să vă-nsoțesc?

— „Pot” l-am corectat eu și am simțit mâna lui Ravd pe umăr, însă nu l-am putut vedea.

Am încălecat amândoi pe gâtul grifonului, pe jumătate afundați în penele albe care ne țineau de cald, eu în față și Toug în spatele meu.

— Vei deveni cavaler, dacă supraviețuiești, i-am spus eu încercând să înving urletul vântului stârnit de aripi, fiindcă după asta, nu vei putea avea alt drum în viață.

— Știu, mi-a zis Toug.

Mă ținea cu brațele de talie și mă strângea ca o lipitoare.

Am simțit că am brusc puterea profeției, așa cum li se întâmplă celor care sunt pe punctul de a muri.

— O să fii cavaler, i-am repetat, știind că în inima lui Toug, un băiat ajuns în pragul maturității, era deja cavaler. Dar nimic din ce vei face în calitate de cavaler nu va fi la fel de măreț. Mi-ai cerut o favoare, iar eu ți-am acordat-o. E rândul meu să-ți cer ceva.

— Da, Sir Able, a zis el, iar dinții îi clănțăneau. Orice!

— Spune: Îmi voi respecta cuvântul indiferent ce-ar fi!

— Îmi voi respecta cuvântul indiferent ce-ar fi, a repetat el. Doar să nu mă rugați să sar de-aici, a adăugat el, privind apa verzuie care se unduia la mare distanță sub noi.

— Vreau ca pe scutul tău să fie pictat acest grifon. Ai să faci asta?

— Sir Able... ar trebui să fie pe scutul dumneavoastră.

— Nu. O să faci cum ți-am cerut?

— Da, Sir Able. Așa... așa o să fac.

Grifonul s-a uitat la noi și apoi în jos; urmărind direcția privirii lui, l-am văzut pe Grengarm.

Grifonul a coborât ca un fulger, cu ghearele întinse; Grengarm a plonjat și el, scufundându-se ca o balenă în mare, dar nu înainte ca una dintre săgețile mele să-l nimerească. Am zburat deasupra valurilor; văzându-le și simțindu-le răsuflarea caldă și sărată care-mi alinta obrazii, le-am iubit așa cum un bărbat iubește o femeie.

— Trebuie să iasă la suprafață ca să respire, ne-a spus grifonul.

Cuvintele îi erau sincronizate cu bătăile aripilor, fiecare silabă fiind acompaniată de vâjâitul unei bătăi de aripi.

— S-ar putea să așteptăm însă mult, iar când va apărea, ar putea fi undeva departe.

Ne-am ridicat și noi, încet, făcând cercuri largi, iar aerul a devenit din nou rece.

— Dacă se va ridica în timpul nopții, i-am zis, n-o să-l putem vedea.

— Eu o să-l văd, ne-a spus grifonul.

* * *

Soarele era aproape de asfințit și licărea roșu când grifonul a plonjat din nou, iar săgeata mea s-a înfipt în ceafa lui Grengarm.

A treia oară când a apărut, la o oră după ce soarele a dispărut în spatele insulelor de la apus, nu s-a mai scufundat, ci a bătut din aripile sale imense deasupra valurilor, ridicându-se în aer așa cum face un fazan în fața câinilor hăitași. L-am urmărit multă vreme și am zburat foarte sus, iar un milion de stele licăreau sub noi ca niște diamante împrăștiate pe o pătură de nori.

Ne-am ajuns din urmă dușmanul între lună și castelul lui Valfather. Grifonul și dragonul s-au încleștat într-o bătălie din care doar unul putea ieși viu, la o înălțime atât de mare, încât castelul (ale cărui turnuri strălucitoare care se ridicau din toate cele șase colțuri îl făceau să arate ca o stelută țepoasă) părea cu mult mai întins decât întunecatul Mythgarthr. De-a lungul zidurilor castelului erau înșirați oameni care priveau și se bucurau; fiecare fereastră a fiecărui turn avea în cadrul ei câte o față fericită.

Când colții lui Grengarm s-au încleștat pe gâtul grifonului, am sărit în spinarea dragonului lăsând vântul aripilor lor să-mi cante în urechi. Aveam sabia Eterne în mână și eram înconjurat de o ceată de cavaleri ce zburau ca niște frunze maronii. Și mi-am înfipt faimoasa spadă până la mâner, acolo unde lovise și săgeata, și l-am simțit pe Grengarm dându-și sufletul. Aripile lui puternice și-au pierdut vigoarea, iar grifonul, care nu a mai putut să-i țină trupul greu, i-a dat drumul. În timp ce cădeam, am scos-o pe Eterne din rana adâncă pe care o făcuse în trupul dragonului și am fluturat-o în vânt, împrăștiind pe cer stropi de sânge. Apoi am pus-o în teacă, gândindu-mă că, și dacă voi muri, sabia și teaca ar trebui să rămână împreună.

În momentul acela, când au dispărut fantomele, Grengarm și-a întors capul teribil către mine, încovoindu-și gâtul așa cum fac cocorii, doar că gâtul lui era de o mie de ori mai gros decât al unui cocor, și a deschis larg botul. Iar eu, ca și

cum aş fi privit moartea cu ochii, am înţeles unele lucruri ce-mi fuseseră ascunse.

Un cal în galop a plonjat după mine în timp ce priveam împietrit botul dragonului, iar copitele sale cu potcoave de argint alergau spre pământ chiar mai repede decât grifonul. Fecioara care îl călărea m-a înşfăcat, dar n-a putut să mă țină; însă era urmată de o altă fecioară călare, care la rândul ei era urmată de o alta. Țipau de fericire în timp ce galopau pe cerul înstelat, îmboldindu-și caii cu hățurile; iar această a treia fecioară m-a prins, și-a trecut un braț puternic peste spatele meu și pe sub umărul drept și m-a așezat în șa în fața ei, așa cum îl pusesem și eu pe Toug, pe vremea când nu putea vorbi. Mi-am întors capul spre ea și am observat că, deși aveam statura oricărui alt cavaler, fruntea mea nu îi ajungea nici măcar până la bărbie.

— Eu sunt Alvit, a zis fecioara. Nu trebuie să ne spui numele tău, îl știm.

Coborâsem atât de jos, încât norii se aflau acum deasupra noastră, iar armăsarul alb al lui Alvit urca un munte înalt de nori, fără să se împiedice și fără să obosească. Din vârful muntelui de nori a țâșnit din nou, iar copitele îi bubuiau pe un drum de aer.

— Ăsta e cel mai frumos lucru din lume, i-am zis și m-am gândit că poate vorbisem doar pentru mine, fiindcă vorbele se vor fi pierdut în vântul stârnit de zborul calului.

— Nu e cel mai frumos lucru din lume, mi-a zis Alvit, ci un lucru de dincolo de lumea asta. Ți place să lupți, Sir Able?

— Nu, i-am zis privind cinstit în mine însumi. Lupt atunci când mi-o cere onoarea și cu tot ceea ce am. Și câștig așa cum pot.

A răs și m-a prins mai strâns, iar râsul ei a fost precum sunetul acela ciudat și tulburător pe care oamenii îl aud uneori venind din ceruri și se întreabă apoi ce a fost.

— Asta e de ajuns pentru noi și pot să spun că ești un om pe placul inimii mele. Ne vei apăra de Giganții Iernii și ai Noptii Lungi? O s-o faci, dacă te vom duce în bătălie?

— V-aș apăra împotriva oricui, i-am zis, și nu trebuie să mă conduceți în bătălie. Nimeni n-o face. O să mă conduc singur și voi lupta chiar și după ce conducătorii voștri vor cădea.

S-a aplecat deasupra mea și m-a sărutat atunci când ultimele cuvinte mi-au zburat de pe buze; era un sărut cum nu mai simțisem și nu aveam să mai simt niciodată, un sărut care mi-a oțelit brațele și picioarele și mi-a aprins un foc în piept.

Curând după aceea, calul care alerga foarte ciudat, s-a rostogolit și am observat că, deși păruse mereu să fie deasupra, castelul lui Valfather era de fapt dedesubt; apoi, potcoavele de argint ale armăsarului au răsunat pe pavelele de cristal ale curții.

CUPRINS

Capitolul 1. DRAGĂ BEN	17
Capitolul 2. ORAȘUL ÎN RUINE	25
Capitolul 3. PORTOCALUL SPINOS	35
Capitolul 4. SIR RAVD	46
Capitolul 5. OCHI TERIBILI	56
Capitolul 6. VEDENIA	65
Capitolul 7. DISIRI	71
Capitolul 8. ULFA ȘI TOUG	78
Capitolul 9. UN CAVALER VRĂJITOR	90
Capitolul 10. ÎNGHEȚUL	101
Capitolul 11. GYLF	107
Capitolul 12. BĂTRÂNUL TOUG	114
Capitolul 13. CEZURĂ	123
Capitolul 14. SPADA RUPTĂ	131
Capitolul 15. POUK	140
Capitolul 16. <i>NEGUȚĂTORUL DIN MIAZĂNOAPTE</i>	149
Capitolul 17. LA ANCORĂ	157
Capitolul 18. SINGUR	165
Capitolul 19. MAGAZIA DE FRÂNGHII	173
Capitolul 20. SFĂRÂMĂTORUL DE SĂBII	180
Capitolul 21. APARIȚIA	187
Capitolul 22. GARSECG	196
Capitolul 23. PE SCARĂ	205
Capitolul 24. LUMINA SOARELUI	217
Capitolul 25. PRIMUL ELEMENT	226
Capitolul 26. AL DOILEA ȘI AL TREILEA ELEMENT	237
Capitolul 27. KULILI	243

Capitolul 28. TREI ANI	250
Capitolul 29. PARIUL	257
Capitolul 30. MUNTELE DE FOC	266
Capitolul 31. ÎNAPOI LA MARE	276
Capitolul 32. TURNUL LUI AGR.....	285
Capitolul 33. BEA! BEA!.....	292
Capitolul 34. CUM E SĂ FII CAVALER	300
Capitolul 35. ȘI AU FOST CĂPCĂUNI.....	313
Capitolul 36. SCOICA ȘI BUTELCA	320
Capitolul 37. UN CAVALER VERDE.....	328
Capitolul 38. VÂNTUL DIN ȘEMINEU	334
Capitolul 39. MAGIA DIN AER	344
Capitolul 40. PRIN PIVNIȚE	351
Capitolul 41. ORG.....	357
Capitolul 42. SUNT EROU	370
Capitolul 43. DRUMUL RĂZBOIULUI	382
Capitolul 44. MICHAEL	389
Capitolul 45. CĂSUȚA DIN PĂDURE.....	397
Capitolul 46. MANI.....	405
Capitolul 47. BUNUL JUPÂN CROL	414
Capitolul 48. O ONOARE PREA MARE	424
Capitolul 49. FIII FIILOR FURIEI	435
Capitolul 50. CINE I-A SPUS FIICEI MELE?.....	445
Capitolul 51. CONCURSUL CU ARCUL.....	456
Capitolul 52. SPRE POUK.....	464
Capitolul 53. LEGĂMINTE.....	469
Capitolul 54. IDNN	475
Capitolul 55. SABIE ȘI SCUT	485
Capitolul 56. CENUȘĂ ÎN TRECĂTOARE.....	491
Capitolul 57. FAVOAREA LUI GARVAON	500
Capitolul 58. ÎNAPOI LA CENUȘĂ.....	509
Capitolul 59. ÎN JOTUNLAND	514
Capitolul 60. CE AI VĂZUT?	521
Capitolul 61. TREBUIE SĂ LUPTAȚI CU TOȚII	528
Capitolul 62. PE URMELE TÂLHARILOR	538

Capitolul 63. CÂMPIA JOTUNLAND	547
Capitolul 64. UN ORB CU BARBĂ ALBĂ	560
Capitolul 65. O SĂ TE ELIBEREZ.....	568
Capitolul 66. CARE SUNT EU?.....	571
Capitolul 67. PIERZI URMA	580
Capitolul 68. ÎN GROTA GRIFONULUI	588
Capitolul 69. GRENGARM	601

Grupul Editorial ART
Comenzi – Cartea prin poștă
C.P. 4, O.P. 83, cod 062650, sector 6, București
Tel.: 021.224.01.30, 0744.300.870, 0721.213.576;
fax: 021.369.31.99
Comenzi – online
www.editura-paladin.ro

Vei apune înainte să răsari și vei răsări înainte să apui.

Răpit de Aelfi, un adolescent american este aruncat într-una dintre cele șapte lumi ale unui univers fantastic, în care primește o nouă identitate, o nouă viață marcată de dorința de a deveni cavaler. Dar pentru aceasta el trebuie să găsească sabia ce i-a fost promisă: o armă legendară, păzită de mult-temutul dragon.

Un cavaler e un om care trăiește onorabil și moare onorabil pentru că prețuiește asta mai mult decât propria viață. Dacă onoarea îi cere să lupte, va lupta. Nu-și numără adversarii și nici nu le măsoară puterea, pentru că lucrurile astea nu contează.

WWW.EDITURA-PALADIN.RO

ISBN 978-606-8673-72-1

9 786068 673721